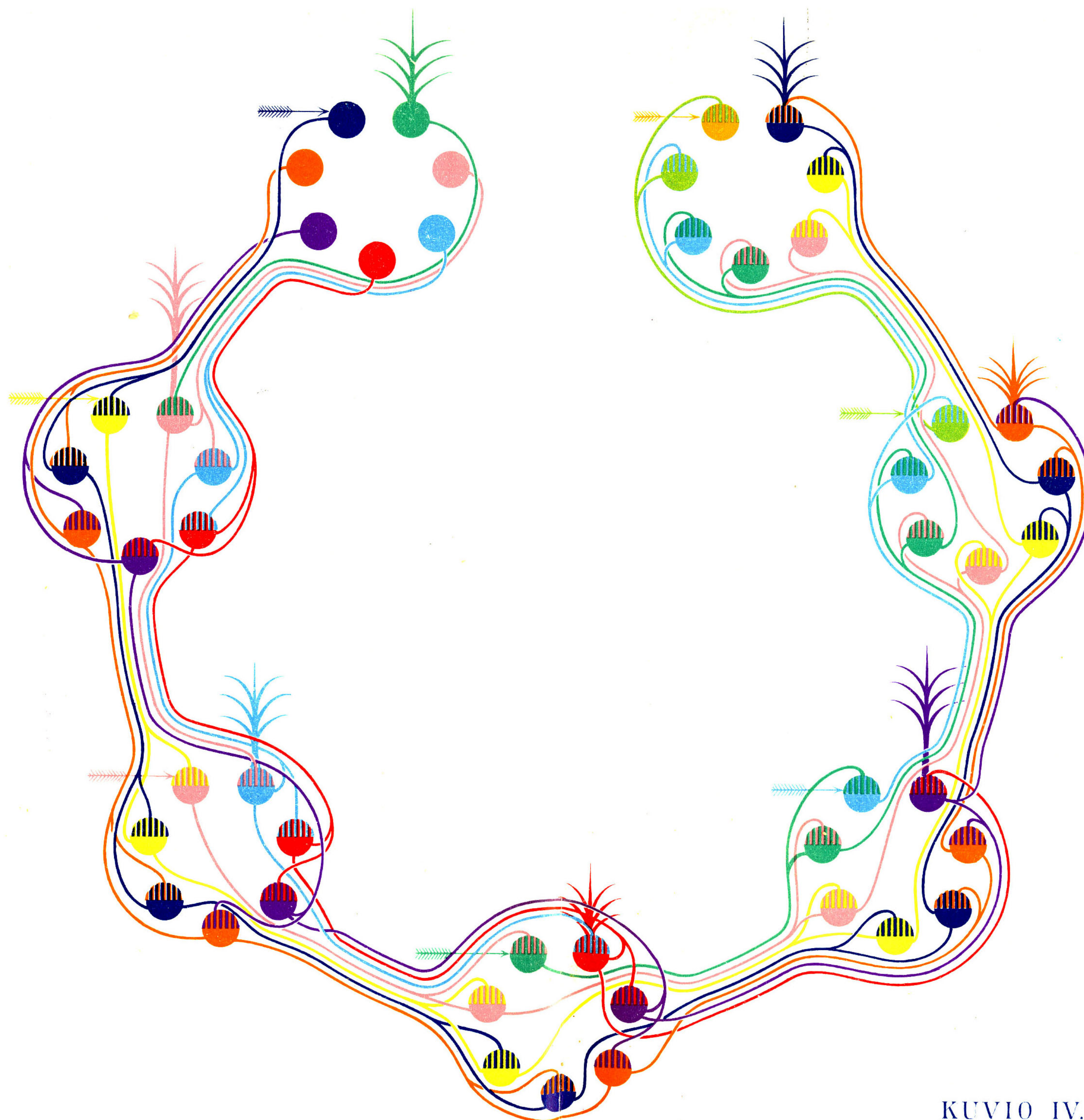
IHMINEN:
MISTÄ JA MITEN
?

A. BESANT, C. W. LEADBEATER

KUVIO IV.

IHMINEN:

MISTÄ JA MITEN?

33
GRAND ORIENT DE FINLANDE
G
6017 AL.

RITUAALIEN SUVEREENIN
SUURKOLLEGION KIRJASTO
2022

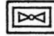
IHMINEN: MISTÄ JA MITEN?

SELVÄNÄKÖISIIN TUTKIMUKSIIN PERUSTUVA KUVAUS

KIRJOTTANEET

ANNIE BESANT JA C. W. LEADBEATER

SUOMENTANEET
H. V. JA V. H. V.

HELSINGISSÄ, 1913
TEOSOFINEN KIRJAKAUPPA JA KUSTANNUSLIIKE

Englanninkielisessä asussaan tämän kirjan nimi on *Man: whence, how and whither?* (Ihminen, mistä, miten ja minne?) ja kolmannen osan sen sisältöä täyttää Mr. Leadbeaterin kuvaus *Kuudennen juurirodun alkuvaiheista,* josta suomennos ennen on julkaistu Tietäjässä. Sentähden katsottiin sopivaksi jättää suomennoksesta pois tuo ennen julkaistu loppuosa ja lyhennettiin kirjan nimi sen mukaan. Alkutekstissä on niinikään joukko liitteitä, jotka on jätetty suomennoksesta pois, koska ne vain, ovat nimiluetteloja suomalaiselle lukijalle tuntemattomista ihmisyksilöistä, jotka esiintyvät samojen tekijäin Alcyonen kolmekymmentä ruumistusta käsittävässä elämänkertomuksessa.

Luvut XI–XIII ovat C. W. Leadbeaterin kirjottamat ja V. H. V:n suomentamat. Muut luvut on kirjottanut Annie Besant ja suomentanut H. V.

ALKUSANA.

Ajatusta, että selvänäköisyyteen perustuva tutkimus on mahdollinen, ei enää pidetä aivan mielettömänä. Se ei ole yleisesti hyväksytty eikä itse asiassa hyväksytty ensinkään laajoissa piireissä. Mutta alinomaa kasvava vähemmistö, jonka muodostavat varsin älykkäät ihmiset, uskoo selvänäköisyyteen tosiasiana ja pitää sitä aivan luonnollisena voimana, joka kehityksen eteenpäin vieriessä on tuleva yleiseksi. Se ei pidä sitä minään ihmeellisenä lahjana, ei tuloksena korkeasta henkisyydestä, terävästä älykkyydestä eikä luonteen puhtaudesta: joku tai jokainenkin näistä ominaisuuksista voi ilmetä ihmisessä, joka ei vähimmässäkään määrin ole selvänäköinen. Se tietää, että se voima piilee kaikissa ihmisissä ja että sen saattaa kehittää jokainen, joka voi ja tahtoo maksaa lunnaan, joka vaaditaan sen herättämisestä ennen yleistä kehitystä.

Selvänäköisyyden käyttäminen menneisyyden tutkimiseen ei ole mikään uusi keksintö. H. P. Blavatskyn Salainen Oppi on pysyvä muistomerkki sen käyttämisestä. Onko sen avulla suoritettu työ luotettava vai ei, on kysymys, jonka ratkaiseminen jää tuleville sukupolville, joilla on oleva täydelleen vallassaan se voima, jota nyt käytetään tähän tarkotukseen. Tiedämme, että lukijaimme joukossa on oleva suuri joukko tutkijoita, jotka uskoessaan tämän voiman todellisuudeksi ja tietäessään meidät rehellisiksi huomaavat tämän kirjan sekä mieltäkiinnittäväksi että valaisevaksi. Heitä varten se on kirjotettu. Mikäli tutkijoiden luku lisääntyy, sikäli lisääntyy lukijoidemmekin luku. Enempää emme voi toivoa. Vuosisatoja tämän jälkeen, kun ihmiset osaavat kirjottaa paljon parempia kirjoja, jotka perustuvat samanlaisille tutkimuksille, silloin tätä pidetään mielenkiintoisena edelläkävijänä katsoen siihen aikaan, jolloin se kirjotettiin.

Luonnollisesti ei voi antaa todistuksia sen yleisestä luotettavuudesta, vaikka silloin tällöin voidaan tehdä havaintoja, jotka vahvistavat todeksi jonkun satunnaisen väitteen. Selvänäköisyyteen perustuvan tutkimuksen todellisuutta ei sen enempää voi todistaa julkiselle yleisölle, kuin sokealle ihmiselle voi todistaa värien olemassaolon. Mikäli laaja yleisö tulee tätä kirjaa lukemaan, se tulee olemaan sen suhteen täydellisesti epäilevällä kannalla; jotkut voivat pitää sitä mielenkiintoisena sepustuksena, toiset voivat huomata sen ikäväksi. Useimmat tulevat ajattelemaan, joko että tekijät itse ovat erehtyneet tai että he tahtovat muita pettää, sen mukaan, ovatko arvostelun langettajat hyväsydämisiä tai ilkeämielisiä.

Tutkijoille sanomme: hyväksykää se siinä määrin, kuin se auttaa teitä tutkimuksissanne ja luo valoa siihen, minkä jo tiedätte. Tulevaisuus voi siihen tehdä lisäyksiä ja korjauksia, sillä me olemme esittäneet vain murto-osia laajasta historiasta, ja tehtävä on ollut hyvin vaikea.

Tutkimustyö suoritettiin Adjarissa kesällä 1910. Kesän helteessä useat päämajan tutkijoista olivat poissa, ja me sulkeuduimme, voidaksemme olla häiriintymättä, huoneeseemme joka viikko viitenä iltana. Me teimme havaintoja ja kerroimme tarkalleen, mitä näimme, ja kaksi jäsentä, Mrs. Van Hook ja Don Fabrizio Ruspoli, ystävällisesti kirjotti kaiken muistiin tarkalleen niinkuin me sanoimme; heidän molempien muistiinpanonsa ovat säilytetyt. Ne ovat kudotut tämän kirjan muotoon, joka kirjotettiin osaksi kesällä 1911, jolloin anastimme muutaman viikon tätä tarkotusta varten, ja lopetettiin vuoden 1912 huhti- ja toukokuun aikana, jotka samoin anastimme tavallisen elämän kiireellisiltä puuhilta. Tänlaatuista työtä ei voi tehdä keskellä alituisia keskeytyksiä, ja ainoa keino, jolla sen voi suorittaa, on vetäytyä siksi aikaa maailmasta, 'mennä luostariin', niinkuin roomalaiskatolilaiset sanoisivat.

Olemme seuranneet teosofisten oppien laajoja ulkopuitteita ja esittäneet ne I luvun 'alkeissa'. Ne johtavat koko esitystä ja ovat kirjan pohjapiirroksena. Kehitystä ohjaavan ja muovailevan Salaisen Veljeskunnan olemassaolo oletetaan tunnetuksi, ja eräät sen jäsenistä tulevat esille kertomuksen aikana. Voidaksemme

painua taaksepäin varhaisimpiin asteisiin etsimme eteemme oman tajuntamme, joka oli niissä mukana ja josta oli helpompi alottaa kuin mistään muusta, sillä emme tunteneet niillä asteilla keitään muita. Niistä saimme ikäänkuin jalansijan ensimäisessä ja toisessa ketjussa. Kolmannen ketjun myöhemmältä puolelta alkaen kuljimme ihmiskunnan historian jälkiä seuraamalla erästä yksilöryhmää, paitsi silloinkun tämä ryhmä oli muussa työssä jollakin tärkeällä kehitysasteella – kuten viidennen juurirodun kolmannen ja neljännen alarodun alkuvaiheilla; niissä tapauksissa erosimme siitä ja seurasimme kehityksen päävirtaa. Tässä kertomuksessa voimme esittää verrattain harvoja yksityiskohtia henkilöiden suhteen, kirjan ala kun on niin laaja. Mutta useita yksityiskohtaisia elämiä on julkaistu The Theosophistissa, jossa niiden yhteisenä otsikkona on ollut 'Rents in the Veil of Time' (Aukeamia ajan hunnussa) – aukeamia, joiden kautta voi nähdä välähdyksiä yksilöiden menneisyydestä. Sarja niitä, nimeltä Alcyonen elämät, julkaistaan piakkoin, ja siihen liitetään täydelliset sukuluettelot, jotka osottavat kaikkien siihen mennessä tuntemiemme henkilöiden keskinäisiä sukulaisuussuhteita jokaisessa elämässä. Tämänkaltaista työtä voisi tehdä miten paljon tahansa, jos olisi ihmisiä, jotka siihen kykenisivät.

Kun historiaa ei voi kirjottaa ilman nimiä ja kun jälleensyntyminen on tosiasia – ja senvuoksi saman yksilön esiintyminen perättäisinä aikoina myöskin on tosiasia ja yksilö vain näyttelee monia osia monennimisenä – olemme antaneet monille yksilöille nimen, jonka kautta heidät voidaan tuntea kaikissa niissä näytelmissä, joissa he näyttelevät osaansa. Irving on sama Irving, esiintyköön hän Macbethina, Richard III:na, Shylockina, Kaarle I:nä, Faustina, Romeona tai Matthiaksena; ja jokaisessa elämäkerrassa, mikä on kirjotettu hänen taiteilijaelämästään, häntä kutsutaan Irvingiksi, mitä osaa tahansa hän näyttelikin; hänen jatkuva yksilöllisyytensä tunnetaan kautta kaiken. Samoin ihmisolento sen pitkän elämäkertansa aikana, jossa elämät ovat päiviä, näyttelee satoja eri osia, mutta pysyy kaiken aikaa itsenään – oli hän mies tai nainen, talonpoika, prinssi tai pappi. Tälle 'itselle' olemme antaneet erikoisen nimen, niin että hänet voidaan tuntea kaikkien valepukujensa takaa, jotka ovat aina sen osan

mukaiset, jota hän kulloinkin näyttelee. Ne ovat enimmäkseen tähtikuvioiden tai tähtien nimiä. Olemme esim. antaneet Julius Cæsarille nimen Corona, Plaatolle nimen Pallas ja Laotselle nimen Lyra: sillä tavalla voimme nähdä, kuinka erilaisia ovat ne kehityssuunnat ja ne edelliset elämät, jotka synnyttävät Cæsarin ja Plaaton. Sen kautta tarina herättää persoonallista mielenkiintoa ja opettaa tutkijalle jälleensyntymistä.

Niiden nimet, jotka tässä tarinassa alinomaa esiintyvät tavallisina ihmisinä, mutta jotka nyt ovat Mestareita, voivat tehdä nuo korkeat Olennot joillekuille entistään todellisemmiksi. He ovat nousseet sille asteelle, missä He nyt ovat, samoja elämän portaita myöten, joita me nyt nousemme. He ovat tunteneet tavallisen jokapäiväisen elämän, sen ilot ja surut, sen menestykset ja pettymykset, jotka muodostavat ihmiskokemukset. He eivät ole olleet Jumalia rajattomista ajoista asti, vaan ovat ihmisiä, jotka ovat kehittäneet ilmi Jumalan itsessään ja vaivalloista polkua pitkin saavuttaneet yli-ihmisen asteen. He ovat täydellisiä lupauksia siitä, miksi me tulemme, ihania kukkia siinä kasvissa, jonka nuppuja me olemme.

Ja niin me laskemme laivamme julkisuuden myrskyiselle ulapalle. Täyttäköön se tehtävänsä ja kokekoon kohtalonsa.

KIRJASSA ESIINTYVIÄ HENKILÖITÄ

Neljä Kumaaraa. Neljä Tulen Herraa, jotka yhä vielä elävät Shamballassa.

Mahaaguru . . . Entinen Bodhisattva; esiintyy Vjaasana, Thothina (Hermeksenä), Zarathustrana, Orpheuksena ja viimein Gootamana, joka tuli Herra Buddhaksi.

Suurja . . . . . . Herra Maitreja, nykyinen Bodhisattva, maailman Ylimäinen Opettaja.

Manu . . . . . . Juurirodun Päämies. Jos nimi on varustettu alkuliitteellä ja kuuluu juuri-Manu tai siemen-Manu, se tarkottaa vielä korkeampaa Virkailijaa, joka on suuren kehitysjakson, kierroksen tai ketjun etupäässä. Hindulaiset kirjat antavat sekä ketjumme juuri-Manulle että arjalaisen eli viidennen juurirodun Manulle lisänimen Vaivasvata.

Viraadzh . . . . Mahaa-Tshohan, korkea Virkamies, joka on yhtä korkeata astetta kuin Manu ja Bodhisattva.

Saturnus. . . . . Nykyään Mestari. Toisissa teosofisissa kirjoissa häntä nimitetään 'Venetsialaiseksi'.

Jupiter . . . . . . Nykyään Mestari. Asuu Nilgiri vuoristossa.

Mars. . . . . . . Nykyään *Occult Worldin* Mestari M.

Mercurius . . . . Nykyään *Occult Worldin* Mestari K. H.

Neptunus . . . . Nykyään Mestari Hilarion.

Osiris . . . . . . Nykyään Mestari Serapis.

Brihaspati . . . . Nykyään Mestari Jeesus.

Venus . . . . . . Nykyään Mestari Rägozci (eli Rakovzky), 'Unkarilainen Adepti', 18:nnen vuosisadan kreivi S. Germain.

Uranus . . . . . Nykyään Mestari D. K.
Vulcanus . . . . Nykyään Mestari. Viimeisessä maanpäällisessä elämässään hänet tunnettiin Sir Thomas Moren nimellä.
Athena . . . . . . Nykyään Mestari. Maan päällä hänet on tunnettu nimellä Thomas Vaughan eli 'Eugenius Philalethes'.

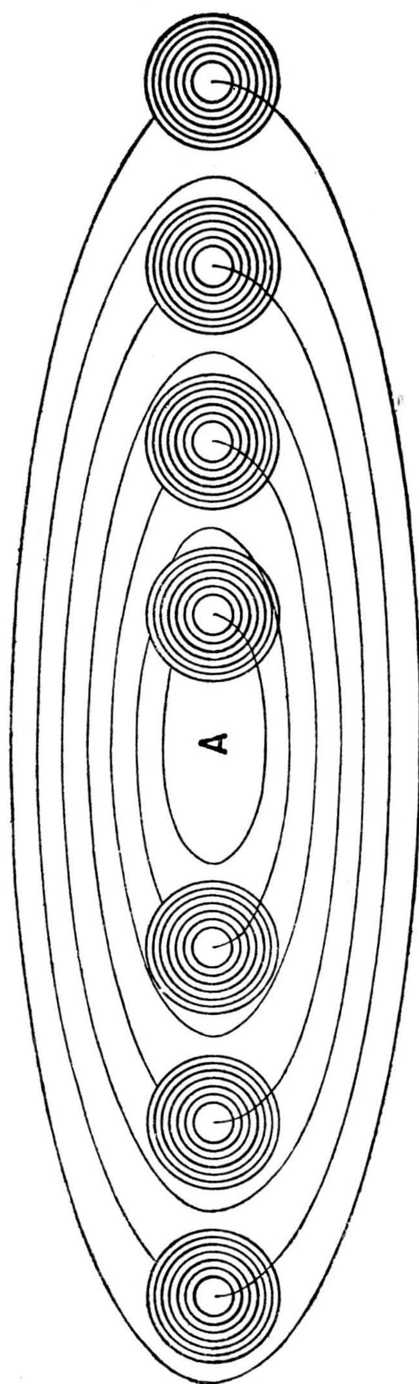
Alba . . . . Ethel Whyte.
Albireo . . . . . . Maria-Luisa Kirby.
Alcyone . . . . . J. Krishnamurti.
Aletheia . . . . . Johan van Manen.
Altair . . . . . . Herbert Whyte.
Arcor . . . . . . A. J. Willson.
Aurora . . . . . . Kreivi Bubna-Licics.
Capella . . . . . S. Maud Sharpe.
Corona . . . . . . Julius Caesar.
Crux . . . . Hon. Otway Cuffe.
Deneb . . . . . . Loordi Cochrane (Dundonaldin 10:s kreivi).
Eudoxia . . . . . Louisa Shaw.
Fides . . . . G. S. Arundale.
Gemini . . . . . . E. Maud Green.
Hector . . . . . . W. H. Kirby.
Helios . . . . . . Marie Russak.
Herakles . . . . . Annie Besant.
Leo . . . . Fabrizio Ruspoli.
Lomia . . . . . . J. I. Wedgwood.
Lutetia . . . . . . Charles Bradlaugh.
Lyra . . . . Laotse.
Mira . . . . Carl Holbrook.
Mizar . . . . . . J. Nityananda.
Mona . . . . . . Piet Meuleman.
Norma . . . . . . Margherita Ruspoli.
Olympia . . . . . Damodar K. Mavalankar.
Pallas . . . . . . Plaato.
Phocea . . . . . . W. Q. Judge.

Phoenix . . . . . T. Pascal.
Polaris. . . . . . B. P. Wadia.
Proteus . . . . . Teshu Lama.
Selene . . . . . . C. Jinarajadasa.
Sirius . . . . . . C. W. Leadbeater.
Siwa . . . . T. Subba Rao.
Spica. . . . . . . Francesca Arundale.
Taurus. . . . . . Jerome Anderson.
Ulysses . . . . . H. S. Olcott.
Vadzhra . . . . . H. P. Blavatsky.
Vesta. . . . . . . Minnie C. Holbrook.

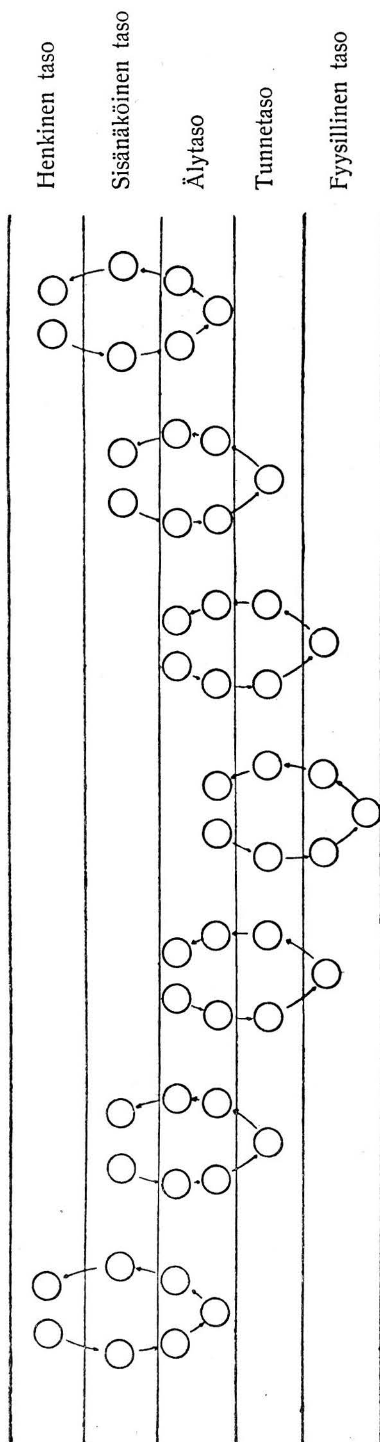
Joukko Teosofisen Seuran jäseniä on rohkeasti sallinut nimensä tulla julkaistuksi ylläolevassa luettelossa huolimatta siitä mahdollisuudesta, että he sen kautta voivat joutua naurunalaisiksi. Suuri joukko ystäviämme on juuri nykyään ruumistuneena hindulaisissa ruumiissa, mutta me emme saata asettaa heidät alttiiksi sille pilkalle ja vainolle, jota he voisivat tulla kärsimään, jos mainitsisimme heidän nimensä, ja senvuoksi emme ole pyytäneet heiltä lupaakaan.

SISÄLLYS.

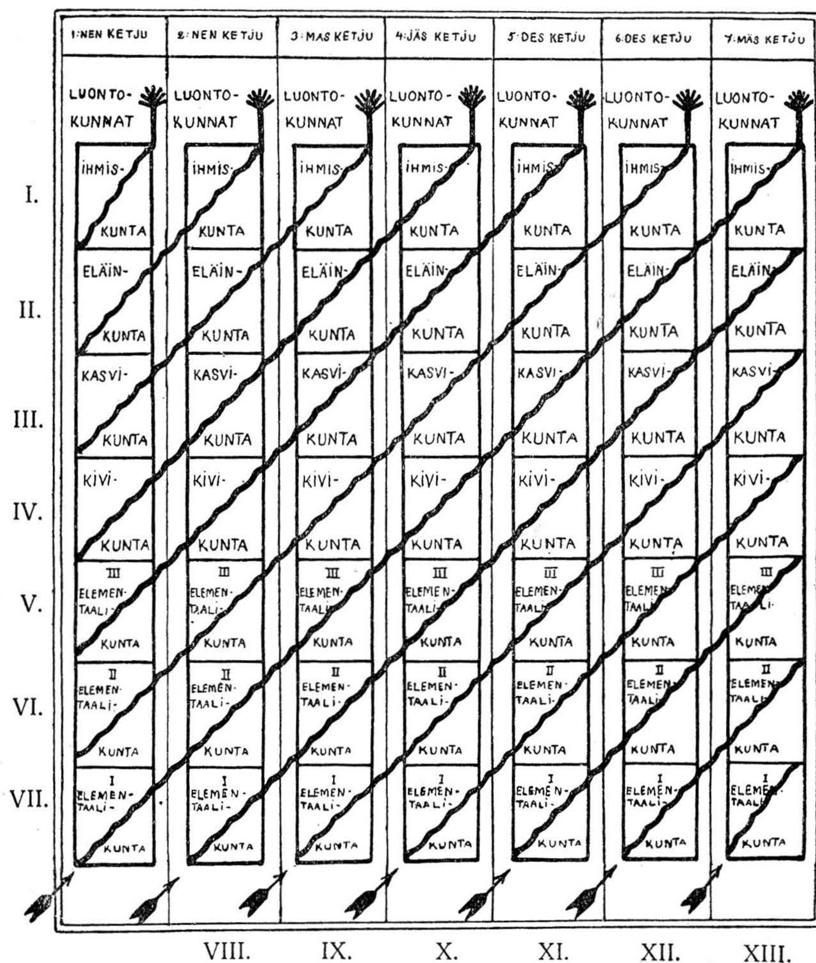

Kuvio I.

Henkinen taso
Sisänäköinen taso
Älytaso
Tunnetaso
Fyysillinen taso

Kuvio II.

PERÄTTÄISET ELONAALLOT.

Kuvio III.

JOHDANTO.

Kysymys, mikä on ihmisen alkuperä, hänen kehityksensä, hänen kohtalonsa, on rajattoman mielenkiintoinen. Mistä hän, tämä ihana älyolento, on tullut maapallollekin näkyvien olentojen kruunuksi? Miten hän on kehittynyt nykyiseen asemaansa? onko hän äkkiä laskeutunut ylhäältä säteilevänä enkelinä tullakseen tomumajan satunnaiseksi asukkaaksi, vai onko hän noussut ylöspäin pitkien hämärien aikojen kuluessa johtaen alhaisen sukunsa alkuaikojen mudasta kalan, matelijan ja imettäväisen kautta ihmiskuntaan? Ja mikä on hänen tuleva kohtalonsa? kehittyykö hän eteenpäin, nousten yhä korkeammalle ja korkeammalle, jotta taas laskeutuisi rappeutumisen pitkää luisua, kunnes syöksyy kuoleman äkkijyrkän yli jättäen jälkeensä hyytyvän planeetan, lukemattomien sivistysten hautakummun? vai onko hänen nykyinen nousunsa vain kuolemattoman henkisen voiman koulutusta, onko hän kypsyttyään määrätty kantamaan valtikkaa maailman, aurinkokunnan, aurinkokuntien joukon, kasvaako hänessä ehkä todellinen jumala?

Näihin kysymyksiin ovat monta osittaista ja täydellistäkin vastausta antaneet vanhojen uskontojen pyhät kirjotukset, muinaisaikojen mahtajien jälkeensäjättämät tarut ja traditsionit, uudenaikaisten arkeologien, meidän päiviemme geologien, fyysikkojen, biologien ja astronomien tutkimukset. Kaikkein uusin tiede on näyttänyt tosiksi kaikkein vanhimmat perintätiedot lukiessaan maapallollemme ja sen asujamille olemassaolon, joka ulottuu äärettömiä aikoja taaksepäin ja on ollut ihmeellisen monivaiheinen. Sadoissa miljoonissa vuosissa on saatu laskea luonnon hitaan ja vaivaloisen kehityskulun aika. Yhä kauemmaksi ja kauemmaksi taaksepäin on „alkuihminen“ työntynyt. Lemuria on huomattu siellä, missä nyt Tyyni valtameri kuohuilee, ja Australiaa, joka vasta hiljan uudestaan löydettiin, pidetään nyt yhtenä kaikkein

vanhimmista maista. Atlantis on saanut paikkansa siellä, missä nyt Atlantti aaltoilee, ja Afrikka on sidottu Amerikkaan kiinteällä maasillalla, niin että löytäjän kunniaseppele on viety Kolumbuksen ohimoilta, ja hänen on huomattu vain seuranneen jälkiä kauan sitten manallemenneiden sukupolvien, jotka ovat kulkeneet Europasta laskevan auringon manterelle. Poseidonis ei enää ole pelkkä satumaa, josta taikauskoiset egyptiläiset papit kertoivat kreikkalaiselle filosofille. Kreetan Minos on kaivettu esiin ikivanhasta haudastaan ihmisenä eikä enää taruolentona. Babylon, joka kerran oli ikivanha, on huomattu monien sivistyskaupunkien uudenaikaiseksi seuraajaksi, jotka kaupungit ovat hautautuneet kerrokseen kerroksen päälle ja häämöttävät silmiimme aikojen yön takaa. Perinnäistieto viittaa tutkijaa tekemään kaivauksiaan Turkestanissa ja sisä-Aasiassa ja kuiskailee jättiläisraunioista, jotka odottavat vain hänen lapiotansa tullakseen päivänvaloon.

Keskellä tätä mielipiteiden ja teoriojen taistelua, keskellä alatiuudistuvien otaksumien hyväksymistä ja hylkäystä saanee lukijansa myöskin kertomus kahden tutkijan — joiden kulkema tie on hyvin vanha ja nykyään vain harvojen kulkema, vaikka sitä tulevat astumaan yhä suuremmat ja suuremmat tutkijaparvet, mikäli aika sen varmaksi osottaa. Meidän aikamme tiede tutkii niinkutsutun „itsekohtaisen tajunnan“ ihmeitä ja löytää siitä kummallisia voimia, kummallisia kuohumisia, kummallisia muistoja. Terveenä ja tasapainoisena ollessaan, aivoja hallitessaan se ilmenee nerona. Menetettyään tasapainonsa aivojen kanssa, harhailevana ja oikullisena ollessaan se ilmenee hulluutena. Tulee aika, jolloin tiede ymmärtää, että mitä se kutsuu itsekohtaiseksi tajunnaksi, sitä uskonto kutsuu sieluksi, ja että sen voimien käyttäminen riippuu sen käytettävissä olevista fyysillisestä ja ylifyysillisistä välikappaleista. Jos ne ovat hyvässä kunnossa, terveet ja taipuisat ja täydellisesti sen johdettavina, niin näön, kuulon ja muiston voimat, jotka säännöllisesti pulppuavat esiin itsekohtaisesta tajunnasta, tulevat sielun säännöllisiksi ja käyttökelpoisiksi voimiksi. Jos sielu pyrkii ylös kohti henkeä — jumalallista itseä — joka on kietoutunut aurinkokuntamme aineeseen ja on todellinen sisäinen ihminen, eikä alati pysyttele kiinni ruumiissa, silloin sen voimat kasvavat, ja se pääsee tietoon, jota muuten olisi mahdoton saavuttaa.

Sekä vanhan että nykyajan metafyysikot selittävät, että menneisyys, nykyisyys ja tulevaisuus ovat aina samanaikuisesti olemassa jumalallisessa Tajunnassa ja tulevat perättäisiksi vasta ilmetessään s. o. astuessaan aikaan, joka itsessään on tajuntatilojen peräkkäisyys. Rajotettu tajuntamme ei ajassa ollessaan voi vapautua tästä perättäisyydestä; me saatamme ajatella vain perättäisesti. Mutta me tiedämme kaikin unitiloissa tekemiemme kokemusten perusteella, että *ajanmitat* tässä muuttuneessa tilassa vaihtelevat, vaikkakin perättäisyys siinä säilyy. Me tiedämme myöskin, että ajanmitat vaihtelevat vielä enemmän ajatusten maailmassa ja että me mielikuvitelmia luodessamme voimme viivyttää, jouduttaa ja toistaa peräkkäin seuraavia ajatuskuvia miten vain tahdomme, vaikka meitä aina sitoo perättäisyys. Tätä ajatustapaa noudattaen ei ole vaikea käsittää tajuntaa, joka on kohonnut ylimaailmalliseen voimaan, LOGOKSEN eli SANAN tajuntaa — sellaisen Olennon, jota esim. kuvataan Johanneksen evankeliumissa, 1: 1 — 4 — joka sulkee sisäänsä kaikki ajatuskuvat, jotka muodostavat, sanokaamme, aurinkojärjestelmän ja jotka ovat järjestetyt siihen perättäiseen järjestykseen, jossa ne tulevat ilmenemään, mutta ovat kaikki siinä tajunnassa, ovat kaikki tarkastettavina, niinkuin me saatamme tarkastaa omia ajatuskuviamme, vaikka me emme vielä ole saavuttaneet sitä jumalallista voimaa, josta profeetta Muhammed niin sattuvasti lausuu: „Hän vain sanoo sille: 'Ole', ja se on.“[1] Mutta niinkuin päivän vanha lapsi kätkee sisäänsä isänsä mahdollisuudet, niin me Jumalan lapsina kätkemme sisäämme jumaluuden mahdollisuudet. Senvuoksi, kun me päättävästi käännämme sielun pois maasta ja keskitämme sen katseen henkeen — olemukseen, jonka varjo se on aineen maailmassa — niin sielu voi kohota 'luonnonmuistiin', aineellisessa maailmassa olevaan LOGOKSEN Ajatusten ruumistukseen, joka on ikäänkuin heijastus Hänen Tajunnastaan. Siihen kätkeytyy menneisyys iätielävinä kertomuksina, siihen kätkeytyy myöskin tulevaisuus, jonka yhteyteen vain puoleksi kehittyneen sielun on vaikeampi päästä, sentähden että se ei vielä ole ilmennyt — eikä vielä aineellistunut, vaikkakin on aivan yhtä 'todellinen'. Sielu voi näitä kerto-

---

[1] Koraani, 11: 17.

muksia lukiessaan siirtää ne ruumiiseen, painaa ne aivoihin ja sitten kertoa ne puhein ja kirjotuksin. Kun sielu on vajonnut henkeen – niinkuin ovat „täydellisiksi tulleet ihmiset", Ne, jotka ovat kulkeneet inhimillisen kehityksen päähän, Henget, jotka ovat 'vapautuneet' eli 'pelastuneet'[1] – silloin yhteys jumalallisen muistin kanssa on välitön, suoranainen, iätipätevä ja erehtymätön. Ennenkuin se aste on saavutettu, on yhteys epätäydellinen, välillinen, altis erehdyksille havaintojen tekemisessä ja aivoihin siirtämisessä.

Tämän kirjan kirjottajat, jotka ovat oppineet tavan, millä päästä yhteyteen, mutta ovat alttiita keskeneräisestä kehityksestään johtuville vaikeuksille, ovat koettaneet parastaan havaintojen tekemisessä ja muistin säilyttämisessä, mutta ovat täysin tietoiset teoksensa monista heikkouksista. Tilapäistä apua ovat antaneet heille Vanhemmat Veljet paljastamalla silloin tällöin laajoja näköaloja ja antamalla tarpeellisia aikamääriä.

Kuten samantapaisissa kirjoissa, jotka ovat tämän edeltäjiä teosofisessa liikkeessä, niin tässäkin „aarre on maisissa asioissa", ja samallakuin kirjottajat kiitollisina tunnustavat heille suosiollisesti annetun avun, he ottavat kaikkien erehdysten vastuunalaisuuden kokonaan omille niskoilleen.

[1] Nimitykset, joista toista käyttävät hindut ja toista kristityt ilmaisemaan puhtaasti inhimillisen kehityksen päättymistä.

I LUKU.

ALKEITA.

Mistä ihminen tulee ja minne hän menee? Täydellisimmin voimme tähän vastata ainoastaan: ihminen henkisenä olentona tulee Jumalasta ja palajaa Jumalaan, mutta se kysymys, mistä ja mihin, jota me tässä käsittelemme, tarkottaa paljon vaatimattomampaa matkaa. Vain yksi lehti hänen elämäntarinastaan on tähän piirretty ja kertoo muutamien ihmislasten syntymisestä karkeaan aineeseen – mitä on sen syntymisen takana, oi Yö, johon ei katse vielä ole tunkenut? – ja seuraa heidän kasvuaan maailmasta maailmaan erääseen kohtaan läheisessä tulevaisuudessa, vain muutamia vuosisatoja eteenpäin – mitä on sen päivänkoiton utupilvien takana, oi Päivä, joka et vielä ole noussut?

Ja kuitenkaan kirjan nimi ei ole aivan väärä, sillä se, joka tulee Jumalasta ja menee Jumalaan, ei ole aivan sama kuin ihminen. Se jumalallisen Ihanuuden säde, joka lähtee jumaluudesta ilmestyksen alussa, se „Minun Itseni sirunen, joka elämän maailmassa muuttuu kuolemattomaksi Hengeksi,“ [1] on paljon enemmän kuin ihminen. Ihminen on vain yksi aste hänen ilmennyksessään, ja kivennäiset, kasvit ja eläimet ovat vain asteita hänen sikiöelämässään luonnon kohdussa, ennenkuin hän syntyy ihmiseksi. Ihminen on se aste, jossa henki ja aine taistelevat keskenään ylivallasta, ja kun taistelu on päättynyt ja henki tullut aineen herraksi, elämän ja kuoleman valtiaaksi, silloin henki astuu yliinhimillisen kehityksensä ladulle eikä ole enää ihminen, vaan pikemmin yli-ihminen.

Tässä teoksessa käsittelemme siis häntä vain ihmisenä: ih-

---

[1] Bhagavad-Giitaa. XV, 7.

mistä sikiöasteella, kivi-, kasvi- ja eläinkunnassa, ihmistä hänen kehittyessään ihmiskunnassa, ihmistä ja hänen eri maailmojaan, Ajattelijaa ja hänen kehityksensä piiriä.

Voidakseen seurata tämän kirjan esitystä on lukijan hetkiseksi pysähdyttävä tarkastamaan yleistä käsitystä aurinkokunnasta, semmoisena kuin se kuvataan teosofisessa kirjallisuudessa,[1] ja sen sisällä tapahtuvan kehityksen laajoista periaatteista. Sitä ei ole sen vaikeampi seurata, kuin jokaisen tieteen teknillistä sanastoa tai muita maailmanrakenteen kuvauksia, kuten astronomisia, ja tarkkaavaisuuttaan käyttämällä tutkija helposti kykenee pääsemään siitä selville. Kaikkiin syväsisältöisiin tutkimuksiin liittyy aina kuivat alkeistiedot, joista on päästävä selville. Huolimaton lukija pitää niitä ikävinä, väistää ne ja on myöhempää esitystä seuratessaan koko ajan enemmän tai vähemmän hämmästyneessä mielentilassa: hän rakentaa talonsa perustusta vaille ja saa sitten ikuisesti sitä pönkittää. Huolellinen lukija käy rohkeasti vaikeuksia vastaan, ottaa niistä kerta kaikkiaan selvän, ja siten saavuttamansa tiedon avulla hän helposti pääsee eteenpäin, ja yksityiskohdat, jotka myöhemmin tulevat hänen eteensä, sopeutuvat kukin paikalleen. Ne jotka tahtovat noudattaa ensimäistä tapaa, sivuuttakoot tämän luvun ja siirtykööt II lukuun, mutta viisaammat lukijat käyttävät hetkisen seuraavankin selville saamiseen.

Suuri viisas Plaato, yksi maailman mestariälyjä, jonka korkeat aatteet ovat johtaneet Europan ajattelua, lausuu sattuvasti: „Jumala geometrisoi.“ Mitä enemmän tunnemme luontoa, sitä todemmaksi sen huomaamme. Kasvin lehdet ovat määrätyssä perättäisessä järjestyksessä, 1/2, 1/3, 2/5, 3/8, 5/13 j. n. e. Värähtelyt, jotka synnyttävät sävelasteikon perättäiset äänet, voidaan kuvata säännöllisissä kuviosarjoissa. Eräät taudit noudattavat varmaa päiväjaksoa, ja 7:s, 14:s ja 21:s ovat käännekohtia, jotka määräävät sairaalle jatkuvan fyysillisen elämän tai kuoleman. On turha jatkaa esimerkkien luettelemista.

Ei ole siis ensinkään hämmästyttävä se tosiseikka, että me

[1] Tutkija voi siitä lukea H. P. Blavatskyn *Salainen Oppi*, A. P. Sinnettin *Esoteric Buddhism* ja *Growth of the Soul*, Annie Besantin *Aikain Viisaus* y. m. teoksissa. (Suomalaista lukijaa viitataan Pekka Ervastin teoksiin *Valoa kohti* ja *Enkelein lankeemus*. *Suom.*)

aurinkokuntamme järjestyksessä huomaamme luvun seitsemän alati toistuvan. Senvuoksi sitä on kutsuttu „pyhäksi luvuksi", mutta „tärkeä luku" sopisi paremmin sen nimeksi. Kuun elämä jakautuu luonnostaan kaksikertaa-seitsemään kasvun ja yhtä moneen supistumisen päivään, ja sen neljänneksistä saamme seitsenpäiväiset viikkomme. Ja me näemme tämän seitsemän olevan peruslukuna aurinkokunnassamme, joka jakautuu seitsemään osastoon, ja niiden taas kunkin jakautuvan seitsemään lisäosastoon ja niiden uusiin seitsenjaksoihin j. n. e. Uskontojen tutkijan mieleen muistuu zoroasterilaisen seitsemän Ameshaspentaa ja kristityn seitsemän Henkeä, jotka seisovat Jumalan valtaistuimen edessä. Teosofi ajattelee aurinkokuntamme ylintä Kolminaista *LOGOSTA* Hänen Ministeriensä ympäröimänä, „seitsemän ketjun Hallitsijoiden",[1] joista jokainen hallitsee omaa osastoansa aurinkokunnassa, kuten varakuningas keisarin puolesta. Me käsittelemme tässä yksityiskohtaisesti vain yhtä osastoa. Aurinkokuntaamme kuuluu kymmenen tällaista osastoa, sillä vaikka se perustuu seitsemään, niin se kehittää kymmenen osastoa, jonkavuoksi mystikot kutsuvat kymmentä „täydelliseksi luvuksi". Mr. A. P. Sinnett on sopivasti nimittänyt näitä osastoja kehitysjärjestelmiksi, ja jokaisen tällaisen järjestelmän sisällä ihmiskuntia kehittyy tai tulee kehittymään. Me rajotumme nyt omaamme, vaikka emme koskaan laske mielestämme, että muutkin ovat olemassa ja että hyvin korkealle kehittyneet älyolennot voivat siirtyä toisesta toiseen. Niinpä tulikin sellaisia vieraita maapallollemme eräällä sen kehityksen asteella ohjaamaan ja auttamaan vastasyntynyttä ihmiskuntaa.

Kehitysjärjestelmä kulkee seitsemän suuren kehitysasteen läpi, joista kutakin kutsutaan ketjuksi. Nimi on johtunut siitä tosiasiasta, että ketjun muodostaa seitsemän palloa, jotka ovat keskinäisissä suhteissa toisiinsa. Se on seitsemän renkaan muodostama ketju, ja jokainen rengas on pallo. Nämä seitsemän järjestelmää ovat kuvatut kuviossa I keskusauringon ympärille, ja kunakin aikakautena vain yksi piiri jokaisessa järjestelmässä on toimimassa. Kunkin piirin jokaisessa näistä seitsemästä järjestelmästä muodostaa seitsemän

[1] Heitä on kutsuttu planeetta-Logoksiksi, mutta tämä nimi aiheuttaa usein sekaannusta ja on senvuoksi tässä teoksessa hyljätty.

palloa. Nämä pallot eivät ole kuvatut erikseen, vaan muodostavat kuviossamme aina yhden piirin tilan säästämiseksi. Pallot ovat kuvatut seuraavassa kuviossa.

Kuviossa II meillä on kuvattuna yksi ainoa järjestelmä kehityksensä seitsemässä asteessa s. o. seitsemässä perättäisessä ketjussaan. Se on nyt kuvattuna sellaisena kuin se suhtautuu viiteen aurinkokunnan aineen seitsemästä piiristä eli laadusta. Kunkinlaatuinen aine on kokoonpantu määrätynlaisista atomeista, ja kunkin ainelaadun kaikki kiinteät, juoksevat, kaasumaiset ja eeterimäiset osaset ovat kokoomuksia yksinkertaisista atomeista. [1] Ainetta kutsutaan sitä vastaavan tajuntatilan mukaan fyysilliseksi, tunne-, äly-, sisänäköiseksi ja henkiseksi aineeksi. [2] Ensimäisen ketjun seitsemän maailmaa, A, B, C, D, E, F, G, ovat seuraavassa järjestyksessä: [3] A ja G, juurimaailma ja siemenmaailma, ovat henkisellä tasolla, sillä kaikki laskeutuu korkeammasta alempaan, hienosta karkeaan ja nousee taas korkeammalle matkansa tulosten rikastuttamana, ja tulokset kypsyvät seuraavan ketjun siemeniksi. B ja F ovat sisänäköisellä tasolla: toinen niistä kokoaa ja toinen sulattaa yhteen. C ja E ovat korkeammalla älytasolla samanlaisessa suhteessa. D, käännekohta, tasapainopiste nousevan ja alenevan kaaren välissä, on älytason alemmassa osassa. Nämä jokaisen ketjun palloparit ovat aina läheisessä yhteydessä keskenään, mutta toinen palloista on aina karkeapiirteinen luonnos, toinen taas viimeistelty taideteos. Toisessa ketjussa pallot ovat vaipuneet astetta alemmalle aineeseen, ja D on tunnetasolla. Kolmannessa ketjussa ne ovat vaipuneet vielä asteen edemmäksi, ja D tulee fyysilliselle

---

[1] Katso *Occult Chemistry*, Annie Besant ja C. W. Leadbeater, ss. 5 – 11.

[2] Fyysillisen aineen kanssa me olemme joka päivä tekemisissä valveelämässämme. Tunneaineen saattavat värähtelemään halut ja tunteet, ja sitä kutsutaan vanhemmissa kirjoissamme astraaliseksi, jonka nimen vieläkin jossakin määrin säilytämme. Älyaine vastaa samalla tapaa ajatuksia. Sisänäköinen aine (sanskritinkielellä buddhinen) toimii korkeimman sisänäön (intuitsionin) ja kaikenkäsittävän rakkauden välittäjänä. Henkinen aine (sanskritinkielellä aatminen) on se, jossa luova tahto vallitsee.

[3] Ylinnä vasemmalla oleva pallo on A, sitä lähinnä alempi on B j. n. e. aina G:hen asti, joka on ylinnä oikealla.

tasolle. Neljännessä ketjussa, ja ainoastaan neljännessä, seitsemästä ketjusta keskimäisimmällä, joka on syvimmälle kietoutunut kiinteimpään aineeseen ja on ketjujen käännekohta, niinkuin D on pallojen, on kolme palloa – C, D ja E – fyysillisellä tasolla. Paluumatkalla, niin sanoaksemme, nousu muistuttaa laskua: viidennessä ketjussa kuten kolmannessakin on yksi fyysillinen pallo, kuudennessa kuten toisessa D pallo on tunnetasolla ja seitsemännessä kuten ensimäisessä älytasolla. Seitsemännen ketjun päättyessä järjestelmä on päässyt loppuunsa ja sen hedelmät ovat korjatut.

Aurinkokuntamme seitsemää järjestelmää voidaan käytännöllisyyden vuoksi nimittää itsekunkin D pallon mukaan, koska me sen parhaiten tunnemme. Ne ovat: Vulkanus, Venus, Maa, Jupiter, Saturnus, Uranus ja Neptunus (ks. kuviota I). Siinä suunnitelmassa, johon maapallomme kuuluu, se ketju, joka kävi maaketjumme edellä, oli kolmas sarjassa, ja sen ainoa fyysillinen pallo, D pallo, oli meidän nykyinen kuumme. Senvuoksi kolmatta ketjua kutsutaan kuuketjuksi, kun taas toista ja ensimäistä merkitään vain numeroilla. Maaketjumme on neljäs järjestyksessä, ja senvuoksi kolme sen seitsemästä pallosta on fyysillisesti ilmennyttä: sen kolmas pallo, C, on Marsiksi kutsuttu planeetta, ja sen viides pallo, E, on Merkuriukseksi kutsuttu planeetta. Samoin Neptunuksen järjestelmällä, jossa Neptunus on D pallo, on kolme ketjunsa palloa fyysillisesti ilmennyttä – C ja E ovat kaksi sen yhteydessä olevaa planeettaa, joiden olemassaolosta kerrottiin teosofisessa kirjallisuudessa, ennenkuin tiede ne tunnusti – ja siis se on saapunut sarjansa neljänteen ketjuun. Venuksen järjestelmä on tulemaisillaan viidennen ketjunsa päähän, ja Venus on senjohdosta hiljan kadottanut kuunsa, edellisen ketjun D pallon.[1] On mahdollista, että Vulkanus, jonka Herschel näki, mutta joka, kuten sanotaan, nyt on kadonnut, on kuudennessa ketjussaan, mutta siitä meillä ei ole mitään tietoja, ei suoranaisia eikä välillisiä. Jupiterilla ei vielä ole asukkaita, mutta sen kuissa asuu olentoja, joilla on karkeat fyysilliset ruumiit.

Kuviot III ja IV esittävät järjestelmän muodostavien seitsemän

---

[1] Muistettaneen, että Herschel näki Venuksen kuun.

ketjun keskinäisiä suhteita osottaen kehityksen kulkua ketjusta ketjuun. Kuviota III on ensiksi tutkittava. Sen tarkotus on ainoastaan selventää kuviota IV, joka on jäljennös erään Mestarin piirroksesta. Viimeksimainittu kuvio – vaikkakin se ensi silmäykseltä näyttänee vähän hämmentävältä – on hyvin valaiseva, kun sen ymmärtää.

Kuvio III asettaa järjestelmän seitsemän ketjua vierekkäisin sarekkeisiin, jotta nuolilla kuvattujen jumalallisten elonvirtausten nousua voitaisiin seurata luontokunnasta luontokuntaan. Jokainen sarakkeen osasto esittää yhtä seitsemästä luontokunnasta – kolmesta elementaali- sekä kivi-, kasvi-, eläin- ja ihmiskunnasta. [1] Seuraa 7:ttä elonvirtausta, ainoata, joka yhden järjestelmän sisällä kulkee kaikkien seitsemän luontokunnan läpi. Se tulee ensimäisen ketjun ensimäiseen elementaalikuntaan ja kehittyy siinä ketjun olemassaolo-kautena. Toisessa ketjussa se siirtyy toiseen elementaalikuntaan ja kehittyy siinä sen olemassaolo-aikana. Kolmannessa ketjussa se ilmestyy kolmanteen elementaalikuntaan ja neljännessä alkaa kivikunnasta. Sitten se järjestyksessä kehittyy kasvi- ja eläinkunnan kautta viidennessä ja kuudennessa ketjussa ja pääsee seitsemännessä ihmiskuntaan. Koko järjestelmä tarjoaa kehitysalan jumalallisen elämän virtaukselle siitä hetkestä, jolloin se ensin aineen tekee eläväksi, ihmiseen asti. [2] Muut virtaukset joko ovat lähteneet liikkeelle toisessa järjestelmässä ja tulevat tähän sille kehityksen asteelle, johon ne siinä ovat päässeet, tai

---

[1] 'Elementaalikunnat' ovat elämän aineeseenastumisen – involutsionin – kolme astetta, ja kaikki seitsemän luontokuntaa voidaan kuvata laskeutuvana ja nousevana kaarena kuten ketjut ja pallotkin.

1:nen elementaalikunta	Ihmiskunta
2:nen elementaalikunta	Eläinkunta
3:s elementaalikunta	Kasvikunta
Kivikunta	

[2] Nämä seitsemän elonvirtausta ynnä ne kuusi, jotka seuraavissa kuudessa ketjussa tulevat alimpaan elementaalikuntaan, yhteensä kolmetoista, ovat ne perättäiset impulssit, jotka muodostavat, kuten teosofit sanovat, 'toisen elonaallon' s. o. muotoa-kehittävän elämän virran, joka on lähtenyt toisesta LOGOKSESTA, hindulaisen Kolminaisuuden Vishnusta, kristillisen Pojasta.

tulevat tähän niin myöhään, että eivät enää tämän sisällä pääse ihmiskuntaan.

Alkaessamme tutkia kuviota IV on huomattava, että värilliset piirit eivät ole seitsemän ***palloketjua***, kuten voisi otaksua, vaan esittävät seitsemää luontokuntaa jokaisessa perättäisessä ketjussa ja vastaavat sentähden kuvion III sarekkeen osastoja. Meillä on siinä koko kehitysjärjestelmä, ja jokaisen ketjun kaikki luontokunnat ovat kuvatut omalle paikalleen. Tutkija valitkoon jonkun ensimäisen piirin väriviivoista ja seuratkoon sitä huolellisesti eteenpäin.

Ottakaamme ylinnä vasemmalla puolella oleva sininen ympyrä, jota nuoli osottaa: se esittää ensimäisen ketjun ensimäistä elementaalikuntaa. Siirtyessään ensimäisestä ketjusta toiseen -- seuraavaan värillisten ympyröiden renkaaseen — sininen virta sinne saavuttuaan jakaantuu. Vähemmän kehittynyt osa, joka ei ole valmis etenemään toiseen elementaalikuntaan, syöksyy erilleen päävirrasta ja menee taas tämän toisen ketjun ensimäiseen elementaalikuntaan liittyen uuteen — keltaisen väriseen ja nuolella merkittyyn — elonvirtaan, joka siinä ketjussa alkaa kehityksensä, ja vajoaa siihen. Sininen päävirta etenee tämän toisen ketjun toiseen elementaalikuntaan, ottaa yhteyteensä ensimäisen ketjun toisesta elementaalikunnasta jääneet vitkastelijat, sulattaa ne itseensä ja vie mukanaan. On huomattava, että tästä luontokunnasta lähtee vain sininen virta, sillä vieraat ainekset ovat täydellisesti sulautuneet siihen. Sininen virta kulkee kolmanteen ketjuun, jakautuu, jättää vitkastelijansa jatkamaan kehitystään kolmannen ketjun toisessa elementaalikunnassa, kun taas pääosa siirtyy muodostamaan tämän kolmannen ketjun kolmannen elementaalikunnan. Taas se ottaa yhteyteensä toisen ketjun kolmannesta elementaalikunnasta jääneet vitkastelijat, sulattaa ne ja vie ne mukanaan heikkenemättömän sinisenä virtana neljännen ketjun kivikuntaan. Kuten ennenkin se jättää muutamia viivyttelijöitä kehittymään neljännen ketjun kolmanteen elementaalikuntaan ja ottaa yhteyteensä kolmannen ketjun kivikunnan jäännökset sulattaen ne yhteyteensä samoin kuin ennenkin. Nyt se on tullut kehityksensä kiinteimpään kohtaan, kivikuntaan. Erottuaan siitä — seuraamme yhä sinistä viivaa — se nousee viidennen ketjun kasvikuntaan, lähettää viivyttelijänsä tämän ketjun kivikuntaan ja ottaa mukaansa neljännen ketjun

kasvikunnan viivyttelijät. Taas se nousee ylöspäin, nyt kuudennen ketjun eläinkuntaan, jättää riittämättömästi kehittyneet kasvinsa lopettamaan kehitysasteensa kuudennen ketjun kasvikuntaan ja ottaa viidennen ketjun kehittymättömät eläimet uuteen luontokuntaansa. Viimein se lopettaa pitkän kehityksensä astuen seitsemännen ketjun ihmiskuntaan, jättäen liian vähän kehittyneet eläimensä seitsemännen ketjun eläinkuntaan, ottaen yhteyteensä muutamia kuudennen ketjun ihmiskunnan ihmisolentoja ja vieden ne mukanaan riemulliseen päätökseensä, jolloin ihmisen kehitys on täytetty ja yli-ihmisen alkaa — toista tai toista myöten niistä seitsemästä tiestä, joita lopussa oleva sininen sulka osottaa. Toisessa järjestelmässä ne, jotka me jätimme seitsemännen ketjun eläinkuntaan, astuvat uuden järjestelmän ensimäisen ketjun ihmiskunnaksi ja saavuttavat siinä inhimillisen täydellisyytensä. Ne ovat silloin siinä piirissä, joka vastaa harmaanruskeata, sulalla varustettua piiriä kuviomme ensimäisessä ketjussa.

Jokaista viivaa voidaan tällä tavoin seurata luontokunnasta luontokuntaan ja ketjusta toiseen. Toisen, oranssinvärisen ympyrän elämä, joka ensimäisessä ketjussa esiintyy toisena elementaalikuntana — ja joka sentähden on käynyt yhden elämänasteen läpi taaksensa jättämässä ketjussa eli toisin sanoen on astunut kehityksen virtaan ensimäisenä elementaalikuntana edellisen järjestelmän seitsemännessä ketjussa (katso ylinnä vasemmalla olevaa, nuolella varustettua ympyrää kuviomme seitsemännessä ketjussa) — pääsee ihmiskuntaan kuudennessa ketjussa ja siirtyy pois. Kolmannen, purppuranvärisen ympyrän elämä, jolla on kaksi luontokuntaa takanaan edellisessä järjestelmässä, saapuu ihmiskuntaan viidennessä ketjussa ja siirtyy siitä pois. Neljännen, kivikunnan elämä poistuu järjestelmästä neljännessä ketjussa. Kasvikuntaa elähdyttävä elämä poistuu järjestelmästä kolmannessa ketjussa, eläinkuntaa elähdyttävä toisessa ja ihmiskuntaa elähdyttävä ensimäisessä.

Tutkija, joka on täydellisesti selvillä tästä kuviosta, huomaa sen kaavaksi, jonka sisään hän voi sovittaa kuinka paljon yksityiskohtia tahansa kadottamatta keskellä niiden sekavaa vyyhtiä näkyvistään aikakausien kehityksen yleiset periaatteet.

Kaksi kohtaa on jäljellä: mitä on elementaalikunnan ala-

puolella ja mitä ihmiskunnan yläpuolella? LOGOKSESTA lähtevä elonvirta elähdyttää kaikkein ensiksi ensimäisen eli alimman elementaalikunnan. Kun sitten sama virta siirtyy ensimäisestä ketjusta toisen ketjun toiseen elementaalikuntaan, niin sen aineen, jota toisen ketjun ensimäinen elementaalikunta on käyttävä, elähdyttää uusi LOGOKSESTA lähtevä elonaalto, ja näin tapahtuu yhä edelleen kaikissa seuraavissakin ketjuissa. [1]

Kun ihminen on kulkenut ihmiskunnan asteen poikki ja seisoo yli-inhimillisen elämänsä kynnyksellä vapautuneena Henkenä, avautuu Hänen eteensä valittavaksi seitsemän tietä: Hän voi astua nirvaanan autuaaseen kaikkitietoon ja kaikkivaltaan, elämään semmoiseen, josta meillä ei voi olla tietoakaan, tullakseen kukatiesi jossakin tulevassa maailmassa Avataaraksi eli jumalalliseksi Ruumistumaksi: sitä sanotaan toisinaan 'Dharmakaajan pukuun pukeutumiseksi'. Hän voi alkaa 'Henkisen Kauden' — nimitys, johon sisältyy tuntemattomia merkityksiä, niiden joukossa ehkä 'Sambhogakaajan pukuun pukeutuminen'. Hän voi yhtyä siihen henkisten voimien aarreaittaan, johon LOGOKSEN Apulaiset turvautuvat työtänsä tehdessään, 'pukeutua Nirmaanakaajan pukuun'. Hän voi jäädä jäseneksi Salaiseen Veljeskuntaan, joka johtaa ja ohjaa sitä maailmaa, jossa Hän on täydellisyytensä saavuttanut. Hän voi siirtyä seuraavaan ketjuun auttamaan sen muotojen rakentamista. Hän voi astua loistavien enkelien — deevojen — kehitysjärjestelmään. Hän voi antautua LOGOKSEN välittömäksi palvelijaksi, jota Hän voi käyttää työhönsä missä tahansa aurinkokunnan sisällä, Hänen Palvelijakseen ja Sanansaattajakseen, joka elää vain Hänen tahtoansa toteuttaakseen ja Hänen työtänsä tehdäkseen koko siinä aurinkokunnassa, jonka hallitsija Hän on. Niinkuin kenraalilla on esikuntansa, jonka jäsenet vievät hänen käskynsä kentän kaikkiin osiin, niin Nämä ovat Sen esikuntaa, joka on kaiken käskijä, „Hänen Palvelijoitaan, jotka tekevät hänen tahtonsa“. [2] Viimeksimainittu näyttää olevan hyvin vaikea Tie,

---

[1] „Isäni toimii tähän asti, ja minä myös toimin.“ *Joh.* 5: 17. Katso V luvussa kuvausta tämän tapahtumisesta maapallolla, kun kuun Henki siihen ruumistuu.

[2] *Psalttari,* 103: 21.

ehkä suurin uhraus, minkä Adepti saattaa valita, ja senvuoksi sen katsotaan tuovan mukanaan suurta arvoa. Yleisen Esikunnan jäsenellä ei ole fyysillistä ruumista, vaan Hän tekee sellaisen itselleen Krijaashaktin – 'tekovoiman' – avulla sen pallon aineesta, johon Hänet lähetetään. Esikuntaan kuuluu hyvin erilaisilla asteilla olevia Olentoja Arhateista [1] ylöspäin. Toiset niistä ovat antautuneet palvelukseen saavutettuaan kuuketjussa arhatin asteen, toiset ovat Adepteja, [2] toiset ovat nousseet korkealle sen asteen yläpuolelle ihmiskehityksessä.

Sellaisen Esikunnan muodostaminen johtuu ehkä, lukuunottamatta monia muita, meille tuntemattomia syitä, siitä, että kun ketju tai yksityinen pallokin on hyvin varhaisilla kehitysasteilla – varsinkin kun se kulkee alaspäistä kaarta – niin tarvitaan enemmän apua ulkoapäin kuin myöhemmin on tarpeen. Esim. meidän jarjestelmämme ensimäiselle ketjulle oli määrätty saavutusasteeksi ensimäinen Suuri Vihkimys, eikä kukaan sen ihmiskunnan jäsenistä kohonnut Adeptin asteeseen, joka sekin vielä on kaukana Buddhan asteesta, ja senvuoksi oli välttämätöntä täyttää korkeammat virat ulkopuolisilla voimilla. Samalla tavoin autettiin muitakin ketjuja, ja meidän maamme on vuorostaan hankittava korkeita Virkailijoita muiden järjestelmien varhemmille ketjuille ja samalla pidettävä huolta oman ketjumme myöhempien pallojen ja kierrosten säännönmukaisesta auttamisesta. Kaksi Jäsentä meidän omasta Salaisesta Veljeskunnastamme on tietääksemme jo poistunut maapallolta joko liittyäkseen Yleiseen Esikuntaan tai Veljeskunnan Päämiehen lainaamina jonkun järjestelmämme ulkopuolella olevan pallon Veljeskunnan Päämiehelle Hänen käytettäväkseen.

Ihmisolennot, jotka jossakin ketjussa eivät varman ajan sisällä pääse sille asteelle, joka on määrätty ketjun ihmiskunnan saavutettavaksi, ovat sen „epäonnistumia“. „Epäonnistuminen“ voi johtua nuoruudesta ja siis ajan vähyydestä tai tarpeellisen ponnistuksen puutteesta j. n. e., mutta oli syynä mikä tahansa, ne, jotka eivät pääse sellaiseen kohtaan, josta he ketjun jäljelläolevan elämän aikana voivat kehittyä riittävän pitkälle saavuttaak-

[1] Ne jotka ovat läpäisseet neljännen Suuren Vihkimyksen.

[2] Ne jotka ovat läpäisseet viidennen Suuren Vihkimyksen.

seen ennen sen loppua vaaditun asteen, irtautuvat sen kehityksen yhteydestä, ennenkuin tämä kehitys on päässyt loppuunsa, ja ovat pakotetut astumaan seuraavaan ketjuun siltä kohdalta, jonka heidän jo saavuttamansa kehitysaste määrää, jotta he voisivat kulkea ihmiskehityksensä päähän. On toisia, jotka onnistuvat kulkemaan tämän ratkaisukohdan, ketjun „tuomiopäivän" läpi, mutta eivät kuitenkaan edisty kyllin nopeasti päästäkseen sille asteelle, josta seitsemän Tietä aukenee. Vaikka he eivät ole „epäonnistuneita", eivät hekään ole aivan täydellisesti onnistuneet ja saavat senvuoksi myöskin siirtyä seuraavaan ketjuun johtamaan sen ihmiskuntaa, kun tuo ihmiskunta on päässyt sellaiselle asteelle, että sen ruumiit ovat riittävästi kehittyneet kelvatakseen heille käyttövälineiksi, joiden avulla he taas voivat päästä kehittymään. Tulemme tapaamaan nämä eri luokat tutkimuksessamme, ja tämä on vain yleiskatsausta niihin. Yksityiskohdat tulevat tekemään ne selvemmiksi. Ainoastaan ensimäisessä ketjussa emme huomanneet mitään epäonnistuneita, jotka olisivat irtautuneet sen kehityksen yhteydestä. Oli muutamia, jotka eivät onnistuneet, mutta jos sillä ketjulla oli tuomiopäivänsä, emme ainakaan me sitä huomanneet.

Jokaisessa ketjussa kehityksen aalto vierii A:sta G:hen käyttäen kutakin palloa vuorostaan kasvuvainionaan. Tätä ketjun kiertämistä kutsutaan sopivalla nimellä kierrokseksi, ja seitsemän kertaa aalto kiertää sen ympäri, ennenkuin ketjun elämä on loppunut ja sen työ täytetty. Sitten tulokset kootaan ja korjataan, ja ne tulevat kaikki uuden ketjun siemeniksi paitsi Niitä, jotka päätettyään ihmiskulkunsa ja tultuaan yli-ihmisiksi päättävät tehdä palveluksensa toisilla tavoin, kuin auttamalla tulevan ketjun kulkua ja senvuoksi valitsevat jonkun toisen seitsemästä Tiestä.

Mutta päättäkäämme jo johdanto. Monadien kodissa, ylihenkisellä tasolla asuvat jumaluuden vuodatukset, Jumalan Pojat, jotka pukeutuvat lihaan ja tulevat Ihmisen Pojiksi syntyvässä maailmankaikkeudessa. He katsovat aina Isää kasvoista kasvoihin ja ovat ihmisten enkelivastineet. Tälle omassa maailmassaan asuvalle Pojalle annetaan teknillinen nimitys „monadi", yksiö. Hän, kuten sanottu sivulla 5, „elämän maailmassa muuttuu kuolemattomaksi Hengeksi". Henki on aineeseen verhottu monadi ja on senvuoksi kolminainen tahdon, viisauden ja toiminnan as-

pekteissaan ja tulee itse monadiksi saatuaan valtaansa henkisen, sisänäköisen ja älytason atomit, joista hänen tulevat ruumiinsa rakennetaan. Monadissa pulppuaa elämän ehtymätön lähde. Henki eli monadi verhottuna on hänen ilmennyksensä maailman kaikkeudessa. Mikäli hän pääsee alempien kerrosten aineen herraksi, hän yhä lujemmin tarttuu kehityksen ohjaksiin, ja hänen tahtonsa päättää, hänen viisautensa ohjaa ja hänen toimintansa suorittaa kaikki ne suuret valinnat, jotka määräävät ihmisen kohtalon.

OOOOOOOO

II LUKU.

ENSIMÄINEN JA TOINEN KETJU.

Me kohtaamme aivan ensi askeleella tutkimuksemme ainoan varsinaisesti vaikean kohdan – järjestelmämme ensimäisen ja toisen ketjun kehitysjaksot. Eräs Mestareista sanoi hymyillen tästä: „Te tulette näkemään sen, mutta on epäilyksenalaista, saatatteko te kuvailla sitä ymmärrettävällä kielellä, niin että muutkin sen voivat käsittää". Olosuhteet ovat niin erilaiset kuin kaikki meidän täällä tuntemamme: muodot niin utumaiset, niin hienot, niin vaihtuvat, aine niin täydellisesti „sitä harsoa, josta unet ovat kudotut", että selvä puhe näkemistämme asioista on miltei mahdoton. Mutta oli kuvailumme kuinka epätäydellinen tahansa, jonkinlaista kuvausta on meidän yritettävä antaa, jotta myöhempi kasvu ja kehitys kävisi ymmärrettäväksi, ja vaikka se tulee kehnosti käymään, lienee se parempi kuin ei mitään.

Varsinaista „alkua" ei voi tavottaa. Elävien olentojen loppumattomassa ketjussa voidaan tutkia jotakin rengasta, joka itsessään on aivan täydellinen. Mutta sen metalli on kerran uinunut maan povessa, on kaivettu esiin jostakin kaivoksesta, sulatettu uunissa, taottu työpajassa, taipunut sepon käsissä, ennenkuin siitä on tullut ketjun rengas. Samoin on järjestelmämme laita. Jollei olisi ollut aikaisempia järjestelmiä, ei sitäkään voisi olla, sillä sen korkeammat asujamet eivät ole täällä alkaneet kehitystään. Riittäköön aluksi seuraava: muutamat jumaluuden siruset, ikuiset Henget, jotka toisaalla olivat kulkeneet läpi alaspäisen kaaren – kietoutuen yhä tiivistyvään aineeseen elementaalikunnissa ja saavuttaen alhaisimman kohtansa – alkoivat tämän ensimäisen ketjun kivikunnassa ylöspäisen nousunsa, pitkän kehityksensä kehittyvässä aineessa. Ja tässä ketjussa, tässä kivikunnassa olimme

me — nykyisen maapallon ihmiskunta – oppimassa ensimäisiä kehityksen läksyjä. Näitä tajuntia aiomme seurata heidän kivennäiselämästään ensimäisessä ketjussa ihmiselämään neljännessä. Kun me itse kuulumme maan ihmiskuntaan, on meille helpompi näiden tajuntien seuraaminen kuin joidenkin meille vieraiden olemusten. Sillä nyt vain herätämme Ikuisesta Muistista esiin tapahtumia, joissa itse olemme näytelleet osaa, joiden kanssa olemme erottamattomassa yhteydessä ja joihin senvuoksi paljon helpommin voimme päästä käsiksi.

Näemme seitsemän keskusta, jotka muodostavat ensimäisen ketjun ja joista ensimäinen ja seitsemäs, kuten jo sanottu, ovat hengen [1] tasolla, toinen ja kuudes sisänäköisellä, [2] kolmas ja viides korkeammalla ja neljäs alemmalla älytasolla. Nimitämme niitä kuten myöhempiäkin palloja kirjaimin A ja G, B ja F, C ja E ja keskimäistä, jakson käännekohtaa kirjaimella D. Puhuessaan neljännen ketjun ensimäisestä kierroksesta, joka on ikäänkuin karkeapiirteinen jäljennös ensimäisestä ketjusta, *Salaisessa Opissa* mainittu *Salainen Kommentario* sanoo, että maa oli „sikiönä ajan kohdussa“, ja sama vertauskuva johtuu nyt meidän mieleemme. Tässä ketjussa kätkeytyvät tulevat maailmat ajatuksen kohtuun, maailmat, jotka myöhemmin tulevat syntymään tiiviimpään aineeseen. Voimme tuskin kutsua näitä keskuksia 'palloiksi'. Ne ovat ikäänkuin valokeskuksia valomeressä, polttopisteitä, joiden läpi valoa syöksyy ja jotka ovat koko olemukseltaan valoa ja pelkkää valoa, vaikka niitä muovailee niiden lävitse kulkeva valovirta. Ne ovat kuin pyörrerenkaita, mutta renkaat ovat vain valoa, voimme erottaa ne vain pyörimisestä, vain niiden erilaisesta liikkeestä, kuten vedenpyörteet, jotka ovat vain vettä ja pyörivät keskellä vettä; mutta nämä ovat valonpyörteitä keskellä valoa. Ensimäinen ja seitsemäs keskus ovat molemmat muovailuja henkisestä aineesta, ja seitsemännessä ovat ensimäisessä näkyvät karkeat hahmopiirteet täydellisesti viimeisteltyinä, se on jumalallisen Taiteilijan karkeapiirteisen luonnoksen mukaan valmistettu lopullinen taideteos. Täällä on ihmiskuntakin, hyvin ihana ihmiskunta,

---

[1] Nirvaanisella.

[2] Buddhisella.

joka on tulos jostakin edellisestä kehityksestä ja on täällä täyttämässä ihmiskehityksen tässä ketjussa (katso ylinnä oikealla olevaa ympyrää IV kuvion ensimäisessä ketjussa). Täällä jokainen olento saa alimman ruumiinsa – aina kierroksen neljännellä pallolla – sillä älyaineesta tehty ruumis on karkein, minkä tämä ketju voi antaa. Tälle ketjulle asetettu päämäärä on ensimäinen suuri vihkimys eli sen vastine siihen aikaan – ja se, joka ei sitä saavuta, on pakotettu jälleensyntymään seuraavaan ketjuun. Ensimäisessä ketjussa ei ainoakaan ihmisolento – mikäli me voimme nähdä – irtaudu siitä epäonnistuneena, ja toiset, kuten myöhemmissäkin ketjuissa aina näyttää tapahtuvan, nousevat korkealle määrätyn asteen yläpuolelle. Seitsemännessä ketjussa ihmiskunnan vihityt jäsenet astuivat toiselle tai toiselle ennenmainituista seitsemästä Tiestä.

Kaikki minuuden asteet näyttävät esiintyvän tässä ketjussa, mutta se, että täällä ei ole alempaa ainetta, johon me olemme tottuneet, tekee kehitystavat nykyisistä eroaviksi ja silmäänpistäviksi: kaikki sekä alkavat kehityksensä että kulkevat koko kehitysratansa „ylhäällä", sillä täällä ei ole mitään alempaa eikä mitään „muotoja" sanan tavallisessa merkityksessä, vaan ainoastaan elonkeskuksia, eläviä olentoja ilman kiinteitä muotoja. Ei ole fyysillistä eikä tunnemaailmaa – ensimäisillä kolmella ei edes alempaa älymaailmaa – joista impulssit voisivat nousta ylöspäin ja kutsua korkeampaa puolestaan elähdyttämään ja käyttämään niitä muotoja, jotka jo ovat olemassa alemmilla tasoilla. Eniten sitä muistuttavaa tapahtuu D pallolla, jossa eläinten kaltaiset ajatusmuodot nousevat ylöspäin vetäen puoleensa yläpuolellaan kelluvien hienojen keskusten huomion. Silloin enemmän Hengen elämää virtaa keskuksiin ja ne kiinnittäytyvät ajatusmuotoihin ja elähdyttävät ne, ja ajatusmuodot tulevat ihmisiksi.

On vaikea erottaa toisistaan perättäisiä kierroksia. Ne näyttävät sulautuvan toisiinsa kuten erilaiset kuvalevyt, joiden yhteisvaikutuksesta syntyy varjokuva,[1] ja ne erottaa toisistaan heikko va-

---

[1] Muistettaneen, että nykyisen maapallon ensimäisellä ja toisella rodulla oli sama omituinen piirre, vaikka se niissä esiintyi paljon alemmalla asteella.

lon kasvaminen ja väheneminen. Edistys on hyvin hidas: muistuu mieleen hindulaisten pyhienkirjojen satja juga, jolloin elämä kestää tuhansia vuosia melkein muuttumattomana.[2] Olennot kehittyvät hyvin hitaasti, siten, että magneettiset valonsäteet vaikuttavat niihin: niiden elämä on kuin sikiön elämää kohdussa, kuin elämän kehittymistä munassa tai kukan kasvamista nuppunsa sisällä. Ketjun päähuolena näyttää olevan kehittää loistavia olentoja – deevoja eli enkeleitä – jotka aina elävät näillä korkeilla tasoilla, kun taas alempi kehitys näyttää olevan vähäpätöisemmässä asemassa. Heillä on suuri vaikutus ihmiskuntaan pelkän läsnäolonsa ja sen ilmakehän vuoksi, jonka he sille luovat, ja toisinaan voi nähdä loistavan olennon ottavan jonkun ihmisolennon melkein kuin leikkikalukseen tai lempieläimekseen. Enkelien mahtava kehitysjärjestelmä auttaa ihmiskuntaa paljaan olemassaolonsa kautta, sillä näiden ihanien henkien liikkeellepanemat värähtelyt vaikuttavat alempiin ihmistyyppeihin vahvistaen ja innostaen niitä. Katsoessamme ketjua yhtenä kokonaisuutena näimme, että se ensi sijassa oli tämän enkelikunnan kehityskenttä ja vasta toisessa ihmiskunnan. Mutta ehkä aina on niin laita, ehkä me vain sentähden, että olemme ihmisiä, pidämme maapalloa ikäänkuin erikoisomaisuutenamme.

Neljännellä pallolla näkyy silloin tällöin loistava olento vapaaehtoisesti auttavan ihmisolentoa siirtäen ainetta omasta ruumiistaan ihmisen ruumiiseen ja lisäten siten viimeksimainitun vastaanottokykyä. Sellaiset auttajat kuuluvat muoto-enkelien – ruupa-deevojen – luokkaan, joka tavallisesti elää alemmassa maailmassa.

Kun käännymme kivikuntaan, olemme niiden joukossa, joista toiset tulevat ihmisiksi kuuketjussa ja toiset maaketjussa. Näissä kivennäisissä uinuva tajunta on vähitellen heräävä ja pitkien asteiden kautta kehittyvä ihmiskunnaksi.

Kasvikunta on hieman enemmän herännyt, mutta vielä hyvin tiedoton ja unelias. Säännöllinen kehityskulku on vievä sen sieluksi puhkeavan tajunnan toisessa ketjussa eläinkunnaksi ja kolmannessa ihmiskunnaksi.

---

[2] Hindut jakavat ajan neljän jugan eli aikakauden jaksoihin, jotka seuraavat peräkkäin toisiaan, ja jakson ensimäinen kausi satja on kaikkein henkisin ja pisin. Kun neljäs on päättynyt, alkaa taas uusi satja-kausi uuden jakson.

Nyt vielä, vaikka meidän täytyykin puhua kivi- ja kasvikunnasta, ovat ne oikeastaan vain ajatuksia – kivennäisajatuksia ja kasviajatuksia, joissa monadit uinuvat ikäänkuin kelluen niiden yläpuolella ja lähettäen hienoja elämän värähdyksiä näihin utumaisiin muotoihin. Nämä monadit ovat nähtavästi silloin tällöin pakotetut kääntämään huomionsa niihin, tuntemaan ja aistitsemaan niiden kautta, kun joku ulkonainen kosketus herättää toimintaan heidän raukean huomiokykynsä. Nämä ajatusmuodot ovat ikäänkuin malleja seitsemän ketjun Hallitsijan ajatuksissa, elävät Hänessä, ovat Hänen mietiskelynsä tuloksia, ajatusten ja aatteitten maailmaa. Näemme monadien, jotka ovat jossakin edellisessä järjestelmässä hankkineet itselleen pysyvät atomit ja jotka kelluvat näiden ajatusmuotojen yläpuolella, kiinnittäytyvän niihin ja tulevan hämärästi tietoisiksi niissä ja niiden kautta. Niin hämärä kuin tämä tajunta onkin, on siinä eri asteita: alimmillaan ollessa sitä tuskin voi sanoakaan tajunnaksi, kun se nimittäin on sellaisten ajatusmuotojen yhteydessä, jotka muistuttavat sitä, mitä me nyt kutsumme maaksi, kallioksi ja kiveksi. Niiden yhteydessä olevat monadit eivät tajua niiden kautta juuri mitään muuta kuin painostusta, joka herättää heissä melkein tiedottoman elämän-liikunnon. Tämä ilmenee vastustuksena painostukselle ja eroaa siten niiden kemiallisten molekylien vielä tiedottomammasta elämästä, jotka eivät ole monadien yhteydessä eivätkä tunne mitään painostusta. Seuraavassa asteessa, ajatusmuodoissa, jotka muistuttavat meidän metallejamme, on painostuksen tunto voimakkaampi ja sen vastustus hieman selvempi. Huomaamme melkein pyrkimystä tunkeutua ulospäin sitä vastaan, vastavaikutusta, joka aiheuttaa laajenemista. Kun tämä alitajuinen vastavaikutus suuntautuu useille tahoille, muodostuu kristallinen ajatusmalli. Huomasimme, että kun meidän oma tajuntamme oli kivennäisen *sisällä,* niin me olimme tajuisia vain alitajuisesta vastavaikutuksesta. Mutta siirtyessämme ulos ja koettaessamme tajuta tätä vastavaikutusta ulkopuolelta, se muodostui tietoisuudessamme epämääräiseksi tyytymättömyydeksi painostukseen ja hämäräksi harmistuneeksi haluksi vastustaa ja työntyä sitä vastaan. „Tunnen itseni tyytymättömäksi kivilajiksi“, huomautti toinen meistä. Ehkä monadinen elämä, koettaessaan pusertua ulos, oli tuntenut epämääräistä harmia turhasta ponnis-

tuksestaan, ja sen me tunsimme irtauduttuamme kivennäisestä ja tunsimme sen itsessämme sillä tavalla, kuin sen alkuperäisesti olimme tunteneet siinä osassa tietoisuuttamme, joka oli ollut jähmeän muodon ulkopuolella. Jos vilkaisemme äkkiä eteenpäin, voimme huomata, että monadit, jotka ensimäisessä ketjussa ovat kristallien yhteydessä, eivät seuraavassa ketjussa esiinny kasvielämän alemmissa muodoissa, vaan ainoastaan korkeammissa, ja että ne niiden läpi käytyään astuvat kuuketjuun sen keskikohdalta imettäväisinä, yksilöityvät siinä ja syntyvät ihmisiksi viidennessä kierroksessa.

Eräs asia tuottaa tutkijoille hämminkiä, nimittäin se, että nämä „kivennäisajatukset" eivät ole liikkumattomia, vaan liikkuvia. Vuori, jonka odottaisi seisovan vakavasti paikoillaan, kääntyykin ylösalaisin tai luisuu pois sijoiltaan tai muuttaa muotoaan: ei missään ole vakavaa maata, vaan kaikkialla vaihtuvat näköalat. Näiden vuorten siirtämiseen ei tarvita uskoa, sillä ne siirtyvät itsestään.

Ensimäisen ketjun loppuessa kaikki ne, jotka ovat saavuttaneet sille asetetun päämäärän – joka, kuten ennen sanottu, vastaa meidän ensimäistä vihkimystämme – astuvat jollekin seitsemästä Tiestä, ja yksi Tie vie kulkijansa toiseen ketjuun toimimaan sen ihmiskunnan muotojen rakentajina ja tekemään siten siellä samanlaisen työn, jonka 'kuun Herrat' [1] myöhemmin tekivät maapallolla. Heitä H. P. Blavatsky kutsuu 'Asuroiksi' s. o. eläviksi olennoiksi'. Myöhemmin käytäntö on vakaannuttanut tämän nimityksen tarkottamaan eläviä olentoja, joiden äly on kehittynyt, mutta ei tunne. [2] Ne, joiden ei onnistunut saavuttaa tätä päämäärää, astuivat oman kehityksensä jatkamiseksi toiseen ketjuun sen keskikohdalta ja johtivat sen ihmiskuntaa saavuttaen vapautuksen ketjun päättyessä ja ollen sen „Herroja". Muutamat näistä Herroista

[1] Salaisen Opin Barhishad Pitrit.

[2] *Salaisen Opin* mukaan nämä Asurat toimivat toisessa ketjussa Barhishad Pitreinä ja kolmannessa Agnishvaatta Pitreinä ja olivat yhtenä kaikkein korkeimpana luokkana niiden ylinhimillisten Maanasaputrojen joukossa, jotka tulivat maapallolle. On muistettava, että nämä asteet ovat kaikki yli-inhimillisiä. Ne tarkottavat nähtävästi yli-inhimillisiä asteita viidennellä niistä seitsemästä Tiestä, jotka mainitaan siv. 3. *Salaisessa Opissa* tuottaa vaikeutta se, että Asurain nimeä käytetään niistäkin,

toimivat vuorostaan kolmannessa ketjussa rakentaen sen ihmiskunnan muotoja.[1] Toisen ketjun varhempi ihmiskunta saatiin ensimäisen eläinkunnasta, toisen ketjun eläinkunta ensimäisen kasvikunnasta ja toisen kasvikunta ensimäisen kivikunnasta. Ensimäisen ketjun alenevan kaaren kolme elementaalikuntaa siirtyivät samoin toiseen ketjuun täyttäen kivikunnan ja kaksi elementaalikuntaa, kun taas ensimäisen elementaalikunnan muodosti uusi LOGOKSESTA lähtevä elämän virtaus.

Toisessa ketjussa, joka laskeutuu syvemmälle aineeseen, on jo tunnetasolla yksi pallo, astraalinen pallo, ja tiiviimpi aine saattaa oliot hieman yhtenäisemmiksi ja selvemmiksi. Pallot A ja G ovat siis sisänäköisellä tasolla, B ja F ylemmällä älytasolla, C ja E alemmalla älytasolla ja D tunnetasolla. Tällä alimmalla pallolla oliot olivat vähän enemmän niiden kaltaisia, joihin me olemme tottuneet, vaikka ne vieläkin olivat hyvin ihmeellisen ja yliluonnollisen näköisiä. Niinpä oliot, jotka muuten olivat kasvien näköisiä, liikkuivat sinne tänne yhtä vapaasti kuin eläimet, vaikka niillä nähtävästi oli hyvin vähän, jos lienee ollut ollenkaan, tajuntakykyä. Ne eivät olleet kiinni fyysillisessä aineessa ja olivat senvuoksi hyvin liikkuvaisia. Nuori ihmiskunta oli läheisessä yhteydessä loistavien henkien kanssa, jotka yhä olivat kehityksen kentän valtiaita, ja muotoenkelit ja haluenkelit – ruupa-deevat ja kaamadeevat – vaikuttivat voimakkaasti, vaikka enimmäkseen itse siitä tietämättään, ihmiskunnan kehitykseen. Himoa alkoi näkyä ihmisissä, joilla nyt D pallolla oli tunneruumis, ja sen alkuja tuntui eläimissäkin. Huomasi kyllä edistystä kyvyssä vastata niihin värähtelyihin, joita loistavat olennot tietoisina tai tietämättään lähettivät ympärilleen, mutta muutokset tapahtuivat vain asteettain ja kehitys

---

jotka erosivat kuuketjusta sen seitsemännen kierroksen ensimäiseltä pallolta ja jotka saivat aikaan hämminkiä maapallolla 'kieltäytyessään luomasta'. Teokseni *The Pedigree of Man* lukijat korjatkoon, mitä siinä sanon, tämän johdosta ja myöhemmin annettavien yksityiskohtien perusteella, sillä minut saattoi erehtymään sanan kaksinainen merkitys *Salaisessa Opissa.* Ihmisolennot eivät *sellaisinaan* voi esiintyä useammissa kuin kahdessa perättäisessä ketjussa. Senjälkeen täytyy heidän olla Yli-ihmisiä. – A.B.

[1] *Salaisen Opin* sanaston mukaan he tulivat sen Barhishad Pitreiksi.

oli hyvin hidas. Myöhemmin, kun sisänäköinen tietoisuus kehittyi, tuli tämä järjestelmä yhteyteen sen kanssa, jonka fyysillisenä pallona on Venus. Se järjestelmä on yhtä ketjua meidän kehitysjärjestelmästämme edellä, ja sieltä tuli eräitä olentoja meidän toiseen ketjuumme, mutta emme saata sanoa, kuuluivatko he Venuksen ihmiskuntaan vai olivatko „Esikunnan" jäseniä.

Suuret, lainehtivat, loistavan väriset ainepilvet olivat huomattavana piirteenä ensimäisen kierroksen D pallolla. Seuraavassa kierroksessa ne tulivat tiiviimmiksi ja kirkkaamman värisiksi kyeten paremmin vastaamaan värähtelyihin, jotka muovailivat niitä muodoiksi, vaikka on vaikea sanoa, olivatko ne kasvi- vai eläinmuotoja. Paljon työtä tehtiin korkeammilla tasoilla, joilla hienoa ainetta kehitettiin tulevaisuudessa käytettäväksi, mutta siitä ei näkynyt suuria tuloksia alemmissa muodoissa. Kuten nyt käytetään elementaalista elonainetta muodostamaan tunne- ja älyruumista, niin silloin muoto- ja haluenkelit koettaessaan mahdollisimman paljon eristäytyä käyttivät näitä ainepilviä ja elivät niissä. He tulivat alatasolta toiselle alaspäin tiiviiseen aineeseen, mutta eivät käyttäneet ihmiskuntaa siihen tarkotukseen. Vielä nytkin deeva eli enkeli voi ottaa ruumiikseen kokonaisen seudun, ja se oli silloin hyvin tavallista. Vaihtuvat ja toisiinsa sekottuvat tunne- ja alempi älyaine muodostivat näiden enkelien ruumiit, ja toisinaan kasvien, kivien ja eläintenkin pysyvät atomit juurtuivat sellaisiin enkelien ruumiisiin, kasvoivat ja kehittyivät. Enkelit eivät näyttäneet panevan niihin mitään erikoista huomiota, niinkuin emme mekään pane ruumiissamme elävien mikrobien kehitykseen. Silloin tällöin he kuitenkin tulivat panneeksi huomiota johonkin eläimeen, ja sen vastaanottokyky kasvoi siinä tapauksessa nopeasti.

Tutkiessamme kasvien tietoisuutta toisessa ketjussa – jossa me, jotka nyt olemme ihmisiä, elimme kasvimaailmassa – huomaamme niissä himmeätä tietoa luonnossa vaikuttavista voimista ja jonkinlaista tunnetta kasvamisen pakosta. Toisissa huomattiin tarvetta ja halua saada kasvaa, niinkuin toinen tutkijoista huomautti: „Minä koetan kukkia". Toiset tunsivat heikkoa vastenmielisyyttä luonnollista kasvutapaansa kohtaan ja hämärästi hapuilivat johonkin toiseen, omaan valitsemaansa suuntaan. Toiset näyttivät koettavan ***käyttää hyväkseen*** voimia, jotka niitä kosketti-

vat, ja luulivat alhaisessa tietoisuudessaan, että kaikki, mitä heidän ympärillään oli, oli olemassa vain heitä varten. Toiset koettivat työntyä johonkin mieluiseensa suuntaan ja tulivat epäonnistuessaan jollakin tavalla harmistuneiksi. Huomasimme erään, joka oli osana deevasta, tulevan tällä tavalla estetyksi, sillä deeva tietysti järjesti olot, niinkuin ne hänelle itselleen sopivat, katsomatta ruumiinsa aineksen haluja. Toiselta puolen deevan menettely oli kasvin hämärältä katsantokannalta nähtynä yhtä käsittämätön, kuin säät ovat meille meidän päivinämme, ja usein yhtä harmillinen. Ketjun lähetessä loppuaan korkeammalle kehittyneet kasvit osottivat vähän ajatuskykyä, pientä lapsellista älyä, tunsivat ympärillään liikkuvia eläimiä, pitivät muutamista ja kammoivat toisia. Ja kasvikunta kaipasi suurempaa yhtenäisyyttä, nähtävästi sen johdosta, että elämä kulki alaspäin tiiviimpään aineeseen, että Tahto ohjasi luonnon kehitystä tiiviimmille tasoille. Tunnemuodot, joilla ei ollut fyysillistä kiinnikettä, olivat hyvin epävakaiset ja pyrkivät liukumaan sinne tänne päämäärättä ja tarkotuksetta.

Tämän ketjun seitsemännessä kierroksessa suuri joukko sen ihmiskunnan jäseniä irtausi muiden yhteydestä epäonnistuneina, jäätyään niin pitkälle taaksepäin, ettei enää voinut saada itselleen sopivia muotoja, ja nämä ihmiset tulivat myöhemmin kolmannen kuuketjun ihmisiksi. Toiset pääsivät sille asteelle, jota nyt vastaa kolmas vihkimys ja joka oli toiselle ketjulle määrätty saavutusaste, ja astuivat jollekin seitsemästä Tiestä, joista yksi kuten ennenkin vei tekemään työtä seuraavassa ketjussa. Ne, jotka eivät olleet epäonnistuneita, mutta eivät olleet täydellisesti menestyneet, siirtyivät kolmanteen ketjuun siinä kierroksessa, joka vastasi heidän ennen saavuttamaansa kehitysastetta. Eläinkunnan parahisto yksilöityi toisessa ketjussa ja alkoi ihmiskehityksensä kuuketjussa, käyden sen alempien luokkien läpi hyvin nopeasti ja tullen ihmisiksi. He kulkivat sitten sen ketjun kehityksen etunenässä, kunnes jo mainitut luokat – ensin epäonnistuneet ja sitten ne, jotka eivät olleet aivan täydellistä menestystä saavuttaneet – siirtyivät sinne toisesta ketjusta ja astuivat vuorostaan etunenään. Toisen ketjun kasvikunnan parahisto astui kuuketjun eläinkuntaan imettäväisinä sen neljännessä kierroksessa, kulkematta läpi likoeläinten ja muiden alempien eläintyyppien, kuten kalojen ja ma-

telijoiden. Muu osa tuli tähän ketjuun ensimäisessä kierroksessa alemmanlaatuisina eläiminä. Toisen ketjun kivikunnan tajunta siirtyi kuuketjussa kasvikuntaan, ja kivikunnan täytti toisen ketjun korkein elementaalikunta. Kuten ennenkin, täytti alimman elementaalikunnan uusi LOGOKSESTA tuleva elämän aalto.

Mainittakoon tässä tärkein periaate. Jokainen seitsemästä alatasosta, jotka muodostavat tason, jakautuu taas seitsemään. Ja vaikka ihmisen ruumis on kokoonpantu kaikkien alatasojen aineesta, niin se on toimivana vain alatasoilla, jotka vastaavat niiden ketjujen tai kierrosten lukua, joiden läpi hän jo on kulkenut tai parhaillaan kulkee. Ihminen, joka elää toisen ketjun toisessa kierroksessa, saattaa käyttää tunne- ja älyruumistaan vain astraalisen ja mentaalisen aineen kunkin alatason ensimäistä ja toista alaosastoa. Kolmannessa kierroksessa hän saattaa käyttää ensimäistä, toista ja kolmatta, vaikka ei kolmatta niin täydellisesti kuin silloin, jolloin hän on kolmannen ketjun kolmannessa kierroksessa j. n. e. Siten myöhemmin maaketjun toisessa kierroksessa oleva ihminen toimi kunkin alatason ensimäisellä ja toisella alatasolla ja heikosti kolmannella ja neljännelläkin, koska hän oli neljännessä ketjussa. Vaikka hänellä oli ruumiissaan kaikkien alatasojen ainetta, niin ainoastaan kahden alimman alatason kaksi alinta alaosastoa oli täydessä käyttökunnossa, ja ainoastaan niiden kautta hänen tietoisuutensa saattoi täydellisesti toimia. Vasta seitsemännen kierroksemme seitsemännessä rodussa ihmisellä on käytettävänään ihana ruumis, jonka jokainen osanen sykähtelee hänen tahtonsa mukaan, ja vielä täydellisemmin se toimii myöhemmissä ketjuissa.

OOOOOOOO

III LUKU.

KUUKETJUN ALKUAJAT.

Kuuketju — kolmas järjestyksessä — vaipuu entistä syvemmälle aineeseen, ja keskimäinen pallo on fyysillisellä tasolla. A ja G ovat korkeammalla älytasolla, B ja F alemmalla älytasolla, C ja E tunnetasolla ja D fyysillisellä tasolla. Tämä keskimäinen pallo, ketjun vilkkaimman toiminnan tapahtumapaikka, on vielä jäljellä kuuna, mutta kuu on vain sen jäännös, joka on menettänyt paljon ainettaan, ikäänkuin sen sisäinen ydin, jonka ympäriltä kuori on haihtunut, ja kuun pallo on paljon pienentynyt kooltaan kulkiessaan täydellistä häviötään kohti — on sanalla sanoen kuollut ruumis.

Seuratessamme kehittyviä tajuntia, jotka ensimäisessä ketjussa olemme nähneet kivennäisinä, toisessa kasveina, näemme sen eteenpäin kulkevan aallon, joka kuljettaa meidätkin mukanansa, kohottavan harjansa kolmannen ketjun keskikohdalla imettäväisinä, jotka ilmestyvät D pallolle, kuuhun, neljännen kierroksen aikana. Nämä imettäväiset ovat kummallisia eläimiä, pieniä mutta erinomaisen vilkkaita. Kehittyneimmät niistä ovat apinan näköisiä harppaajoita. Neljännen kierroksen eläimet ovat säännöllisesti ensin suomupeitteisiä, ja sittemmin niiden nahka muistuttaa sammakkojen ihoa. Senjälkeen edistyneemmät tyypit kehittävät harjaksia, jotka muodostavat hyvin karkean karvapeitteen. Ilma on aivan erilainen kuin meillä nykyään, raskas ja painostava, tuntuu tukahduttavalta kaasulta, mutta sopii nähtävästi kuun asukkaille. Tajunnat, joita me seuraamme, asuvat pienien imettäväisten ruumiissa, ovat pitkäruumiisia ja lyhytjalkaisia, portimon, faaraorotan ja preeriakoiran sekalajia, jolla on pieni hännän typykkä ja joka yleensä on kovin kömpelö ja ruma. Ne ovat punasilmäisiä ja

kykenevät näkemään pimeissä luolissaankin. Tultuaan ulos luolistaan ne asettuvat istumaan takajaloilleen, jotka lyhyt vahva häntä kolmantena muodostavat kolmijalan, kääntävät päätänsä puolelta toiselle ja heristävät sieraimiaan. Nämä eläimet ovat hyvin älykkäitä, ja ainakin tällä seudulla kuun eläimet ja ihmiset näyttävät olevan ystävällisemmissä väleissä keskenään kuin villit eläimet ja ihmiset meidän maapallollamme. Nämä eläimet eivät ole kesyjä, mutta eivät juokse pakoon, kun ihmisiä ilmestyy näkyviin. Toisilla seuduilla, joilla ihmiset ovat raakalaisia, jotka syövät vihollisensa, kun saavat niitä käsiinsä, ja eläimiä silloin kun eivät saa ihmislihaa, ovat villit eläimet pelokkaita ja pakenevat ihmisten lähistöltä.

Tämän ensimäisen eläinkunnan asteen jälkeen tulee sellaisten eläinten aika, jotka elävät paljon puissa ja joilla on parittaiset raajat ja käpäläjalat. Jalat ovat kummallisen muotoiset: kynnen tapainen varvas on kohtisuorassa raajaa vastaan, ikäänkuin kukon kannus, ja on varustettu kaarevalla kynnellä. Juostessaan nopeasti oksia pitkin niiden alapuolella eläin käyttää tätä varvasta kiinnipitimenään, jolloin muu osa jaloista on toimeton. Mutta maalla liikkuessaan se kulkee käpälillään, ja kannus törröttää pystyssä takana koskematta maahan eikä estä likkumista.

Eräs toinen eläinlaji, joka on näitä kehittyneempi ja paljon älykkäämpi, muodoltaan apinan kaltainen, elää tavallisesti ihmisten yhteydessä ja kiintyy voimakkaasti ihmisiin palvellen heitä monella tavoin. Nämä eläimet yksilöityvät tämän neljännen kierroksen D pallolla ja kehittävät E, F ja G palloilla ihmisen tunne- ja älyruumista, mutta syyruumiissa ei näy paljoa kasvamista, vaikka sekin on täydellisesti muodostunut. Ne poistuvat kuuketjusta seitsemännen kierroksen keskellä, kuten saamme nähdä, ja kehittyvät siten kuuketjussa kolmen kierroksen aikana ihmisinä. Niiden joukossa huomaamme erään pienen yhteiskunnan keskellä yksilöityneinä nykyiset Mestarit, Marsin ja Mercuriuksen, jotka nyt ovat Teosofisen Seuran etunenässä ja tulevat maapallomme kuudennen juurirodun Manuksi ja Bodhisattvaksi [1] nykyisessä maaketjun neljännessä kierroksessa.

---

[1] Juurirodun Päämiesten — Kuninkaan ja Papin, Hallitsijan ja Opettajan — virkanimet.

Kun niiden eläinten, joita me seuraamme, viimeinen ruumis D pallolla oli kuollut, niin niiden tajunta jäi nukkumaan jäljelläolevan neljännen kierroksen ja viidennen kierroksen kolmen ensimäisen pallon ajaksi. Menetettyään tunne- ja vähäisen älyruumiinsa hyvin pian fyysillisen kuoleman jälkeen ja ollen ilman syyruumista ne jäivät uinumaan eräänlaiseen taivaaseen, nähden ihania unia ja olematta yhteydessä ilmenneiden maailmoiden kanssa: sen kuilun yli, joka ne erotti niistä maailmoista, ei vielä ollut siltaa rakennettu. Viidennen kierroksen D pallolla ne taas ruumistuivat ja esiintyivät suurina apinan kaltaisina eläiminä, jotka yhdellä harppauksella loikkasivat neljäkymmentä jalkaa ja näyttivät nauttien hypähtävän hirveän korkealle ilmaan. Neljännen D pallolla asuvan ihmisrodun aikana ne joutuivat kotieläimiksi ja tulivat isäntiensä talon vartioiksi ja heidän lastensa leikkitovereiksi, kuten uskolliset koirat meidän päivinämme. Ne kantoivat lapsia selässään ja käsivarsillaan ja alkoivat kiihkeästi rakastaa ihmisisäntiään. Lapset painuivat turvallisina niiden paksua pehmeätä turkkia vastaan ja riemuitsivat, kun heidän uskolliset vartiansa harppasivat korkealle. Seuraava tapahtuma olkoon esimerkkinä sellaisten eläinten yksilöitymisestä.

On mökki, jossa elää kuumies vaimoineen ja lapsineen. Tunnemme heidät myöhempinä aikoina Marsin ja Mercuriuksen, Mahaagurun ja Suurjan nimisinä.[1] Joukko näitä apinaeläimiä elää mökin ympärillä palvellen omistajiaan kuten uskolliset koirat. Niiden joukossa huomaamme tulevat Siriuksen, Herakleen, Alcyonen ja Mizarin, joita voimme nimittää niiden tulevilla nimillä paremmin niitä tunteaksemme, vaikka ne vielä eivät ole ihmisiä. Niiden astraali- ja mentaaliruumis ovat kasvaneet omistajien ih-

[1] Katso kirjotussarjaa 'Rents in the Veil of Time' vv. 1910 ja 1911 *The Theosophist* lehdessä. Mahaaguru on Herra Gootama, Suurja on Herra Maitreja. Mistä syystä nämä eläimet tulivat niin läheiseen yhteyteen niiden kanssa, jotka olivat tulevat heidän Mestareikseen tulevaisuuden maapallolla? Olivatko ne olleet kasveja, joita ylemmät heistä olivat vaalineet, niinkuin me nyt vaalimme kasvejamme — sillä Herra Gootama ja Herra Maitreja olivat olleet ihmisiä jo toisessa ketjussa — vai olivatko alemmat heistä jo eläiminä olessaan tunteneet yhteyttä muutamien kasvien kanssa?

misälyn vaikutuksesta, niinkuin kotieläimemme hienommat ruumiit kehittyvät meidän vaikutuksestamme. Sirius on kiintynyt varsinkin Mercuriukseen ja Herakles Marsiin. Alcyone ja Mizar palvelevat ja rakastavat kiihkeästi Mahaagurua ja Suurjaa.

Eräänä yönä heräävät talon asukkaat hälinään. Parvi villejä on piirittänyt mökin, ja heitä auttavat heidän raivoisat ja voimakkaat kotieläimensä, jotka muistuttavat karvapeitteisiä sisiliskoja ja krokotiilejä. Uskolliset vartiat hypähtävät pystyyn isäntänsä mökin ympärillä ja taistelevat epätoivoisesti sen puolustukseksi. Mars tulee ulos ja karkottaa pois hyökkääjät käyttäen jotakin asetta, jota heillä ei ole. Mutta hänen ajaessaan heitä poispäin hiipii sisiliskon muotoinen eläin hänen taaksensa mökkiin ja siepaten sieltä Suurja lapsosen aikoo viedä hänet mukanaan. Sirius rientää sitä vastaan, iskee sen maahan ja heittää lapsen Alcyonelle, joka vie hänet takaisin mökkiin, kun taas Sirius karkaa sisiliskon niskaan ja epätoivoisen taistelun jälkeen tappaa sen kaatuen itse tunnottomana ja pahasti haavotettuna sen ruumiin päälle. Silläválin villi mies hiipii Marsin taakse ja aikoo lävistää hänen selkänsä, mutta Herakles heittäytyy yhdellä harppauksella isäntänsä ja aseen väliin ja vastaanottaa voimakkaan iskun rintaansa kaatuen kuolettavasti haavotettuna maahan. Villit pakenevat nyt kaikkiin suuntiin, ja Mars, kuullessaan jonkun kaatuvan takanaan, horjahtaa ja kooten malttinsa kääntyy ympäri. Hän tuntee uskollisen eläimensä, kumartuu kuolevan palveliansa ja puolustajansa ylitse ja nostaa sen pään syliinsä.

Apina rukka kohottaa katseensa täynnä voimakasta rakkautta isäntänsä kasvoihin, ja se *teko,* jonka hän on tehnyt kiihkeän pelastamisen halun täyttämänä, saa monadin tahtopuolen vastaamaan ja lähettämään alas valtavan voimavirtauksen, ja aivan kuolinhetkellään apina yksilöityy ja kuolee — ihmisenä.

Haavottunutta Siriusta oli sisiliskovihollinen pahasti raadellut, mutta se elää vielä ja kannetaan mökkiin. Se elää vielä pitkän aikaa raajarikkona ja laahaa itseään vaivaloisesti eteenpäin. On liikuttava nähdä sen mykkää uskollisuutta emäntäänsä kohtaan, sen katse seuraa Mercuriusta, missä tämä vain liikkuneekin. Pieni Suurja hoitaa sitä hellästi, ja sen apinakumppanit Alcyone ja Mizar eivät väisty sen viereltä. Vähitellen sen äly rakkauden

vaikutuksesta kasvaa vahvemmaksi, kunnes viimein alempi mieli ylös kohoten saa korkeamman vastaamaan, ja vähää ennen kuolemaa syyruumis välähtää eloon. Alcyone ja Mizar elävät sen kuoleman jälkeen jonkun aikaa, ja kiihkeä rakkaus Mahaguurua ja Suurjaa kohtaan on niiden huomattavin luoteenpiirre, kunnes viimein tunneruumis tämän puhtaan tulen herättämänä saa vastauksen sisänäköiseltä tasolta ja nekin kohoavat yksilöllisyyteen ja siirtyvät pois.

Nämä tapaukset ovat hyviä esimerkkiä kolmesta suuresta yksilöitymistavasta,[1] joista jokainen saa korkeamman elämän virtaamaan alas kolminaisen hengen jonkun olemuspuolen, tahdon, viisauden tai toimivan älyn kautta. Toiminta kohoaa ylös ja vetää alas viisautta, ajatus kohoaa ylös ja vetää alas älyä. Nämä ovat yksilöitymisen kolme 'oikeata tapaa'. On toisiakin, joihin heti palaamme ja jotka ovat näiden heijastuksia karkeammassa aineessa, mutta ne ovat 'vääriä tapoja' ja aiheuttavat paljon surua.

Tämän jälkeen nämä tajunnat, joita me erityisesti seuraamme, ovat selvästi inhimillisiä, ja heillä on sama syyruumis, jota he vielä nytkin käyttävät. He ovat E pallolla ihmisolentoja, mutta eivät juuri ota osaa sen tavalliseen elämään. He uiskentelevat sinne tänne sen ilmakehässä niinkuin kalat vedessä, mutta eivät ole niin kehittyneitä, että voisivat ottaa osaa ihmisten toimiin. E pallolla uusi tunneruumis muodostuu ikäänkuin pullistumalla pysyvän tunneatomin ympärille. Vasta yksilöityneet eivät synny lapsiksi sen asukkaille, jotka ohimennen sanottuna ovat varsin epämiellyttäviä ulkonäöltään. Heidän todellisen ihmiskehityksensä voi sanoa alkavan vasta silloin, kun he astuvat kuudennen kierroksen D pallolle. Huomaamme kylläkin vahvenemista ja edistymistä tunneruumiissa, joka uiskentelee E pallon ilmakehässä, älyruumiissa, joka samalla tavoin uiskentelee F pallolla, ja samaten syyruumiissa G pallolla. Tämä edistyminen näkyy heidän laskeutuessaan kuudennen kierroksen A, B ja C pallojen ilmakehän lävitse, jolloin kunkin ruumiiksi kokoontuva aine on kiinteämpää ja laadultaan parempaa. Mutta, kuten sanottu, varsinainen

---

[1] Katso C. W. Leadbeaterin kirjotusta yksilöitymisestä 'Modes of Individualisation' teoksesta *The Inner Life,* nid. II, § 6.

kehitys tapahtuu D pallolla, jolla he taas pukeutuvat fyysilliseen aineeseen.

Niiden viidennen kierroksen kehittyneiden eläinten joukossa, jotka elävät alhaisten ihmisrotujen yhteydessä, on muutamia, jotka vetävät huomiota puoleensa, sillä myöhemmin ne muodostavat yhteisen tyypin samanlaisen yksilöitymistavan perusteella. Ne yksilöityvät eräällä ennenmainituista 'vääristä tavoista'. Ne koettavat jäljitellä niitä ihmisiä, joiden keskellä ovat, herättääkseen eläintovereissaan uskoa omaan paremmuuteensa ja kulkevat niiden joukossa turhamaisina ja aina pöyhistellen. Ne ovat apinan kaltaisia eläimiä ja muistuttavat paljon edellä tutkimiamme, mutta ovat sukkelampia ja paljon kuvittelu- tai ainakin jäljittelykykyisempiä, ja ne leikkivät olevansa ihmisiä, niinkuin lapset leikkivät olevansa kasvaneita. Ne yksilöityvät tämän kiihkeän turhamielisyyden vaikutuksesta, joka kehittää kuvittelukykyä aivan luonnottomiin saakka ja herättää voimakkaan eristyksen tunnon edistäen 'minän' puhkeamista eläimessä, kunnes halu erottautua muista saa vastauksensa korkeammilta tasoilta, ja minä muodostuu. Mutta niiden halun nousta vertaistensa yläpuolelle tuntematta ihailua tai rakkautta ketään ylempänään olevaa kohtaan, halu nousta vain sitä varten, että ne voisivat ylpeillen katsoa alapuolellaan oleviin, ei vähimmässäkään määrässä muuta eläimen himoja ihmisen tunteiksi eikä laske mitään perustusta tunne- ja älyluonnon tulevalle sopusointuiselle kehitykselle. Ne ovat riippumattomia, niiden oma itse on niille kaikki kaikessa ja ainoa maailmassa, ja jokainen ajattelee vain omaa itseään haluamatta toimia yhdessä muiden kanssa tai liittyä yhteisen tehtävän ympärille. Kun ne yksilöityään kuolevat, niin ne viettävät nukkuen ajan kuolemastaan jälleensyntymäänsä kuudennen kierroksen D pallolle, melkein samalla tapaa kuin nekin yksilöityneet eläimet, joista edellä kerrottiin, mutta yhdellä erotuksella – jolla erotuksella on tavattoman suuri vaikutus kehitystapoihin – nimittäin sillä, että edellisessä tapauksessa vastayksilöityneiden ihmisten ajatukset olivat täynnä rakkautta suunnatut niihin, jotka olivat olleet heidän kunnioitettuja omistajiaan D pallolla, joten heidän tunteensa sen kautta vahvistuivat ja kehittyivät, kun taas niiden ajatukset, jotka turhamielisyyden kautta olivat yksilöityneet, olivat suunnatut vain heihin itseensä ja heidän

omaan etevyyteensä, joten heissä ei rakkauden tunne ollenkaan päässyt kehittymään.

Muuan ryhmä eläimiä yksilöityy ihailemalla ihmisolentoja, joiden kanssa ne tulevat yhteyteen, ja nekin koettavat jäljitellä heitä: ne eivät tahdo kohota vertaistensa yläpuolelle, mutta pitävät ihmisiä ylempinään ja haluavat olla heidän kaltaisiaan. Niissä ei ole mitään rakkautta heitä kohtaan tai halua palvella heitä, mutta ne tahtovat saada oppia ja ovat hyvin tottelevaisia sen ihailun vuoksi, jota ne tuntevat itseään ylempiä olentoja kohtaan. Niiden omistajat opettavat niitä tekemään ensin temppuja ja sitten pikku palveluksia, ja sillä tavalla ne kehittyvät eräänlaiseen yhteistoimintaan omistajiensa kanssa. Ne koettavat miellyttää ihmisiä ja saavuttaa heidän suosiotansa: ne eivät erityisesti välitä heistä, mutta kun ne pääsevät suosioon ja saavat ottaa osaa yhteistoimintaan, tulevat ne lähemmälle noita itseään suurempia olentoja, joiden kanssa ne ovat työssä. Kun ne älykkäiksi kehittyessään yksilöityvät, niin äly saattaa ne alistumaan järjestykseen ja yhteistoimintaan ja näkemään yhteisponnistusten hyödyn ja tottelevaisuuden välttämättömyyden. Ne pohtivat väliaikana yhteistyön ajatusta ja halua alistua johtoon omaksi suureksi hyödykseen tulevaisuudessa.

Muuan laji kehittyy hyvin onnettomaan suuntaan siten, että pelko tekee sen ajatukset teräviksi ja valppaiksi. Eläimet, joita raakalaisihmiset metsästävät ruoakseen tai omistavat ja usein julmasti kohtelevat, voivat saavuttaa yksilöllisyyden koettaessaan välttää julmaa kohtelua tai pyrkiessään metsästettäessä pakoon. Ne kehittävät viekkautta ja kavaluutta ja sentapaisia ominaisuuksia, osottavat pelon synnyttämää kekseliäisyyttä ja ovat aina epäileviä, epäluuloisia ja kostonhaluisia. Kun ajatuskyky on yhteydestä ihmisen kanssa siten vahvistunut, vaikkakin hyvin huonoon suuntaan, on tuloksena yksilöityminen. Kerran tarkastelimme eläintä, jonka puoliso oli surmattu ja jonka valtasi kiihkeän vihan ja koston puuska aiheuttaen yksilöitymisen. Toisella kerralla ilveksen kaltainen eläin yksilöityi tuntiessaan voimakasta halua tuottaa kärsimystä voidaksen tuntea valtaa muiden yli, mutta siinäkin tapauksessa oli yllykkeenä ihmisen huono vaikutus ja esimerkki. Yksilöitymisen ja jälleensyntymän pitkän väliajan nämä eläimet näkevät unia onnistuneista pakoretkistä, ovelista koston-

töistä ja julmuudenteoista niitä vastaan, jotka pahoinpitelivät niitä viimeisen eläinruumiissa vietetyn elämän aikana. Onneton tulos tuottaa vastuunalaisuutta sille ihmiselle, joka sen on aiheuttanut, ja sitoo hänet yhteyteen yksilöityneen eläimen kanssa tulevissa elämissä. Voi ajatella, että kaikki nämä eläimet ovat yksilöityneet liian aikaisin — ovat „ottaneet ihmismuodon liian varhain". Tapaamme nämä eri lajit taas kuudennessa kierroksessa toteuttamassa uutta ihmisluontoansa siihen suuntaan, jonka kukin yksilöitymistapa määrää. Näyttää siltä, niinkuin ainoastaan ne kolme yksilöitymistapaa, jotka johtuvat ylhäältäpäin tulevasta virtauksesta, olisivat kehityksen suunnitelman mukaisia ja niinkuin alhaalta ylöspäin tunkeutuminen aiheutuisi ihmisen pahuudesta.

Ennenkuin seuraamme sekä näitä uusia ihmisiä että toista laatua olevia ystäviämme kuudennen kierroksen D pallolle, vilkaiskaamme siihen korkeampaan sivistykseen, joka kukoisti kuuketjussa tämän viidennen kierroksen aikana. Kuupallolla oli siellä täällä hajallaan useita yhteiskuntia, jotka viettivät hyvin alkuperäistä elämää. Toiset asujamet, kuten mökin asukkaat, joista jo kerroimme, olivat ystävällisiä mieleltään, vaikkakin kehittymättömiä, ja taistelivat pontevasti, jos niiden kimppuun käytiin. Toiset taas olivat pelkkiä raakalaisia, riitaisia ja alati sodassa keskenään — nähtävästi vain verenvuodatuksen ja julmuuden halusta. Näiden eri yhteiskuntien lisäksi, joista toiset olivat suuria, toiset pieniä, toiset kuljeksivien, toiset paimentolaisheimojen muodostamia, oli korkeammalle kehittynyttä väestöä, joka eli kaupungeissa ja harjotti kauppaa ja jolla oli säännöllinen hallitus. Ihmiset eivät juuri näyttäneet liittyvän ainakaan meidän käsityksemme mukaisiksi kansoiksi: kaupunki ja sen ympärillä jonkun verran — toisinaan hyvin paljonkin — maata, jossa siellä täällä oli hajallaan kyliä, muodosti valtion, ja tällaiset valtiot tekivät keskenään horjuvia sopimuksia kaupasta, keskinäisestä puolustuksesta j. n. e.

Valaiskoon asiaa yksi esimerkki. Lähellä päiväntasaajaa on suuri kaupunki — vaikka se muistuttaa enemmän hautausmaata — jonka ympärillä on suuri viljelty maa-alue. Se on rakennettu eri kaupunginosiin asukkaiden säädyn mukaan. Köyhemmät elävät päivisin ulkosalla ja ryömivät yön tullessa tai sateen sattuessa

dolmenia muistuttavien tasakatosten alle, jotka vievät pitkulaisiin, kallioperään kaivettuihin luoliin eli huoneisiin. Nämä ovat maanalaisia kuoppia, jotka jatkuvat pitkän matkan päähän ja ovat yhteydessä toistensa kanssa muodostaen oikeita labyrinttejä. Ulkoportin muodostaa suuri paasi, jota kannattaa pienemmät pylväinä seisovat kivet. Näin on huoneita läjässä tuhansittainkin molemmin puolin pitkää kehänmuotoista katua, joka muodostaa kaupungin uloimman piirin.

Korkeammat luokat elävät tämän piirin sisällä kupukattoisissa taloissa, jotka ovat rakennetut korkeammalle pohjalle ja joiden edessä on leveä penger muodostaen kehänmuotoisen piirin, niinkuin alhaalla kulkeva tiekin. Kupukattoja kannattaa lyhyet vahvat pylväät, jotka yltympäri ovat koristetut kaiverruksilla, ja kaiverrukset osottavat hyvin kehittynyttä sivistystä. Suuri joukko näitä kupukattoja on kiinni toisissaan alasyrjästä muodostaen eräänlaisen yhteisen kaupunginosan, ketjun, jonka sisällä taas on ympyränmuotoinen penger. Kaupungin keskusosa on kaikkein ylimmällä, ja siellä talotkin ovat korkeampia, ja niissä on kolme kupukattoa, jotka kohoavat toistensa yläpuolelle. Keskimäisessä talossa on viisi kupukattoa toinen toisensa päällä, ja ylempi kupu on aina pienempi kuin sen alapuolella oleva. Ylempiin kerroksiin pääsee portaita myöten, jotka kulkevat ensimäisessä kerroksessa olevan pylvään sisäpuolella ja kiertävät ylempien kerrosten keskuspylvästä. Näyttää siltä, kuin ne olisivat tehdyt maaperäisen kallion huipusta. Korkeampiin kupukerroksiin ei näytä pääsevän valoa eikä raitista ilmaa. Korkeimman kupukerroksen keskellä on eräänlainen riippuverkko, ja se on rukoushuone. Nähtävästi se, joka on rukoilemassa, ei saa rukouksensa aikana koskea lattiaan.

Täällä asuvat nähtävästi kuun korkeimmat ihmiset, jotka myöhemmin tulevat kuun Herroiksi, päästessään Arhatin asteelle, joka on kuukehitykselle määrätty päämääräksi. He ovat jo sivistyneitä, ja eräässä huoneessa istuu nuori poika kirjottamassa, mutta hänen kirjotuksestaan emme me saa mitään tolkkua.

Ne kuun ihmiskunnan jäsenet, jotka tässä kierroksessa astuivat Tielle, olivat yhteydessä korkeampien Olentojen kanssa, senaikuisen Veljeskunnan, joka oli tullut toisesta ketjusta auttamaan

kolmannen kehitystä. He elivät korkealla vuorella, jonne oli mahdoton päästä, mutta Heidän läsnäolostaan tiesivät ne, jotka olivat astuneet Tielle, ja sen pitivät yleensä tosiasiana senaikuiset sivistyneet ihmiset. Heidän oppilaansa pääsivät Heidän luokseen liikkuessaan ulkona ruumiistaan, ja toisinaan joku Heistä laskeutui tasangoille ja eli vähän aikaa ihmisten keskuudessa. Asukkaat kaupungin keskimäisessä talossa, josta juuri kerroimme, olivat yhteydessä Heidän kanssaan ja saivat Heiltä apua tärkeissä ja vakavissa asioissaan.

OOOOOOOO

IV LUKU.

KUUKETJUN KUUDES KIERROS.

Tulemme taas D pallolle, mutta nyt kuudennessa kierroksessa, ja meidän yksilöityneet eläimemme syntyvät sille ihmisinä, ovat yksinkertaisia ja kehittymättömiä, mutta eivät villejä eivätkä raakoja. He eivät ole kauniita meidän nykyisten kauneuskäsitteidemme mukaan — tukka on takkuinen, huulet paksut, nenä lyhyt ja leveä. He elävät saarella, ja ravinto on vähissä, niin että Herakles ensimäisessä oikeassa ihmiselämässään ilmestyy näkyviimme ollessaan hurjassa taistelussa toisen metsäläisen kanssa varsin ilkeän näköisen eläimen ruumiista. Saarelaiset eivät tavallisesti näytä taistelevan keskenään: vain silloin kun ravinto loppuu. Mutta he saavat paljon taistella torjuessaan hyökkäyksiä, joita silloin tällöin tehdään manterelta käsin, jonka villit asukkaat ovat erittäin raakoja ja pirullisen julmia ihmissyöjiä, niin että lempeämmän luontoiset naapurit heitä suuresti kammoavat. Nämä ikävät vieraat kulkevat salmien yli kehnosti kyhätyillä lautoilla ja hyökkäävät saarelle hävittäen kaiken matkallaan. Saarelaiset pitävät heitä pahoinahenkinä, mutta taistelevat kuitenkin raivoisasti itsensä puolustukseksi. Saaren asukkaat tappavat kaikki vankinsa, mutta eivät, niinkuin mannermaan villit, kiduta niitä elävältä eivätkä syö niiden ruumiita.

Mannermaan raakalaiset ovat niitä, jotka yksilöityivät pelon kautta viidennessä kierroksessa, ja heidän joukossaan tunnemme Scorpion, jonka viha Heraklesta kohtaan on myöhemmissä elämissä niin suuri. Hänen vihallaan oli ehkä juurensa näissä ajoissa, sillä tässäkin hyvin kehittymättömässä ihmiskunnassa he kuuluvat keskenään vihamielisiin heimoihin ja taistelevat hurjasti toisiaan vastaan. Herakleen eläessä toista elämäänsä tässä yhteis-

kunnassa Scorpio johti — kuten alempana kerromme — erästä hyökkäystä yhtä saaren heimoa vastaan, ja Herakles otti osaa oman heimonsa lähettämään avustusretkikuntaan, joka kävi raakalaisten kimppuun heidän ollessaan kotimatkalla ja onnistui pelastamaan erään haavotetun, paljon kehittyneempään rotuun kuuluvan vangin, jota villit olivat säilyttäneet kiduttamista varten.

Saarelaisten joukossa näemme tänä aikana Siriuksen ja myös Alcyonen ja Mizarin. He eivät näytä olleen missään erikoisissa suhteissa keskenään — heimon elämä on yhteistä ja ihmiset eivät muodosta säännöllisiä avioliittoja — paitsi milloin heidän välilleen jossakin yksityisessä elämässä muodostui persoonallista kiintymystä. Väliaika kuoleman ja jälleensyntymän välillä on hyvin lyhyt, enintään muutamia vuosia, ja raakalaisemme syntyvät aina samaan yhteiskuntaan. Toisessa elämässä näkyy edistystä, sillä he saavat ulkoapäin kehitystä jouduttavaa apua.

Saarelle saapuu muukalainen, joka kuuluu paljon korkeampaan rotuun ja on ihoväriltään vaaleampi — kirkkaan heleänsininen — kuin likaisenruskeat saarelaiset, jotka keräytyvät hänen ympärilleen uteliaina ja ihmetellen. Hän tulee sivistyttämään saarelaisia, jotka ovat alttiita opetukselle, yhdistääkseen heidät keisarikuntaan, jonka pääkaupungista hän on tullut. Hän alottaa siten, että saattaa heidät hämmästyksiin. Hän täyttää vedellä hedelmänkuoresta tehdyn maljan ja ottaen taskustaan pienen jyväntapaisen pallon pistää sen veteen. Se puhkeaa palamaan, hän sytyttää kuivia lehtiä ja saa pian syntymään roihuavan liekin, ensimäisen, minkä raakalaiset kuunaan päivinään ovat nähneet, ja suinpäin he juoksevat pakoon ja kapuavat puihin tuijottaen sieltä silmät pyöreinä pelosta tähän ihmeelliseen, hyppivään ja loistavaan elävään. Hän houkuttelee heidät vähitellen alas puista, ja he lähestyvät pelokkaina, mutta kun näkevät, ettei mitään pahaa seuraa ja että tuli on hyvin ihana öisin, he heti päättelevät hänet jumalaksi ja alkavat palvella häntä ja myöskin tulta. Kun muukalainen siten on vahvistanut asemansa, hän alkaa opettaa metsäläisiä viljelemään maata, ja he ryhtyvät istuttamaan kaktus-lajia muistuttavaa, mutta punalehtistä kasvia, jolla on yam-kasvin tapaiset maanalaiset juurakot. Hän leikkaa auki kasvin paksut varret ja lehdet ja opettaa heitä tekemään niistä jonkinlaista paksua

lientä. Varren sisäydin muistuttaa arrow-juurta, ja siitä puristettu mehu on raakaa, makeata sokeria. Herakles ja Sirius ovat hyviä ystäviä ja keskustelevat tyhminä ja tietämättöminä muukalaisen toimista tuntien suurta kiintymystä häntä kohtaan.

Silläválin joukko mannermaan raakalaisia oli hyökännyt heimon kimppuun, joka eli jonkun matkan päässä meidän heimomme asuntopaikoilta, surmannut useimmat sen miehistä, vienyt vankeina mukaansa muutamat heistä, kaikki naimaijässä olevat naiset sekä lapset ja surmannut vanhemmat naiset. Lapset otettiin mukaan, ikäänkuin ne olisivat olleet eläimiä – ikäänkuin erityisen maukkaaksi ruoaksi. Haavotettu pakolainen saapui toiseen kylään viestiä tuoden ja rukoili taistelukykyisiä miehiä pelastamaan onnettomia vankeja. Herakles ja joukko muita miehiä lähtivät liikkeelle taistelunhalusta palaen, yllättivät raakalaiset, kun ne parhaillaan olivat uuvuksissaan mässäämisestä ja onnistuivat surmaamaan koko vihollisjoukon paitsi Scorpiota, joka oli poissa. Eräässä majassa he tapasivat haavottuneen miehen, joka väristään päättäen kuului samaan rotuun kuin saarelle saapunut muukalainen ja jota raakalaiset olivat säilyttäneet ensin häntä kiduttaakseen ja sitten syödäkseen, mitä hänestä olisi jäljellä. Hänet nostettiin paareille, jotka muodostettiin ristiin asetetuista keihäistä – jos pitkiä teräväpäisiä seipäitä voi keihäiksi kutsua – ja vietiin takaisin saarelle mukanaan pari kolme pelastettua vankia ja ne nuoret naiset, jotka vielä olivat elossa. Pahasti haavotettunakin hän ilosta huudahti tuntiessaan saarella asuvan muukalaisen, joka oli hänen rakastettu ystävänsä ja kotoisin samasta kaupungista kuin hän itsekin, ja hänet vietiin muukalaisen majaan. Siellä hän asui, kunnes parani, ja kertoi, kuinka hänet oli lähetetty hävittämään mannermaan rannikolla asuvat raakalaisheimot, mutta kuinka sensijaan hänen armeijansa oli joutunut saarroksiin ja täydellisen tuhon omaksi ja hän itse sekä muutamat hänen upseereistaan ja miehistään olivat otetut elävältä vangiksi. Toiset olivat sitten surmatut kauheilla kidutuksilla, mutta hänet oli säästetty joksikin ajaksi voidakseen koota voimia, sillä hän oli niin heikko, että ei olisi voinut kauan huvittaa heitä kestämällä kidutusta, ja oli sen kautta pelastunut. Herakles hoiti häntä uskollisena kuin koira ja istui tuntikausia kuuntelemassa, kun ystävykset – Mars ja Mercurius – puhelivat

keskenään kieltä, joka oli hänelle aivan tuntematon. Mercuriuksessa oli lääkärin vikaa, ja hänen ystävänsä tuli nopeasti paremmaksi hänen hoidollaan, hänen haavansa paranivat ja hänen voimansa palasivat.

Mercuriuksen vaikutuksesta heimo vähitellen alkoi sivistyä, ja kun Marsin parattuaan oli lähdettävä takaisin pääkaupunkiin, päätti Mercurius vielä jäädä uskollisen heimon luo, jonka opettaja hän oli. Lähetettiin retkikunta saattamaan Marsia sen vaarallisen rannikkoalueen poikki, jossa ihmissyöjät raakalaiset asuivat, ja pieni saattue seurasi häntä aina pääkaupunkiin asti, sillä Herakles oli päättänyt jäädä hänen palvelijakseen ja kieltäytyi jättämästä häntä. Marsin palatessa kotiin syntyi kaupungissa suuri riemu, sillä kaikki olivat pitäneet häntä kuolleena miehenä. Tiedot hänen armeijansa häviöstä ja hänen omista vaarallisista seikkailuistaan herättivät suurta kiihtymistä, ja heti pantiin alulle valmistuksia uutta retkikuntaa varten.

Kaupungin asukkaat olivat hyvin sivistyneitä, paremmissa kaupunginosissa oli suuria ja kauniita rakennuksia ja suunnattoman paljon kauppaliikkeitä. Kotieläimiä pidettiin paljon, ja toisia niistä käytettiin kuormajuhtina ja ratsuina. Kauppaa harjotettiin muitten kaupunkien kanssa, ja olipa pääkaupunki yhteydessä monen etäisenkin kaupungin kanssa kanavien kautta. Itse se oli jaettu kaupunginosiin, ja eri luokat asuivat eri osissa. Keskiosassa asuvat ihmiset olivat hyvin korkeata rotua ja ihoväriltään sinisiä, ja hallitsija ja hänen korkeimmat ylimyksensä olivat yhteydessä erään ihmisryhmän kanssa, joka oli eristettynä melkein luoksepääsemättömässä seudussa. Näillä ihmisillä, joista muutamat myöhemmin tunnetaan kuun Herroina, oli opettajinaan vielä korkeampia Olentoja, jotka olivat tulleet sinne joltakin toiselta pallolta. Muutamat kuun ihmiskunnan jäsenet onnistuivat pääsemään Arhatin vihkimyksen toiselle puolelle, ja heidän johtajansa kuuluivat nähtävästi ihmiskuntaan, joka oli paljon korkeammalla asteella.

Näiltä tuli määräys suuren keisarikunnan pääkaupungissa asuvalle hallitsijalle, että mannermaan rannikon raakalaiset olivat hävitettävät. Retkikuntaa johti Viraadzh — joka muistuitti paljon pohjoisamerikkalaista intiaania — Mars alipäällikkönään, ja hänen sotavoimansa oli musertavan suuri. Sellaista joukkoa vastaan keh-

nosti asestetut ja järjestymättömät raakalaiset eivät mitään mahtaneet, ja he joutuivat täydellisen tuhon omaksi. Scorpio oli taas heidän johtajiansa, ja hän ja hänen miehensä taistelivat epätoivoisesti viimeiseen asti. Herakles seurasi Marsia palvelijana ja taisteli hänen johdollaan, ja kun taistelut olivat rauenneet ja oli päätetty siirtää opetukselle alttiit raakalaiset saarelta manterelle ja yhdistää heidän siirtokuntansa keisarikuntaan, niin Sirius ja Herakles taas tapasivat toisensa molemminpuoliseksi riemuksi, joka oli heidän pienempään tunnekykyynsä nähden yhtä suuri, kuin Marsin ja Mercuriuksen syvempi ilo oli heidän korkeammalla tasollaan. Mercurius johti kansansa manteren puolelle järjestäen sen sinne viljelemään maata ja palasi sitten pääkaupunkiin Marsin mukana, jolloin Herakles sai Siriuksenkin – joka nyt ei ollenkaan pannut vastaan – seuraamaan heitä. Siten he molemmat tulivat pääkaupungin asukkaiksi ja elivät siellä hyvin iäkkäiksi kiintyen kumpikin syvästi isäntäänsä, pitivätpä he heitä jumalolentoina, jotka kuuluivat jumalalliseen rotuun ja olivat kaikkivaltiaita.

Sotamiehet ja useimmat upseereistakin pitivät raakalaisten hävittämistä – joka kuitenkin oli tehty määräyksestä, jota ei kukaan uskaltanut olla tottelematta – vain osana valtiollisesta vallotussuunnitelmasta, jonka tarkotus oli laajentaa keisarikunnan rajoja: heimot olivat tiellä ja olivat senvuoksi toimitettava pois. Mutta korkeammalta näkökannalta katsottuna nämä raakalaiset olivat päässeet asteelle, jonka yläpuolelle he eivät enää saattaneet kehittyä kuuketjussa, siellä kun ei enää ollut saatavissa heidän alhaiselle kehitysasteellen sopivia ruumiita. Sentähden he kuoltuaan luonnollisella tavalla tai jouduttuaan surman suuhun eivät enää jälleensyntyneet, vaan siirtyivät unitilaan. Monien yhtä alhaisten rotujen ruumiit tuhoutuivat maanjäristyksissä, jotka hävittivät kokonaisia maa-alueita, ja pallon väestö väheni hyvin suuressa mitassa. Nyt oli kuuketjun „tuomiopäivä", jolloin erotettiin toisistaan ne, jotka kykenivät, ja ne, jotka eivät kyenneet jatkamaan kehitystään siinä ketjussa, ja siitä lähtien ketjun koko voima suuntautui jäljellejääneiden mahdollisimman nopeaan kehittämiseen. Tästä lähtien valmistettiin jäljelläolevaa väestöä toisen ketjun kehitystä varten.

Mainittakoon, että siihen aikaan vuosi likipitäen oli yhtä pitkä kuin nykyään. Pallo oli samassa suhteessa aurinkoon, mutta tähtisikeröt olivat siltä katsottuina erilaiset.

Koko se heimo, jota Mercurius osaksi oli sivistyttänyt, pelastui joutumasta pois, ja kaupungissa Herakles ja Sirius sekä Marsin ja Mercuriuksen palvelijat ja alustalaiset [1] myöskin hädintuskin pääsivät rajan yli sen kiintymyksen vuoksi, jota kukin heistä tunsi johtajaansa kohtaan. He solmivat avioliittoja — jos sitä sanaa voi käyttää senaikuisista höllistä yhteenliittymisistä — kaupungin alempiluokkaisen väestön keskuudessa ja viettivät ruumistuksen toisensa jälkeen sen ajan sivistyneemmän väestön alemmissa luokissa, mutta osottivat hyvin vähän edistymistä, sillä äly oli hyvin pieni ja kehitys hyvin hidas. Siriuksen huomasimme yhdessä elämässä pikkukauppiaana, jonka puotina oli pieni, kymmenen jalkaa joka suuntaan oleva koju, ja siinä hän myyskenteli erilaisia tavaroita. Herakleen näimme kaksitoista elämää myöhemmin tekevän naisen ruumiissa peltotyötä, ja hän oli silloin niin pitkälle kehittynyt, että keitti rottansa ja muun ruokansa eikä enää syönyt niitä raakoina, ja miehinään oli hänellä koko kopla veljeksiä — Capella, Pindarus, Beatrix ja Lutetia. Naisia oli siihen aikaan vähän, ja miehet olivat enemmistönä.

Hyvin monia elämiä tämän jälkeen näkyi kehittymistä. Yllämainittujen ryhmien jäsenet eivät enää olleet niin alkuperäisellä kannalla, ja muita oli kohonnut heidän alapuolelleen, mutta he olivat vain hyvin vähäpätöisiä työnantajia, kaupanpitäjiä tai maanviljelijöitä eivätkä päässeetkään kuussa paljon sen asteen yläpuolelle. Eräässä elämässä, johon huomiomme kiintyi kummallisen maanviljelyksen vuoksi, Sirius oli vaimona vähäpätöisellä maanomistajalla, jolla oli joitakin miehiä palveluksessaan. Viljana oli oikeastaan peikkoja. Suurin osa kasveista kuului lajiin, jota me sanoisimme sieneksi, mutta ne olivat jättiläiskokoisia hirviötä. Oli puita, jotka yhdessä vuodessa kasvoivat hyvin korkeiksi ja olivat puoleksi eläimiä. Katkaistessa oksat kiemurtelivat kuin käärmeet ja kiertyivät kirveenkäyttäjän ympärille vetäytyen kuollessaan kokoon. Punaista, veren näköistä kasvinestettä purskahti esiin kirveellä iskettäessä, ja puun sisus oli lihakasta. Tämä puu oli lihansyöjä,

[1] Marsin palveluksessa olivat: Herakles, Siwa, Corona, Vadzhra, Capella, Pindarus, Beatrix, Lutetia, Theodoros, Ulysses ja Aurora. Mercuriuksen palveluksessa olivat: Sirius, Alcyone, Mizar, Orion, Achilles, Hector, Albireo, Olympia, Aldebaran, Leo, Castor ja Rhea.

ja kasvaessaan se tarttui jokaiseen eläimeen, joka koski siihen, kiertäen oksansa sen ympärille pirunkalan tavoin ja imien sen kuivaksi. Tämän sadon korjaamista pidettiin hyvin vaarallisena tehtävänä, ja vain hyvin vahvat ja taitavat miehet ottivat osaa siihen. Kun puu oli kaadettu ja oksat katkaistu, jätettiin ne kuolemaan. Kun sitten viimein puun liikuntokyky oli loppunut, kiskottiin sen kuori irti ja valmistettiin nahaksi, ja liha keitettiin ja syötiin.

Kasvullisuus oli enimmäkseen puoleksi eläimiä ja toiseksi puoleksi kasveja. Erään kasvin latva oli suuren sateenvarjon näköinen, ja sen keskellä oli rako, joka saattoi avata molemmat hampailla varustetut puoliskot levälleen. Se taipui alaspäin kita ammollaan maanpinnan yläpuolelle, ja niinpian kuin joku eläin kahnasi puuta vastaan, tarttui se siihen, ja molemmat puoliskot sulkeutuivat eläimen ympärille. Sitten runko ojentautui, ja sulkeutuneet puoliskot muodostivat taas sateenvarjon pinnan, samalla kuin eläin niiden sisällä hitaasti imeytyi kuiviin. Nämä puut hakattiin poikki, kun kita oli ylhäällä ja suljettuna, ja puunhakkaajalta vaadittiin taitoa, että hän osasi juosta pois lähettyviltä, kun latva iskeytyi alaspäin tempaistakseen ahdistajan.

Hyönteisiä oli tavattoman paljon ja jättiläismäisiä, ja ne olivat enimmäkseen lihaa syövien puiden ruokaa. Toiset hyönteiset olivat täyteensä kaksi jalkaa pitkiä ja muodoltaan mitä hirvittävimpiä, ja ihmiset niitä syystä pelkäsivät. Suuret talot olivat rakennetut neliön muotoon ja sulkivat sisäänsä hyvin suuren pihan. Sen peitti vahva verkkokudos, ja niinä vuodenaikoina, jolloin suuret hyönteiset olivat liikkeellä, ei lasten ollut lupa mennä pihan rajojen ulkopuolelle.

Ne, jotka viidennessä kierroksessa yksilöityivät turhamielisyyden kautta, syntyivät enimmäkseen kaupunkilaisiksi, ja elämässä toisensa jälkeen alkoivat he vetäytyä yhteen samanlaisen maun ja muiden halveksumisen vaikutuksesta, vaikkakin heidän luontainen taipumuksensa turhamielisyyteen aiheutti heidän keskuudessaan paljon riitaisuutta ja jatkuvaa vihamielisyyttä. Eristys tuli hyvin voimakkaaksi, sillä älyruumis kehittyi ikävään suuntaan ja tuli yhä enemmän ja enemmän kuoreksi, joka työnsi pois kaikki muut. Kun he tukahduttivat kaikki eläimelliset himonsa, kehittyi tunneruumis heikommaksi, sillä eläimelliset himot kuihdutti kylmä ja

kova itsensäkidutus, sensijaan että ne olisivat muutetut rakkaudeksi. Siitä johtui, että heillä elämässä toisensa jälkeen oli yhä vähemmän tunnetta ja että he fyysillisestikin alkoivat kehittyä suvuttomiksi olennoiksi, ja samalla kuin he kehittivät yksilöllisyyttä korkeaan määrään, niin itse tämä kehittäminen aiheutti alituista riitaa ja metelöimistä. He muodostivat yhteiskuntia, mutta ne särkyivät taas heti, sillä kukaan ei tahtonut totella: jokainen halusi vain hallita. Jokainen kehittyneemmän väestön puolelta tehty yritys heidän auttamisekseen tai ohjaamisekseen sai kateuden ja vihan puhkeamaan vastaukseksi, sillä he heti ajattelivat, että heitä aiottiin johtaa tai halventaa. Ylpeys kehittyi yhä voimakkaammaksi ja voimakkaammaksi, ja he tulivat kylmiksi ja pikkumaisiksi, eivät tunteneet sääliä eivätkä katumusta. Kun elämänlaine virtasi viidennelle, tunneaineen pallolle, saattoivat he ottaa osaa sen elämään vain hyvin vähän aikaa, sillä tunneruumis kuihtui yhä enemmän, kunnes se viimein kokonaan menehtyi ja kuudendennella pallolla älyruumis kovettui ja menetti joustavuutensa, niin että se näytti kummallisen typistyneeltä ja varsin vastenmieliseltä — muistuttaen todella likipitäen miestä, joka on menettänyt jalkansa polvia myöten ja ommellut housunsa kiinni säärentynkien alapuolelta.

Se ihmistyyppi, joka edellisessä kierroksessa yksilöityi ihailun kautta ja oli opetukselle altis, näytti samoin enimmäkseen tulevan kaupunkilaisväestöksi muodostaen ensin parempiosaisten työmiesten luokan ja nousten sitten alemman keskiluokan kautta ylempään ja kehittäen älykkyyttä hyvin suuressa määrin. Heissä ei ollut edellisen tyypin ihmisten suunnatonta ylpeyttä — joka ylpeys hyvin vahvasti väritti heidän auransa punakeltaiseksi — vaan heidän auransa oli heleänvärinen, kirkas ja melkein kullallehohtavan keltainen. Heiltä ei puuttunut tunteita, mutta heidän tunteensa, jotka saattoivat heidät tekemään yhteistyötä ja tottelemaan niitä, jotka olivat viisaampia kuin he itse, olivat enemmän itsekkäitä kuin rakastavia. He käsittivät, että yhteistyö tuotti parempia tuloksia kuin taistelu, ja he työskentelivät muiden kanssa oman etunsa vuoksi haluamatta levittää onnea ympärilleen. He olivat paljon älykkäämpiä kuin ne ihmiset, joita me olemme erityisesti seuranneet, ja heidän säännöllisyytensä ja tottelevaisuu-

tensa joudutti heidän kehitystään. Mutta näytti siltä kuin he, käsittämällä aina, mikä oli heidän omaksi edukseen, olisivat älyruumiissaan kehittäneet niitä ominaisuuksia, joiden olisi pitänyt itää heidän tunneruumiissaan ja saada voimansa rakkaudesta ja uhrautuvaisuudesta. Senvuoksi heidän tunneruumiinsa ei kehittynyt riittävästi, vaikka se ei lopen menehtynytkään niinkuin edellämainitun tyypin. Mutta hekään eivät paljon hyötyneet olostaan E pallolla kehittäen sensijaan huomattavasti älyruumistaan F pallolla.

Pallot E, F ja G olivat hyödyllisimmät niille minä-ryhmille, jotka olivat yksilöityneet jollakin kolmesta 'oikeasta tavasta' ja senvuoksi kehittyivät kaikinpuolisesti eivätkä niin yksipuolisesti kuin ne, jotka olivat yksilöityneet 'väärillä tavoilla', kehittyivät älykkäisyyteen nähden. Mutta kaikkien näiden minäin oli kyllä myöhemmin kehitettävä tunteitaan, jotka he alussa olivat kuihduttaneet tai laiminlyöneet. Ajan pitkään on kaikkia voimia täydellisesti kehitettävä, ja kun katselee kehityksen pitkää kulkua tietämättömyydestä kaikentietoon, silloin jonkun yksityisen asteen kehitys- ja elämäntapa menettävät sen suunnattoman tärkeytensä, joka niillä näyttää olevan, kun ne häämöttävät meille läheltämme tietämättömyytemme usvien lävitse.

Kun nämä kuudennen kierroksen ylenevän kaaren kolme palloa vuorostaan tulivat toimintaan, niin kehittyneemmät minät ottivat pitkiä edistysaskeleita tunteiden ja älyn kehityksessä. Kun niillä olivat ruumistuneina vain ne, jotka olivat käyneet läpi kuuketjun ratkaisuajan, 'tuomiopäivän', ei kehitystä ollut jarruttamassa mitään toivottomia vitkastelijoita, ja kehitys oli tasaisempi ja nopeampi kuin ennen. Kun kierros oli loppunut, alkoivat valmistukset viimeisen, seitsemännen kierroksen eriskummaisia aikoja varten, joiden kuluessa kuuketjun kaikki asujamet ja suuri osa sen ainetta olivat siirrettävät seuraavaan ketjuun, jonka neljäs eli keskimäinen pallo on meidän maamme.

V LUKU.

KUUKETJUN SEITSEMÄS KIERROS.

Jokaisen ketjun seitsemäs kierros eroaa edellisistä kierroksista sen kautta, että sen pallot toinen toisensa jälkeen vaipuvat hiljaisuuteen ja alkavat hävitä, silloin kun niiden asujamet poistuvat niiltä viimeisen kerran. Kun tämä viimeisen lähdön aika tulee, niin kullakin pallolla ne asujamet, jotka kykenevät jatkamaan kehitystään samassa ketjussa, siirtyvät kuten aikaisemmissakin kierroksissa seuraavalle pallolle. Ne taas, joille seuraavien pallojen olosuhteet eivät sovellu, poistuvat joltakin pallolta poistuessaan koko ketjusta ja jäävät tilaan, jota vasta tulemme kuvaamaan, odottamaan ruumistustaan seuraavaan ketjuun. Siten tämän kierroksen kultakin pallolta lähtevä siirtolaisvirta -- sivuuttaaksemme kaikki ne, jotka ovat saavuttaneet Arhatin asteen – jakautuu kahtia, ja toinen osa siirtyy kuten tavallista seuraavalle pallolle, kun taas toiset alkavat matkansa valtameren yli, jonka toinen ranta on seuraava ketju.

Tavallisesti ihmisellä on vapaus poistua ketjusta – jollei hän ole irtautunut siitä tilapäisesti kehitykseen kykenemättömänä – vasta silloin, kun hän on saavuttanut ketjussa kehittyvälle ihmiskunnalle määrätyn asteen. Kuuketjun aste vastasi, kuten jo olemme nähneet, sitä, jota me nyt nimitämme neljänneksi eli Arhat-vihkimykseksi. Mutta me huomasimme suureksi hämmästykseksemme, että seitsemännessä kierroksessa siirtolaisjoukkoja lähti jo A, B ja C palloilta ja että suurin osa D pallon väestöä poistui kuuketjusta lopullisesti, kun elonaalto jätti sen pallon vieriäkseen eteenpäin E pallolle. Vain verrattain pieni joukko jäi jäljelle jatkamaan kehitystään kolmella viimeisellä pallolla, ja niistä muutamat lähtivät ketjusta lopullisesti vasta kun jokainen pallo oli vaipunut toimettomuuteen.

Näyttää siltä, että seitsemännessä kierroksessa aina se mahtava Olento, jolle on annettu 'ketjun siemen-Manun' nimi, ottaa huostaansa siinä kehittyneen ihmiskunnan ja alemmat elävät olennot. Ketjun siemen-Manu kokoo Itseensä, ottaa valtavan pitkälle ulottuvan auransa sisään kaikki nämä ketjun kehityskulun tulokset, siirtää ne ketjujenväliseen piiriin, joka on kuolevan ketjun asukkaitten nirvaana, vaalii niitä Itsessään ja jättää ne lopulta määrätyllä ajalla seuraavan ketjun juuri-Manulle, joka seuraten siemen-Manun suunnitelmaa päättää, milloin ja mihin paikkaan ne tulevat Hänen valtakuntaansa.

Kuuketjun siemen-Manulla näytti olevan laaja suunnitelma, jonka mukaan hän ryhmitti kuuolennot jakaen ne, kunkin viimeisen kuoleman jälkeen, luokkiin ja nämä alaluokkiin ja alaluokatkin alaosastoihin aivan määrätyllä tavalla, käyttäen nähtävästi jonkinlaista magnetisoimista. Magnetisoimisen avulla Hän pani liikkeelle eri värähtelylajeja, ja ne ihmiset, jotka saattoivat parhaiten toimia jossakin sellaisessa lajissa, Hän ryhmitti yhteen, ja ne, jotka parhaiten toimivat toisessa värähtelylajissa, Hän kokosi toiseen ryhmään j. n. e., kun Hän oli tekemisissä suurten joukkojen kanssa, kuten D pallon taivasmaailmassa, kuten kuvioita muodostuu värähtelevällä levyllä soitonsävelen vaikutuksesta. Mutta kolmella varhemmalla pallolla näkyi helpommalla tavalla toisistaan erotettuja suuntia, ja ihmisryhmiä lähetti pois suuri virkailija, joka nähtävästi toimi varman suunnitelman mukaan. Siemen-Manua auttoivat Hänen jättiläistyössään monet suuret Olennot, jotka toimeenpanivat Hänen määräyksiään, ja koko suunnitelman toteuttamisessa näkyi järjestys ja varmuus, joka oli sanomattoman vaikuttava. Hän näytti muun muassa valitsevan seuraavan ketjun Virkailijat, ne, jotka pitkän kehityskulun aikana astuisivat veljiensä edelle ja tulisivat eri kierrosten ja rotujen Mestareiksi, Manuiksi ja Bodhisattvoiksi. Hän valitsi nähtävästi paljon useampia kuin oli tarvis, niinkuin puutarhuri valitsee paljon kasveja jotakin erityistä viljelystuotetta varten valitakseen sitten myöhemmin taas niiden kesken sopivimmat. Enimmäkseen, jos ei yksinomaan, tämä valinta suoritettiin D pallolla, ja palaamme siihen, kun pääsemme kertomuksessamme siihen maailmaan. Sillävälin tarkastakaamme palloja A, B ja C.

Kuuketjun A pallolla näemme, että osa ihmiskunnasta ei pääse B pallolle, vaan on pakotettu poistumaan ketjusta, sentähden että se ei enää voi siinä kehittyä. Suuri Virkailija, joka johtaa palloa, ei ole voinut kehittää eräitä sen ihmisiä sillä tavalla, jolla Hän olisi tahtonut – Hän on huomannut, että osa ihmisainesta on liian kankea pitemmälle kehittyäkseen, ja niin Hän kuljettaa sen pois, kun pallon elämä on loppunut. Tähän yhteen laivanlastiin, kuten voimme sitä kutsua, sillä sen jäsenten luku ei ole suuri, kuuluvat ne ystävistämme, joiden aura on punakeltainen ja jotka ovat kasvattaneet älyruumiistaan asteeseen, jonka pitemmälle he eivät voi turmiotta kehittyä ketjussa. He ovat niin sulkeutuneet älykuorensa sisään ja niin kuihduttaneet tunneruumiinsa idut, että he eivät voi turvallisesti pitemmälle laskeutua, ja sitäpaitsi he ovat niin ylpeitä, että eivät haluaisikaan laskeutua. Heidän syyruumiinsa on kankea kuori eikä elävä, laajeneva muoto, ja jos he saisivat siirtyä B pallolle, olisi siitä seurauksena alemman älyruumiin turmiokas kovettuminen. He ovat hyvin kyvykkäitä, mutta täydellisesti itsekkäitä, ja ovat katkaisseet itseltään eteenpäinmenon joksikin ajaksi – he kulkisivat muuten suuntaan, joka olisi hyvin vahingollinen. Virkailija on ilmeisesti tyytymätön näihin punakeltaisiin ihmisiin, ja paras, minkä hän voi heille tehdä, on kuljettaa heidät pois. Eteenpäin vilkaistessamme näemme, että tulemme kohtaamaan toiset näistä taas Atlantiksella Mustien Kasvojen Herroina, mustan palveluksen pappeina ja johtajina taistelussa valkeata keisaria vastaan. Sillävälin he lepäävät ketjujenvälisessä piirissä itsekkäinä kuten ainakin.

Se edellämainittu ihmisryhmä, jonka aura oli tottelevan älyn kullankeltaista väriä, sekä ketjun muut asujamet siirtyivät B pallolle, ja heidän mukanaan tuli muutamia, jotka A pallolla olivat saavuttaneet Arhatin asteen ja B pallolla tulivat Adepteiksi. B pallolta kuljetettiin pois kullankeltainen ryhmä, sillä senkään jäsenet eivät olleet niin paljon kehittäneet tunnepuoltaan, että heille olisi voinut muodostaa hyvinkehittynyttä tunneruumista C pallolla. Heidän tottelunhalunsa loi heille paremman tulevaisuuden, kuin oli punakeltaisilla ihmisillä, ja me tapaamme heidät taas Atlantiksella valkeiden temppelien pappeina, jotka vähitellen muodostavat itselleen hyvän tunneruumiin. Nämä molemmat ensimäiset

laivanlastit saapuvat maakehitykseen sen neljännessä kierroksessa, sillä ne ovat kehittyneet siksi pitkälle, että eivät voi ottaa osaa sen varhempiin vaiheisiin. Näyttää siltä, että jokaisella pallolla täytyy kehittää niitä ominaisuuksia, jotka täydellisesti ilmetäkseen tarvitsevat seuraavan pallon aineesta tehdyn ruumiin. Senvuoksi keltaiset ystävämmekään eivät saattaneet kulkea pitemmälle, vaan oli heidät siirrettävä pois ketjujenväliseen piiriin.

C pallolta lähti pois pieni joukko sellaisia, jotka olivat saavuttaneet Arhatin asteen, jotka olivat kehittäneet korkeaan määrään sekä älynsä että tunteensa ja joiden ei enää tarvinnut jatkaa kehitystään kuuketjussa. He poistuivat siitä senvuoksi jotakin myöten seitsemästä edessään olevasta Tiestä. Eräs ryhmä heitä on meille erikoisesti mielenkiintoinen, se kun oli osana yhdestä joukosta 'kuun Herroja', joita *Salaisessa Opissa* nimitetään Barhishad Pitreiksi ja jotka johtivat muotojen kehitystä maaketjussamme. Poistuessaan C pallolta he menivät siihen avaruuden seutuun, jossa maaketju oli muodostumassa, ja myöhemmin heihin liittyi joukko muita, jotka myöskin antautuivat samaan työhön. Maaketjun A pallo alkoi muodostua, silloin kun elonaalto poistui kuuketjun A pallolta. Kun pallon elämä on päättynyt, sen Henki ottaa uuden ruumistuksen ja ikäänkuin siirtää elämän mukanaan seuraavan ketjun vastaavalle pallolle. Asukkaat saavat ketjusta poistuttuaan kauan odottaa, ennenkuin uusi koti on heille valmiina, mutta sen kodin valmistaminen alkaa, kun ensimäisen pallon Henki poistuu palloltaan, joka muuttuu kuolleeksi kappaleeksi, ja siirtyy uuteen elämänjaksoon ja uusi pallo alkaa muodostua hänen ympärilleen. Molekylit muodostuvat deevojen johdolla, sillä ihmiskunta ei ollenkaan ota niiden muodostamiseen osaa. Pallon Henki kuuluu ehkä tämän deevojen luokan kehityssuuntaan, ja sen jäsenet toimittavat pallojen rakennustyön kautta koko aurinkokunnan. Suuri LOGOKSESTA lähtevä elonaalto muodostaa kunkin järjestelmän atomit sellaisen deevan välityksellä. Sitten muodostuvat molekylit, sitten solut j. n. e. Elävät olennot ovat ikäänkuin loiseläimiä maan Hengen pinnalla, ja hän ei heistä välitä eikä ehkä tavallisesti tiedä heidän olemassaolostaan, vaikka hänellä saattaa olla aavistuksia heistä, kun he kaivavat hyvin syviä kaivoksia. Ne Arhatit, jotka kuuketjun C pallolta poistues-

saan valitsivat maaketjuun vievän tien, siirtyivät, kuten sanottu, siihen seutuun, jossa maaketjun A pallo oli muodostumassa. Se alkoi ensimäisestä elementaalikunnasta, joka kuohui ylöspäin pallon keskuksesta – kolmannen LOGOKSEN työpajasta – niinkuin vesi kumpuaa esille poratusta kaivosta ja kuohuu reunojen yli joka puolelle. Se tuli Lotuksen sydämestä, niinkuin kasvimehu nousee lehteen. Nämä kuun Herrat eivät tällöin vielä ottaneet osaa työhön, vaan näyttivät tarkastelevan syntyvän maailman muodostumista. Aikakausia myöhemmin heihin liittyi muutamia kuun Herroja kuuketjun G pallolta, ja he rakensivat alkuperäiset muodot A pallolla – rakensivat ne antamalla tshaajaansa eli varjonsa, kuten *Salainen Oppi* sanoo – ja sitten elävät olennot tulivat ja ottivat järjestyksessä haltuunsa valmiit muodot. Pallot B ja C muodostuivat samalla tapaa Henkensä ympärille, kun viimeksimainitut olivat poistuneet niiden edeltäjiltä kuuketjussa. Fyysillinen maapallo muodostui, kun asujamet poistuivat kuuketjun D pallolta. Pallon Henki poistui kuusta, ja kuu alkoi silloin hajota, ja hyvin suuri osa sen aineesta siirtyi heti maan aineksiksi. Kun asujamet alkoivat lopullisesti poistua kuusta, olivat kuuketjun A, B ja C pallot jo muodostuneet, mutta pallo D eli maapallo ei voinut pitkälle muodostua, ennenkuin sen veljespallo D kuuketjussa eli kuu oli kuollut.

Ne ryhmät – jotka, kuten sanottu, olivat lukumäärältään pienet – jotka poistuivat kuuketjusta A ja B palloilta, olivat, niinkuin olemme nähneet, ihmisiä, jotka olivat älyllisesti edistyneitä, mutta olivat yksilöityneet viidennessä kierroksessa. Ne Arhatit, jotka poistuivat C pallolta, olivat yksilöityneet neljännessä kierroksessa erään kaupunginväestön keskuudessa ja siten joutuneet sivistyksen keskelle, ja ympäristön vaikutus joudutti paljon heidän kehitystään: kun he asuivat kehittyneempien ihmisten keskellä, kiihtyivät he itsekin nopeammin kehittymään. Koska he olivat valmiita menestymään niissä oloissa, on varma, että heidän kehittyessään eläiminä edellisessä ketjussa oli täytynyt päästä korkeammalle kohdalle kuin millä ne olivat, jotka yksilöityivät samassa ketjussa kehittymättömissä maalaisoloissa. Näyttää siltä, että ihmiskunta jossakin ketjussa voi lähestyä Tietä ja astua sille vasta silloin, kun eläinten yksilöityminen ketjussa on päättynyt ja vain

poikkeustapauksissa tapahtuu yksilöitymistä tulevaisuudessa. Kun eläinkunnasta ihmiskuntaan vievä portti sulkeutuu, silloin Tielle vievä portti aukenee ihmisille.

Kuten sanottu, ne ryhmät, jotka poistuivat ketjusta A, B ja C palloilta, olivat lukumäärältään pienet, sillä suurin osa väestöä siirtyi joka pallolta säännönmukaisesti seuraavalle. Mutta D pallolla oli aivan toisin. Kun sen pallon kuolinaika lähestyi, niin asukkaiden valtava enemmistö poistuttuaan viimeisen kerran fyysillisestä ruumiistaan ei ollut kypsynyt siirtymään E pallolle, vaan kuljetettiin ketjujenväliseen piiriin, kuun nirvaanaan, odottamaan siirtymistään uuteen ketjuun, joka valmistui ihmisiä vastaanottamaan. Jos vertaamme toisia ryhmiä, jotka lähtivät avaruuden valtamerelle, laivanlasteihin, voimme sanoa, että nyt lähti samalle valtamerelle suuri laivasto. Päälaivasto lähtee kuusta: vain pieni osa väestöä jää jäljelle muista erilleen syistä, jotka myöhemmin mainitaan, ja nämä ihmiset poistuivat E, F ja G palloilta pienissä joukkueissa, vain laivanlastittain — vertaustamme noudattaaksemme.

Se minä-ryhmä, jota me olemme seuranneet kuun alhaisemman ihmiskunnan jäseninä, osottaa huomattavan kehityksen merkkejä D pallolla. Syyruumis on kehittynyt selväksi, äly on edistynyt ja rakkaus ylempiin on syventynyt ja vahvistunut: intohimosta se on nyt muuttunut tasaantuneeksi tunteeksi ja on heidän silmiinpistävimpiä luonteenpiirteitään. Tämän ryhmän henkilöille voi antaa palvelijain nimen — sillä vaikka heidän vaistonsa vielä on sokea ja vain puoleksi tietoinen, on kuitenkin nyt heidän elämäinsä päävaikuttimena halu olla palvelukseksi ja mieliksi niille korkeammille ihmisille, joille he ovat sydämensä antaneet. Jos katsomme eteenpäin, näemme että se pysyy heidän luonteenpiirteenään kautta pitkän maan päällä vietettyjen elämien sarjan, ja he tekevät tulevaisuudessa paljon kovaa uutisraivaajan työtä. He rakastavat ylempänään-olevia ja ovat valmiit tottelemaan heitä „napisematta ja viivyttämättä". Huomattava muutos on tapahtunut heidän fyysillisessä ruumiissaan tässä kierroksessa: he ovat nyt heleänsinisiä, sensijaan että he ennen olivat likaisen ruskeita. He tulevat fyysillisesti yhteyteen keskenään viimeisten ruumistustensa aikana kuussa, ja paljon valmistusta tapahtuu jo kauan ennen sitä: siteitä minä-ryhmien välillä vahvistetaan siten,

että ne johdetaan syntymään samoihin yhteiskuntiin, ja hyvin suuri joukko, niin, enemmistö *Rents in the Veil of Time* sarjan henkilöistä tulee täällä näkyviimme. Ja näyttää siltä, että jäljelläolevat, jos vain voisimme niitä tuntea, tulevat myöhemmin heidän ystävikseen, sillä nämä aikaisemmat ovat kaikki palvelijoita, jotka ovat valmiit tekemään, mitä heille vain käsketään, ja menemään, minne heidät vaan lähetetään. Heidät erottaa toisista vähäinen korkeamman elämän vuodatus, joka saa erään sisänäköisen aineen säikeen, joka yhdistää sisänäköisen ja älyllisen pysyvän atomin, hiukan laajenemaan ja tulemaan ylempänä hiukan paksummaksi kuin alempana, niin että se muistuttaa pientä suppiloa. Monissa ihmisissä, jotka ovat heitä paljon älykkäämpiä, ei tällaista huomaa, ja se on yhteydessä itävän palveluksen halun kanssa, jota ei ole noissa muuten kehittyneemmissä ihmisissä. Heidän ryhmässään on monta eri tyyppiä, eivätkä siihen kuuluvat ihmiset, kuten voisi otaksua, ole vain yhtä sädettä eli luonteensävyä. Siinä on henkilöitä, jotka ovat yksilöityneet jollakin kolmesta oikeasta tavasta tahdon, viisauden tai älyn [1] kautta, ja kunkin näistä monadin puolista herätti toimintaan rakkaus ylempänä olevia kohtaan. Yksilöitymistavalla on vaikutusta vain ryhmän jakautuessa alaosastoihin ja vaikuttaa kuoleman ja jälleensyntymän välisen ajan pituuteen, mutta ei ole tekemisissä palvelevaisuuden ominaisuuden kanssa. Se määrää syyruumiin värähtelyjen luvun, sillä syyruumiin muodostaa useissa tapauksissa palvelus: (1) uhrautuvaisen teon muodossa, (2) puhtaan uhrautuvaisuuden tunteen muodossa ja (3) sellaisen uhrautuvaisuuden muodossa, joka saa ihmisen koettamaan ymmärtää ja pitää arvossa muita. Syyruumiin varsinainen muodostuminen on aina äkillinen: se syntyy ikäänkuin välähtäen. Mutta ihmisten tila sitä ennen on erilainen ja vaikuttaa sillä tavalla muodostuneen ruumiin värähdysten lukuun. Palvelustyö fyysillisessä ruumiissa herättää tahdon, ja henkinen aine alkaa sykkiä. Uhrautuvaisuus, joka ilmenee tunneruumiissa, [2] herättää viisauden, ja sisänäköinen aine alkaa sykkiä. Alempien ajatusten toiminta herättää liikkeelle toimivan älyn, ja korkeampi

[1] Aatman, buddhin, manaksen.

[2] Halun, kaaman käyttövälineessä.

älyaine alkaa sykkiä. Tulemme näkemään, että nämä eroavaisuudet jakavat palvelijaryhmämme kahtia, niin että kaksi ensimäistä värähdyslaatua muodostaa alaryhmän, jolla on keskimäärin 700 vuoden väliaika elämäin välillä, ja kolmas muodostaa toisen ryhmän, jolla on keskimäärin 1200 vuoden väliaika. Tämä eroavaisuus ilmenee maaketjussa, kun kehitys on päässyt korkeammalle asteelle, ja molemmat alaryhmät saapuvat maahan neljännessä kierroksessa 400,000 vuoden päässä toisistaan. Tämän väliajan tarkotus on nähtävästi saada ne syntymään yhdessä vasta määrätyllä ajalla, jolloin tarvitaan kaikkien yhteistä palvelusta: niin yksityiskohtaisen tarkka on Suuri Suunnitelma. Tämä jakautuminen ei vaikuta Mestarien ja oppilaiden väliseen suhteeseen, sillä niiden molempien Mestarien oppilaita, jotka tulevat kuudennen juurirodun Manuksi ja Bodhisattvaksi, näemme molemmissa alaryhmissä. Siis palveluksen halu, jonka korkeammat Johtajat näkevät itävän, on koko tämän ryhmän yhteinen tunnusmerkki, ja erilainen yksilöityminen, joka vaikuttaa kuoleman ja jälleensyntymän väliaikaan, jakaa ryhmän kahtia.[1]

Tämän ryhmän etunenässä on monta, jotka nyt tunnemme Mestareina, ja korkealla heidän yläpuolellaan on monta, jotka jo silloin olivat Arhateja ja jotka välittävät alapuolellaan oleville ne määräykset, jotka he saavat vielä paljon mahtavammilta Olennoilta. Rodun – pallon seitsemännen rodun – Manulla on johtovalta, ja Hänelle antaa käskyt ja määrää suunnitelman siemen-Manu, joka ohjaa kaikkia valmistuksia suuren väestön siirtämiseksi. Jotkut kehittyneemmistä ihmisistä aavistavat, että joitakin suuria muutoksia on tulossa, mutta vaikka nämä muutokset ovat hyvin laajakantoiset, tapahtuvat ne niin hitaasti, että eivät vedä puoleensa paljon huomiota. Jotkut auttavat niiden toteutumista tietämättään, mutta tarmokkaasti, luullen itse vievänsä perille omia suuria suunnitelmiansa. Eräällä miehellä on esimerkiksi mielessään ihanneyhteis-

[1] On tietysti ymmärrettävä, että mainitsemamme 700 ja 1200 vuoden väliajat ovat 'keskimääriä', ja se, kuinka pitkä jokainen väliaika 'tarkalleen' on, riippuu aina edellisen elämän pituudesta ja olosuhteista. Alaryhmien välillä on olemassa tämä selvä ero, ikäänkuin toisen jäsenet eläisivät taivasmaailmassa kiihkeämmin kuin toisen ja siten kokisivat saman määrän lyhyemmässä ajassa.

kunta, ja hän kokoaa yhteen paljon ihmisiä sitä muodostamaan. Hän koettaa palvella Mestaria, joka on kuun Arhateja, ja saa ihmiset innostumaan ja keräytymään ympärilleen ja muodostamaan ryhmän, joka on tietoinen yhteisestä tarkoitusperästään ja siten auttaa Suuren Suunnitelman toteutumista. Me omalla halvalla tasollamme pidämme Arhateja ja korkeampia ihmisiä jumalina ja koetamme vähäisin keinoimme noudattaa kaikkia heidän toivomuksiaan ja viittauksiaan, joita voimme aavistaa.

Kun palvelijaryhmämme joukot viimeisen kerran kuolevat saavutettuaan D pallolla vaaditun asteen, kokoontuvat ne älytasolle, taivasmaailmaan, ja niiden jäsenet jäävät sinne suunnattoman pitkäksi ajaksi pitäen aina edessään rakastettujensa kuvia, varsinkin niiden kehittyneempien minäin, joille he ovat sydämensä antaneet. Tämä kiihkeä rakkaus auttaa niin paljon heidän kehitystään ja herättää esille heidän korkeampia kykyjään, että he myöhemmin ovat paljon vastaanottavammat niille vaikutuksille, joiden alaisiksi he joutuvat ketjujenvälisessä piirissä. He kuuluvat siihen yleiseen minä-ryhmään, jota H. P. Blavatsky nimittää 'aurinko-pitreiksi' ja A. P. Sinnett 'ensiluokan pitreiksi'. Muitakin suuria joukkoja saapuu älymaailmaan – ei kukaan synny uudestaan, joka on saavuttanut määrätyn asteen, joka aste näyttää olevan täysin muodostuneen syyruumiin omistus – ja ne jakaantuvat suuriksi ryhmiksi ennenmainitun valtavan magneettisen voiman vaikutuksesta siemen-Manun suunnatessa sen niiden ylitse. Niinkuin eri kireälle vedetyt jänteet vastaavat eri ääniin, niin näiden ihmisten syyruumis – ja, kuten juuri sanoimme, täällä on ainoastaan niitä, joiden syyruumis on täydellisesti muodostunut – vastaa siihen kieleen, jota Hän värähdyttää, ja sillä tavalla he eroavat toisistaan. Ihmiset, jotka tulevat tänne saman Planeetanhallitsijan helmasta, järjestetään eri ryhmiin, ystävykset joutuvat eri ryhmiin: näyttää siltä, kun ei mitään tavallisia siteitä otettaisi lukuun. Minät järjestyvät itsestään erilleen ja jäävät odottamaan omalle paikalleen, niinkuin suurissa Europan maissa väkilauma järjestyy eri joukkoihin, jotka kukin asettuvat odotushuoneeseensa odottamaan oman junansa tuloa – eli tässä tapauksessa, käyttääksemme entistä kuvaamme, odottamaan omaa laivaansa.

Panimme huomiota erityisesti kahteen laivanlastiin, sentähden

että itse olimme niissä mukana. Toisessa olivat tulevaisuuden Manu ja Bodhisattva, nykyisiä Tshohaneita ja Mestareita sekä monet niistä palvelijoista, jotka nyt ovat oppilaita tai lähestyvät oppilaan astetta. He kaikki kuuluivat nähtävästi siihen alaryhmään, jolla on 700 vuoden keskimääräinen väliaika maaelämäin välillä. Toisessa olivat monet nykyiset Mestarit ja oppilaat sekä ehkä puolet sarjassa *Rents in the Veil of Time* mainituista henkilöistä, jotka kaikki kuuluivat siihen alaryhmään, jolla on 1200 vuoden keskimääräinen väliaika. Näissä kahdessa laivanlastissa olivat monet ja ehkä kaikkikin niistä, jotka tulevat muodostamaan Taivaallisen Ihmisen, ja he jakautuivat nyt molempiin alaryhmiin. Vaivasvata Manu ja nykyinen Bodhisattva näkyivät olevan yhdessä D pallolla, mutta he siirtyivät edelleen kuuketjun ylemmille palloille.

Tähän suureen joukkoon kuuluvat (1) edellämainitut palvelijat, hyvin moniaineinen joukko jonka jäsenet olivat eri asteilla, mutta yhteisen luonteenpiirteen yhteenliittämiä. Sitten (2) on siinä suuri ryhmä pitkälle kehittyneitä minuuksia, jotka lähestyvät Tietä — siis palveluksen linjaa, vaikka he ovat niin pitkällä edellisen ryhmän edellä, että heitä ei voi lukea siihen luokkaan kuuluviksi — ja jotka eivät vielä ole niin lähellä Tietä, että he voisivat astua sille ketjun jäljelläolevan elämän aikana. Sitten (3) suuri ryhmä sangen hyviä ihmisiä, jotka eivät kuitenkaan tunne mitään palveluksen halua eivätkä sentähden vielä ole kääntyneet Tietä kohti ja jotka tulevat muodostamaan Atlantiksen pääväestön sen onnellisena aikana. (4) Pieni, mutta silmiinpistävä ryhmä minuuksia, jotka liittää toisiinsa yhteisenä luonteenpiirteenä pitkälle kehittynyt älykyky, tulevia neroja, jotka ovat luonteeltaan ja siveellisiltä ominaisuuksiltaan erilaisia; he ovat ilmeisesti määrätyt johtajan asemaan tulevaisuudessa, mutta eivät ole omistaneet voimiaan palvelukselle eivätkä kääntäneet kasvonsa Tietä kohti. Sitten kolme hyvin suurta ryhmää: (5) hyviä ja usein uskonnollisia ihmisiä — kauppiaita, sotilaita y. m., varsin reippaita, mutta itsekkäitä, sellaisia, jotka ajattelevat pääasiallisesti omaa kehittymistään ja edistymistään, jotka eivät tiedä mitään Tiestä eivätkä senvuoksi tunne mitään halua sille astua; porvaris-arkipäiväis-yksinkertainen tyyppi, joka muodostaa hyvin suuren ryhmän ja on

nimityksensä luonteinen; (7) kehittymättömiä, hyväntahtoisia, sivistymättömiä ihmisiä, alin luokka niitä, joiden syyruumis on täydellisesti kehittynyt.

Nämä kaikki ovat kuun taivasmaailmassa odottaen lähtöään ketjujenväliseen piiriin. Kun maanjäristykset alkavat halkoa kuun pintaa ennustaen sen kuoren häviämistä, siirtyy muitakin tyyppejä tähän maailmaan. Hyvin suuri joukko aurinko-pitrejä eli ensiluokan pitrejä – jotka kykenevät jatkamaan kehitystään ketjun jäljelläolevilla palloilla, joilla taas tulemme heidät kohtaamaan – saapuu taivasmaailmaan odottamaan siirtymistään ajan tullen E pallolle.

Näiden ensiluokan pitrien alapuolella seuraa järjestyksessä suuri luokka minuuksia, jotka eivät ole täydellisesti muodostaneet syyruumistaan, Mr. Sinnettin 'toisen luokan pitrit'. Heille on muodostunut verkkokudos, joka yhdistää toisiinsa minän ja alemman älyn, ja tämän ulkonäön perusteella on heille annettu 'pujotelmien' nimi. Kun kuu alkaa lähetä häviötään, niin suurin osa heistä poistuu ruumiistaan viimeisen kerran kuuketjun aikana ja kokoontuu yhteen tunnemaailmassa. He vaipuvat heti uneen, sillä he eivät kykene siellä toimimaan. Kun tämä kuun tunnemaailma tulee mahdottomaksi asua, kadottavat he tunneruumiinsa ja jäävät sisäänpäin kääntyneiksi, kuten sipulit, jotka aiotaan lähettää toiseen maahan, ja ajan tullen heidät lähetetään ketjujenväliseen piiriin nukkumaan läpi aikojen, kunnes maaketjun kolmas kierros tarjoaa sopivan maaperän heidän kehitykselleen. Muutamissa pujotelmissa näkyy kuitenkin mahdollisuutta kehityksen jatkamiseen kuuketjussa, ja he siirtyvät ylemmille palloille, kun ne alkavat toimia, ja muodostavat siellä syyruumiinsa astuen aurinko- eli ensiluokan pitrien joukkoon.

Viimeisen eläinten yläpuolella olevan luokan muodostavat eläinihmiset, madame Blavatskyn 'ensiluokan kuu-pitrit', Mr. Sinnettin 'kolmannen luokan pitrit'. Heidän tunnusmerkkinään on hienot ainelangat, jotka yhdistävät toisiinsa ituna olevan minän ja vastapuhjenneen alemman älyn. He kokoontuvat yhteen, kuten pujotelmatkin, tunnemaailmassa poistuttuaan ruumiistaan viimeisen kerran kuun aikana ja jäävät tiedottomina älymaailmaan. Ajan tullen heidät lähetetään nukkumaan aikakausiksi, ja lopulta

he saapuvat maaketjuun alkaen pitkän muodostustyönsä A pallolla. He ponnistelevat kaikkien luontokuntien kautta ihmiskuntaan ja jäävät sitten ihmisiksi kierroksen seuraaville palloille ja myöhempien kierrosten ajaksi. Muutamat näistä 'langoista', kuten voisimme heitä erotukseksi nimittää, jäävät myöskin jäljelle, kun pääjoukko lähtee pois, ja heidät lähetetään kehitystään jatkamaan E pallolle. Siellä he tulevat pujotelmiksi ja astuvat siten luokkaan, joka oli lähinnä heidän yläpuolellaan.

Näin olemme seuranneet kuun ihmiskunnan eri luokkien kohtaloa. Osa siitä, epäonnistuneet, irtausi kuuketjusta kuudennessa kierroksessa ja 'pantiin talteen', kunnes seuraava ketju tarjoaisi heille kehityksen jatkamiselle sopivan maaperän. Toiset, punakelta-ihoiset, poistuivat B pallolta. Eräät Arhateista poistuivat A, B ja C palloilta, ja eräät heistä siirtyivät muodostumaisillaan olevaan maaketjuun C pallolta. Sitten ovat edessämme ne luokat, jotka poistuivat D pallolta: ne, joilla oli täydellisesti muodostunut syyruumis, ne, jotka muistuttivat pujotelmia ja ne, jotka muistuttivat lankoja. Jäljelläolevat jatkoivat kulkuaan E, F ja G palloille, ja muutamia poistui aina kultakin pallolta suoritettuaan sen kehityksen, johon kykenivät. Muutamia pujotelmia, alempiluokkaisia pitrejä ja Arhateja lähti siten joka pallolta. Eläinten enemmistö siirtyi ketjujenväliseen nirvaanaan – todellisena Nooakin arkkina. Vain muutamat, jotka kykenivät tulemaan eläin-ihmisiksi, pääsivät myöhemmille palloille.

Se, että nämä syyruumiit ovat näin erilaisia, johtuu etupäässä siitä asteesta, jolla yksilöityminen tapahtui. Eläinkunnan alemmissa kerroksissa hyvin monet eläimet ovat yhden ainoan ryhmäsielun yhteydessä, ja heidän lukumääränsä vähenee heidän kohotessaan ihmiskuntaa kohti, kunnes korkeammassa luokassa eläimiä vain kymmenen tai kaksikymmentä on kunkin ryhmäsielun yhteydessä. Yhteys ihmisen kanssa voi saada aikaan yksilöitymisen verrattain alhaisella asteella. Jos eläin, sanokaamme koira, on ollut kauan aikaa yhteydessä ihmisen kanssa ja kuuluu pieneen kymmen- tai kaksikymmenjäseniseen ryhmään, silloin sille yksilöityessä muodostuu täydellinen syyruumis. Jos ryhmässä on noin sata henkeä – lammaskoiran aste – saattaa muodostua pujotelman tapainen syyruumis. Jos on useita satoja yhdessä

– esimerkiksi Konstantinopolin tai Intian kulkurikoiria – silloin yksilöityneen eläimen syyruumiista voisi sanoa, että sen muodostaa yhdistävät langat.

Nämä eri asteet tuovat mieleemme kasvimaailman melkein samanlaiset eroavaisuudet. Korkeammalle kehittyneet kasvimaailman jäsenet siirtyvät suorastaan eläinkunnan imettäväisiksi. Sävyisä ja lauhkea eläin ei tule julmaksi ja raa'aksi metsäläiseksi, vaan hauskan tyhmäksi ihmiseksi. Luontokunnat seuraavat limittäin toisiaan, ja oikein hauska eläin voi olla paljon miellyttävämpi seuratoveri kuin moni ihminen.

Olento voi olla lyhemmän ajan eläinasteella ja pitemmän ajan ihmisasteella tai päinvastoin. Se ei näytä oikeastaan vaikuttavan asiaan, sillä eläin aina kuitenkin lopulta 'pääsee perille', samoin kuin toisen ihmisen pitempi- ja toisen lyhempiaikainen viipyminen taivasmaailmassa johtaa samalle kehitysasteelle. Ehkä vain ihmistyperyys saattaa meidät tuntemaan, että on mieluisampi olla lajin paras kunakin aikana ja että mieluummin olisimme olleet banjan-puuna ja tammena kuin sääskiparvena tai mieluummin komeana pihakoirana kuin raakaa lihaa tai ihmislihaa syövänä metsäläisenä.

Mutta palatkaamme asiaan. Palloja E, F ja G näyttää käytetyn ikäänkuin kasvihuoneena erikoisviljelystä varten, jotta muutamat sellaiset voisivat astua Tielle tai saavuttaa Arhatin asteen, joille se ei onnistunut D pallolla, vaikkakin he olivat jo tulleet lähelle päämääräänsä, ja jotta muutamat sellaiset, jotka lähestyivät jotakin vielä korkeampaa astetta, sille pääsisivät. Ne olivat pikemminkin keskuksia kuin palloja. Niiden väestö oli pieni, kun ihmisten ja eläinten enemmistö oli lähtenyt pois D pallolta, ja asukkaat vähenivät alati, kun joka pallolta muiden yhteydestä vuorostaan erkani laivanlasti pallon vaipuessa rauhaan. E pallolta lähtevän laivanlastin muodostivat muutamat, jotka jo olivat Tiellä ja olivat E pallolla tulleet Arhateiksi, muutamat pujotelmat, jotka olivat rakentaneet itselleen tunneruumiin, ja muutamat langat, jotka olivat tulleet pujotelmiksi. Kun tämä joukko poistui E pallolta, niin jäljelle jäänyt väestö, jonka muodostivat ne Arhat-asteen alapuolella olevat, jotka saattoivat kestää kiihtyvän kehityksen jännitystä, etenivät F pallolle. Ne, jotka lähtivät pois, siirtyivät ket-

jujenväliseen nirvaanaan ja järjestettiin siellä niihin eri luokkiin joihin olivat päässeet, niinkuin postissa myöhemmin saapuneet kirjeet ylimääräisellä leimalla varustettuina lasketaan niihin kirjeläjiin, joihin kuuluvat.

Samalla lailla tapahtui F pallolla, ja syvä mielenkiintomme heräsi nähdessämme, että Herra Gootama Buddha ja Herra Maitreja olivat niiden joukossa, jotka siirtyivät eteenpäin sekä E että F pallolta, ja että he saavuttivat ensimäisen suuren vihkimyksen G pallolla. He olivat irtautuneet toisen ketjun seitsemännestä kierroksesta, kun eivät olleet kyenneet kestämään kiihtyvää kehitystä ketjun E, F ja G palloilla: olot olivat niillä liian rasittavat, ne sopivat vain niille, jotka voivat saavuttaa sille ketjulle määrätyn menestysasteen tai siirtyä omasta luokastaan yläpuolella olevaan. He astuivat kuuketjun neljännen kierroksen D pallolle kehittymättöminä ihmisinä niiden toisen ketjun eläimien kanssa, jotka olivat valmistumaisillaan yksilöiksi.

He vannoivat yhdessä F pallolla valansa tulla Buddhaksi, mutta se ei tapahtunut samanlaisissa oloissa kuin maapallolla. Taivaallisessa maailmassa – buddhalaisten Sukhaavatissa – oli koolla Taivaallinen Neuvosto, ja se suuri Olento, jolle he vannoivat valansa ja joka Buddhana otti sen vastaan, oli Se, jota kirjoissa nimitetään Diipaankaraksi. He saavuttivat Arhatin asteen G pallolla, ennenkuin poistuivat ketjusta.

Herra Buddha Diipaankara oli kotoisin Venuksen järjestelmän neljännestä ketjusta. Sen ketjun fyysillinen pallo oli Venuksen kuu, jonka Herschel näki, mutta joka hänen jälkeensä on kadonnut näkyvistä. Hän kuului jäsenenä Yleiseen Esikuntaan, josta puhuimme siv. 13, ja Hänet voi senvuoksi lähettää mihin ketjuun tahansa, jossa apua tarvittiin. Buddha Diipaankaran jälkeen astuivat Buddhan korkeaan virkaan maaketjun Buddhat. Tunnemme esimerkiksi Herra Kashjapan, kolmannen juurirodun Bodhisattvan, joka astui Buddhan asteeseen neljännessä, ja itsensä Herra Gootaman, neljännen juurirodun Bodhisattvan, joka tuli Buddhaksi viidennessä. Häntä seurasi Herra Maitreja, viidennen juurirodun Bodhisattva, joka tulee Buddhaksi viidennessä. Häntä tulee seuraamaan kuudennen juurirodun tuleva Bodhisattva –

nykyään tunnettu Mestari K. H:n nimisenä — joka tulee Buddhaksi seitsemännessä juurirodussa.

On muistettava, että Buddha on virkailija, jonka johdon alle kuuluu paljon enemmän kuin ihmiskunta: Hän on yhtä hyvin deevojen, enkelien opettaja kuin ihmistenkin, niin että se, että joku ihmiskunta voi olla hyvin alhaisella kehitysasteella, ei tee Buddhan korkeata virkaa tarpeettomaksi.

Huomasimme myöskin Mestari Jupiterin niiden joukossa, jotka G pallolla astuivat Tielle.

KETJUJENVÄLINEN NIRVAANA.

Ihmisajatus kauhistuu niitä suunnattomia ajanjaksoja, jotka tulevat kysymykseen kehityksen kulussa, ja tutkijan on turvauduttava muinaiseen — ja uudenaikaiseen — ajatukseen, että aika ei oikeastaan ole olemassa, vaan on pitkä tai lyhyt kysymyksessä olevan tajunnan toiminnan mukaan.[1] Ketjujenvälisen nirvaanan aikana olivat todella toiminnassa vain kuuketjun siemen-Manun ja maaketjun juuri-Manun tajunta. Ken rohkenee arvailla, mitä aika on Heidän tajunnalleen?

Suuri suunnitelma on siemen-Manun ajatuksissa, ja juuri-Manu saa sen Häneltä ja toteuttaa sen uudessa ketjussa, jota Hän johtaa. Päättyneen ketjun kehityksen tulokset lepäävät siemen-Manun aurassa täydellisesti järjestettyinä, luetteloituina ja kirjoihin vietyinä — jos voimme käyttää jokapäiväisestä elämästämme otettuja nimityksiä. Näihin moniasteisiin älyolentoihin, jotka sisäänpäin kääntyneinä elävät kummallista verkkaista itsekohtaista elämää ilman mitään käsitystä ajasta, Hän antaa voimaa tuovan magnetisminsa silloin tällöin keskeytyen virrata. Yhtämittainen virta musertaisi heidät pirstaleiksi, ja sentähden se vuotaa heihin ja pysähtyy taas, ja he uinuvat ehkä miljoonan vuotta hitaasti sitä sulattaen. Sitten vuotaa heihin toinen virta, ja niin käy yhä edelleen miljoonia vuosia miljoonien perästä. Tätä kummallista

---

[1] Katso ajatusrikasta pikku kirjasta *Two New Worlds*, kirj. E. E. Fournier d'Albe.

näytelmää katsoessamme monta vertailua nousi mieleemme: se muistutti hyllyille asetettuja sipulia, joita puutarhuri silloin tällöin käy katsomassa, tai vuoteita sairashuoneessa, jossa lääkäri päivittäin tekee kiertomatkansa. Yhä lähemmälle ja lähemmälle tuli aika, jolloin suuri Puutarhuri oli jättävä sipulinsa maahan istutettaviksi, ja istutusmaa oli maaketju ja sipulit olivat eläviä sieluja.

OOOOOOOO

VI LUKU.

MAAKETJUN ALKUAJAT.

Sillävälin maaketju oli verkalleen muodostunut, ja kuun Herrat olivat katselleet rakennustyötä, kuten näimme.[1] Oli tullut aika lähettää uuteen ketjuun ensimäiset niistä, joiden oli kehityttävä siinä tulevina aikakausina. Siemen-Manu määräsi, ketkä kuhunkin laivanlastiin tulivat kuulumaan ja missä järjestyksessä 'laivat' tulivat lähtemään, ja juuri-Manu jakoi ne paikoilleen, kun ne onnellisesti olivat saapuneet maaketjun A pallolle.

Tahdomme nyt luoda pienen yleiskatsauksen tämän ketjun salaiseen hallintoon, vaikkakin vain laajoin ulkopiirtein, jotta opiskelija voisi saada aavistuksen sen kehitysjärjestelmän suuruudesta, johon hän tulee tutustumaan.

Etunenässä on edellisen ketjun siemen-Manu, Tshakshushas, jonka laajasta työstä kuuketjun aikana näimme pienen osan. Häntä auttavat Virkailijat, jotka kertovat Hänelle, millä tavalla jokaisen eri osaston jäsenet ovat vastanneet niihin vaikutuksiin, jotka Hän on heihin lähettänyt heidän levätessään ketjujenvälisessä nirvaanassa. Kuten 'iän' puolesta kehittymättömämmille annetaan tehtäväksi mennä elämään alkumuodoissa ja kehittyneemmät seuraavat heitä vasta silloin, kun muodot ovat kehittyneet korkeampaan tilaan, niin jokaisesta erityisestäkin osastosta, joka on siirretty pois kuusta ja jätetty ketjujenväliseen nirvaanaan, ne jäsenet, jotka levon aikana ollessaan Hänen vaikutuksensa alaisina ovat vähimmin kehittyneet, lähetetään ryhmänsä ensimäisinä uuteen maailmaan.

---

[1] Katso edellä siv. 50.

Maaketjun juuri-Manu, Vaivasvata,[1] joka ohjaa koko sen kehityksen kulkua, on mahtava Olento, joka on tullut Venuksen järjestelmän neljännestä ketjusta. Kaksi Hänen apulaisistaan tuli samasta ketjusta, ja eräs on korkea Adepti, joka valmistui aikaisin kuuketjun aikana.[2] Ketjun juuri-Manun on täytynyt saavuttaa sille tai niille ketjuille, joissa Hän on ollut ihmisenä, määrätyn asteen ja astua ketjunsa Herrojen joukkoon. Sitten Hän on tullut jonkun rodun Manuksi, senjälkeen Pratjeka Buddhaksi, senjälkeen maailman Herraksi, ja vasta sitten Hän on päässyt kokonaisen ketjun juuri-Manuksi. Hän johtaa kierrosten Manuja, jotka jakavat työnsä rotujen Manujen kesken. Sitäpaitsi kukin ketju tuottaa joukon onnistuneita ihmisolentoja, 'ketjun Herrat', joista muutamat antautuvat työskentelemään uudessa ketjussa sen juuri-Manun johdolla.

Näemme siten, että meidän ketjussamme on juuri-Manumme johdolla tekemässä työtä seitsemän luokkaa kuun Herroja, jotka ovat saadut kuuketjun seitsemältä pallolta. He muodostavat toisen kahdesta suuresta ulkoapäin tulleiden Auttajien luokasta, jotka ottavat osaa maaketjun yleisen kehityksen ohjaamiseen. Toisen tärkeän ulkoapäin tulleiden Auttajien luokan muodostavat Ne, jotka tunnetaan Tulen Herrojen nimellä ja jotka saapuvat Venukselta neljännen kierroksen neljännelle pallolle sen kolmannen juurirodun keskivaiheilla jouduttamaan älyn kehitystä, perustamaan maan päälle Salaisen Veljeskunnan ja ottamaan käsiinsä pallomme hallituksen. Heidän hirveän voimakas vaikutuksensa se niin kypsytti älyelämän ituja, että ne puhkesivat kasvamaan, ja silloin oli seurauksena, että monadin kautta voimakkaana virtauksena tulvahti alas kolmas elonaalto, kuten me sitä kutsumme, saaden syyruumiin syntymään, silloin tapahtui 'minän syntymä' eli 'laskeutumi-

[1] Juuri-Manu Vaivasvataa ei ole sekotettava arjalaisen juurirodun Manu Vaivasvataan. Ensinmainittu oli paljon korkeampi Olento, kuten näkyy tästä samasta kappaleesta, jossa kerrotaan hänen pitkästä nousuasteikostaan.

[2] On muistettava, että kun ihminen saavuttaa hänen ketjulleen määrätyn asteen, voi hän jäädä ketjuun ja jatkaa siinä kehitystään eteenpäin, niinkuin Adeptit, jotka valmistuvat nyt meidän pallollamme, voivat siitä poistumatta kohota Veljeskunnan korkeammille asteille.

nen' kaikille niille, jotka olivat nousseet eläinkunnasta ihmisiksi. Ja niin äkkiä vastasivat maan lukemattomat asujamet Tulen Herrojen voimavirtaan, että jotkut ovat sanoneet Heidän 'antaneen' eli 'singahduttaneen' ajatuksen kipinän, vaikka He vain lietsoivat kipinän liekkiin eivätkä sitä esiin singahduttaneet. Heidän apunsa oli siinä, että he kypsyttivät sen idun, joka jo piili syntyvässä ihmiskunnassa, he vaikuttivat niinkuin auringonsäde siemeneen eivätkä tuoneet siementä mukanaan.[1] Tulen Herrojen välityksellä keskittyi LOGOKSEN voima monadeihin, niinkuin auringonsäteet voivat keskittyä linssin välityksellä, ja sen voiman vaikutuksesta leimahtivat kipinät näkyviin. He ovat todelliset Maanasaputrat, Järjen Pojat – He tulevatkin Venuksen viidennestä eli älykierroksesta – Tulen Pojat, Liekin Herrat.[2]

Kuun Herrojen seitsemän luokkaa jaotti juuri-Manu maaketjun eri asteille johtamaan eri kierroksia ja palloja, kun taas rotujen Manut ottivat pitääkseen erikoista huolta rotujen kehityksestä, kukin oman juurirotunsa johtajana.

ENSIMÄINEN KIERROS.

Kuun Herrat, jotka tulivat kuuketjun A, B ja C palloilta, muodostivat ne kolme luokkaa, jotka itse ottamatta osaa työhön tarkastelivat ketjumme pallojen fyysillistä rakentumista, kun ne peräkkäin muodostuivat kunkin pallon Hengen ympärille, niinkuin ennen olemme kertoneet.[3] He näyttävät valvoneen myöhemmin saapuneiden Herrojen yksityiskohtaista työtä. Alin, G pallolta tullut luokka muodosti maaketjun ensimäisen kierroksen A pallon alkuperäiset perikuvamuodot ja ohjasi niitä 'lankoja', jotka tulivat

[1] *Salainen Oppi* (Engl. painos), III, 560.

[2] Sanaa Maanasaputra käytetään *Salaisessa Opissa* merkitsemään Näiden ohella kaikkia niitä minuuksia, jotka ovat niin kehittyneet, että voivat herättää toimintaan toisissa piilevän järjen kipinän, niinkuin me herätämme eläimiä. Sana tarkottaa siten suurta luokkaa, jonka jäsenet ovat monilla eri kehitysasteilla.

[3] Katso edellä siv. 49.

pukeutumaan niihin ja kehittymään niissä. Seuraava, F pallolta tullut luokka valvoi toisen kierroksen muotojen kehittymistä, E pallolta tullut kolmannen kierroksen kehitystä ja D pallolta tullut neljännen kierroksen kehitystä.[1] Sittemmin näemme muutamia E pallolta tulleita Herroja toimimassa neljännen kierroksen aikana Marsilla, kun taas D pallolta tulleet Herrat myöhemmin alkoivat työskennellä maapallolla.

Kun ketjujenvälisestä nirvaanasta alettiin ensimäisiä olentoja lähettää uuteen ketjuun, toivat ensimäiset laivat mukanaan langat ja kuuketjun D pallon useimmat eläimet. Ensimäiset laivat lähtivät liikkeelle noin 100,000 vuoden päästä toisistaan, ja sitten lähetys taukosi ja alkoi suunnattoman pitkä aika, jonka aikana tulokkaat, maaketjun uranaukaisijat, kulkivat pitkän matkansa kautta ensimäisen ja toisen kierroksen ja osan kolmatta.

Maailmat ovat kummallisia, ikäänkuin kieppuvia pyörteitä. Kiintein niistä, maapallomme, on kuuma, mutainen ja tahmea, ja suuri osa sen maa-alueita ei näytä seisovan varsin lujalla perustuksella. Se on kiehuvassa tilassa ja muuttuu alinomaa kokoonpanoltaan. Valtavat tulvat nielevät silloin tällöin suuria ihmis- ja eläinjoukkoja, mutta alkuperäisessä tilassaan ne eivät näytä paljon siitä piittaavan, vaan kasvavat ja lisääntyvät suurissa luolissa ja onkaloissa, aivankuin eläisivät maan pinnalla.

Maaketjun toisessa kierroksessa olivat pallot samoilla tasoilla kuin kuuketjun seitsemännessä kierroksessa. A pallo oli korkeammalla älytasolla, mutta osa sen ainetta ei ollut vielä oikein herännyt elämäänkään, B pallo oli alemmalla älytasolla, C pallo tunnetasolla, D pallo fyysillisellä tasolla, E pallo taas tunnetasolla, F pallo alemmalla älytasolla ja G pallo korkeammalla älytasolla. Toisessa kierroksessa koko ketju laskeutui alaspäin ja fyysilliselle tasolle tuli kolme palloa, C, D ja E. Mutta niillä elävät olennot olivat olemukseltaan eeterimäisiä ja muodoltaan – lainataksemme H. P. Blavatskyn kuvaavan nimityksen – vanukassäkkejä. Pallot C ja E, joita me nyt nimitämme Marsiksi ja Merkuriukseksi, olivat siihen aikaan fyysillistä ainetta, mutta olivat hehkuvassa kaasumaisessa olomuodossa.

---

[1] Kaikista näistä käytetään *Salaisessa Opissa* Barhishad Pitrien nimeä.

Ihmisruumiit olivat maapallolla ensimäisen kierroksen aikana amoeba-alkueläinten muotoisia, utumaisia, ajelehtivia olioita, jotka suurimmaksi osaksi olivat eeterisiä ja senvuoksi tunnottomia kuumuudelle, ja ne lisääntyivät jakautumalla. Ihmiset näyttivät seuraavan toisiaan roduissa käymättä kuitenkaan läpi eri ruumistusten, sillä jokainen muoto kesti kokonaisen rodun ajan. He eivät käyneet läpi syntymien ja kuolemien, vaan nauttivat amoebaeläimen kuolemattomuutta, ja heitä oli johtamassa sellaisia kuun Herroja, jotka olivat saavuttaneet Adeptin asteen G pallolla. Eräiden eeteristen, sinne tänne liukuvien olentojen oli ehkä tarkotus edustaa kasveja, mutta ne eivät olleet erikoisen onnistuneita.

Kivennäiset olivat hiukan kiinteämpiä, sillä kuu oli viskannut ne maan päälle sulassa tilassa. Lämpömäärä lienee silloin ollut jonkun verran enemmän kuin 3,500 Celsiusta (6,332 Fahrenheitia), sillä kupari oli höyryn muodossa, ja siinä lämpömäärässä se haihtuu höyryksi sähkösulatusuunissa. Pii esiintyi metallien joukossa, mutta enin osa ainetta oli kokoonpantu esi-elementeistä eikä varsinaisista elementeistä, ja nykyiset kemialliset yhdistykset olivat nähtävästi harvinaisia. Maapallon ympärillä oli suuret höyrypilvet, jotka estivät lämmön haihtumasta, ja se kuivui senvuoksi hyvin hitaasti. Navan luona oli kiehuvaa mutaa, joka vähitellen tyyntyi, ja muutamien tuhansien vuosien perästä ilmestyi paikalle vihreätä vaahtoa, joka oli kasvikuntaa — tai tarkemmin sanottuna oli myöhemmin tuleva kasvikunnaksi.

TOINEN KIERROS.

Toisen kierroksen alkaessa D pallon lämpömäärä oli laskeutunut hyvin paljon, ja kupari oli jäähtynyt ja muuttunut juoksevaan olomuotoon, muutamin paikoin kiinteäänkin. Navan luona oli maata, mutta jos siihen iski reiän, pursui liekkejä esiin, kuten tapahtuu toisin paikoin Vesuviuksen keilan rinteillä. Vanukassäkkiolennot eivät näyttäneet huomaavan kuumuutta, vaan uiskentelivat sinne tänne tunnottomina, ja niiden muoto muistutti paljon haavottuneita sotilaita, jotka ovat menettäneet säärensä ja sitoneet

pukunsa tynkien mukaisiksi. Kun niitä sysäsi, muodostui lovi, joka hitaasti jälleen täyttyi, niinkuin sellaisen henkilön liha, joka sairastaa vesitautia. Olion etuosassa oli eräänlainen imusuu, jonka kautta se veti sisäänsä ravintonsa, ja se saattoi tarttua toiseen ja vetää hänet sisäänsä, niinkuin imetään muna siihen tehdyn reiän lävitse, ja sitten tyhjäksi imetty kutistui kokoon ja kuoli. Huomasimme erään taistelun, jossa kumpikin oli kiinnittänyt suunsa toiseen hartaasti imeskellen. Heillä oli eräänlaiset liuskakämmenet, ikäänkuin hylkeen liuskaraajat, ja he päästelivät iloisia, päriseviä toitahduksia, jotka ilmaisivat iloa – heidän ilonsa oli jonkinlaista yleistä hyvinvoinnin tunnetta, ja heidän tuskansa tunnetta suuresta epämukavuudesta, vaikka nämä tunteet eivät olleet selviä, vaan ainoastaan pientä mieltymystä ja vastenmielisyyttä. Heidän nahkansa oli toisinaan pykälämäinen ja loisti erilaisissa värivivahduksissa. Myöhemmin he tulivat hiukan vähemmän muodottomiksi ja enemmän inhimillisiksi ja ryömivät pitkin maata kuten lehtitoukat. Sitäkin myöhemmin nämä olennot lähellä pohjoisnapaa olevalla maa-alueella kehittivät itselleen kädet ja jalat, vaikka eivät kyenneet niiden varassa pysymään pystyssä, ja älyäkin näkyi enemmän. Huomasimme erään kuun Herran – Arhatin, joka oli valmistunut kuuketjun F pallolla – joka oli magnetisoinut erään saaren ja kuljettanut sille lauman näitä olentoja, jotka tuovat mieleen merilehmät ja merisiat, vaikka heille ei ollut muodostunut päätä. Täällä he oppivat pureskelemaan, sensijaan että ennen olivat imeneet toisiaan, ja kun he nyt söivät toisiaan, pitivät he muutamia paloja parempina kuin toisia, ikäänkuin olisivat kehittäneet makuaistia. Suun virkaa toimittava kolo tuli syvemmäksi ja suppilon muotoiseksi, ja samalla alkoi kehittyä vatsa, joka muitta mutkitta käänsi sisäpuolensa ulospäin, jos joku epämieluinen vieras aines sinne osui. He saattoivat kääntää sisäpuolensa kokonaan ulospäin eivätkä olleet siitä millänsäkään. Kun maanpinta vielä oli hyvin epävarma, niin he toisinaan kärventyivät tai aivan paistuivatkin. Siitä he nähtävästi eivät pitäneet, ja jos he paloivat liian paljon, menehtyivät he kokonaan. Raskaassa ilmakehässä oli uiskentelu heidän tavallisin kulkutapansa, ja sitä oli paljon hauskempi katsella kuin heidän maanpinnalla käyttämäänsä kiemurtelevaa liikkumatapaa, joka muistutti „iljettävän käärmeen“

kulkua. Sikiäminen tapahtui silmukoimalla: ilmestyi näkyviin pullistuma, joka suureni ja jonkun ajan perästä lohkesi irti alkaen viettää riippumatonta elämää.

Äly oli hyvin lapsellisella kannalla, ja me näimme erään, joka aikoi ottaa naapurinsa saaliikseen, mutta ei osunutkaan, vaan iski kiinni omaan alapäähänsä ja alkoi sitten tyytyväisenä sitä imeä, kunnes hänestä luultavasti alkoi tuntua epämukavalta, niin että hänen täytyi sylkäistä itsensä takaisin. Eräs keksi, että hän pyörittämällä alapäätään mudassa saattoi uida eteenpäin pystyssä asennossa sensijaan että muut uivat pitkinpäin, ja hän näytti olevan kerrassaan ylpeä taidostaan. Vähitellen se pää, jossa suppilo oli, soikkeni, ja siihen ilmestyi pieni keskus, joka joskus kaukaisessa tulevaisuudessa saattoi muodostua aivoiksi. Ilmestyipä siihen vielä pieni pullistuma, ja tuli tavaksi ajelehtia eteenpäin se edellä ikäänkuin suuta kannattaen, ja kun kaikki kolaukset aina sattuivat siihen, auttoi se kehitystä eteenpäin.

Kasvielämä kehittyi tänä aikana raskaan, tukahduttavan ilman vaikutuksesta. Oli metsän kaltaisia kasvistoja, jotka paljon muistuttivat ruohoa, mutta olivat neljäkymmentä jalkaa korkeita ja verrattain paksuja. Ne kasvoivat lämpimässä mudassa ja kukoistivat rehevinä. Tämän ajan lähetessä loppuaan, oli osa maanpintaa jo kiinteä ja vain kohtuullisen lämmin. Usein tapahtui rajuja halkeilemisia, jotka nähtävästi johtuivat maapallon kutistumisesta, ja jokainen kukkula oli toimivana tulivuorena.

Mars tuli kiinteämmäksi ja jäähtyi nopeammin pienemmän kokonsa vuoksi, mutta elämä siellä oli suuressa määrin samankaltaista kuin maan päällä.

KOLMAS KIERROS.

Kolmannessa kierroksessa Mars oli aivan kiinteä ja luja, ja muutamat eläinlajit alkoivat kehittyä, vaikka ne ensin olivat kuin puupölkystä halkaistuja kömpelöitä palikoita ja muistuttivat lasten taitamattomia piirustuksia. Mutta kun aika kului, alkoi esiintyä olentoja, jota olivat selvästi inhimillisiä, vaikka ne enemmän olivat gorillan kaltaisia kuin ihmisen.

Pintamuodostus oli Marsilla silloin aivan erilainen kuin mimmoisena me sen nyt tunnemme. Vesi-kysymys ei vielä ollut noussut, sillä noin kolme neljännestä pallon pinnasta oli vettä ja vain neljännes kuivaa maata. Sentähden siellä ei ollut kanavia, kuten nyt, ja yleensä sen fyysillinen tila muistutti paljon nykyajan maapalloa.

Ne ihmiset, joiden syyruumis alussa muistutti lankoja, olivat näihin aikoihin kehittäneet itselleen pujotelman, jonka me huomasimme karkeammaksi kuin ne, jotka olivat kehittyneet kuussa. Kun tämä aste oli saavutettu, virtasivat Marsille kuun pujotelmat, sillä siemen-Manu lähetti taas laivanlasteja maahan.

Tarkastaessamme ketjujenvälistä nirvaanaa saadaksemme selvää pujotelmien tulosta Marsille, huomasimme mieltäkiinnittävän seikan. 'Hyllyt', joilla 'sipulit' säilytettiin, olivat ilmeisesti korkeampaa älyainetta. Mutta sipulit, jotka siemen-Manu aurassaan kuljetti, kulkivat henkistä tasoa myöten, ja kuun älyaineesta kokoonpannun pujotelman täytyi siis hajota ja muodostua taas uudelleen, ennenkuin nämä olennot alkoivat vaelluksensa maan päällä. He nukkuivat pitkiä aikoja henkisellä tasolla ja pukeutuivat sitten pujotelmaan, joka oli kokoonpantu vastaavasta maan älyaineesta. Ketjujen välillä ei ole mitään yhtämittaista älyainetta. Välimatka ei tietystikään vaikuta asiaan, koska maaketju on melkein samassa asennossa kuin kuuketju, mutta se, että älyaine ei ole yhtenäistä, pakottaa syyruumiiden pujotelmat hajoutumaan ja jälleen muodostumaan.

Näimme Manun saapuvan Marsille mukanaan laivanlasti pujotelmia muistuttaen mieleemme hindulaisten Puraanojen kertomukset Manusta, joka kulki valtameren yli laivassa vieden mukanaan uuden maailman siemenet, ja hebrealaisten tarinat Noakista, joka säilytti arkissaan kaikki ainekset, jotka tarvittiin maan asuttamiseksi vedenpaisumuksen jälkeen. Legendat, joita uskontojen pyhät kirjat sisältävät, ovat usein muistelmia menneisyydestä, ja Manu tulikin Mars-maailmaan antamaan kehitykselle uuden sysäyksen eteenpäin. Marsille saapuessaan Hän perusti siirtokunnan, jonka asukkaiksi tulivat Hänen pujotelmansa.

Seuratessamme taaksepäin jälkiä tämän erikoisen ryhmän, ensimäisen maaketjuun saapuvan pujotelmien joukon, näemme,

että he olivat kuuketjun G pallolta, jossa he olivat valmistuneet pujotelmiksi. He olivat vähimmin kehittyneet pujotelmien laumasta, koska he viimeisinä olivat saavuttaneet sen asteen. Manu johdatti heidät syntymään parhaimpiin kolmannen rodun perheisiin Marsilla, ja heidän vartuttuaan Hän johti heidät siirtokuntaansa, jossa he saattoivat nopeammin kehittyä neljännen rodun ihmisiksi. Tässä siirtokunnassa pani keskustahto jäsenet liikkeelle kuten mehiläisparvessa, ja se keskustahto oli Manun tahto: Hän lähetti ympärilleen voimavirtoja ja johti kaikkea. Kaksi muuta pujotelmaryhmää tuli vielä Marssille, nimittäin ne, jotka saavuttivat sen asteen kuuketjun E ja F palloilla. Ne saapuivat päinvastaisessa järjestyksessä, kuin missä ne olivat poistuneet kuusta, niin että F pallolta poistuneet muodostivat Marsin neljännen rodun ja E pallolta poistuneet viidennen. Manun hellän huolenpidon alaisina ollessaan kehittyi heissä jonkun verran kiintymystä ja älyä. Ensin he elivät luolissa, mutta pian he alkoivat rakentaa ja opettaa alkuasukkaita auttamaan itseään rakennustyössä, joten pujotelmatkin tulivat tällä kehitysasteella johtajiksi.

Nämä ihmiset olivat kaksineuvoisia, mutta toinen sukupuoli oli tavallisesti kehittynyt enemmän kuin toinen, ja siittämiseen tarvittiin kaksi henkilöä. Toisiakin siittämistapoja vallitsi alempien tyyppien keskuudessa, ja oli eräitä alkuperäisiä järvipolyyppien muotoisia ihmisolentoja, jotka lisääntyivät silmukoimalla, ja toisia, jotka lisääntyivät hikoilemalla, vieläpä muutamat laskivat munia. Mutta näitä eri siitoslajeja ei ollut pujotelmien keskuudessa.

Viidennessä rodussa muuttuivat yhteiskuntamuodot, kun kehittyi enemmän älyä. Mehiläisjärjestelmä hävisi, mutta vähäinen oli vielä ihmisten yksilöllisyys, ja he olivat ikäänkuin lammaslaumoina, joita Manu paimensi. Pujotelmat tulivat kudokseltaan tiheämmiksi ja osottivat, mitä kehittyvä elämä saattoi saada aikaan näissä ihmisissä, jotka todella olivat oman itsensä seppiä, sillä heitä ei vielä ollut auttanut se voimakas sysäys, jonka Tulen Herrat neljännessä kierroksessa antoivat. Tätä tyyppiä, joka liikkuu laumoina, edustavat meidän keskuudessa vielä ne ihmiset, joilla on kaikenlaisia säädyllisyyskäsitteitä, sentähden että muillakin niitä on, ja jotka ovat yleisen mielipiteen palvelevia orjia. He ovat usein varsin hyviä ihmisiä, mutta ovat samalla lammasmaisia lau-

masieluja ja hirveän yksitoikkoisia. Heidän välillään on joskus eroakin, mutta se on sentapaista kuin ero sellaisten ihmisten välillä, joista toinen ostaa teetä kerrallaan neljännesleiviskän ja toinen unssin, joten eroa eivät juuri huomaa muut, kuin he itse.[1] Huomasimme erään villin pujotelma-tyypin, joka ei elänyt yhteiskunnissa, vaan kuljeskeli parittain metsissä. Näiden olentojen päälaki suippeni takana samanlaiseksi kuin leuka oli edessä, ja kun heidän päänsä siten päättyi kahteen kärkeen oli se hyvin omituisen ja epämiellyttävän näköinen. He taistelivat keskenään puskemalla toisiaan kuten pukit, ja pään huippu olikin hyvin kovaa luuta. Olipa muutamia vielä alempiakin ihmislajeja, kummallisia matelija-olentoja, jotka elivät puissa. He olivat isompia ja paljon vähä-älyisempiä kuin langat ja söivät viimeksimainittuja, kun niiksi sattui.

Marsilla oli myöskin lihansyöjiä petoja. Näimme suuren krokotiilin kaltaisen eläimen raivoisasti hyökkäävän miehen kimppuun, joka koetti kurikoida ahdistajaansa nuijalla, vaikka se ei näyttänyt varsin tehokkaalta aseelta. Viimein hän kompastui kallioon ja suistui eläimen kitaan menettäen siten ennenaikaisesti henkensä.

Kolmas kierros maan päällä muistutti paljon Marsin kolmatta: ihmiset olivat pienempiä ja tiiviimpiä ruumiiltaan, mutta olivat meidän nykyisen katsantokantamme mukaan kuitenkin suuria ja gorillan muotoisia. Kuuketjun D pallolta eronneiden pujotelmien enemmistö saapui tässä kierroksessa maan päälle kulkemaan ihmiskunnan etunenässä. Marsin pujotelmat tulivat heidän perästään, ja kaikki he muistuttivat hyvin älykkäitä gorilloja. Eläimet olivat suomuisia, ja nekin eläimet, joille meidän on annettava linnun nimi, olivat pikemmin suomujen kuin höyhenten peittämiä. Kaikki näyttivät siltä, niinkuin ne olisivat kokoonpannut erilaisista kappaleista, olivat puoleksi lintuja ja puoleksi matelijoita ja peräti epämiellyttäviä. Kuitenkin se oli hiukan kunnollisempi maailma kuin edelliset pallot ja kaikkikin, jotka me olemme nähneet kuusta poistuttuamme, ja myöhemmin rakennettiin kaupunkejakin. Kuun Herrojen – tässä kierroksessa toimivat E pallolta tulleet Arhatit

[1] Englantilainen leiviskä = 12 unssia. *Suom.*

— työ näytti pikimminkin olevan eläinten kesyttämistä kuin ihmisten kehittämistä. Mutta on huomattava, että heidän työnsä kohdistui ikäänkuin eri osiin kutakin ruumista, fyysillistä ja hienompia. Varsinkin kehitettiin fyysillisen, astraalisen ja mentaalisen tason kolmatta alatasoa, ja näiden alatasojen atomikierteet herätettiin toimintaan.[1]

Siittämiskeinot olivat kolmannen kierroksen aikana maan päällä samanlaiset kuin ne, jotka nyt esiintyvät vain alemmissa luontokunnissa. Ensimäisen ja toisen rodun aikana, jolloin aine ei vielä ollut täysin tiivistynyt, tavattiin vielä jakautumista, mutta kolmannen ja siitä seuraavain aikana olivat sikiämiskeinot seuraavat: silmukoiminen kuten järvipolyypeilla elimettömämpien lajien joukossa; solujen erittäminen hikoilemisen kautta ruumiin eri elimistä, jotka solut sitten kasvoivat emäolennon pienoiskuvaksi; munien laskeminen, joiden sisällä nuori ihmisolento kehittyi. Ne olivat kaksisukuisia, ja vähitellen toinen sukupuoli pääsi vallalle, vaikka ei koskaan siinä määrin, että se olisi selvästi ollut miespuolinen tai naispuolinen.

Elonaallon siirtyminen pallolta toiselle tapahtuu vähitellen ja alkaa toisella, ennenkuin vielä on toiseltakaan poistunut. On muistettava, että maaketjun A pallo alkoi muodostua, kun kuuketjun A pallo oli hajoutumistilassaan, ja pallon Hengen siirtyminen oli merkkinä toiminnan siirtymisestä toiselta toiselle.[2] Siten elontoiminta on yhtäjaksoinen, vaikka minuuksilla on pitkät levon aikansa. Pallo 'astuu pimeyteen', kun LOGOKSEN huomio kääntyy siitä pois ja Hänen Valonsa siten siltä poistuu. Se vaipuu eräänlaiseen unitilaan, ja sinne jää jäljelle jäännös eläviä olentoja. Nämä olennot eivät näytä lisääntyvän tänä aikakautena. Mutta kun niiden rodut kuolevat sukupuuttoon, kun niitä muodostaneet minät ovat siirtyneet pois, silloin pallo tulee sisäisen kierroksen maaperäksi, paikaksi, johon ylimenotilassa olevia minuuksia voidaan siirtää erikoista käsittelyä varten heidän kehityksensä jouduttamiseksi. Sillä pallolla, johon LOGOKSEN huomio kääntyy, alkaa toimiva elämä, ja sille pallolle virtaavat ne minät, jotka ovat valmiit kulkemaan eteenpäin kehityksessä.

---

[1] Katso edellä siv. 26.

[2] Katso edellä siv. 49.

Toinen merkillepantava kohta on, että eri tyypit esiintyvät uudestaan korkeammalla kehitysasteella, jolla ne muodostavat vain ylimenoasteita. Niinkuin meidän aikanamme ihmissikiön kehityksessä esiintyy vuoronsa jälkeen kala-, matelija- ja alempi imettäväistyyppi toistaen muutamien kuukausien ajassa menneitten aikakausien kehityksen, siten näemme kussakin kierroksessa toistumisajan käyvän uuden edistyskauden edellä. Kolmas kierros kävi vaivalloisesti ja yksityiskohtaisesti läpi sen, minkä neljännen kierroksen kolmas rotu verrattain helposti oli toistava, kun taas toinen rotu samalla tavalla oli heijastava toista kierrosta ja ensimäinen rotu ensimäistä kierrosta. Kun lukija kerran käsittää tämän yleisen perusaatteen, silloin tutkimus tulee helpommaksi, koska hänellä on selvillä ulkopiirteet, joihin hän voi sovittaa kaikki yksityiskohdat.

OOOOOOOO

VII LUKU.

NELJÄNNEN KIERROKSEN ALKUAJAT.

Luodessamme aluksi yleiskatsauksen neljänteen kierrokseen, pistää silmiimme tärkeä ja suurimerkityksinen muutos niissä ympäristöissä, joiden keskellä ihmiskehityksen on kuljettava. Kolmessa edellisessä kierroksessa voi sanoa elementaalisen elonaineen olleen aivan erillään ihmisestä, ja sen kanssa olivat tekemisissä vain deevat eli enkelit, joiden vaikutuksesta se kehittyi. Ihminen ei ollut niin pitkälle kehittynyt, että hän olisi voinut vaikuttaa siihen millään huomattavalla tavalla. Mutta tässä kierroksessa ihmisen vaikutus on hyvin tärkeä, ja hänen itseensäkeskittyneet ajatukset synnyttävät ympäröivässä elementaalisessa elonaineessa pyörteitä. Elementaalitkin alkavat osottautua vihamielisemmiksi häntä kohtaan hänen noustessaan eläimen tilasta hallitsevan ihmisen asteelle, sillä heidän katsantokantansa mukaan hän ei enää ole eläin eläinten joukossa, vaan riippumaton ja itsevaltainen olento, jonka puolelta voi odottaa vihamielisyyttä ja taistelua.

Toinen hyvin tärkeä piirre neljännessä kierroksessa, keskimäisessä seitsemästä, on, että siinä portti eläinkuntaa vastaan sulkeutui ja Tielle vievä portti aukeni. Molemmat nämä määritykset ovat ylimalkaisia: siellä täällä vielä joku eläin saadessaan erikoista apua voi kehittyä asteelle, jolla sille aukenee mahdollisuus syntyä ihmiseksi, mutta melkein kaikissa tapauksissa ei nyt enää löydy ihmisruumista, joka olisi niin alhaisella kehitysasteella, että se voisi siihen ruumistua. Ja samalla tapaa saattoi ihminen, joka oli kohonnut Arhatiksi tai sen yläpuolelle kuuketjussa, nousta nyt vielä korkeammalle, mutta kaikki sen asteen alapuolella olevat, joilla oli täydellinen syyruumis, eivät alkaneet kehitystään maa-

ketjussa ennenkuin kolmannen rodun loppu- ja neljännen alkuaikoina.

Neljännen kierroksen aikana tapaamme Marsilla joukon raakalaisia, jotka eivät olleet olleet niin pitkälle kehittyneitä, että olisivat voineet poistua siltä pallolta maahan, silloin kun suurin joukko minuuksia edellisen kierroksen aikana oli lähtenyt eteenpäin. Joka pallolla on joitakin, jotka eivät kykene menemään eteenpäin, vaan jäävät jäljelle, kun pallo alkaa pimeydenaikansa. Ja he palaavat tälle samalle pallolle, kun se taas alkaa täydelleen toimia, ja muodostavat hyvin kehittymättömän luokan. Nämä olivat hyvin kurjia pujotelmia, raakoja ja julmia villi-ihmisiä, joista muutamat olivat yksilöityneet pelon ja vihan kautta.

Neljännen kierroksen aikana alkoi Marsia vaivata veden puute, ja silloin kuun Herrat — E pallolla valmistuneet Arhatit — suunnittelivat kanavajärjestelmän, ja pujotelmat rakensivat ne Heidän johdollaan. Marsin meret eivät ole suolaisia, ja kun lumenpeittämät napa-alueet sulavat, tulee niistä vettä kastelutarpeisiin, niin että maata voidaan viljellä ja kasveja kasvattaa.

Marsin viides juurirotu oli valkoihoinen ja edistyi varsin huomattavalla tavalla, ja pujotelmat kehittyivät täydellisiksi syyruumiiksi. Sen jäsenet olivat hyväntahtoisia ja ystävällisiä ihmisiä, vaikka heillä ei ollutkaan mitään laajasuuntaisia aatteita eikä suuria rakkauden tai uhrautuvaisuuden tunteita. Hyvin varhaisella asteella he alkoivat jakaa ravinnon keskenään herjeten taistelemasta siitä, ja kehittivät siten johonkin määrin yhteenkuuluvaisuuden tunnetta.

Ensimäinen ja toinen juurirotu maan päällä olivat elelleet aikoja, ennenkuin yleinen muutto Marsilta tapahtui. Alkuperäiset olot maan päällä sopivat eräille olennoille, joiden asuttavaksi Mars myöhemmillä asteillaan oli liian pitkälle kehittynyt, sillä LOGOKSEN täysi huomio ei vielä näinä alkuaikoina ollut kääntynyt maahan. Kuun Herrat - kuuketjun D pallolla valmistuneet Arhatit — toivat näihin ensimäisiin rotuihin joukon takapajulle jääneitä olentoja „yksityisopettajiksi" vitkastelijoille, joista monet palkitsivatkin sen erikoisen huolenpidon, jota heille osotettiin, ja astuivat kolmannen juurirodun ensimäiseen alarotuun muodostaen sen alhaisimmat tyypit. Heidän päänsä oli munan

muotoinen, sen yläosassa oli yksi silmä, ja leuat työntyivät eteenpäin. Munan muotoinen päätyyppi säilyi hyvin kauan, mutta muuttui paljon tämän kolmannen juurirodun myöhempien alarotujen aikana, ja myöhempinä lemurialaisina aikoina sitä vielä tavataan yksityisissä tapauksissa. Sini-ihoinen kansa, joka muodosti voimakkaan kuudennen alarodun ja valkoihoinen, joka muodosti seitsemännen, olivat kauniimpaa tyyppiä, mutta nekin olivat vielä lemurialaisia, ja niidenkin taaksepäin luisussa otsassa näki jälkiä munan muotoisesta päästä.[1] Maan asujamisto ensimäisen ja toisen juurirodun aikana oli hyvin vähäinen, ja tämä erikoinen apu näyttää annetun sentähden, että neljännen ketjun neljännellä pallolla „portti sulkeutuu". Sitäpaitsi tehtiin kaikkea, mitä saatettiin, niiden kaikkien auttamiseksi, joista jotakin toivoa oli, ennenkuin Tulen Herrojen tulo kolmannen juurirodun keskivaiheilla tekisi eläin- ja ihmiskunnan välisen kuilun miltei ylipääsemättömäksi.

Seitsemännen juurirotunsa päättyessä Mars saattoi lähettää suuren joukon ihmisiä maahan, ja he tulvivat kolmanteen juurirotuun kulkeakseen sen etunenässä, kunnes kehittyneemmät, kuuketjusta tulevat minuudet saapuisivat johtajanasemaan. Nämä pujotelmat, joiden syyruumis oli nyt täysin muodostunut, olivat paljon edistyneet Marsilla, ja nyt he valmistivat tietä niille vielä kehittyneemmille ihmisille, jotka kohta olivat tulevat. He myöskin taistelivat raakojen, niljaisten ja luurangottomien matelijaolentojen kanssa, Dzjaanin säkeiden „vesimiesten hirveiden ja ilkeiden", jotka olivat edellisten kierrosten jälleenruumistuneita jäännöksiä ja olivat Marsilla olleet 'vesimiehiä' s. o. matelevaisia, suomuisia, puoleksi inhimillisiä eläimiä.

Kolmannelle kierrokselle ominaiset monenlaatuiset siitostavat esiintyivät taas kolmannessa juurirodussa ja ovat käytännössä samanaikuisesti maan eri osissa. Väestön enemmistö kulki nopeasti perättäisten asteitten läpi ja tuli enimmäkseen munivaksi, mutta siellä täällä oli pieniä sivuilmiöitä, jotka säilyttivät aikaisempia tapoja. Näyttää siltä, niinkuin eri siitostavat olisivat sopineet eri

[1] Kun tätä jo painetaan, on sanomalehdissä näkynyt uutinen, että on löydetty tätä tyyppiä olevia ihmiskalloja, vaikka yksityiskohtia ei vielä ole julkaistu. Katso *The Theosophistin* elokuun numerossa 1912 osastoa 'On the Watch-Tower', s. 631.

kehitysasteilla oleville minuuksille ja säilyneet vitkastelijoiden joukossa silloinkin, kun kansan enemmistö oli ne sivuuttanut. Munien muodostuminen lakkasi hyvin hitaasti: kuori tuli yhä heikommaksi ja heikommaksi, ja ihmisolento sen sisällä kehittyi kaksisukuiseksi; sitten hänestä tuli kaksisukuinen olento, jossa toinen sukupuoli oli enemmän vallalla, ja viimein yksisukuinen olento. Nämä muutokset alkoivat noin 16 1/2 miljoonaa vuotta sitten ja kestivät noin 5 1/2 – 6 miljoonaa vuotta, sillä fyysilliset ruumiit muuttuivat hyvin hitaasti, ja vanhat muodot uudistuivat usein. Sitäpaitsi väestön alkuperäinen lukumäärä oli pieni ja tarvitsi paljon aikaa lisääntyäkseen. Kun viimeinen tyyppi tuli aivan pysyväksi, jäi muna naisen ruumiiseen, ja siittäminen tuli senkaltaiseksi kuin se vieläkin on.

Tehkäämme yhteenveto: ensimäinen juurirotu kertasi ensimäisen kierroksen, eeterisiä pilvimassoja ajelehti kuumassa painostavassa ilmakehässä, joka sulki sisäänsä alati toistuvien tulvien raastaman maan. Ne lisääntyivät jakautumalla. Toista kierrosta kertaava toinen juurirotu oli „vanukassäkki"-tyyppiä, jota kuvailtiin toisesta kierroksesta puhuttaessa. Kolmatta kierrosta kertaava varhempi kolmas juurirotu oli muodoltaan ihmis-gorillan kaltainen, ja siittäminen tapahtui ensin solujen, *Salaisen Opin* „hiestäsyntyneiden" erittämisellä. Sitten seurasi munimis-aste ja lopulta yksisukuinen.

Aivan erikoista käsittelyä annettiin eräille munille: kuun Herrat ottivat ne erilleen, magnetisoivat niitä huolellisesti ja säilyttivät tasaisessa lämpömäärässä, kunnes ihmismuoto, joka tällä asteella oli kaksisukuinen, puhkesi esiin. Sitä ravittiin sitten erikoisella ruoalla ja kehitettiin huolellisesti, ja kun se oli valmistunut, otti sen haltuunsa joku kuun Herroista, joita paljon ruumistui voidakseen tehdä työtä fyysillisellä tasolla, ja he käyttivät tätä huolellisesti valmistettua ruumistaan hyvin kauan aikaa. Ottivatpa eräät deevatkin itselleen tällaisen ruumiin. Tämä näyttää tapahtuneen vain muutamia vuosisatoja ennenkuin ruumiit jakautuivat eri sukupuoliin.

Kun myöhemmät munastasyntyneet olivat vallalla, tulivat parhaimmat pujotelmat maahan suoraan ketjujenvälisestä nirvaanasta, ja heitä seurasivat pian alimmat niistä, jotka olivat kuussa saavut-

taneet täydellisen syyruumiin. Edellisistä korkeimpien ja jälkimäisistä alimpien välillä ei ollut paljon eroa. Ensimäisen laivanlastin viimeksimainittuja muodostivat ne, jotka olivat vastanneet hyvin vähäsen siemen-Manun vaikutukseen ja irtautuneet kuuketjun G, F ja E palloilta. Enemmistönä olivat G pallolta tulleet, tyhmimmät kaikista niistä, jotka olivat saaneet itselleen täydellisen syyruumiin. Toisena laivanlastina oli suuri joukko G pallolta tulleita, alhainen ryhmä F pallolta ja vielä alhaisempi ryhmä E pallolta tulleita. Kolmantena olivat parhaat G pallolta tulleet, eräät hyvin hyvät F pallolta ja hyvät E pallolta tulleet. Neljäntenä laivanlastina olivat parhaat F pallolta tulleet ja E pallolta tulleet muut paitsi kaikkein parhaat. Viidentenä laivanlastina tulivat E pallon parhaimmat ja muutamat D pallolta tulleet. Nämä kaikki valittiin nähtävästi enemmän „iän“ kuin „lajin“ perusteella ja olivatkin kaikkia eri lajeja. Niinpä huomasimme erään pelon kautta yksilöityneen henkilön, joka oli ollut päällikkönä sen manterella asuvan heimon keskuudessa, joka kuussa otti vangiksi Marsin. Kaikki nämä ruumistuivat munastasyntyneiden keskuuteen ja olivat luvultaan satojatuhansia.

Sitten, 10—11 miljoonaa vuotta sitten, kun molemmat sukupuolet olivat täydellisesti eronneet toisistaan, tapahtui se tärkeä askel, jolloin eräät näistä ruumistuneista kuun Herroista laskeutuivat seitsenkärkiselle Lemurian pohjantähdelle ja tekivät itsestään eeterisiä kuvia, jotka he sitten aineellistivat karkeampaan muotoon lisäten niiden lukua maahan saapuvien minuuksien käytettäviksi. Nämä Herrat olivat eri lajeja, „seitsemän miestä, kukin alueellaan“, ja he antoivat ruumiita ihmiskunnan seitsemän säteen eli perusluonteenlaadun mukaan, valmistaen muodot tähden kärjissä.

Tähän aikaan oli neljä ihmisluokkaa, jotka tunkeilivat keskenään saadakseen valtaansa parempia ihmismuotoja. Ne olivat: (1) yllämainitut parhaat pujotelmat sekä G, F ja E palloilta tulleet viisi laivanlastia, joiden jäsenillä oli täydellinen syyruumis; sitten (2) Marsilta tulleet pujotelmat; sitten (3) langat, jotka olivat olleet maan päällä koko ajan; sitten (4) viimeinen luokka, jonka muodostivat ne, jotka vasta nyt nousivat eläinkunnasta. Näiden alapuolella olivat eläimet, kasvit ja kivennäiset, josta emme nyt välitä.

Ihmisten astuminen kuun Herrojen valmistamiin eeterimuotoihin oli miltei taistelua, sillä usein oli paljon pyrkijöitä yhteen ainoaan muotoon, ja se, jonka onnistui saada se valtaansa, ei aina kyennyt säilyttämään sitä kauemmin kuin muutamia hetkiä. Silloinen näytelmä tuo mieleen kreikkalaisen aatteen, että jumalat tekivät maailman naurunpuuskien raikuessa, sillä oli todella koomillista, kun minät taistelivat keskenään muodoista eivätkä sitten osanneet niitä hoitaa, kun saivat ne valtaansa. Se oli aineeseen laskeutumista, ihmisruumiin lopullista aineellistumista, „ihmisen lankeemuksen" täyttämystä. Vähitellen he tottuivat uusiin „nahkapukuihin" ja asettuivat asumaan rauhassa ja siittämään seitsemän suurta luonteenlaatu-tyyppiä. Eri osissa maapalloa toiset siittämistavat pysyivät vielä voimassa pitkiä ajanjaksoja. Perättäiset asteet seurasivat toisiaan limittäin, sillä eri luokkien kehityksen välillä oli suuri ero, ja ne luokat, jotka tulivat maahan muista kierroksista, eivät olleet olleet mukana kahdessa varhemmassa maan juurirodussa. Aikaisempia tapoja noudattavat heimot tulivat vähitellen hedelmättömiksi, kun taas oikeat miehet ja naiset lisääntyivät ripeästi, kunnes ihmiskunta, sellaisena kuin me sen nyt tunnemme, lopullisesti oli päässyt valtaan yli koko maapallon.

Kun Herrojen jättämät muodot olivat kauniin näköisiä, mutta kun ne olivat eeterisiä, saattoi niitä helposti muovailla, ja niihin pukeutuneet minät turmelivat niitä suuresti. Heidän lapsensa olivat erittäin rumia: ehkä muotojen käyttäjät olivat tottuneet pitämään mielessään munan muotoisia päitä ja makkaran näköisiä lieriö-otsia, ja senvuoksi nämä muodot taas tulivat esille.

Kun oli jo kehittynyt monta sukupolvea vakaantuvia ihmisolentoja aineellistettujen eeterimuotojen jälkeläisinä, kehottivat Arhatit niitä, jotka olivat poistuneet kuuketjusta A, B ja C palloilta – syystä että eivät olleet kyenneet kehittymään siinä pitemmälle – laskeutumaan ja lihaantumaan niihin ruumiisiin, jotka nyt olivat valmiina heidän asuttavikseen. Niitä oli kolme laivanlastia: kolmatta miljoonaa punakeltaisia ihmisiä A pallolta, vajaa kolme miljoonaa kullankeltaisia B pallolta ja runsaasti kolme miljoonaa vaaleanpunaisia C pallolta – yhteensä noin yhdeksän miljoonaa. Ne vietiin eri puolille maapallon pintaa, jotta ne muodostaisivat omia heimojaan. Nähdessään tarjotut ruumiit puna-

keltaiset ihmiset kieltäytyivät astumasta niihin, ei minkään pahuuden vuoksi, vaan ylpeydestä, halveksien noita epämiellyttäviä muotoja, ja ehkä myöskin vanhasta kammostaan sukupuoliyhtymää kohtaan. Mutta taipuvaiset keltaiset ja vaaleanpunaiset tottelivat ja alkoivat vähitellen kehittää ruumista, jossa asuivat. He muodostivat neljännen lemurialaisen alarodun, ensimäisen, jota voi kutsua inhimilliseksi, jos jättää lukuunottamatta heidän sikiöaikansa; ja sen alku voidaan lukea siitä lähtien, jolloin muodot annettiin. On mieltäkiinnittävä huomata, että H. P. Blavatsky *Salaisessa Opissa* sanoo tätä neljättä alarotua „keltaiseksi", nähtävästi pitäen silmällä kuuketjun B pallolta tulleita kullankeltaisia ihmisiä; hän tuskin lienee tarkottanut neljännen alarodun valtaväriä, sillä se oli musta, ja musta väri säilyi aina alimpiin luokkiin kuudennessa juurirodussa, jonka ylemmät luokat olivat vallan sinisiä. Mutta niidenkin sinivärissä oli mustan vivahdus.

Punakeltaisten heimolle määrätty maa-alue jäi siten avoimeksi, ja heille varatut ruumiit ottivat ne olennot halukkaina haltuunsa, jotka juuri nousivat eläinkunnasta muodostaen alimman äskenmainituista luokista ja ollen kurjinta ihmistyyppiä. He eivät tietystikään tunteneet paljon eroa nykyisen asemansa välillä ja sen, josta juuri olivat nousseet, ja siitä johtui „järjettömien synti".

On mieltäkiinnittävä tarkata karmaa, joka näiden punakeltaisten joukolle tuli siitä syystä, että he kieltäytyivät työskentelemästä omalla paikallaan maapallon asuttamisessa. Myöhemmin kehityksen laki pakotti heidät ruumistumaan, ja heidän oli tyytyminen alempiin ja karkeampiin ruumiisiin, sillä kuun Herrat olivat jo siirtyneet toisille työaloille. He muodostivat silloin takapajulla olevan rodun, joka oli älykäs mutta ei hyvä, ja saivat läpikäydä monia epämieluisia kokemuksia. Heidän lukumääränsä väheni heidän törmätessään alati yhteen säännöllisen kehitysjärjestyksen kanssa ja takoutuessaan, enimmäkseen kärsimysten kautta, tavallisten ihmisten mukaisiksi. Eräät voimakkaat, säälimättömät ja häikäilemättömät yksilöt tulivat Atlantiksella Mustien Kasvojen Herroiksi; muutamia voimme nähdä pohjois-Amerikan intiaanien joukossa kasvonpiirteet hienoina mutta kovina; muutamia harvoja on säilynyt vielä meidän päiviimme saakka – häikäilemättömät raharuhtinaat, valtiomiehet sellaiset kuin Bismarck, vallottajat sel-

laiset kuin Napoleon; mutta he vähenevät vähitellen, sillä he ovat saaneet monta katkeraa opetusta. Niiden, joiden sydän on pieni, jotka aina taistelevat, aina ja kaikkialla vetävät riidanköyttä, niiden täytyy lakisiteisessä valtakunnassa yleensä lopulta takoutua säännölliseen muotoon. Jotkut harvat voivat päätyä mustaan magiaan, mutta alituinen painostus on enemmistölle liian suuri. Vaikea on sillä tiellä eteenpäin päästä!

TULEN HERROJEN SAAPUMINEN.

Lemurian suuri pohjantähti oli vielä särkymätön, ja valtava puolikuu ulottui vielä pitkin päiväntasaajaa sulkien sisäänsä Madagaskarin. Meri, joka sijaitsi nykyisen Gobi erämaan tiloilla, kohotti vielä tyrskynsä pohjoisen Himalaajan kalliorinteitä vastaan, ja pian oli kaikki oleva valmisna maapallon historian jännittävintä hetkeä, TULEN HERROJEN saapumista varten.

Kuun Herrat ja kolmannen juurirodun Manu olivat tehneet kaiken voitavansa kasvattaakseen ihmisiä asteelle, jolla järjen itu voi ruveta kehittymään ja minän laskeutuminen saattoi tapahtua. Kaikkia vitkastelijoita oli työnnetty eteenpäin: eläinjoukoissa ei enää ollut sellaista, joka olisi voinut nousta ihmiseksi. Portti, joka sulki pääsyn eläinkunnasta ihmiskuntaan, sulkeutui vasta silloin, kun ei enää ollut ketään näkyvissä eikä enää ollut sellaista, joka olisi kyennyt saavuttamaan sen, ilman että olisi täytynyt toistaa se mahdottoman voimakas sysäys, joka annetaan vain kerran järjestelmän kehityksessä, sen keskikohdalla.

Ajaksi valittiin suuri astrologinen tapahtuma, jolloin sattui aivan harvinainen planeetta-asento ja maan magneettinen tila oli mahdollisimman edullinen. Se oli noin 6 $^1/_2$ miljoonaa vuotta sitten. Ei ollut enää mitään tehtävissä, muuta kuin mitä He tekisivät.

Silloin laskeutuen nopeasti kuvaamattomista korkeuksista mahtavan pauhun soidessa, keskellä säteileviä tulipilviä, joista sinkoavat tulikielekkeet koko taivaan peittivät, välähti ilmojen halki Venuksesta tulevien Tulen Poikien, Liekin Herrojen vaunu:

se pysähtyi, leijaillen 'Valkean Saaren' yläpuolella, joka hymyillen lepäsi Gobi meren helmassa; vihreä se oli, ja monin värein siitä säteilivät tuoksuvat kukkaset, sillä maa tarjosi parhaimpansa ja kauniimpansa tervetuliaisiksi tulevalle Kuninkaalleen. Siinä Hän seisoi, „kuudentoista kesän Nuorukainen", Sanat Kumaara, 'Ikuinen Neito-Nuorukainen', maapallon uusi Hallitsija valtakuntaansa saapuneena, ja Hänen rinnallaan seisoivat Hänen Oppilaansa, kolme Kumaaraa, Hänen ympärillään Hänen Auttajansa; kolmekymmentä mahtavaa Olentoa siinä seisoi, niin suurina, ettei sitä maa saattanut käsittää, vaikka arvojärjestyksessä toinen toistansa ylempinä, pukeutuneina siihen loistavaan ruumiiseensa, jonka He olivat luoneet Krijaashaktin avulla – ensimäinen Salainen Veljeskunta, oksia ainoasta, kaikkialle ulottuvasta banjan-puusta, tulevien Adeptien taimitarhasta, kaiken salaisen elämän keskuksesta. Heidän asuinpaikkansa oli ja on häviämätön Pyhä Maa, jonka yllä ainiaan loistaa Säteilevä Tähti, maapallon Valtiaan vertauskuva, liikkumaton Napa, jonka ympäri maapallomme elämä alati kiertää.[1]

Eräs *Katkismus* sanoo: „Seitsemästä Kumaarasta neljä uhrautui maan syntien puolesta ja tietämättömien opettamiseksi jäädäkseen sinne nykyisen manvantaran loppuun saakka . . . He ovat kuolemattoman tiedon Pää, Sydän, Sielu ja Siemen." H. P. Blavatsky lisää: Yläpuolella 'Neljää' on vain YKSI maan päällä ja taivaassa – vielä salaperäisempi ja yksinäisempi Olento" – Äänetön Vartia.[2]

Herrojen tuloon asti laivanlastit ketjujenvälisestä nirvaanasta olivat tulleet yksitellen, mutta nyt, kun oli annettu mahdottoman voimakas sysäys, lisääntyi hedelmällisyys nopeasti, niinkuin kaikki muukin, ja tarvittiin täydellisiä laivastoja tuomaan minuuksia asumaan ruumiissa; ne tulvivat maahan, kun taas alemmat tyypit ottivat haltuunsa kaikki ne eläimet, joissa järki oli itänyt ja jotka

---

[1] Näiden okkulttisten vertauskuvien käyttäminen on johtanut *Salaisen Opin* lukijat (ehkä sen kirjottajankin) siihen erehdykseen, että Salaisessa Kommentariossa mainitut 'Napa' ja 'Tähti' olisivat samat kuin fyysillinen Pohjoisnapa ja Pohjantähti. Noudatin tätä erehtynyttä ajatusta teoksessani *Pedigree of Man.* -- A. B.

[2] Salainen Oppi (engl. painos), II, 294, 295.

olivat yksilöityneet saapumisen hetkellä, sillä Liekin Herrat tekivät silmänräpäyksessä miljoonille saman, mitä me nyt hitaasti ja vaivalloisesti teemme yksityisille eläimille.

Ja nyt alkoivat A, B ja C pallojenkin Arhatit ruumistua auttamaan Manua lemurialaisten viidennen, kuudennen ja seitsemännen alarodun perustamisessa ja sivistämisessä. Neljäs alarotu säilyi edelleenkin, se, jossa pää oli aivan munan muotoinen, vartalo 24 – 27 jalkaa pitkä, pehmeä ja kömpelö kokoonpanoltaan, ja ihonväri musta; eräs, jonka me mittasimme, oli 25 jalkaa pitkä.[1] Heidän rakennuksensa olivat heidän oman kokonsa mukaiset, jättiläiskokoiset ja suunnattoman suurista kivistä rakennetut.

Arhatit tulivat myöhemmissä alaroduissa kuninkaiksi, vihityiksi kuninkaiksi, joista tarut, todellisemmat kuin historia, kertovat. Vihitty kuningas saattoi koota ympärilleen joukon ihmisiä, muodostaa heimon ja sitten opettaa tälle heimolle sivistystaitoja ja ohjata ja auttaa sitä kaupungin rakentamisessa. Eräs suuri kaupunki rakennettiin sellaisen kuninkaan ohjauksella nykyiselle Madagaskarin saarelle ja monia muita rakennettiin samalla tapaa kautta koko suuren puolikuun. Rakennustyyli oli, kuten yllä sanoimme, jättiläismäinen, ja rakennusten suuruus teki valtavan vaikutuksen katsojaan.

Sen pitkän ajan sisällä, joka tällä tavalla kului, muuttui lemurialaisten fyysillinen ulkomuoto. Keskussilmä päälaella lakkasi toimimasta ja vetäytyi pään ulkopinnalta sen sisälle muodostaen „hernerauhasen" (glandula pinealis), ja kaksi silmää – jotka ensin olivat kummallakin puolella sitä – alkoi toimia. Kreikkalaisten taru kykloopeista on nähtävästi varhaista lemurialaista aikaa tarkottava perinnäistieto.

---

[1] Joku voinee ihmetellä, kuinka me hänet mittasimme: ensin seisoimme hänen rinnallaan, jolloin uletuimme toinen vähän alapuolelle hänen polviaan ja toinen niiden tasalle; sitten asetimme hänet erästä päämajan toisen-kerroksen parveketta vastaan, jolloin hän saattoi nostaa kätensä kaiteelle ja laskea leukansa niille. Perästäpäin mittasimme, miten ylhäällä kaidepuu oli maasta. Kuva parka ei saanut hyvää vastaanottoa kohottaessaan päänsä parvekkeen yläpuolelle: „Korjatkaa hänet pois", sanoi parvekkeen omistaja, „hän on hirveän ruma ja saattaa säikähdyttää kenet tahansa." Ehkäpä se raukka saattoikin säikähdyttää.

Eläimiä kesytettiin johonkin määrin: näimme erään munapäisen lemurialaisen taluttavan suomupeitteistä hirviötä, joka oli melkein yhtä epämiellyttävän näköinen kuin isäntänsäkin. Kaikenlaisia eläimiä syötiin raakoina – eräiden heimojen keskuudessa ei hyljeksitty ihmislihaakaan – ja eläimiä, jotka vastaavat meidän etanoita, kotiloita ja käärmeitä, mutta olivat paljon suurempia kuin suvustaanhuonontuneet jälkeläisensä, pidettiin erityisesti arvossa maukkaina suupaloina.

Kun kuudes alarotu jo oli kehittymässä, lähetettiin suuri joukko vihittyjä ja heidän oppilaitaan ketjujenvälisestä nirvaanasta maahan [1] auttamaan neljännen juurirodun Manua ruumistumalla parhaisiin ruumiisiin, jotka Hän siihen mennessä oli saanut kehitetyiksi. Kun kaikkein parhaimmat ruumiit siten annettiin niille, jotka olivat kuluttaneet loppuun karmansa, saattoivat niiden asujamet kehittää niitä ja korjata niistä kaiken hyvän, mitä ne voivat tuottaa. Nämä Arhatit ja heidän oppilaansa tekivät työtä kuun Herrojen ja kolmannen ja neljännen juurirodun Manun johdolla; seitsemäs, sinertävän valkoinen alarotu kehitettiin heidän avullaan, ja sen miehet ja naiset olivat parempaa tyyppiä, jota neljännen Manu saattoi sitten edelleen muovailla.

OOOOOOOO

[1] On huomattava, että vaikka oli yleisenä sääntönä, että vähemmän kehittyneet lähetettiin ensimäisinä maahan, tehtiin siitä poikkeuksia, milloin apua tarvittiin, kuten tässä tapauksessa tarvittiin tätä erikoista laivanlastia.

VIII LUKU.

NELJÄS JUURIROTU.

Veljeskunnan Päämies alkoi melkein heti saapumisensa jälkeen valmistella neljännen juurirodun perustamista ja antoi tulevan Manun tehtäväksi valita pienimmät, tiiviimmät ja parhaimmat saatavissa olevat lemurialaiset tyypit. Ja samalla kuin sivistyksen perustaminen ja kehittäminen edistyi lemurialaisten joukossa vihittyjen kuninkaitten johdolla, etsi tulevan rodun Manu uutterasti minuuksia, jotka sopisivat Hänen tarkotukseensa, ja valitsi niille otollisia ruumistuksia. Erääsäkin tapauksessa Hän kokosi yhteen tuhansia ihmisiä ja koeteltuaan niitä ensin monen vuoden aikana valitsi lopulta yhden ainoan, ja nähtävästi Hän kohtasi paljon vaikeuksia koettaessaan löytää hyviä kantaisiä rodulleen. Heimoja asetettiin muista erilleen, kunkin jäsenet saivat pitkien aikojen kuluessa solmia avioliittoja vain keskenään, ja Manu valitsi lupaavia yksilöitä ja siirsi ne taas erilleen. Hän ruumistui sitten oppilaineen näiden yksilöiden jälkeläisiksi kehittämään fyysillistä tasoa. Hän suoritti erilaisia kokeiluja samanaikuisesti tähden kärjissä käyttäen hyväkseen ilmaston eroavaisuuksia. Työ näytti ensin toivottomalta, ikäänkuin olisi pitänyt naittaa neekereitä ja mulatteja keskenään ja siten muodostaa valkoihoinen rotu; mutta tehtyään monien sukupolvien aikana valintoja jonkun heimon keskuudessa Hän saattoi ottaa erilleen yksilön tai pari ja panna heidät yhteen toisen yksilön tai yksilöparin kanssa, jotka Hän samalla tavoin oli valikoinut toisen heimon keskuudesta. Kolmannen rodun Manu oli kehittänyt sinisen tyypin kuudennelle alarodulleen ja sinertävän valkoisen seitsemännelle, vaikka lemurialaisten enemmistö jäi mustaihoiseksi. Neljäs alarotu sekottui myöskin osaksi siniseen, ja verkalleen, hyvin verkalleen yleinen lemuria-

laistyyppi kehittyi paremmaksi. On myöskin huomattava, että kun muissa osissa maapalloa esiintyi vaaleavärisempi tai muuten parempi tyyppi, lähetettiin se Manulle, ja Hän koetti löytää sille sopivan aviopuolison. Huomasimme erään, joka siten lähetettiin Madagaskarin kaupungista, ja toisia tuli samalla tavoin muualta.

Edistys tuli nopeammaksi, senjälkeen kun vihityt olivat saapuneet, kuten kerrotaan viime luvun lopussa, sillä parhaimmista ruumiista, joita he olivat kehittäneet niissä asumalla, otti Manu muodostaakseen ensimäisen alarotunsa. Neljännellä rodulla oli siten lopultakin hyvin hyvä pohja ja perustus, kun niin monet kehittyneet ihmiset asettuivat sen etunenään vieden kehitystä eteenpäin. Manu saattoi viimein ottaa seitsemännen alarodun ruumiit, joita vihityt olivat kehittäneet niitä käyttämällä, neljännen juurirodun ensimäisen, rmoahalilaisen alarodun ytimeksi. Neljänteen juurirotuun otettiin ainoastaan vihityt ja heidän näissä ruumiissa asuvat oppilaansa, eikä nyt vielä otettu mukaan ketään sellaista, joka ennen oli kehittynyt maaketjussa.

Subba Rao on määritellyt lemurialaiset sinimustiksi, atlantilaiset punakeltaisiksi ja arjalaiset ruskeanvalkoisiksi. Näemme neljännen rodun Manun poistavan kansansa ihoväristä sinisen siirtymällä purppuraväristä rmoahalilaisen alarodun punaväriin, ja vasta senjälkeen Hän sekottamalla siihen seitsemännen lemurialaisen alarodun sinivalkean värin sai ensi kerran syntymään aivan inhimillisen näköisen alarodun, jonka me voisimme kuvitella elävän omassa keskuudessamme. Kun rotutyyppi oli täysin vakiintunut, oli Hänellä siten ainekset siihen vahvaan punasenruskeaan väriin, mikä oli kolmannella, toltekkilaisella alarodulla, loistavimmalla ja mahtavimmalla Atlantiksen kansalla, joka hallitsi maailmaa kymmeninä vuosituhansina. Tehtyään pitkiä aikoja kärsivällisesti työtä, nähtyään noin miljoonan vuoden aikana hämmästyttävää vaivaa ja huolta Manu sai aikaan tyypin, joka läheni sitä, mikä Hänelle annettiin tehtäväksi valmistaa. Hän perusti lopulta rodun astuen itse ruumiiseen ja kooten oppilaansa ruumistumaan Hänen perheeseensä, joten rotu siten muodostui Hänen jälkeläisistään. Kirjaimen mukaisesti käsitettynä rodun Manu on sen kantaisä, sillä Hän on koko rodun fyysiilinen esi-isä.

Mutta eivätpä Manun välittömät jälkeläisetkään olleet varsin

miellyttävän näköistä joukkoa, jos arvostelemme niitä nykyisen katsantokantamme mukaan, vaikkakin he olivat suuresti kehittyneitä ympäröivään väestöön verraten. He olivat pienempiä kooltaan, mutta heillä ei ollut mitään mainitsemisen arvoista hermojärjestelmää, ja heidän astraaliruumiinsa oli aivan hahmoton. On erinomaista huomata, millaiseksi Manu saattoi fyysillisen ruumiin saada itse sitä käyttäessään: Hän muodosti ja muovaili sen oman astraali- ja älyruumiinsa mukaiseksi ja muunteli ihoväriä, kunnes oli saanut sen enemmän sen värin kaltaiseksi, jota Hän toivoi rodulleen.

Tämän jälkeen kesti monen sukupolven ajan, ennenkuin nuori rotu otti haltuunsa oman manterensa, Atlantiksen, mutta siitä lähtien alkoi minuuksia laivanlastittain saapua ketjujenvälisestä nirvaanasta asumaan neljännen rodun ruumiissa. Manu sopi juuri-Manun kanssa, että Hänelle sai lähettää suuret minäjoukot, jotka olivat valmiita ruumistumaan – ne, jotka olivat eronneet kuuketjusta D pallolta omistaen täydellisen syyruumiin ja olivat yksilöityneet kuuketjun neljännen ja viidennen kierroksen aikana. Jotkut näistä tulivat tlavatlilaiseen alarotuun ja jotkut myöhemmin toltekkilaiseen, kun se oli kehittynyt; ja sitten Manu taas ruumistui jälkimäisen keskelle perustaen Kultaisten Porttien kaupungin, ensimäisen monista perättäisistä sennimisistä kaupungeista. Kaupungin perustaminen tapahtui noin miljoonan vuotta takaperin, 150,000 vuotta ennen ensimäistä suurta järistystä, joka halkoi Atlantiksen mannerta.

Toltekkilaisten rotu oli silloin hallitsevassa asemassa ylemmyytensä vuoksi. Se oli sotijarotua, joka kulki yli maapallon alistaen valtansa alle sen asujamet, mutta sen puhtaat tyypit eivät missään muodostaneet alaluokkia. Kultaisten Porttien kaupungissakin vain ylhäisö ja keskiluokka oli toltekkilaisia; alemmat luokat olivat sekarotua ja enimmäkseen kokoonpantuja miehistä ja naisista, jotka olivat jääneet toltekkilaisten vangeiksi heidän taisteluissaan muiden alarotujen kanssa ja joutuneet voittajiensa orjiksi.

Tähän aikaan saapui maahan laivanlasti minuuksia, ja erääseen sen ryhmään – joka muuten tavallisesti pysytteli koossa – me erityisesti olemme kiintyneitä, sillä siihen kuului monta van-

haa ystäväämme, Sirius, Orion, Leo y. m. Eräät näistä merkitsi heidän saapuessaan Vaivasvata Manu — viidennen rodun Manu — omikseen ja tuleviksi aineksikseen. Sen vuoksi H. P. Blavatsky sanoo viidennen juurirodun perustamisen tapahtuneen miljoonan vuotta sitten, vaikka se lähti Atlantikselta vasta v. 79.997 e. Kr. Nämä muodostivat myöhemmin sen ryhmän, jolla oli keskimäärin 1,000 — 1200 vuoden väliaika kuoleman ja jälleensyntymän välillä. [1]

Väliaika kuoleman ja syntymän välillä oli tähän aikaan tietysti jonkun verran lyhempi, sillä näiden kehittymättömien elämäin aikana kootut kokemukset eivät riittäneet muodostamaan pitkää väliaikaa, vaikka niitä olisi kireälle pingotettukin. Näillä ihmisillä ei vielä ollut syviä tunteita, mutta jonkunverran he kuitenkin menestyivät taivasmaailmassa. Taivasmaailmassa nämä minät pysyttelivät yhdessä, ja niiden yhteydessä olevat, sisänäköisellä tasolla asuvat kalvomaiset olennot tunsivat läheistä ystävyyttä toisiansa kohtaan. Alemmilla tasoilla heillä nähtävästi oli itsetiedoton, hapuileva tunne, että 'jotakin puuttui', ikäänkuin he olisivat hämärästi kaivanneet vanhoja ystäviään menneiden elämäin ja ketjujenväliseltä ajalta; mutta heidän ystävänsä uinuivat vielä ketjujenvälisessä nirvaanassa saapuen maahan vasta 400,000 vuoden vierittyä. Sisänäköisellä tasolla nämät 700 vuoden ihmiset olivat yhteydessä 1,200 vuoden ryhmän kanssa, mutta vasta silloin kun edelliset saapuivat maahan, syntyi yleinen riemu minuuksien kesken ylemmällä älytasolla, pääasiallisesti niiden saapumisen vuoksi, jotka olivat syvimmin rakastetut ja kunnioitetut — tulevien Mestarien. Ne, joiden kanssa muutamilla varhemman ryhmän jäsenillä oli välitön yhteys, olivat vielä ketjujenvälisessä nirvaanassa, mutta toisia oli tullut maahan jo 1,200 vuoden ryhmän mukana, niiden joukossa ne kaksi tulevaisuuden Mestaria, joilla nyt on englantilainen ruumis. [2] Oli jonkun verran hidastutettava ja joudutettava kummankin ryhmän jälleensyntymistä, jotta ne voisivat olla yhdessä ruumistuneina.

[1] Nämä väliajat ovat käsitettävät vain väliaikaisiksi; väliaika kuoleman ja jälleensyntymän välillä tässä ja alempana mainitussa ryhmässä oli vain toisten aikoihin *verrattuna* sanottua pituutta.

[2] He olivat kerran Sir Thomas More ja 'filaleetti' Thomas Vaughan.

Eräässä näistä varhaisista elämistä Corona[1] – hyvin taitava soturi – tuli Kultaisten Porttien kaupungista ja voitti sen tlavatlilaisen heimon, jonka keskellä ystävämme olivat ruumistuneina. Vaikka hän ei tiennyt mitään yhteydestään heidän kanssaan, vaikutti se häneen kuitenkin paljon, ja hän kohteli heimoa ystävällisesti: hän ei vienyt voitettuja mukanaan orjina, vaan pani heidän alueellaan toimeen monia parannuksia ja yhdisti heimon toltekkilaisten valtakuntaan. Sirius syntyi useita kertoja tlavatlilaiseen alarotuun ja siirtyi sitten toltekkilaiseen. Eteenpäin vilkaistessamme näemme hänen kerran ruumistuvan rmoahalilaisten keskuuteen voidakseen olla Ursan y. m. seurassa ja viettävän sitten useita elämiä neljännessä, turanilaisessa alarodussa – kiinalaisten asteella – ja samoin monta elämää kuudennessa, akkadilaisessa; hänet näimme kauppiaana erään kansan keskellä, joka muistuttaa myöhempien aikojen foinikialaisia. Hän ei käynyt alarotujen läpi missään erityisessä järjestyksessä, ja onkin nyt vielä vaikea tehdä mitään yleistä sääntöä tässä asiassa.

Minuuksia saapui yhäti laivanlastittain, ja pääsyynä eroon niiden välillä näytti olevan yksilöitymistapa. Kaikkia eri säteitä eli luonteensävyjä oli yhdessä, minuuksien yleinen kehitys vain oli samansuuntainen, mutta ne, joilla oli eri pitkät väliajat jälleensyntymien välillä, olivat toisistaan erillään. Samaten pysyivät toisistaan erillään kuuihmisten ja eläinihmisten suuret joukot. Jollei yksilö ollut päässyt sisäiseen kierrokseen ja käynyt sen erikoisen voimakäsittelyn läpi siirtyessään edessään olevaan luokkaan, jäi selvä erottava raja jäljelle, ja toinen luokka ei tunkenut toisen alalle. Syyruumiin muodostaneiden pujotelmienkin syntyperä jäi selvästi näkyviin.

Ensimäinen 700 vuoden ryhmää tuova laivanlasti saapui maahan noin v. 600,000 e. Kr., lähes 250,000 vuotta ensimäisen suuren maanjäristyksen jälkeen, joka mursi Atlantiksen mannerta. Sen mukana olivat tulevaisuuden Mestarit, Mars ja Mercurius sekä muut, ja Mars syntyi pohjoisessa tlavatlilaisen alarodun keskuuteen Suurja isänään ja Mercurius äitinään. Herakles oli samassa perheessä vanhempana siskona. Suurja oli heimon pääl-

---

[1] Tunnetaan myöhemmässä historiassa Julius Caesarin nimisenä.

likkö, ja hänen vanhin poikansa Mars tuli sen etevimmäksi soturiksi.[1] Viidentoista iässä hän jäi taistelukentälle kuolleeksi luultuna, mutta hänen vanhempi sisarensa, joka häntä kiihkeästi rakasti, löysi hänet kauan etsittyään ja hoiti hänet jälleen terveeksi. Hän seurasi isäänsä päällikkönä ja koki ensimäiset hallitsijakokemuksensa maan päällä.

Eräs aivan pieni, mutta mieltäkiinnittävä ryhmä, johon kuului vain 105 jäsensä, saapui samoihin aikoihin, noin v. 600,000 e. Kr., mutta se ei tullut kuusta. Veljeskunnan Päämies piti tästä joukkueesta erikoista huolta, ja näytti siltä, kuin sen jäsenet olisivat Venuksessa olleet Tulen Herrojen lempieläimiä ja liittyneet Heihin niin voimakkailla rakkauden siteillä, että he eivät olisi voineet kehittyä ilman Heitä. He olivat yksilöityneet Venuksella ja siirrettiin sitten maahan, ja Hän asetti heidät kaikki ensimäisen ja toisen säteen yhteyteen. Oli muitakin pikku ryhmiä, joiden kehitys oli epäsäännöllinen. Niinpä eräs pieni, kolmanteen kierrokseen kuuluva ryhmä lähetettiin Merkuriukselle erikoista käsittelyä varten, joka Merkuriuksen oloissa oli mahdollinen, ja tuotiin sitten tänne takaisin. Eräät yksilöt saivat tällaista käsittelyä osakseen myöskin valmistuksena viidettä juurirotua varten. On huomattava, että H. P. Blavatsky puhuu muutamista, jotka tulivat maahan Merkuriukselta.

Herakles syntyi kolmannen kerran maan päälle tullessaan samaan heimoon, jonka keskuudessa monet ryhmämme jäsenistä jälleen yhtyivät. Heidän keskuudessaan vallitsi jonkinmoinen sivistys, mutta talot olivat vain kojuja, ja ihmiset käyttivät lämpimässä ilmastossaan niukkoja vaatteita. Tässä elämässä vahvistui jälleen ikävä side Scorpion kanssa, ja sillä on senvuoksi merkityksensä asianomaisille. Sen heimon kimppuun, jonka keskellä Herakles eli soturina, hyökkäsi hyvin raaka heimo, johon Scorpio kuului. Hyökkääjien suunnitelma oli, että heidän tuli yllätyksen kautta saada toinen heimo valtaansa ja sitten teurastaa tappiolle jääneet uhriksi jumalalleen, tai, jos hyökkäys epäonnistui, tehdä itsemurha ja siten saada voimaa kiduttaa vihollisiaan toisesta maailmasta käsin. Tämä heimo harjotti samanlaisia noitamenoja

[1] Katso Alkusanasta näitä ja muita nimiä.

kuin obeah-neekerit meidän päivinämme, mutta vaikka ne olivat salaisia, näyttää Herakles saaneen niistä tietää. Lopullinen itsemurha oli välttämätön koko suunnitelman onnistumiselle ja kuolemanjälkeisen vallan saavuttamiselle, ja kamalat taikakeinot monine hirveine kirouksineen ja lumouksineen pääsisivät vasta senjälkeen vaikuttamaan: näitä menoja heimon viholliset nähtävästi yhtä paljon pelkäsivät kuin se itse piti arvossa. Hyökkäys epäonnistui, ja raakalaiset alkoivat suorittaa voiton vaihtopuolta, hirvittävin menoin tapahtuvaa yleistä itsemurhaa. Mutta Herakles hyökkäsi heidän kimppuunsa kesken toimitusta – osaksi siitä syystä, että hänen uskontonsa kielsi itsemurhan, osaksi taikauskoisesta pelosta ja osaksi ajatellen, että hän raakalaisista voi saada hyviä ja kestäviä orjia – esti muutamat tekemästä itsemurhaa, sitoi ne köysiin ja vei mukanaan vankeina. Myöhemmin orjiksi tehdyt tekivät murhayrityksen Heraklesta vastaan, jolloin hän mestautti heidät. Siten alkoi taas, tällä kertaa maan päällä, pitkä jakso vihamielisyyttä, joka ei vieläkään ole loppunut.

On huomattava eräs seikka, joka on vaikuttanut niihin voimakkaihin siteihin, jotka vallitsevat yksilöiden välillä ja kestävät satojen elämien aikana, nimittäin se, että tästä lähtien eräs joukko 1,200 ja 700 vuoden suuriin ryhmiin kuuluvia henkilöitä – jota joukkoa me erotukseksi voimme nimittää 'sukukunnaksi' – melkein jokaisessa maassa pallomme pinnalla asuessaankin on yleensä pysytellyt yhdessä, ja varsinkin Sirius on nähtävästi harvoin mennyt naimisiin kenenkään tämän ryhmän ulkopuolella olevan kanssa. Luodessamme yleiskatsauksen huomaamme, että toisinaan koko suuri sukukunta kokoontui yhteen, kuten Kultaisten Porttien kaupunkiin Marsin ollessa kuninkaana, Peruun hänen ollessaan keisarina, mannermaalle lähellä Valkeata Saarta Manun ollessa siellä johtajana ja toiseen ja kolmanteen alarotuun niiden alussa ja vaellusten aikana – valitaksemme monista tapauksista muutamia: Herakles osottautui taistelijaluonteeksi kiintyen läheisesti Marsiin, Sirius taas rauhallisemmaksi luonteeksi seuraten alituisesti Mercuriusta. Alcyone on myöskin samaa maata samoinkuin Mizar. Hyvin monet laajempiin ryhmiin kuuluvat, joiden hyvin hyviä tuttavia me noina muinaisina aikoina olimme, näyttävät kuitenkin erkautuneen matkan varrella, emmekä me ole tavanneet heitä

tässä elämässämme. Toiset saattavat nyt juuri olla taivasmaailmassa. Teosofinen Seura kokoaa taas tämän saman sukukunnan yhteen, ja pitkin matkaa liittyy siihen ihmisiä, jotka osottautuvat vanhoiksi ystäviksi. Jotkut taas, kuten Corona, odottavat juuri nyt sopivaa ruumistumistilaisuutta.

Laivanlastien saapuminen jatkui pitkän aikaa tauoten vasta maanjäristyksen tapahtuessa v. 75,000 e. Kr., niin että kun puhutaan portin sulkemisesta, tarkottaa se nähtävästi vain eläimiä, jotka tulevat ihmiskuntaan, eikä niitä, joiden syyruumis jo oli täydellisesti kehittynyt. Ihmisenmuotoiset apinat, joiden H. P. Blavatsky sanoi vielä pääsevän ihmisruumiisiin, kuulunevat kuun eikä maan eläinkuntaan. Ne ottivat haltuunsa ne ruumiit, jotka syntyivät „järjettömien synnin“ kautta, ja ovat gorilloja, simpansseja, orang-utaneja, paviaaneja ja gibboneja. Niitä lienee etsittävä Afrikasta, ja ne ruumistunevat siellä vielä esiintyvien hyvin alhaisten lemurialaisen tyypin rotujen keskuuteen.

Saapuessamme v. 220,000 e. Kr. Kultaisten Porttien kaupunkiin tapaamme Marsin hallitsevana keisarina, ja perinnöllisenä arvonimenä hänellä on „jumalallinen hallitsija“ niiden mukaan, jotka menneisyydessä olivat hallinneet, varhaisten aikojen suurten vihittyjen. Mercurius oli ylin hierofantti, valtionuskonnon päämies. On merkillistä, kuinka nämä molemmat kulkevat yhdessä läpi aikojen, toinen aina hallitsijana ja soturina, toinen aina opettajana ja pappina. Merkillepantava on sekin seikka, että me emme koskaan ole nähneet Marsia naisen ruumiissa, kun taas Mercurius pukeutuu sellaiseen aika ajoittain.

Tällä kertaa sukukunta oli varsin lukuisasti kokoontunut. Perintöprinssinä oli silloin Vadzhra, ja Ulysses, joka oli ollut etevä päällikkö rajaseuduilla, oli keisarillisen kaartin kapteeni. Tämä kaarti muodosti valitun miesjoukon, jonka tavalliset sotamiehetkin olivat yläluokkalaisia, ja sillä oli suojeltavanaan palatsi. Sen tehtävänä ei ollut ottaa osaa sotaretkiin, vaan oikeastaan vain komeilla loistavissa univormuissa, saattaa yksinvaltiasta juhlamenojen aikana ja lisätä hänen loistoaan. Mutta myöhemmin, Ulysseen kuoltua Vadzhra tuli kaartin kapteeniksi ja sai isänsä lupaamaan, että hän saisi viedä joukkonsa tuleen. Hänen mielensä oli aina levoton ja hurja, hän ei tyytynyt viettämään elämäänsä

loistossa ja komeudessa, ja sotilaat, jotka ihailivat häntä hänen reippautensa ja rohkeutensa vuoksi, suostuivat mielellään vaihtamaan kultaisen rintahaarniskansa raskaampiin sotavarustuksiin. Heidän joukossaan tapaamme monta sukukuntamme jäsentä: Herakles oli sotilaana samoin kuin Pindarus, Beatrix, Gemini, Capella, Lutetia, Bellona, Apis, Arcor, Capricornus, Theodoros, Scotus ja Sappho. Herakleella oli omina orjinaan kolme tlavatlilaista nuorukaista, jotka hänen isänsä taistelussa oli ottanut vangiksi ja antanut hänelle – Hygeia, Boötes ja Alcmene. Sotilaat olivat varsin raakoja: he söivät ja mässäsivät hurjissa pidoissa ja mellastelivat sitten ympäri kaupunkia. Mutta heissä oli se ansiopuoli, että he pitivät tietoa arvossa, osottivat kunnioitusta papeille ja ottivat osaa uskonnollisiin menoihin pitäen sitä hovivelvollisuutenaan. Heillä oli keskuudessaan jonkinlaisia kunnialakeja ja noudattivat niitä huolellisesti, ja niihin sisältyi heikkojen suojeleminen. Heidän talonsa olivat ehkä heidän omasta mielestään siistejä, vaikka ne eivät vastanneet nykyajan aatteita.

Emme saata jättää kertomatta Ulysseen, kaartin kapteenin, kuolemasta, sillä se liitti katkeamattomin sitein toisiinsa kolme asianomaista päähenkilöä. Keisari Mars oli jättänyt kapteenin huoleksi uskaliaan ja huimapäisen Vadzhra poikansa silmälläpidon, sillä ajat olivat vaarallisia, salaliittoja muodostui alinomaa Kultaisten Porttien kaupungissa, ja perintöprinssin vangiksi saaminen olisi ollut suuri voitto vehkeilijöille. Senvuoksi Ulysses ei sallinut prinssin poistua linnan alueilta, vaikka se ei ollenkaan ollut nuorukaisen mieleen. Eräänä päivänä kapteeni ja prinssi istuivat pienen matkan päässä palatsista, kun samalla joukko uskaliaita salaliittolaisia hiipi lähemmä pensaiden suojassa ja äkkiä hyökkäsi heidän kimppuunsa. Prinssiin suunnattu isku kaatoi hänet tunnottomana maahan, mutta Ulysses taisteli hänen ruumistaan varjellen raivoisasti hyökkääjiä vastaan ja huusi koko ajan apua. Hänen huutonsa kuultiin, ja kun hän jo verta vuotaen kaatui poikitse nuoren herransa ruumiille monien haavojen lävistämänä, hyökkäsi paikalle muutamia kaartin sotilaita, ja salaliittolaiset kääntyivät käpälämäkeen. Molemmat tainnoksissa olevat ruumiit nostettiin paareille, kannettiin linnan valtaistuinsaliin, jossa keisari istui, ja laskettiin hänen jalkoihinsa. Kuoleva kapteeni kohotti

katseensa hallitsijaan: „Herrani ja keisarini, anna anteeksi! Koetin parastani".

Keisari kumartui ja kastoi sormensa vereen, joka pulppusi esiin kapteenin rinnasta. Hän kosketti sillä kuolevan miehen otsaa, omaa otsaansa ja jalkojaan, ja sointuisasti kajahti hänen äänensä hiljaisuudessa: „Sen veren kautta, joka on vuotanut minun ja minun poikani puolesta, ei side meidän välillämme ole koskaan katkeava. Lähde rauhassa, uskollinen palvelijani ja ystäväni."

Sanat sattuivat korviin, jotka jo alkoivat tulla tunnottomiksi; Ulysses hymyili ja kuoli. Nuori prinssi, joka olikin vain tainnoksissa, virkosi jälleen eloon. Ja side kesti vuosituhat toisensa jälkeen! ja muuttui Mestarin ja oppilaiden väliseksi siteeksi, joka ei koskaan saata katketa.

Herakleen elämissä ei pitkinä aikoina ollut mitään merkillepantavaa. Hän vietti ne sotia käyden, kun hän oli miehen ruumiissa, ja synnyttämällä hyvin paljon lapsia, kun oli naisen ruumiissa.

Mustan magian leviäminen Atlantiksella oli syynä toiseen suureen maanjäristykseen, joka tapahtui v. 200,000 e. Kr. ja jätti siitä laajasta mannermaasta, joka oli yhdistänyt Europan ja Afrikan Amerikkaan, jäännöksinä jäljelle Rutan ja Daitjan suuret saaret. Ne säilyivät, kunnes maanjäristys v. 75,025 e. Kr.[1] peitti ne sen valtameren aaltojen alle, jota me kutsumme Atlantiksi.

Seuraavien sadan tuhannen vuoden aikana Atlantiksen kansa kohosi kukoistukseensa ja synnytti mahtavan, mutta liian ylellisen sivistyksen. Sen keskus oli Kultaisten Porttien kaupungissa — nimi yhä säilyi - mutta se levisi laajalle avaraan maailmaan, sekä yli Afrikan että lännen maiden. Pahaksi onneksi levisi taas sivistyksen mukana myöskin luonnonvoimien hallitsemisen taito, joka itsekkäihin tarkotuksiin käytettynä tulee mustaksi magiaksi.

Sukukuntammekin jäsenet tulivat enemmän tai vähemmän sen yhteyteen: toiset syntyivät perheisiin, jotka olivat sen lumoissa, ja lankesivat sen poluille, toiset menettivät siihen aikaa ja viivyt-

[1] Nimitetään tavallisesti pyöreissä luvuissa vuoden 80,000 maanjäristykseksi.

tivät senjohdosta jonkun verran kulkuansa. Kerrottakoon tässä eräistä Alcyonen kokemuksista, jotka myöhemmässä elämässä usein vaivasivat hänen mieltään unien muodossa. [1] Ne tapahtuivat erään elämän aikana noin v. 100,000 e. Kr. Corona oli silloin Kultaisten Porttien kaupungin valkoisena keisarina, Mars oli kenraali hänen sotajoukossaan ja Herakles Marsin puoliso. Valmistettiin suurta kapinaa, ja eräs mies, „Mustien Kasvojen Herroja", joka omisti ihmeellisiä ja kamalia tietoja ja oli liitossa niiden pimeiden maanhenkien kanssa, jotka muodostivat „Panin valtakunnan", puoleksi inhimillisten ja puoleksi eläimellisten olentojen, joista kreikkalaisten satyyrit ovat mukailuja — oli vähitellen kokoamaisillaan ympärilleen suuren armeijan, joka kunnioitti häntä keisarinaan, Keskiyön Auringon keisarina, mustana keisarina ja päämiehenä valkoista vastaan. Uskonto, jonka hän pani toimeen tehden itsensä keskusjumalaksi — hänen mukaansa tehtyjä kuvapatsaita asetettiin temppeleihin — oli aistillinen ja intohimoinen ja piti ihmisiä pauloissaan tarjoamalla heille tilaisuuden eläimellisten himojen tyydyttämiseen. Kultaisten Porttien kaupungissa olevan valkoisen vihkimisluolan vastapainoksi asetettiin musta luola, jossa vietettiin Panin, maan jumalan, mysterioita. Kaikki valmistui taas uutta maanjäristystä varten.

Noin 120 elämää taaksepäin Alcyonen isänä oli mies, joka noudatti tämän mustan palveluksen inhottavia toimituksia, mutta Alcyone itse pysytteli melkein kokonaan syrjällä kammoksuen niitä hurjia, eläimellisiä menoja, jotka lumosivat palvojien joukon. Mutta hän eksyi, kuten niin kovin usein tapahtuu, naisen kauneuden houkuttelemana ansaan ja sai seurauksena osakseen ikävän kohtalon. Kerrottakoon tarina, koska se luo valoa niihin oloihin, jotka myöhemmin tuottivat Atlantikselle Salaisen Veljeskunnan ankaran tuomion.

[1] Katso kirjotussarjaa „Rents in the Veil of Time" *The Theosophist* aikakauskirjan toukok. n:ossa 1910.

IX LUKU.

ATLANTIKSEN MUSTAA TAIKAA.

EPISODI.

Alcyone lepää kokonaan ajatuksiinsa vaipuneena ruohoisella penkerellä, joka viettää lirisevään puroseen. Hänen kasvonilmeensä on kokonaan neuvoton ja huolestunut kuvastaen hänen levottomina väikkyviä ajatuksiaan. Hänen vanhempansa ovat rikasta ja mahtavaa papillista sukua, 'Keskiyön Auringon pappiskuntaa', joka on vannoutunut palvelemaan manalan jumalia, joiden yhteyteen papit pyrkivät yön hämärissä kulkien pimeistä onkaloista maanalaisia käytäviä myöten alas tietymättömiin syvyyksiin.

Siihen aikaan Atlantiksen suuret sivistyskansat olivat vetäytyneet kahteen vastakkaiseen leiriin: toinen kunnioitti ikivanhaa Kultaisten Porttien kaupunkia pyhänä pääkaupunkinaan ja säilytti rotunsa perinnäisen uskonnon, auringonpalveluksen – palvellen sitä sen ihanana noustessa verhottuna aamuruskon kirkkaihin väreihin ja hovikuntansa säteilevien nuorukaisten ja neitosten ympäröimänä; palvellen sitä sen kunnian kukkulalla, jolloin se keskitaivaaltaan vuodatti ympärilleen hehkuvan voimansa levittäen kaikkialle elämän ja lämmön sädehdystä; palvellen sitä sen laskeutuessa iltaruskon loistaville patjoille ja kutoessa verrattoman ihaniin väreihin ruskopilvet, jotka se jätti jälkeensä ikäänkuin takaisintulonsa panttina. Ihmiset palvelivat sitä pyörien karkeloissa, tuoksuttaen suitsutuksia ja kantaen kukkia, laulaen ilolauluja ja uhraten kultaa ja jalokiviä, nauraen ja leikkiä lyöden, urheillen ja iloisia kisoja käyden. Näitä sädehtivän auringon lapsia hallitsi valkoinen keisari, ja hänen rotunsa oli pitkien vuosituhansien aikana istunut järkkymättömällä valtaistuimella. Mutta vähitellen syrjäiset osat,

joita hänen käskynhaltijansa hallitsivat, olivat tulleet riippumattomiksi, ja he alkoivat liittyä yhteen liitoksi keräytyen erään miehen ympärille, jonka merkillinen, mutta synkkä hahmo oli ilmestynyt heidän keskelleen.

Tämä mies, joka nimeltään oli Oduarpa ja luonteeltaan kunnianhimoinen ja viekas, oli ymmärtänyt, että hänen voidakseen saada liiton vakavalle kannalle ja pitää puoliaan valkoista keisaria vastaan, oli otettava avukseen mustan taian voimat, tehtävä sopimus manalan asukkaitten kanssa ja perustettava uskonto, joka vetäisi kansaa puoleensa aistillisten nautintojensa ja niiden kamalien, saastaisten voimien kautta, jotka olivat sen vihittyjen saavutettavissa. Hän oli itse sellaisen sopimuksen kautta saanut elämänsä pitkitetyksi tavattoman kauaksi aikaa ja saattoi taisteluun mennessään tehdä itsensä keihään ja miekan koskemattomaksi aineellistamalla ruumiinsa ympärille metallisen puvun, josta aseet luiskahtivat syrjään kuin rautapaidasta. Hän tavotti ylivaltaa ja oli hyvällä alulla sen saavuttamiseksi, ja hän haaveili saavansa kerran istua kruunupäisenä Kultaisten Porttien kaupungin hallitsijapalatsissa.

Nuorukaisemme isä kuului Oduarpan läheisinten ystävien piiriin ja oli osallinen hänen salaisimmista aikeistaan, ja molemmat he toivoivat, että poika antautuisi edistämään heidän kunnianhimonsa tyydyttämistä. Mutta nuorukaisella oli omat haaveensa ja tulevaisuudentoiveensa, joita hän hiljaisuudessa mielessään hautoi. Hän oli yöllä näyssä nähnyt uljaan Marsin, joka oli valkoisen keisarin Coronan kenraaleja, oli katsonut hänen syviin käskeviin silmiinsä ja kuullut ikäänkuin kaukaa hänen sanansa: „Alcyone, sinä olet minun ystäväni ja minun väkeäni, ja kerran sinä vielä tulet minun luokseni ja tiedät kuuluvasi minulle. Älä lupaudu minun vihollisilleni, sillä sinä kuulut minulle.“ Ja hän oli vannonut hänelle alamaisuuden valan, niinkuin vasalli vannoo herralleen.

Sitä ajatteli nyt Alcyone maatessaan mietteissään rannalla. Sillä eräs toinen vaikutus oli saanut hänessä valtaa ja saattoi hänen verensä kuumana virtaamaan suonissa. Hänen isänsä ja Oduarpa, jotka ikäväkseen näkivät, että hän pysyi välinpitämättömänä heidän uskonnostaan — ja että hän inhosikin sitä, mikäli oli tullut tuntemaan sen ulkonaisia menoja, eläinuhreja ja väkevän juomauhrin nauttimista — olivat viimeinkin keksineet keinon:

hänet oli salamenoihin houkutteleva Cygnus neito, joka oli tumma ja ihana kuin keskiyön tähtikirkas taivas ja rakasti häntä syvästi, mutta ei vielä ollut lumoillaan vallottanut hänen nuorta sydäntään. Kun Alcyonen katse jo oli puoleksi tenhoutunut, saattoivat sen ja Cygnuksen tummien ja tulisten silmien väliin nousta hänen näyssä näkemänsä loistavat kasvot, ja hän saattoi taas kuulla sydäntä sykähdyttävän kuiskeen: „Sinä kuulut minulle.“

Lopuksi Cygnus kuitenkin oli niin pitkälle päässyt — hänen äitinsä oli neuvonut hänelle keinon ja sanonut, että hän sen kautta yksin saattoi voittaa Alcyonen rakkauden — että hän oli saanut hänet lupaamaan tulla hänen kanssaan maanalaisiin luoliin, joissa suoritettiin ne taikamenot, jotka saattoivat manalan asukkaat ilmestymään esille kätköistään ja ilmaisemaan salattua tietoaan, jonka avulla voi muuttaa ihmismuodon eläimeksi, joten ihmisessä piilevän pedon intohimot, aistilliset himot ja verenjano, saattoivat päästä täysin valloilleen. Cygnus oli sitonut hänen sydämensä pauloihinsa taidolla, jonka hänen oma intohimonsa hänelle opetti, ja oli lietsonut hänen entisen välinpitämättömyytensä sijaan esiin kiihkoliekin, joka ei kylläkään ollut kauankestävä, mutta hehkuva, niinkauan kuin se pysyi vireillä. Ja tänään intohimo kiehui kuumana Alcyonessa, ja tytön viettelevä voima piti hänet kokonaan vallassaan. Sillä hän oli juuri poistunut saatuaan nuorukaiselta lupauksen, että hän oli kohtaava hänet auringonlaskun jälkeen niiden luolien luona, joissa salamenot suoritettiin, ja nyt Alcyonen mielessä taistelivat keskenään ylivallasta halu seurata Cygnusta ja vastenmielisyys niitä menoja kohtaan, joihin häntä tahdottiin ottamaan osaa ja joiden luonteen hän kyllä arvasi. Aurinko laski taivaanrannan taa ja taivas pimeni, ja yhä vielä Alcyone lepäsi mietteissään. Pudistaen ruumistaan hän viimein kavahti pystyyn, mutta nyt hän oli tehnyt päätöksensä ja käänsi askelensa sovitulle kohtauspaikalle.

Hämmästyksekseen hän näki sinne kokoontuneen suuren joukon; siellä oli hänen isänsä pappisystävineen ja Cygnus, päälaellaan puolikuu, morsiamen merkki, ja ympärillään joukko neitoja, jotka kaikki olivat puettuja tähdillä kirjailtuihin harsopukuihin, joiden lävitse heidän ruskeat, taipuisat jäsenensä hämärästi häämöttivät. Häntä oli vielä odottamassa joukko samanikäisiä nuoru-

kaisia, joiden joukossa hän näki lähimmät ystävänsäkin: pilkullinen eläimen nahka oli heillä pukunaan, ja keveitä symbaaleita he kalistelivat hypellessään hänen ympärillään faunien tavoin.

„Terve, Alcyone!“ he huusivat, „Pimeän Auringon lemmikki, Yön poika! Näetkö kuutasi ja hänen tähtiään, jotka sinua odottavat! Mutta ensi työksesi sinun on vallotettava hänet meiltä, jotka olemme hänen puolustajiaan.“

Yhtäkkiä Cygnus kiiti pois tanssijoiden keskellä ja hävisi sen luolan pimeyteen, jonka sisäänkäytävä leveänä edessä ammotti, ja joku tarttui Alcyoneen, hänen vaatteensa riistettiin hänen yltään, samanlainen nahka kuin muillakin oli heitettiin hänen hartioilleen, ja huumaantuneena ja hurjistuneena hän syöksyi tytön jälkeen naurunrähähdysten ja yllytyshuutojen kaikuessa ympärillä: „Hoi nuori metsästäjä, ole nopsa, tai muuten metsäkoirat anastavat kauriisi!“

Hetken kuluttua Alcyone huutava parvi kintereillään oli juossut ulommaisten luolien läpi ja saapunut suureen saliin, joka hehkui tulipunaisessa valaistuksessa. Keskellä riippui suuri punainen valtaistuinkatos kirjailtuna suurilla kiiltokivillä, jotka heijastivat valon takaisin palavina veriläikkinä. Katoksen alla oli kuparinen, kullalla koristeltu valtaistuin ja sen edessä ammottava kuilu, josta leimusi esiin synkkiä ja pauhaavia tulikielekkäitä. Kummalliselta tuoksuva suitsusavu täytti ilman raskaina pilvinä huumaten ja hurjistaen ihmismieltä.

Ihmisvirta vei Alcyonen mukaansa, ja hän joutui keskelle hurjana mellastavaa tanssijajoukkoa, joka ulvoi, kirkui ja hypähteli ilmaan hurjin liikkein pyörien valtaistuimen ympärillä ja huutaen: „Oduarpa! Oduarpa! Tule, me vaadimme sinua keskellemme!“

Matala ukkosen ääni kiiri kumeana luolassa tullen yhä pauhaavammaksi ja loppuen hirveään jyrähdykseen väkijoukon pään päällä. Liekit leiskahtivat esiin, ja niiden keskeltä nousi mahtavana muodoltaan Oduarpa teräksenharmaassa taikapuvussaan, synkkänä ja majesteetillisena, kasvojen ilme vakavana ja surullisenakin, kuten langenneen pääenkelin, mutta samalla voimakkaana ja täynnä taipumatonta ylpeyttä ja rautaista päättäväisyyttä. Hän asettui valtaistuimelle, jossa hän sitten istui koko seuraavana aikana äänettömänä ja synkkänä ja ottamatta mitään osaa mellastukseen.

Hän viittasi kädellään, ja hillittömät menot alkoivat; hurjimmat tanssijoista kylpivät liekeissä, jotka leiskuivat kuilun partaiden yläpuolelle ja viskasivat heidät korkealle ilmaan. Alcyone sai näkyviinsä Cygnuksen keskellä nuorukaisten ja neitojen parvea, ja mielettömänä kiihkosta hän ryntäsi häntä kohti. Tyttö väisti häntä, hänen seuralaisensa härnäilivät, ja tuskin sai Alcyone häneen kajotuksi, kun hän jo kiiti pois hänen käsistään. Viimein hän läähöttäen ja hurjana teki epätoivoisen hyökkäyksen, ja samassa seuralaiset kaikkosivat rähähtäen nauramaan, kukin nuorukainen otti oman tyttönsä, ja Alcyone hyökkäsi Cygnusta päin ja sulki hänet syliinsä.

Yhä hurjemmaksi tuli mässäys; ilmestyi orjia, jotka toivat suuria maljoja täynnä väkevää juomaa, ja heidän jäljestään tuli toisia tuoden juomatuoppeja. Hurjien liikkeiden vaihteeksi nautittiin hurjistuttavaa juomaa, ja synkkä valaistus himmeni punertavaksi hämäräksi. Niitä menoja, jotka nyt seurasivat, on parempi olla sanoin kuvaamatta.

Mutta kas! siitä aukosta, josta Oduarpa oli noussut, tulee hurja joukko: karvaisia kaksijalkaisia, pitkäkätisiä ja käpäläkinttuisia olentoja, joilla on eläimen pää ja hartioille hulmuava harja, hirvittäviä ja kauhistuttavia luontokappaleita, jotka eivät ole ihmisiä ja kuitenkin kauheasti ihmisten kaltaisia. Niillä on käpäläkäsissään pulloja ja laatikoita, ja yhtyen hillittömimpien tanssijoiden parveen he jakavat niitä niille mässääjille, jotka ovat eniten hurjistuneita juopumuksesta ja himosta. Nämä sivelevät jäsenilleen laatikoiden sisältämää voidetta, juovat pullot tyhjiksi, ja kas! he vaipuvat tiedottomina sikinsokin lattialle, ja jokaisesta ruumisläjästä hypähtää muristen ja suu ammollaan esiin eläinmuoto ja häviää luolasta ympärillä vallitsevaan pimeään yöhön.

Valkeat jumalat varjelkoot matkamiehiä joutumasta näiden piruiksi tulleiden astraalisten aineellistumien tielle, jotka ovat raatelevia ja tunnottomia kuin eläin ja julmia ja viekkaita kuin ihminen! Mutta valkeat jumalat nukkuvat, ja vain Keskiyön Auringon laumat, menninkäiset, maahiset ja maan kaikki peikot, ovat liikkeellä. Ennenkuin aamu koittaa, palaavat eläimet leukapielet verta valuen, turkki lokaan tahrattuna, ja ryömien luolan permannolla makaaviin ruumisläjiin ne vaipuvat niihin ja katoavat näkyvistä.

Tämän tapaisia hurjia juhlia vietettiin silloin tällöin, sillä Oduarpa osasi niiden avulla vahvistaa valtaansa kansan yli, ja hän pani samanlaisia menoja toimeen monilla seuduilla asettaen itsensä aina keskushenkilöksi: hän tuli todella uskonnollisen palvonnan esineeksi ja sai ihmiset vähitellen yhdistetyksi liittoon kanssansa, kunnes he tunnustivat hänet keisariksi. Hänen suhteensa manalan asujanten kanssa – joita myöhemmin, kuten yllä on sanottu, on nimitetty „Panin valtakunnaksi" – lisäsivät hänen vaikutusvaltaansa, ja hänen uskotut käskynhaltiansa – jotka häneen sitoi heidän yhteinen tietonsa kammottavista manalaisista iljetyksistä ja osallisuutensa niihin – täyttivät aina empimättä hänen käskynsä.

Oduarpa onnistui lopulta saamaan kootuksi hyvin suuren armeijan ja alkoi silloin marssia valkoista keisaria vastaan suunnaten kulkunsa Kultaisten Porttien kaupunkia kohti. Hän toivoi voivansa hämmentää ja voittaa vastustajansa sekä aseellisen hyökkäyksen avulla että vielä paljon enemmän sen kauhun kautta, jonka heidän keskuudessaan saivat aikaan hänen helvetilliset liittolaisensa ja mustat velhonsa, jotka hirveillä keinoillaan saattoivat muuttua eläimen muotoisiksi. Hänellä oli itsellään ympärillään henkivartiona joukko taikaeläimiä, voimakkaita halumuotoja, jotka hän oli aineellistanut fyysillisiksi olioiksi ja jotka häntä varjelivat repien palasiksi jokaisen, ken häntä vihamielisin aikein lähestyi. Kun taistelu riehui ja tulos näytti epätietoiselta, saattoi Oduarpa laskea vihollisiansa vastaan irti pirullisten liittolaistensa lauman, ja ne hyökkäsivät keskelle kamppailua ja raatelivat joka puolelle kynsin ja hampain saaden aikaan pakokauhun säikähtyneiden joukkojen keskuudessa. Kun hänen vihollisensa kääntyivät pakoon, hän lähetti nämä kepeäjalkaiset pirut heitä takaa-ajamaan, ja silloin velholaumatkin pukeutuivat eläimen muotoon syöksyen ahmimaan kaatuneitten ruumiita.

Siten Oduarpa raivasi tiensä eteenpäin yhä pohjoisemmaksi, kunnes hän lähestyi Kultaisten Porttien kaupunkia, jonka luona seisoi rintamassa valkoisen keisarin viimeinen armeija. Alcyone oli taistellut sotilaana armeijassa ollen osaksi lumouksen vallassa ja kuitenkin niin valveilla, että hänen sydämensä kärsi ympäristöstään, ja Cygnus oli muiden naisten kanssa seurannut leirin

mukana. Ratkaisevan taistelun päivä koitti; keisarillista armeijaa johti valkoinen keisari Corona itse, ja armeijan oikean siiven etunenässä oli hänen uskotuin kenraalinsa Mars. Edellisen yön aikana Alcyonelle oli taas ilmestynyt entinen näky, ja hän oli kuullut rakastetun äänen puhuvan: „Alcyone, sinä taistelet oikeata herraasi vastaan, ja huomenna olet kohtaava minut kasvoista kasvoihin. Katkaise silloin kapinoitsijan miekka ja antaudu minulle; sinä olet kuoleva minun rinnallani ja kuitenkin sinun käy hyvin."

Ja niin tapahtuikin. Sillä kun taistelun hurjassa kamppailussa keisarilliset joukot alkoivat kääntyä pakoon ja keisari itse jo oli kaatunut, näki Alcyone näkynsä kasvot, kenraali Marsin, joka urheana taisteli ylivoimaista vihollista vastaan. Huudahtaen hän juoksi eteenpäin, ja katkaisten miekkansa kahtia ja temmaten käteensä keihään hän heittäytyi Marsin taakse iskien sen täydellä voimalla sotamiehen läpi, joka tavotti Marsia takaapäin. Samassa Oduarpa hyökkäsi esiin mielettömänä raivosta ja iski Marsin maahan, ja kohottaen huudon, joka kuului yli taistelukentän, hän kutsui paikalle Cygnuksen muuttaen hänet silmänräpäyksessä petoeläimeksi, joka kita ammollaan ryntäsi Alcyonea kohtaan tämän vaipuessa maahan kuolemaisillaan verenvuodosta. Mutta juuri silloin rakkaus, joka oli ollut Cygnuksen elämän sisällys, korotti äänensä hänen sielussaan ja pelasti hänet: valtava rakkauden tunne muutti verenhimoisen vihanmuodon rakastavaksi naiseksi, ja painaen suutelon kuolevan Alcyonen kasvoille Cygnus heitti henkensä.

Marsin puoliso Herakles joutui Oduarpan vangiksi Kultaisten Porttien kaupungissa, jonka hän tämänjälkeen vallotti päättäen siten voittokulkunsa. Herakles inhoten torjui luotaan Oduarpan lähentelyt ja vetäen esille tikarin iski sen häneen koko voimallaan. Tikari liukui syrjään metallisesta panssarista, ja nauraen voittaja iski naisen maahan raiskaten hänet hänen ollessaan puoleksi tiedottomana: kun hän palasi tajuihinsa, kutsui Oduarpa paikalle hirvittävät eläimensä, ja ne raatelivat hänet palasiksi ja söivät hänet.

Istuen ruumisläjästä muodostetulla valtaistuimella, ympärillään eläimensä ja puoleksi eläimelliset vartiansa Oduarpa kruunattiin Kultaisten Porttien kaupungin kuninkaaksi ja saastutti 'jumalallisen hallitsijan' nimeä omistamalla sen itselleen. Mutta hänen voiton-

riemunsa ei kauan kestänyt, sillä Vaivasvata Manu marssi häntä vastaan suuren armeijan etunenässä, ja jo hänen tulonsa saattoi Panin valtakunnan asujamet pakenemaan näkyvistä. Helposti Hän hävitti mustan taian voimalla luodut keinotekoiset ajatusmuodot. Musertava voitto löi hajalle keisarin armeijan, ja hänet itsensä suljettiin torniin, jonne hän pakoon rientäessään oli vetäytynyt. Rakennus sytytettiin tuleen, ja hän joutui surkean kuoleman omaksi kirjaimenmukaisesti kiehuen kuoliaaksi aineellistetun metallikuorensa sisällä.

Vaivasvata Manu puhdisti kaupungin ja järjesti sinne uudelleen valkoisen keisarin hallituksen vihkien keisarin korkeaan virkaan erään Veljeskunnan uskollisista palvelijoista. Jonkun aikaa asiat menivät hyvin, mutta vähitellen pahat voimat taas pääsivät valtaan ja niiden etelässä oleva keskus tuli uudestaan mahtavaksi, kunnes viimein sama Mustien Kasvojen Herra taas esiintyi näyttämöllä uudessa ruumistuksessaan ja alotti taistelun silloista valkoista keisaria vastaan, korottaen oman valtaistuimensa hänen vastapainokseen. Silloin Veljeskunnan Päämies lausui tuomion sanat, ja, niinkuin *Salainen Kommentario* kertoo: „Häikäisevien Kasvojen suuri kuningas" — valkoinen keisari — lähetti sanan veljespäälliköilleen: „Valmistakaa itsenne. Nouskaa, te Hyvän Lain palvelijat, ja menkää poikki maan niinkauan kuin se vielä on kuiva." Nyt kohosi „sauva neljän Olennon" — Kumaarojen. „Hetki on tullut, musta yö lähestynyt". „Neljän Suuren Olennon palveliat" varottivat kansaansa, ja monet pakenivat. „Heidän kuninkaansa saapuivat heidän luoksensa vimaanoillaan [1] ja veivät heidät eteenpäin tulen ja vasken (lännen ja pohjoisen) maihin." [2] Kaasuräjähdykset, tulvat ja maanjäristykset hävittivät Atlantiksen suuret saaret Rutan ja Daitjan, jotka vuoden 200,000 järistys oli jättänyt paikoilleen, ja ainoastaan Poseidoniksen saari jäi jäljelle viimeisenä jäännöksenä kerran niin laajasta Atlantin manteresta. Nämä saaret hävisivät v. 75,025 e. Kr., ja Poseidonis kesti vuoteen 9,564 e. Kr., jolloin sekin vaipui valtameren syvyyksiin.

[1] Vaunuja, jotka kulkivat ilmassa — muinaisajan ilmalaivat.

[2] *Salainen Oppi* (engl. painos), II, ss. 445, 446.

OOOOOOOO

X LUKU.

ATLANTIKSEN SIVISTYS.[1]

Atlantiksen alarodut kansoittivat monta maata ja loivat monta loistavaa sivistystä. Egypti, Mesopotamia, Intia, Pohjois- ja Etelä-Amerikka näkivät niiden syntyvän, ja atlantilaiset rodut muodostivat valtakuntia, jotka kestivät pitkiä aikoja ja kohosivat loistoasemaan, jonka yläpuolelle arjalainen rotu ei vielä ole päässyt. Kirjamme XI – XIII luvut, jotka käsittelevät Perua ja Kaldeaa, kertovat niiden suuruudenaikojen jäännöksistä, ja niiden lisäksi esitämme vielä muutamia seikkoja.

Mr. Scott-Elliot kuvailee Kultaisten Porttien kaupunkia seuraavalla tavalla: „Ihana metsäinen puistoseutu ympäröi kaupunkia. Hajallaan pitkin maaseutua sijaitsivat rikkaampien luokkien huvila-asunnot. Lännessä kulki vuorenselkä, josta vesi johdettiin kaupunkiin. Kaupunki itse oli rakennettu erään vuoren rinteille, joka kohosi tasangosta noin 500 jalan korkeuteen. Tämän vuoren huipulla sijaitsivat keisarin palatsi ja puutarhat, joiden keskellä kumpusi maasta herkeämätön vesivirta. Se kuljetti veden ensin linnaan ja puutarhan suihkulähteisiin ja virtasi sitten neljään suuntaan laskeutuen putouksissa kanavaan eli vallihautaan, joka ympäröi linnan alueet ja siten erotti ne alempana vuoren kaikilla puolilla sijaitsevasta kaupungista. Tästä kanavasta neljä vedenuomaa vei veden neljän kaupunginosan kautta putouksiin, jotka vuorostaan laskivat sen toiseen, alempana olevaan ja myöskin piirinmuotoiseen kanavaan. Oli yhteensä kolme sellaista kanavaa,

---

[1] Hyvän esityksen samasta aineesta tarjoo W. Scott-Elliotin teos *The Story of Atlantis*. Tämän kirjan kirjottajat olivat mukana kokoamassa aineksia, jotka siinä niin etevällä tavalla ovat järjestetyt ja kerrotut, niin että aine on meille hyvin tuttu.

jotka muodostivat samakeskeisiä ympyröitä, ja uloin ja alin niistä oli vielä tasangon pinnan yläpuolella. Alimmalla tasolla kulki neljäs kanava suorakulmaisena ottaen vastaan alativirtaavan veden ja lähettäen sen vuorostaan mereen. Kaupunki ulottui tasangollekin tähän suureen, ulommaiseen vallihautaan saakka, joka ympäröi sen noin 12 virstaa pitkänä ja 10 virstaa leveänä neliönä ollen samalla kaupungin suojana.

„Näemme siis, että kaupunki oli jaettu kolmeen suureen vyöhykkeeseen, joita kutakin rajotti kanava. Ylimmässä vyöhykkeessä, linnan alueiden alapuolella pisti eniten silmään ympyrän muotoinen kilpa-ajorata ja suuret yleiset puutarhat. Useimmat hovivirkamiesten taloista olivat tämän vyöhykkeen sisällä, ja siellä oli myöskin laitos, jonka vertaista emme näe nykyaikana. 'Vieraskoti' tuo mieleemme vaatimattoman huoneuston siistittömän ympäristön keskellä; mutta täällä oli senniminen palatsi, jossa kaikkia vieraita, jotka kaupunkiin saapuivat, kestittiin niinkauan kuin he siellä viipyivät ja kohdeltiin koko ajan valtion vieraina. Kaupunkilaisten toisistaan erillään seisovat rakennukset ja monet temppelit eri puolilla kaupunkia sijaitsivat kahdessa alemmassa vyöhykkeessä. Toltekkilaisten suuruuden aikana ei näytä olleen mitään varsinaista köyhyyttä — orjalaumatkin, jollaisia useimmissa taloissa oli, olivat hyvin ravittuja ja puettuja — mutta alimmassa vyöhykkeessä oli pohjoisessa joukko verrattain köyhiä asumuksia samoin kuin ulommaisen kanavan ulkopuolella merelle päin. Tämän puolen asukkaat olivat enimmäkseen merenkulkijoita, ja vaikka heidän talonsa olivat erikseen rakennettuja, olivat ne taajemmin ryhmittyneitä kuin kaupungin muissa osissa."

Eräät suuret tasangoille rakennetut kaupungit olivat varustetut suunnattoman suurilla maavalleilla, jotka kaupungin puolella olivat viettäviä ja toisinaan pengermäisiä ja ulkopuolelta peitettyjä paksuilla metallilevyillä, jotka olivat toisiinsa liitetyt. Niitä kannattivat suuret hirret, joista pystysuorat seisoivat syvällä maassa. Kun ne olivat asetetut paikoilleen ja yhdistetyt toisiinsa raskailla poikkipalkeilla, kiinnitettiin niihin levyt limittäin kuin suomut, ja sitten täytettiin maavallin ja metalliaidakkeen väli mullalla, joka sotkettiin kiinteästi kokoon. Koko varustus muodosti melkein vallottamattoman muurin keihäitä, miekkoja, jousia ja nuolia

vastaan, jotka olivat sen ajan tavalliset aseet. Mutta sellainen kaupunki ei luonnollisesti tarjonnut mitään suojaa ylhäältäpäin tulevaa hyökkäystä vastaan, ja atlantilaiset kehittivät hyvin korkealle taidon rakentaa ilmalaivoja – eli aeroplaaneja, kuten me niitä nyt kutsuisimme. Kun jotakin kaupunkia vastaan tehtiin hyökkäys, lähetettiin tällaisia sotalintuja leijailemaan sen yläpuolelle ja pudottamaan sen keskelle pommeja, jotka räjähtivät ilmassa ja purkivat sisästään raskasta, myrkyllistä höyryä, joka otti ihmiset hengiltä. Tällaisiin tapahtumiin voi nähdä viittauksia niissä taisteluissa, joista hindujen suuret eepilliset runoelmat ja Puraanat kertovat. Atlantilaisilla oli myöskin aseita, jotka sinkauttivat kauas palavia nuolikimppuja, jotka sitten hajaantuivat laajalle kiitäen ilman läpi kuin tuhoavat raketit, ja paljon muita samanlaisia, joita kaikkia olivat valmistaneet kehittyneen tieteellisen tiedon omaavat ihmiset. Useita näitä kuvaillaan yllämainituissa, hyvin vanhoissa kirjoissa, joissa mainitaan jonkun korkean olennon ne antaneen. Niiden valmistustaitoa ei koskaan tuotu julkisuuteen.

Toltekkilaisten maanomistusjärjestelmää kuvaillaan Perua käsittelevissä luvuissa, ja se, että ei ollut köyhyyttä ja että kansa yleensä oli hyvinvoipaa, johtui suureksi osaksi siitä, että sen keskuuteen oli järjestetty yleinen alkuopetus. Koko hallitusjärjestelmän oli Viisas suunnitellut kaikkien hyväksi eivätkä mitkään yksityiset luokat omaksi edukseen. Senpävuoksi yleinen hyvinvointi oli verrattomasti suurempi kuin nykyaikaisissa sivistysmaissa.

Tiede kehittyi pitkälle, sillä kun selvänäköisyyden kyky oli hyvin tavallinen, voitiin hyvin tarkata luonnontapahtumia, jotka nykyään ovat useimmille näkymättömiä. Monella hyödyllisellä tavalla se myöskin edisti elinkeinoja. Erivärisiä laseja, joiden lävitse auringonsäteet pääsivät kulkemaan, käytettiin kasvien ja eläinten kasvun jouduttamiseksi. Tieteellistä siitosta harjotettiin huolellisesti lupaavien lajien kehittämiseksi. Kokeiltiin ristisiitosta – esim. siitos vehnän ja muiden ruohokasvien välillä tuotti eri siemenlajeja. Huonommin onnistuivat ne kokeet, joiden avulla saatiin ampiaisia mehiläisistä ja valkoisia muurahaisia tavalli-

sista.[1] Siemenetön banaani kehitettiin meloonin kaltaisesta alkuhedelmästä, jonka sisällä oli, kuten meloonissakin, paljon siemeniä. Silloinen tiede tunsi voimia, joiden tieto sittemmin on kadonnut. Erästä käytettiin sekä ilmassa että vedellä kulkevien laivojen käyttövoimana. Eräs toinen muutti raskaitten kappalten suhteen maahan sillä tavalla, että maa ei vetänyt niitä puoleensa, vaan työnsi ne luotaan, jolloin oli helpoin asia maailmassa nostaa valtavan korkealle suunnattomia kiviä. Hienompiin voimiin ei tarvittu koneita: niitä hallittiin tahdonvoimalla, sillä atlantilaiset ymmärsivät ja olivat kehittäneet täydelliseksi ihmisruumiin, „tuhatkielisen viinaan" rakenteen.

Metalleja käytettiin paljon ja osattiin ihmeteltävän taidokkaasti muovailla. Kultaa, hopeata ja vuorivaskea (orichalcum) käytettiin useimmiten koristeluihin ja talousesineihin. Useimmiten niitä ei kaivettu esiin maasta, vaan saatiin alkemiallisilla keinoilla ja käytettiin usein erivärisiksi valmistettuina taiteellisiksi ja upeiksi koristuksiksi. Asepuvut olivat loistavasti koristetut niillä, ja ne, joilla vain upeiltiin juhlakulkueissa ja -menoissa, olivat usein kokonaan kalliista metalleista valmistetut. Kultaisia kypäriä, rintalevyjä ja sääryksiä käytettiin sellaisissa tilaisuuksissa nuttujen ja sukkien päällä, jotka olivat loistavan värisiä – tulipunaisia, punakeltaisia ja hienon purppuran hohteisia.

Eri kansanluokkien keskuudessa käytettiin erilaisia ruokia. Kansan enemmistö söi raavaanlihaa, kaloja ja vieläpä matelijoidenkin luokkaan kuuluvia eläimiä – ehkä ei meillä sentään olisi syytä sanoa 'vieläpä', kun muistamme Englannin muinaisten kaupunginisien kilpikonnanliha-pitoja. Eläimen ruumiin sisälle jätettiin kaikki sisälmykset, sen rinta ja vatsa halkaistiin ja ruumis ripustettiin suuren tulen yläpuolelle. Kun se oli kylliksi paistunut, siirrettiin

---

[1] Vehnän, mehiläiset ja muurahaiset toivat Venukselta Tulen Herrat, ja ristisiitos niiden ja maan päällä jo olevien lajien välillä tuotti vastamainitut tulokset. Luonnonhenget, jotka olivat eräiden kasvi- ja eläinkunnan kehitysjärjestelmien etunenässä, koettivat myöskin omia tarkotuksiaan varten jäljennellä näitä toiselta planeetalta tuotuja lajeja käytettävissään olevilla puhtaasti aineellisilla apukeinoilla. Nämä yritykset, jotka ainoastaan osaksi onnistuivat, olivat alkuna eräille epämiellyttävämmille yllämainituille tuloksille.

se pois tulelta, ja hienostuneemmissa kodeissa otettiin sisälmykset ulos ja asetettiin pöydälle, kun taas yksinkertaisemmat ihmiset kokoontuivat itse ruumiin ympärille ja pistäen kätensä sen sisälle hakivat itselleen maukkaita paloja — joka tapa toisinaan vei käsikähmäänkin. Se, mitä jäi jäljelle, heitettiin pois tai annettiin kotieläimille, sillä itse lihaa pidettiin syötäväksi kelpaamattomana. Ylemmät luokat käyttivät samanlaista ruokaa, mutta ne, jotka kuuluivat välittömästi hoviin, pitivät sellaisia pitoja vain salassa. Jumalallinen kuningas ja ne, jotka olivat läheisessä yhteydessä hänen kanssaan, söivät tietysti vain eri tavalla keitetyistä jyvälajeista valmistettua ruokaa, kasviksia, hedelmiä ja maitoa, jota viimemainittua joko käytettiin juomana tai valmistettiin monenlaisiksi maukkaiksi keitoksiksi. Hedelmämehut olivat myöskin tavallista juomaa. Näimme muutamien hovimiesten ja ylimysten, jotka julkisesti ottivat osaa näihin siivompiin aterioihin, kaikessa hiljaisuudessa hiipivän omiin yksityishuoneisiinsa ahmimaan sisäänsä maukkaampia liharuokia, joiden joukossa kala oli tärkeänä tekijänä, sitä kun pidettiin yhtä hienona herkkuna kuin nykyaikana metsänriistaa.

Hallitus oli yksinvaltainen, ja toltekkilaisen sivistyksen kukoistusaikana, jolloin Jumalalliset Kuninkaat olivat hallitsemassa, ei kansalla olisi voinut olla parempaa hallitusjärjestelmää; mutta kun Heidän rajaton valtansa siirtyi nuoremmille sieluille, tuli järjestelmään väärinkäyttöjä ja vaikeuksia, sillä täällä, niinkuin kaikkialla on laita, rappeutuminen alkoi ylhäisten turmeluksesta. Hallitusjärjestelmän mukaan maaherrat olivat vastuunalaisia maakuntansa onnesta ja menestyksestä, ja jos siellä esiintyi rikoksia tai nälänhätä, katsottiin niiden johtuvan heidän huolimattomuudestaan tai kykenemättömyydestään. Maaherran virka täytettiin pääasiallisesti yläluokista, mutta erikoisen lupaavat lapset kustannettiin ylempiin kouluihin ja kasvatettiin valtion palvelijoiksi, missä niitä vain esiintyi. Sukupuoli ei ollut esteenä, kuten nykyään, mihinkään valtionvirkaan pääsemiselle. [1]

[1] Muistettakoon, että valtiolliset oikeudet riistettiin Englannissa naisilta vasta kansanvaltaisuuden kehittyessä, ja oli sillä pohjana se ajatus, että hallituksen perustuksena on oleva fyysillinen voima eikä älykkäisyys tai luonteenkyky. Se on valtiollisen elämän alennusaste, kuten okkulttinen järjestelmä on sen huippukohta.

Suunnattomasti kehittyvä rikkaus ja loisto uursi vähitellen pohjan loistavimman sivistyksen alta, mitä maailma milloinkaan on nähnyt. Tieto alennettiin palvelemaan yksilöllisiä etuja, ja luonnonvoimia ruvettiin käyttämään sorroksi eikä palvelukseksi. Siitä johtui, että Atlantis kukistui huolimatta erinomaisista saavutuksistaan ja mahtavista valtakunnistaan; ja maailman johto siirtyi arjalaisen tytärrodun käsiin, mutta vaikka sille on kiitokseksi luettava monta menneisyyden suurta saavutusta, ei se vielä ole noussut kunniansa ja mahtinsa kukkulalle. Vasta muutamien vuosisatojen päästä se on kohoava vielä korkeammalle, kuin Atlantis kohosi parhaimmankaan kukoistuksensa aikana.

Olemme valinneet kaksi tytärsivistystä, jotka myöhempinä aikoina kehittyivät kaukana neljännen juurirodun suuresta keskuksesta – toinen polveutui kolmannesta, toltekkilaisesta, toinen neljännestä, turanilaisesta sivistyksestä – jotta lukija voisi saada selvemmän ja yksityiskohtaisemman käsityksen siitä asteesta, jonka atlantiaiset saavuttivat. Ne eivät kuulu niihin tutkimuksiin, jotka tehtiin kesällä 1910 ja tässä kirjassa selostetaan. Seuraavien lukujen tutkimukset suorittivat tämän kirjan kirjottajat yhdeksännentoista vuosisadan viimeisellä kymmenluvulla eräiden toisten Teosofisen Seuran jäsenten kanssa, joiden nimiä ei meillä ole oikeutta julkaista. Toinen meistä kirjotti ne artikkelin muodossa *The Theosophical Review* lehteen, ja painatamme nämä artikkelit tähän sohän sopivalle paikalle muodostamaan osan paljon suuremmasta teoksesta.

XI LUKU.

KAKSI ATLANTILAISTA SIVISTYSTÄ.[1]

(Toltekkilainen, muinaisessa Perussa, 12,000 vuotta e. Kr.)

Se sivistys mikä oli vallalla Perussa kolmannellatoista vuosituhannella e. Kr., muistuttaa niin läheisesti toltekkilaisen valtakunnan sivistystä, sen ollessa huippukohdallaan, että me tutkittuamme perinpohjin edellistä aikakautta käytämme sitä tässä esimerkkinä koko atlantilaisesta sivistysajasta. Toisia esimerkkiä voisi saada Egyptin ja Intian atlantilaisilta aikakausilta, mutta ylipäänsä esiintyvät toltekkilaisen valtakunnan pääpiirteet parhaiten siinä Perussa, mitä tässä kuvataan. Hallitusmuoto oli itsevaltainen – ei mikään muunlainen hallitus ollut mahdollinen noina aikoina.

Näyttääksemme, miksi noin oli laita, täytyy meidän ajatuksissamme palata paljon aikaisempaan kauteen – suuren neljännen juurirodun alkuperäiseen erille-lohkaisuun. On päivänselvää, että kun Manu ja Hänen apulaisensa – suuria Adepteja paljon korkeammalta kehitysasteelta – ruumistuivat siihen nuoreen rotuun, jota He pyrkivät kehittämään, niin He olivat näille ihmisille aivan kuin Jumalia tiedoltaan ja voimaltaan; niin paljon He olivat muita etevämpiä kaikissa mahdollisissa suhteissa. Näin ollen ei mikään muu hallitusmuoto voinut tulla kysymykseenkään kuin itsevaltius, sillä hallitsija oli ainoa henkilö, joka todella tiesi mitään, ja siksi hänen oli otettava ohjakset kaikessa. Nämä Suuret tulivat siis lapsi-ihmiskunnan luonnollisiksi johtajiksi ja hallitsijoiksi ja heille osotettiin aina valpasta kuuliaisuutta, sillä tunnustettiin, että viisaudella on määräämisvalta ja että parhain apu tietämättömille on

[1] Tämän muinaista Perua koskevan kuvauksen alkulause löytyy III liitteessä, otettuna *Theosophical Review'sta,* missä se ensin ilmestyi. Siinä myös on lyhyt esitys niistä olosuhteista, joiden vallitessa se alkuaan kirjotettiin.

saada ohjausta ja harjotusta. Siksipä uuden yhteiskunnan koko järjestys tuli, niinkuin kaiken todellisen järjestyksen pitää tulla, ylhäältä käsin eikä alhaalta. Mikäli sitten uusi rotu levisi, pysyi periaate yhä yllä ja tälle perustalle rakentuivat kaukaisen muinaisuuden mahtavat valtiot. Useissa tapauksissa ne alkoivat suurten Vihittyjen Kuninkaitten johdolla, jotka voimallaan ja viisaudellaan johtivat lapsi-valtioitaan kaikkien alkuvaikeuksien läpi.

Niinpä tapahtui, että kun alkuperäiset Jumalalliset Hallitsijat olivat väistyneet ja jättäneet paikkansa oppilailleen, käsitettiin yhä kuitenkin todellisen hallinnon periaate. Sentähden, milloin joku uusi kuningaskunta perustettiin, pyrittiin aina niin likeisesti kuin uusissa oloissa oli mahdollista jäljittelemään niitä erinomaisia laitoksia, joita Jumalallinen Viisaus jo oli antanut maailmalle. Vasta silloin kun itsekkäisyys puhkesi sekä kansassa että hallitsijoissa, muuttui vähitellen vanha järjestys ja sen sijalle tuli yrityksiä, jotka eivät olleet viisaita, ja hallituksia, joita elähytti ahneus ja vallanhimo eikä velvollisuuden täyttämisen halu.

Sillä aikakaudella, josta nyt aiomme puhua -- 12,000 vuotta e. Kr. – olivat jo varhaisimmat Kultaisten Porttien Kaupungit olleet aaltojen alla monia vuosituhansia, ja vaikka Poseidonissaaren päähallitsija yhä vaati itselleen sen ylevän arvonimen, joka oli kuulunut noille hallitsijoille, ei hän edes koettanutkaan seurata samoja hallitusmenettelyjä, joilla heidän valtionsa oli tullut niin paljon pysyvämmäksi kaikkia ihmislaitoksia. Mutta muutamia vuosisatoja aikaisemmin siinä maassa, jota myöhemmin kutsuttiin Peruksi, olivat hallitsijat tehneet hyvinsuunnitellun yrityksen elvyttääkseen maassaan muinaisen järjestelmän henkeä, vaikka tietysti paljon pienemmässä mitassa. Ja sillä ajalla, josta nyt puhumme, oli uusi järjestysmuoto jo täysin toimivana ja kenties nyt juuri menestyksensä huippukohdalla, vaikka se pysyikin jälkeenpäin voimassa useita vuosisatoja. Tämän perulaisen uudistuneen loistoajan kanssa me siis nyt olemme tekemisissä.

On hieman vaikeata antaa käsitystä maassa asuvan rodun fyysillisestä ulkonäöstä, sillä ei mikään nykyään maan päällä elävä rotu muistuta sitä niin läheisesti, että sitä voisi ottaa vertauskohdaksi, lukijoitten saamatta väärää käsitystä puoleen tai toiseen. Ne Atlantilaisen Juurirodun mahtavan kolmannen alarodun jälke-

läiset, joita vielä nyt on nähtävänä maan päällä, ovat kukoistusaikaiseen rotuun verraten perin kurjistuneita ja surkastuneita. Meidän perulaisellamme oli korkeat poskipäät ja yleensä sama kasvojenmuoto kuin meidän päivinämme on intiaanien parhaimmalla tyypillä, mutta hänellä oli sellaisiakin piirteitä, jotka hänet tekivät miltei enemmän arjalaiseksi kuin atlantilaiseksi. Hänen ilmeensä erosi tykkänään nykyisten puna-ihoisten ilmeestä, sillä se oli tavallisesti avomielinen, iloinen ja leppeä ja ylemmissä luokissa näkyi kasvoissa usein älykkyyden ja hyvänluontoisuuden leima. Väriltään hän oli pronssinpunertava, ylemmissä luokissa vaaleampi, alemmissa tummempi, vaikka luokat olivatkin niin sekaantuneet toisiinsa, ettei kenties pitäisi tehdä tätä erotusta.

Kansan mielenlaatu oli yleensä onnellinen, tyytyväinen ja rauhallinen. Lakeja oli vähän ja ne onnistuneita. Niiden noudattamista myös valvottiin hyvin; kansa oli luonnostaan lainkuuliaista. Ilmasto oli enimmäkseen suotuisa ja niinpä he kykenivät liian suuretta vaivatta toimittamaan kaikki maanviljelykseen kuuluvat työt ja saivat kohtalaisilla ponnistuksilla runsaan sadon. Ilmasto oli sellainen, että ihmiset olivat tyytyväisiä ja halukkaita elämään elämäänsä niin hyvin kuin suinkin. Nähtävästi tämä kansassa vallitseva edullinen mielentila antoi hallitsijoille tavattoman hyvät mahdollisuudet.

Kuten jo on mainittu, vallitsi ehdoton yksinvalta, mutta se erosi niin peräti kaikista yksinvalloista, mitä nykyään on olemassa, ettei tuo nimitys anna paljonkaan tietoa asianlaidasta. Koko järjestelmän pohjasävel oli vastuunalaisuus. Kuninkaalla oli kyllä ehdoton valta, mutta hän sai myös kantaa ehdotonta edesvastuuta kaikesta. Häntä oli varhaisimmasta iästään kasvatettu ymmärtämään, että jos jollakin kohdalla hänen laajassa valtakunnassaan oli olemassa jotakin auttamatonta pahaa — jos joku työnhaluinen ei voinut saada sopivaa työtä, jos lapsi sairasti eikä saanut oikeata hoitoa — niin tämä oli hänen huolenpitonsa vikaa, se oli hänen hallintonsa syytä, se oli tahra hänen personalliselle arvolleen. Hänellä oli työssään apunaan laaja hallitusmiehistö ja hän oli jakanut suuren kansansa taidokkaasti ja järjestelmällisesti näiden valvottavaksi. Ensinnä oli valtakunta jaettu suuriin maakuntiin, joita kutakin hallitsi jonkinlainen varakuningas. Heidän alaisi-

naan oli taas jonkinlaisten „kreivikuntien" päämiehiä; näiden alla vielä kaupunkien ja pienempien piirien kuvernöörejä. Jokainen näistä oli välittömästi vastuullinen yläpuolellaan olevalle kaikkien hänen piiriinsä kuuluvien ihmisten hyvinvoinnista. Tämä vastuunalaisuuden jaotus jatkui aina kunnes tulemme jonkinlaiseen „sadanpäämieheen" – virkailijaan, jolla oli huolenaan sata perhekuntaa, joista hän oli ehdottomasti vastuunalainen. Tämä sadanpäämies oli hallitsevan luokan alin jäsen: mutta hänkin vuorostaan tavallisesti otti vapaaehtoisiksi auttajikseen jonkun henkilön joka kymmenennestä perheestä, jotta hän saisi heti tietää kaikesta, mitä tarvittiin, ja kaikesta, mikä kävi hullusti. [1]

Jos joku tämän monimutkaisen virkakoneiston jäsenistä laiminlöi jotakin osaa työstään, joutui hän heti tutkittavaksi, kun lähinnä ylemmälle ilmotettiin asiasta, sillä tuon ylemmän virkailijan oma kunnia riippui jokaisen hänen piiriinsä kuuluvan täydellisestä tyytyväisyydestä ja hyvinvoinnista. Ja tätä uupumatonta valppautta velvollisuuden toimittamisessa yleisöä kohtaan ei vaatinut niin paljon laki (vaikka epäilemättä se kuului lakeihin) kuin yleinen tunne johtavan luokan keskuudessa. Se tunne oli jokseenkin samaa kuin „gentlemannin" kunniantunto, voima paljon mahtavampi kuin minkään ulkonaisen lain käsky voi olla, koska se todellisuudessa on korkeamman sisältä vaikuttavan lain ilmaus – heräämäisillään olevan minän käsky personallisuudelle jostakin asiasta, minkä se *tietää*.

Näkyy siis, että se järjestelmä, jonka kosketukseen nyt tulemme, perustui joka suhteessa kaiken sen vastakohtaan, mikä vaatii itselleen „nykyaikaisen kehityksen" nimen. Se mikä teki tällaisen hallituksen mahdolliseksi ja toimivaksi, oli se seikka, että kaikissa kansanluokissa oli olemassa valistunut yleinen mielipide – ja mielipide niin varma ja voimakas, niin syvälle juurtunut, että oli suorastaan mahdotonta kenenkään pettää velvollisuuttaan valtiota kohtaan. Jokaista, joka näin olisi jättänyt tehtävänsä täyttämättä, olisi pidetty sivistymättömänä olentona. Hän ei olisi

[1] Vanhan hindulaisen kirjallisuuden lukijat heti huomaavat, kuinka läheinen tämä järjestelmä oli sille, mikä vallitsi varhaisimpain arjalaisten joukossa. Tämä onkin luonnollista, koska toinen toistaan seuraavat Manut kaikki kuuluvat samaan hierarkiaan ja tekevät samanlaista työtä.

ansainnut kansalaisuuden korkeata etuoikeutta tässä suuressa „Auringonlasten" valtakunnassa (niinkuin nämä vanhimmat perulaiset itseään nimittivät); häntä olisi katsottu yhtä kauhistuneesti ja säälien kuin pannaan pantua henkilöä keskiaikaisessa Europassa.

Tämä asiaintila oli niin etäällä kaikesta nykyään vallitsevasta, että sitä tuskin saatamme täysin käsittääkään. Ja miltei yhtä vaikeata on käsittää toista asiaa, joka siitä johtui. Ei ollut oikeastaan mitään lakeja kansaa varten vanhassa Perussa eikä niinmuodoin mitään vankiloita. Meidän rikos- ja rangaistus-järjestelmämme olisi tuntunut aivan mielettömältä siinä kansassa, jota nyt ajattelemme. Heidän mielestään oli ainoa elämisen arvoinen elinlaatu olla kansalaisena heidän valtakunnassaan; ja kaikki ymmärsivät hyvin kullakin jäsenellä olevan paikkansa yhteiskunnassa ainoastaan sillä ehdolla että hän täytti velvollisuutensa yhteiskuntaa kohtaan. Jos joku millään tavalla tämän petti (se oli miltei kuulumaton tapaus, koska yleisen mielipiteen valta oli niin voimakas kuin ylempänä kuvattiin), niin odotti hänen piirinsä yli virkailija häneltä selitystä, ja jos hänet tutkittaessa huomattiin syylliseksi, sai hän virkailijalta ankarat nuhteet. Lakkaamatonta velvollisuuden laiminlyömistä pidettiin yhtä kauheana rikoksena kuin murhaa tai varkautta: ja kaikkia näitä vastaan oli vain yksi ainoa rangaistus olemassa — maasta pois!

Se aate, mihinkä tämä järjestys perustui, oli hyvin yksinkertainen. Perulainen ajatteli, että sivistynyt ihminen erosi raakalaisesta siinä, että hän ymmärsi ja järkevästi täytti velvollisuutensa sitä valtiota kohtaan, johon hän yksilönä kuului. Joll'ei joku täyttänyt näitä velvollisuuksiaan, tuli hän heti valtiolle vaaraksi ja näytti olevansa ansioton nauttimaan sivistyksen siunauksia. Niinmuodoin hänet karkotettiin maan piiristä ja hän joutui elämään raakalaisheimojen keskuudessa valtakunnan rajojen ulkopuolella. Perulaisten ajatustapaa kuvaa sattuvasti se nimitys, jonka he antoivat noille ulkoheimoille. Se oli sana, joka heidän kielestään käännettynä merkitsee kirjaimellisesti „laittomat".

Mutta harvoinpa tapahtui, että täytyi turvautua tähän äärimmäiseen toimenpiteeseen — maasta karkotukseen. Useimmiten olivat virkailijat arvossa pidettyjä ja rakastettuja ja heidän antamansa viittauskin riitti johtamaan rauhattoman henkilön takaisin

oikeille jäljille. Eivätkä nekään harvat, jotka karkotettiin, olleet ainaiseksi ajetut pois synnyinmaastaan. Määrätyn ajan jälkeen he saivat koetteeksi palata entiselle paikalleen sivistyneitten keskuuteen ja alkoivat jälleen nauttia kansalaisoikeuksia niinpiankuin näyttivät niitä ansaitsevan.

Monien tehtäviensä joukossa oli virkamiehillä (eli „isillä", niinkuin heitä kutsuttiin) myös tuomarin velvollisuudet. Mutta koska ei ollut mitään varsinaista lakia, sen sanan nykyisessä merkityksessä, seurattavana, vastasivat he lähimmin mitä me sanoisimme riidanratkaisijoiksi. Kaikki erimielisyydet, mitkä syntyivät ihmisten välillä, jätettiin heidän selvitettäväkseen, ja tässä asiassa niinkuin kaikissa jokainen, ken oli päätökseen tyytymätön, saattoi vedota ylempään virkailijaan j. n. e. joten oli ainakin mahdollinen sellainen tapaus, että joku sotkuinen kohta joutui itse kuninkaan valtaistuimen eteen.

Kaikin tavoin koettivat ylemmät virkamiehet olla helposti jokaisen tavattavissa ja yhtenä keinona tätä varten oli tarkoin järjestetty vieraissa käynti. Joka seitsemäs vuosi kuningas itse teki kierrosmatkan valtakunnassaan tätä tarkotusta varten; jonkun maakunnan kuvernöörin piti joka vuosi matkustaa maansa läpi; hänen käskynalaisensa taas alituisesti kävivät omin silmin katsomassa, että kaikki heidän piirissään kävi hyvin, ja antoivat samalla tilaisuuden jokaiselle heitä puhutella tai heiltä pyytää apua. Nämä kuninkaan ja virkailijoitten matkat toimeenpantiin aina jokseenkin loistavasti ja ne olivat kansalle ilojuhlia.

Sen verran oli tällä hallitusjärjesjelmällä ainakin yhteistä meikäläisen hallinnon kanssa, että oli käytännössä täydellinen ja huolellinen kirjoihin paneminen. Syntymät, naimiset ja kuolintapaukset merkittiin hyvin tarkasti luetteloihin ja niistä tehtiin tilastoa aivan uudenaikaiseen tapaan. Kullakin sadanpäämiehellä oli yksityiskohtainen nimiluettelo kaikista hänen huolenpitoonsa kuuluvista ja hän piti kutakin varten pientä omituista lippua, johon merkittiin hänen elämänsä päätapaukset. Hän taas ylemmälleen antoi luettelon, ei nimistä vaan luvuista — niin ja niin monta sairasta, niin monta tervettä, niin monta syntynyttä, niin monta kuollutta j. n. e. — ja näitä pieniä luetteloja sitten koottiin ja niistä tehtiin yhteenveto. Siten ne siirtyivät yhä ylemmäksi vir-

kailijoitten järjestöissä, kunnes niistä tehtiin yhteinen selonteko, joka säännöllisin ajoin annettiin itse Hallitsijalle, jolla siis aina oli käsissään tieto valtakuntansa väkiluvusta y. m. seikoista.

Toinen yhtäläisyys nykyiseen järjestelmään verraten oli se, että maata niin ihmeellisellä huolella kartotettiin, ositettiin ja ennen kaikkea *tutkittiin*. Päätarkotus tuolla tutkimuksella oli saada tarkka tieto maanlaadusta kussakin piirikunnassa, jotta siten voitaisiin istuttaa maahan kaikkein sopivinta siementä ja yleensä saada siitä parhainta mahdollista tulosta. Voipa sanoa, että melkein enemmän painoa pantiin siihen tutkimukseen, jota nyt kutsuisimme tieteelliseksi maanviljelykseksi, kuin mihinkään muuhun työhön.

Tämä johtaa meitä suoraan käsittelemään sitä laitosta, mikä tässä muinaisessa rodussa oli ehkä kaikkein huomattavin – sen maanhoitoa. Heidän merkillinen järjestelmänsä soveltui niin mainiosti tähän maahan, että se paljon alempi rotu, joka tuhansia vuosia myöhemmin voitti ja teki orjikseen meidän perulaistemme turmeltuneet jälkeläiset, koetti jatkaa entistä järjestelmää niin hyvin kuin se taisi, ja vielä espanjalaiset vallottajat ihmetellen katselivat niitä jäännöksiä, jotka heidän saapuessaan yhä olivat voimassa. Voisiko tuollaista järjestelyä menestyksellä toteuttaa vähemmän viljavassa ja tiheämmin asutussa maassa, on epäiltävää, mutta ainakin se mainiosti kävi laatuun sinä aikana ja siinä paikassa, mistä nyt on kysymys. Meidän on nyt koetettava selittää tätä järjestelmää ja selvyyden vuoksi me ensinnä teemme siitä yleispiirroksen ja jätämme monet tärkeät yksityiskohdat muiden otsikkojen alla selitettäväksi.

Jokaiselle kaupungille tai kylälle oli annettu viljeltäväksi määrätty ala sitä pelloksi sopivaa maata, mikä oli sen ympärillä, ja tämä ala oli laskettu tarkoin vastaamaan asukkaiden lukua. Näiden asukkaiden joukossa oli aina suuri joukko työmiehiä, jotka pantiin maata kuokkimaan. Ne olivat „työläisluokkaa“. Eipä silti, etteivät kaikki muutkin olisi tehneet työtä, mutta nämä olivat määrätyt tähän erikoiseen työhön. Mistä tämä työläisluokka koottiin, tulee jälempänä selitettäväksi; riittäköön tässä sanottavaksi, että kaikki sen jäsenet olivat miehuusvoimansa kukoistuksessa, 20 – 54 vuoden ikäisiä ja ettei heidän joukossaan tavattu ensinkään vanhuksia eikä lapsia, ei sairaita eikä heikkoja ihmisiä.

Maa, joka jollekin kylälle oli annettu viljeltäväksi, jaettiin ensiksikin kahteen puoliskoon, joita voimme kutsua yksityis- ja yhteis-maaksi. Kumpaakin puoliskoa muokkasivat ja hoitivat työläiset, yksityistä maata itseänsä varten ja omaksi elatuksekseen, ja yhteismaata valtakunnan kokonaisuuden hyväksi. Siis yhteismaan viljelystä voi pitää samaa merkitsevänä kuin veronkantoa nykyaikaisissa valtioissa. Syntyy heti luonnollisesti se ajatus, että vero, joka vastaa puolta ihmisen tuloista eli vaatii puolta hänen käyttämästään ajasta ja työstä (joka tässä tapauksessa on sama asia), on tavattoman raskas ja kohtuuton. Mutta varropa lukija, kunnes saat kuulla, mitä tällä verolla tehtiin ja mitä se merkitsi kansan elämässä, ennenkuin tuomitset sitä sorroksi ja nylkemiseksi. Ja huomaa vielä, että käytännöllinen seuraus tästä säädöksestä ei ensinkään ollut ankara; sekä yhteisen että yksityisen maan viljeleminen ei kaikkiaankaan merkinnyt niin paljon raskasta työtä kuin esim. Englannissa on maanviljelijän osalla. Sillä vaikkakin kahdesti vuodessa oli oltava työssä aamusta varhain iltaan asti muutaman viikon kuluessa, niin pitkinä väliaikoina ei tarvittu enempää kuin mitä helposti voitiin suorittaa kahden tunnin työnteolla päivässä.

Yksityinen maa, jota ensiksi tarkastamme, oli jaettu asukkaitten kesken täsmälleen oikeudenmukaisesti. Joka vuosi sadonkorjuun jälkeen määrättiin varma maa-ala jokaista täysikasvanutta, miestä tai naista varten, vaikka miehet hoitivat kaiken viljelyksen. Siten nainut lapseton mies sai kaksi sen vertaa kuin naimaton, leski, jolla oli, sanokaamme, kaksi täysikasvuista naimatonta tytärtä, sai kolme kertaa enemmän kuin yksinäinen mies. Mutta kun yksi tyttäristä meni naimisiin, siirtyi hänen osuutensa hänen mukanaan — s. o. otettiin hänen isältään ja annettiin hänen miehelleen. Jokaista lasta kohti, mikä pariskunnalle syntyi, annettiin heille pieni lisäkaistale, jonka määrä kasvoi lasten vanhetessa. Tarkotuksena oli tietenkin, että kullakin perheellä aina olisi, mitä sen elättämiseksi oli välttämätöntä.

Jokainen saattoi tehdä maallaan ehdottomasti mitä halusi, kunhan ei vaan jättänyt sitä viljelemättä. Hänen täytyi panna se tuottamaan toista tai toista satoa, mutta jos hän vain sai siitä elatuksensa, oli muu hänen oma asiansa. Asiantuntijoilta hän aina

voi saada kysymällä parhaita neuvoja, niin ettei hän voinut syyttää tietämättömyyttään, jos hänen valitsemansa kylvö ei menestynyt. Henkilö, joka ei kuulunut varsinaiseen „työläisluokkaan" vaan joka hankki elatuksensa muulla tavoin, saattoi joko viljellä palstaansa vapaa-aikoinaan tai antaa sen viljelyksen jollekin työläiselle tämän oman työn lisäksi tehtäväksi. Mutta jälkimäisessä tapauksessa sato ei kuulunut maan „omistajalle" vaan sille, joka oli työn tehnyt. Koska täten yksi työmies saattoi tehdä kahden miehen työn ja usein teki sen vapaaehtoisestikin, osottaa se, että säädetty työmäärä oli todella sangen vähäinen ja helppo.

On mieluista panna merkille, että paljon hyvää tuulta ja avuliaisuutta aina ilmeni tässä maatyössä. Se, jolla oli suuri lapsirikas perhe, ja jolla siis oli tavattoman iso palsta viljeltävänä, saattoi aina luottaa naapuriensa suosiolliseen avustukseen, niinpian kuin he olivat täyttäneet omat helpommat työnsä. Ja jos jollakin oli syytä ottaa itselleen vapaa-ajan, ei puuttunut häneltä ystävää. joka hänen poissaollessaan täytti hänen paikkansa. Sairaudesta emme nyt puhu – siitä edempänä.

Tuotteiden sijottamisessa ei ollut mitään vaikeuksia. Useimmat kasvattivat viljaa, vihanneksia tai hedelmiä, joita he itse voivat käyttää ruuakseen; ylijäämä meni hyvin kaupaksi eli vaihdettiin vaatteisiin tai muihin tavaroihin; ja viime kädessä hallitus oli valmis ostamaan mitä viljaa jäi ylitse, ja maksoi siitä ainoastaan hieman vähemmän kuin muilla markkinoilla tarjottiin. Valtio kokosi näin viljaa suunnattomiin aittoihin, jotka aina pidettiin täynnä nälänhädän tai muitten sattumien varalta.

Mutta nyt katsokaamme, mitä tehtiin viljellyn maan toisella puolella, jota olemme kutsuneet yhteismaaksi. Tämä yhteismaa jaettiin kahteen yhtäsuureen osaan (joista siis kumpikin vastasi yhtä neljäsosaa koko valtakunnan viljeltävästä maasta). Toista osaa kutsuttiin „kuninkaan maaksi", toista „auringon maaksi". Ja lakina oli se, että auringon maa oli ensinnä hoidettava, ennenkuin kukaan kääntyi omaan maahansa. Kun se maa oli viljelty sai kukin viljellä omaa palstaansa, ja vasta kun kaikki muu työ oli täydellisesti suoritettu, piti hänen täyttää osuutensa kuninkaan maan korjaamisessa ja muokkaamisessa. Jos siis odottamattoman huono sää viivytti satoa, niin vahinko koitui ensi kädessä

kuninkaalle eikä koskenut kansan yksityisosuuksia paitsi perin huonona vuotena. Auringon maa taas oli turvattu miltei kaikilta mahdollisuuksilta, jollei tullut täydellinen katovuosi.

Kastelemisessa noudatettin samaa järjestystä, ja kastelu olikin hyvin tärkeätä tässä maassa, joka suurimmalta osaltaan oli niin kuiva. Ennenkuin auringon maat olivat läpeensä kastellut, ei viety pisaraakaan kallista nestettä muualle; ja ennenkuin kaikkien yksityismaat olivat saaneet tarpeekseen, ei mitään vettä tullut kuninkaan pelloille. Syy tähän järjestelyyn näkyy jälempänä, kun kerromme, mitenkä näiden eri maitten tuotteet tulivat käytetyiksi.

Nähdään siis, että neljäsosa maan varoista joutui suorastaan kuninkaan käsiin, sillä tehtaissa ja kaivoksissa oli järjestys aivan sama – ensin neljäsosa auringolle, sitten puolet työmiehelle ja viimeinen neljännes kuninkaalle. Mitä sitten teki kuningas näillä suunnattomilla tuloillaan?

Ensinnäkin hän piti niillä yllä koko suurta hallituskoneistoa, josta jo on puhuttu. Kaikkien virkailijoitten palkat – suurten maakuntain ylhäisistä varakuninkaista halvimpiin sadanpäämiehiin asti – saivat kuninkaalta palkkansa ja sitäpaitsi kaikkien toimiensa ja matkojensa kustannukset.

Sen lisäksi hallitsija näillä varoillaan pystytti kaikki ne mahtavat julkiset rakennukset ja muut muistomerkit, joiden rauniotkin vielä herättävät ihmettelyämme 14,000 vuotta myöhemmin. Ne ihmeelliset tiet, jotka yhdistivät toisen kaupungin toiseen koko suuressa valtakunnassa ja jotka olivat uurretut granittivuorten läpi, viety huimaavia siltoja myöten yli syvien kuilujen, ja vesijohtojen mainio verkko – kaikki tuo saatiin aikaan ja pidettiin yllä „kuninkaan maista" ansaituilla tuloilla. Esim. vesijohdot olivat rakennetut sellaisella insinööritaidolla, joka on vertojaan vetämätön vielä meidän ajallamme, ja ne jakoivat tuota elonnestettä muuten niin vedettömän maan kaukaisimpiin sopukkoihin asti.

Kolmanneksi hallitsija rakennutti joukon suuria vilja-aittoja määrättyjen välimatkojen päähän toisistaan yli koko valtakunnan, ja piti ne aina täysinä. Sillä joskus sattui, että sade-aika kerrassaan jäi tulematta ja silloin nälkä olisi uhannut onnettomia maanviljelijöitä. Täytyi siis pitää sääntönä, että aina olisi varastossa kahden vuoden tarpeet koko kansaa varten – suurempi varasto

kuin mikään muu kansa maailmassa koskaan on pitänyt säilytettynä. Ja vaikka tämä oli suunnaton yritys, noudatettiin sitä uskollisesti kaikista vaikeuksista huolimatta. Kuitenkin tuskin edes Perun yksinvaltiaan mahti olisi sitä saanut aikaan, jollei heillä olisi ollut keino ravinnon keskittämiseen, joka oli yksi kuninkaan kemistien keksinnöistä. Mainitsemme siitä vielä myöhempänä.

Neljänneksi kuningas tällä osuudellaan piti yllä sotajoukkoa – sillä sotajoukko hänellä oli ja se oli hyvin harjotettu. Sitä käytettiin moniin muihinkin tarkotuksiin kuin vain taistelemiseen, eikä sodankäynnistä ollutkaan niin paljon huolta, koska sivistymättömät kansat valtakunnan ympärillä olivat oppineet tuntemaan ja pelkäämään hänen mahtiansa.

Mutta parempi on meidän toistaiseksi olla kuvaamatta sotajoukkojen tekemää erikoistyötä, ja sensijaan täydentää näitä valtiojärjestyksen yleispiirteitä mainitsemalla, mikä asema oli aurinkopappien suurella järjestöllä, jos katsotaan heidän toimintansa yhteiskunnallista puolta. Kuinka tuo luokka käytti suuria tulojaan, mitkä määrältään olivat samat kuin kuninkaan tulot näiden korkeimmillaan ollessa mutta huonompien aikojen sattuessa olivat paljon vähemmän alttiita vähentymään?

Kuningas todella sai ihmeitä aikaan omalla osingollaan maan rikkauksista, mutta hänen saavutuksensa olivat vielä vähäiset pappien laitoksiin verraten. Ensinnäkin he pitivät yllä loistavat auringontemppelit ympäri maan – pitivät ne niin rikkaina, että monen pienen kylän temppeleillä oli kultaisia koristuksia, jotka nykyisissä rahoissa olisivat monen kymmenen tuhannen markan arvoisia, ja suurempien kaupunkien katedraalit olivat niin rikkaita ja muhkeita, ettei niiden vertaisia ole sittemmin milloinkaan ollut maan päällä.

Toiseksi he antoivat ilmaisen kasvatuksen kaikille valtakunnan lapsille ja nuorille, pojille ja tytöille – eikä ainoastaan alkeisopetusta vaan ammattisivistystä ja harjotusta, jota jatkettiin 20:nteen ikävuoteen asti ja joskus tuntuvasti sen ylitsekin. Tästä kasvatuksesta myöhemmin enempi.

Kolmanneksi (ja tämä ehkä tuntuu lukijoistamme heidän merkillisemmältä toiminnaltaan) he pitivät täydellistä huolta kaikista sairaista. Tällä ei tarkoteta ainoastaan, että he olivat silloisia

lääkäreitä (vaikka he kyllä sitäkin olivat) vaan että siitä hetkestä asti kuin joku mies, nainen tai lapsi jotenkin tuli sairaaksi, hän heti joutui pappien hoitoon, eli kuten he hienommin sen lausuivat, tuli „auringon vieraaksi". Sairas heti vapautettiin kaikista velvollisuuksistaan valtiota kohtaan ja parantumiseensa asti sai ilmaiseksi kaikki tarpeelliset lääkkeet vieläpä ravinnonkin lähimmästä aurinkotemppelistä. Jos hän oli vaikeammin sairas, otettiin hänet tavallisesti temppeliin kuten sairaalaan, jotta hän saisi vielä huolellisempaa hoitoa. Jos sairas oli perheensä leivänhankkija, tulivat hänen vaimonsa ja lapsensakin „auringon vieraiksi", kunes hän parani. Nykyään kaikki järjestely, mikä edes kaukaisesti muistuttaisi tätä, veisi varmasti petollisuuteen ja „tekosairauteen", mutta se riippuu vain siitä, että nykyisiltä kansoilta puuttuu se valistunut yleinen mielipide, joka muinaisessa Perussa teki tuollaisen vilpin mahdottomaksi.

Neljänneksi — tämä on ehkä vielä enemmän hämmästyttävää — ***koko väestö*** 45 vuotiaista asti (paitsi virkamiehistö) oli myöskin „auringon vieraita". Arveltiin näet, että ihminen, joka oli työskennellyt 25 vuoden ajan 20-ikäisestä asti — jolloin hänen otaksuttiin ensin ottavan päälleen työosuutensa yhteiskunnassa — oli ansainnut levon ja mukavuuden loppu-iäkseen, elipä hän kuinka vanhaksi tahansa. Sentähden jokainen henkilö tultuaan 45 vuotiaaksi saattoi, jos hän halusi, liittyä johonkin temppeliin ja elää munkkilaiselämää tutkimalla ja miettimällä, tai jos hän halusi asua sukulaistensa luona niinkuin ennen, voi hän niinkin tehdä ja käyttää vapaa-aikaansa miten mieli. Tietysti hän ei mitenkään ollut estetty jatkamasta työtään kuinka kauan tahansa ja todellisuudessa useimmat ihmiset olivatkin jossakin työssä edelleen, vaikkapa se saattoi olla kevyttä „lystityötä". Vieläpä monta arvokasta keksintöä syntyi niiltä, jotka vapaina yhtämittaisen työn taakasta saivat seurata omia mielitekojaan ja huvikseen ja innokseen kokeilla niinkuin työhönsä sidottu mies ei voinut tehdä.

Virkailijat eivät kuitenkaan eronneet toimestaan 45 vuoden ikäisinä, paitsi jos olivat sairaita, eivätkä myöskään papit. Näissä molemmissa luokissa ajateltiin, että iän mukana lisääntynyt viisaus ja kokemus oli siksi arvokasta, ettei sitä saattanut jättää käyttämättä. Siksipä useimmiten papit ja virkailijat pysyivät kuolemaansa asti paikoillaan.

Nyt lienee ilmeistä miksikä pappien työtä pidettiin kaikkein tärkeimpänä ja miksi kaiken muun joutuessa kadon uhriksi auringon aarteet eivät saaneet kärsiä vähennystä, sillä niistä riippui sekä kansan uskonto että nuorison kasvatus ja sairaitten ja vanhuksien hoito.

Mitä tällä muinaisella hallitusjärjestelmällä siis saatiin aikaan? Jokaiselle miehelle ja naiselle taattiin täydellinen kasvatus ja annettiin hänelle tilaisuus kehittää mitä tahansa erityistä kykyä hänellä saattoi olla; sitten seurasi 25 vuoden työnteko – uutteraa kyllä mutta ei milloinkaan luonteelle sopimatonta eikä liiaksi rasittavaa – ja senjälkeen oli edessä mukava ja huoleton loppuelämä, jolloin hän oli kerrassaan vapaa kaikesta hädästä ja vaivasta. Muutamat tietysti olivat köyhemmät kuin toiset, mutta se, mitä nykyään kutsutaan köyhyydeksi, oli tuntematonta ja aivan turvattomaksi jääminen oli mahdotonta. Sen lisäksi rikokset olivat miltei olemattomia. Ihmekö siis, että maastakarkotusta pidettiin kauheimpana maallisena rangaistuksena ja että rajoilla asuvat kansat ihastuivat tuohon onnen maahan niinpiankuin heidän vähäinen järkensä saattoi älytä sen järjestystä.

Meidän on mieltäkiinnittävää tutkia noiden kaukaisten aikojen uskonnollisia käsityksiä. Jos meidän tulisi luokittaa heidän uskontoaan nykyisin tunnettujen joukkoon, pitäisi meidän kutsua sitä jonkinlaiseksi auringon-palvelukseksi, vaikkeivät he tietysti hetkeäkään ajatelleet pelkän näkyväisen auringon palvelemista. He pitivät Aurinkoa vertauskuvana, eikä sekään ole kylliksi sanottu. Jos tahtoisimme teosofisilla nimityksillä ilmaista heidän tunteitaan, tulisimme ehkä niitä lähimmälle sanoessamme, että he pitivät Aurinkoa Logoksen fyysillisenä ruumiina. Tuotakin ajatuksen määritystä he varmaan olisivat pitäneet liian epäkunnioittavana. He olisivat kysyttäessä vastanneet, että he palvelivat Auringon Henkeä, josta kaikki on tullut ja johon kaiken täytyy palata – eikä se ole niinkään huono selvitys tuosta suuremmoisesta totuudesta. Heillä ei näy olleen niinkään selvää tietoa jälleensyntymisestä. Siitä he kyllä olivat aivan varmat, että ihminen on kuolematon, ja he arvelivat, että hänen lopullinen kohtalonsa oli tulla Auringon Hengen luo – ehkä yhtyä Häneen yhdeksi, vaikkeivät he sitä opissaan selvästi määritelleet. He tiesivät, että ennen tätä lopullista täydellistymistä täytyy kulua pitkiä olemassaolon kausia, mutta

emme voi huomata, että he varmasti olisivat käsittäneet jonkun osan tuosta tulevaisuudesta olevan vielä maan päällä vietettävän.

Kaikkein huomattavin piirre heidän uskonnossaan oli sen iloisuus. Kaikkea surua ja murheellisuutta pitivät he suorastaan pahuutena ja kiittämättömyytenä, koska opetettiin, että Jumala tahtoo nähdä lapsensa onnellisina ja että hän itsekin suree nähdessään heidän surevan. Kuolemaa ei pidetty suremisen aiheena vaan pikemmin jonkinlaisena juhlallisen ja kunnioittavan ilon hetkenä, koska Suuri Henki oli pitänyt yhden lapsistaan arvokkaana lähestymään lähemmälle Häntä itseään. Saman käsityksen vuoksi pidettiin itsemurhaa kaikkein kauheimpana rikoksena ja uhmauksena. Ihminen joka teki itsemurhan, heittäytyi heidän mielestään kutsumattomana korkeampiin maailmoihin, ennenkuin häntä vielä oli pitänyt valmiina se ainoa Käskijä, jolla oli tarpeeksi tietoa ratkaistakseen asiaa. Ja todella sillä ajalla, josta nyt kirjotamme, oli itsemurha aivan tuntematon, sillä kansa oli yleensä hyvin tyytyväinen.

Heidän yleiset jumalanpalveluksensa olivat aivan yksinkertaiset. Joka päivä uhrattiin ylistyksiä Auringon Hengelle, mutta ei koskaan rukouksia, koska oli opetettu, että Jumala paremmin kuin he itse tiesi, mikä oli heidän hyväkseen. Se oli oppi, jota olisi hyvä ihmisten paremmin käsittää tänäkin päivänä. Hedelmiä ja kukkia uhrattiin heidän temppeleissään, ei sentähden että olisi luultu Auringonjumalan sellaisia palveluksia kaipaavan vaan ainoastaan merkiksi siitä, että he olivat kaikkensa Hänelle velkaa. Oli näet yhtenä pääoppina heidän uskonnossaan, että kaikki valo ja elämä ja voima tulee auringosta — minkä teorian täydellisesti ovat vahvistaneet nykyisen tieteen havainnot. Suurina juhlina pantiin toimeen loistavia kulkueita ja papit pitivät kansalle erityisiä puheita ja antoivat opetusta; mutta näissäkin saarnoissa oli yksinkertaisuus pääsäveleenä ja opetusta annettiin suureksi osaksi kuvien ja vertausten avulla.

Sattui kerran, että meidän tutkiessamme yhden erikoisen henkilön elämää me seurasimme häntä yhteen tällaiseen kokoukseen ja kuulimme hänen kerallaan sen saarnan, minkä siinä tilaisuudessa piti vanha valkohapsinen pappi. Ne harvat yksinkertaiset sanat, mitkä siinä lausuttiin, antanevat paremman käsityksen

tuon ikivanhan uskonnon sisäisestä hengestä kuin mitkään meidän kuvauksemme. Puhuja, verhottuna kultaiseen kaapuun, joka oli hänen virkansa merkki, seisoi temppeli-portaitten yläpäässä ja katsoi alas kuulijakuntaansa. Sitten hän alkoi heille puhua lempeällä mutta kaikuvalla äänellä, ja haasteli aivan tuttavallisesti, miltei niinkuin isä, joka kertoo lapsilleen tarinaa eikä niinkuin juhlallinen saarnaaja.

Hän puhui heidän Herrastaan, Auringosta, ja kehoitti heitä muistamaan, että Häneltä johtui kaikki, mitä he tarvitsivat ruumiillista hyvinvointiaan varten; että ilman Hänen ihanaa valoansa ja lämpöänsä maailma olisi kylmä ja kuollut ja elämä sen päällä mahdoton; että Hänen vaikutuksestaan johtui viljan ja hedelmien kasvu, joista he saivat ruokansa, ja myöskin raitis vesi, joka oli kaikkein kalleinta ja välttämättömintä. Sitten hän selitti heille, kuinka muinaiset viisaat olivat opettaneet, että tämän kaikille näkyvän vaikutuksen tuolla puolla oli toinen ja vielä suurenmoisempi toiminta, joka oli näkymätön, mutta niiden tunnettavissa, joiden elämä oli sopusoinnussa heidän Herransa tahdon kanssa; kuinka Aurinko yhdeltä puoleltaan täytti heidän ruumiinsa elämistarpeet, mutta toiselta ja paljon ihmeellisemmältä puoleltaan antoi elämän heidän sieluilleen. Hän näytti, että kummatkin nämä toiminnat olivat katkeamatta jatkuvia — että vaikka joskus Aurinko kätkeytyi lastensa näkyvistä, niin tämän ajottaisen poistumisen syynä oli maa eikä aurinko, sillä tarvitsi vain kiivetä kyllin korkealle vuorelle yli kaikkien peittävien pilvien, niin näkyi, että Herra loisti kirkkaudessaan kaiken aikaa, aivan riippumattomana siitä pilviverhosta, joka alhaalta käsin näytti niin tiheältä.

Tästä oli helppo siirtyä puhumaan siitä henkisestä alakuloisuudesta tai epäilyksestä, mikä joskus tuntuu peittävän sielun näkyvistä korkeammat vaikutukset. Ja saarnaaja terotti vakuuttavasti ja mieleenpainuvasti, että huolimatta kaikesta näennäisyydestä tässäkin vastaavaisuus piti paikkansa; että pilvet olivat aina ihmisten itsensä luomia ja että heidän vain tarvitsi kohota kyllin korkealle, niin käsittäisivät, että Hän oli muuttumaton ja että kaiken aikaa ylhäältä valui alas henkistä voimaa ja pyhyyttä, yhtä runsaasti kuin konsanaan. Alakuloisuus ja epäilys siis oli heitettävä pois, sillä se ei ollut muuta kuin tietämättömyyden ja järjettömyyden

tulosta ja moitittavaa, syystä että se ilmaisi kiittämättömyyttä kaiken hyvän Antajalle.

Toinen osa saarnasta oli yhtä käytännöllistä laatua. Pappi jatkoi lausumalla, että täysintä siunausta Auringon toiminnasta saattoivat kokea ainoastaan ne, jotka itse olivat aivan terveitä. Täydellisen terveyden merkki kaikilla aloilla ja asteilla oli, että ihmiset olivat Herransa Auringon kaltaisia. Se, joka oli fyysillisesti täysin terve, oli itse jonkinlainen pieni aurinko, joka kaikkialle ympärilleen valoi voimaa ja elämää, niin että hänen läsnäolonsa kautta heikko tuli vahvemmaksi ja sairaat ja kärsivät tulivat autetuiksi. Samalla tavalla, jatkoi hän, se ihminen, joka siveellisesti oli aivan terve, oli henkinen aurinko, joka säteili rakkautta ja puhtautta ja pyhyyttä kaikkiin, ketkä olivat niin onnellisia, että saivat olla hänen läheisyydessään. Tämä, sanoi hän, oli ihmisen velvollisuus – osottaa kiitollisuuttaan Herransa hyvistä lahjoista ensiksi valmistamalla itseään ottamaan niitä vastaan täydessä määrässään ja toiseksi antamalla niitä vähentymättömässä määrässä kanssaihmisilleen. Ja molemmat näistä tarkotuksista voitiin saavuttaa yhdellä tavalla ja ainoastaan yhdellä tavalla – nim. alituisesti toistamalla Auringon Hengen hyväntahtoisuutta, mikä Hänen lapsiansa aina vetää Häntä lähemmälle.

Tällainen oli se saarna, joka pidettiin neljätoista vuosituhatta sitten, ja vaikka se on yksinkertainen, täytyy meidän myöntää, että sen opetus on hyvin teosofista ja että siinä ilmenee paljon enemmän tietoa elämän totuuksista kuin monessa kaunopuheisemmassa saarnassa, mikä meidän päivinämme pidetään. Siellä täällä huomaamme pienempiä merkitseviä kohtia: esim. hänen tarkka tietonsa siitä, että terveestä ihmisestä säteilee ulos ylijäävää elonvoimaa, näyttää osottavan, että niillä esi-isillä, joista perintätieto johtui, oli ollut selvänäköisyys-kykyä.

Muistettakoon vielä, että lukuunottamatta pappien uskonnollista työtä, oli heidän yksinomaisena huolenaan kansan kasvatus. Kaikki opetus oli ihan ilmaista ja alkuasteet olivat kaikilla kansan luokilla ja kummallakin sukupuolella aivan samat. Lapset kävivät pienestä pitäin valmistavaa koulua ja siellä opetettiin poikia ja tyttöjä yhdessä. Näissä kouluissa annettiin jokseenkin samanlaista opetusta kuin nyt kansa- ja alkeiskouluissa, vaikka opetusaineet

olivatkin varsin erilaiset. Siellä opetettiin lukemaan, kirjottamaan ja jonkun verran laskemaan ja joka lapsen piti näitä osata, mutta aineet sisälsivät koko joukon muuta, jota on vaikeampi selittää. Koulussa annettiin näet jonkinmoinen valmis yleistieto tavallisimmista elämänsäännöistä ja yhteisistä asioista, niin ettei mikään lapsi kumpaakaan sukupuolta 10 – 11 vuoden iässä voinut olla tietämättä, miten elämän välttämättömät tarpeet hankittiin ja miten tavallisimpia töitä tehtiin. Mitä suurin hyväntahtoisuus ja rakastavaisuus vallitsi opettajien ja lasten välillä eikä ollut mitään, joka vähääkään olisi muistuttanut sitä epätervettä rangaistusjärjestelmää, mikä nykyaikaisessa kouluelämässä tekee niin turmiollista vaikutusta.

Koulutunnit olivat pitkät, mutta koulun harrastuksiin kuului niin paljon vaihtelua ja sellaista puuhaa, mitä me emme lukisikaan koulutyöksi, ja sentähden lapset eivät koskaan tulleet liiaksi rasitettua. Jokaiselle lapselle opetettiin esim. miten piti valmistaa ja keittää muutamia yksinkertaisimpia ravintoaineita, miten oli erotettava myrkylliset hedelmät terveellisistä, miten ruokaa ja suojaa oli löydettävä metsästä, miten oli käytettävä tavallisimpia työkaluja, puunveistossa, rakentamisessa ja pellon viljelyksessä, miten oli tietä löydettävä auringon ja tähtien aseman mukaan j. n. e. Vieläpä opetettiin lapsia soutamaan kanoottia, uimaan, kiipeemään ja hyppäämään ihmeen sukkelasti ja taitavasti. He saivat oppia, kuinka haavoja ja loukkauksia oli hoidettava ja kuinka eräitä lääkeyrttejä oli käytettävä. Kaikki tämä monipuolinen ja mieltäkiinnittävä oppikurssi ei heille ollut pelkkää teoretista tietoa; alituisesti vaadittiin heitä panemaan sitä kaikkea käytäntöön. Siten he ennenkuin pääsivät ulos valmistavasta koulusta, olivat tulleet hyvin sukkeliksi ja älykkäiksi pikku ihmisiksi, jotka johonkin määrin kykenivät omin päin toimimaan, tapahtuipa melkein mitä tahansa.

Heille selvitettiin myös tarkoin maansa hallitusmuoto ja syyt sen erilaisiin säädöksiin ja tapoihin. Mutta toiseltapuolen he olivat aivan tietämättömiä monesta asiasta, joita europpalaiset lapset saavat oppia; niinpä he eivät tunteneet muuta kieltä kuin omaansa, ja vaikka paljon painoa pantiin siihen, että sitä puhuttaisiin puhtaasti ja täsmällisesti, saavutettiin se taito enemmän alituisella pu-

heen harjotuksella kuin kieliopillisten sääntöjen seuraamisella. He eivät myöskään tunteneet algebraa, geometriaa tai historiaa eikä maantieteestä mitään omaa maatansa lukuunottamatta. Lähtiessään tästä alkeiskoulustaan he olisivat saattaneet rakentaa hyvin asuttavan talon, mutta he eivät olisi voineet laatia sen asemapiirrosta; he eivät myöskään tienneet mitään kemiasta mutta tunsivat hyvin käytännöllisen terveysopin pääpiirteet.

Jommoinenkin kykeneväisyys näissä erilaisissa hyville kansalaisille kuuluvissa toimissa oli lasten saavutettava, ennenkuin he saattoivat erota tästä alkeiskoulusta. Useimmat heistä ehtivät helposti tälle asteelle kahdentoista vuotiaina; muutamat huonolahjaisemmat tarvitsivat useita vuosia enemmän. Valmistavien koulujen pääopettajille kuului vastuunalaisena tehtävänä määrätä oppilaan tuleva toimiala; eli oikeammin neuvoa häntä siihen, sillä ei ketään lasta pakotettu antautumaan sellaiseen työhön, josta hän ei pitänyt. Joku määrätty ura hänen kuitenkin oli valittava, ja kun se oli päätetty, joutui hän jonkinlaiseen ammattikouluun, joka erityisesti oli omiansa valmistamaan häntä valitsemaansa elämänlaatua varten. Täällä hän vietti jälelläolevat yhdeksän tai kymmenen vuotta oppi-aikaansa, etupäässä harjottaen sitä käytännöllistä työtä, johon hän tulisi elämässään panemaan voimansa. Käytännöllisyys oli läpikäyvänä koko tuossa oppijärjestelmässä; verrattain vähän oli teoretista opetusta. Kun lapset olivat muutaman kerran saaneet nähdä jotakin työtä tehtävän, saivat he aina koettaa tehdä sitä itse ja tehdä sitä uudestaan ja uudestaan, kunnes siihen oppivat ja harjaantuivat.

Kaikissa näissä opetusmenettelyissä oli paljon sovittelun mahdollisuuksia. Niinpä esim. sellainen lapsi joka tarpeeksi koeteltuaan huomasi olevansa kykenemätön valitsemaansa työhön, sai luvan, neuvoteltuaan opettajiensa kanssa, valita toinen elämäntoimi ja siirtyä vastaavaan kouluun. Nämä siirrot näyttävät kuitenkin olleen harvinaisia, sillä useimmissa tapauksissa ennenkuin lapsi lähti ensimäisestä koulustaan, oli hän jo ilmaissut selvää taipumusta yhteen tai toiseen elämänuraan, joka nyt oli hänen edessään.

Jokaisella lapsella riippumatta siitä, missä luokassa hän oli syntynyt, oli mahdollisuus tulla kasvatetuksi maan hallitsevaan luokkaan, jos hän niin halusi ja opettajat siihen suostuivat. Mutta

harjotus tähän kunnia-asemaan oli niin ylen vaikea ja vaaditut ominaisuudet niin korkeat, että pyrkijöitten luku ei milloinkaan ollut liian suuri; pikemmin opettajat aina odottivat ja kaipasivat kykenevämpiä lapsia, yrittääkseen heitä kasvattaa tähän kunniakkaaseen mutta vaativaan asemaan, jos he suostuisivat siihen.

Oli useita toimia, joita poika saattoi valita, paitsi hallitusvirat ja pappius. Oli esim. useita teollisuushaaroja – monet niistä sellaisia, joissa taiteellista kykyä eri tavoilla kehitettiin; oli monta työalaa, joissa metalleja käsiteltiin, koneita laadittiin ja parannettiin, kaikenlaista rakennustyötä tehtiin. Mutta maan tärkein harrastus oli varmaan kuitenkin tieteellinen maanviljelys.

Tästä riippui suureksi osaksi kansan menestys ja sentähden tähän aina pantiin paljon huomiota. Pitkällä sarjalla kärsivällisesti jatkettuja kokeiluita, jotka ulottuivat läpi monen sukupolven, oli tarkasti tutkittu erilaisten maanlaatujen mahdollisuuksia, niin että sillä ajalla, josta nyt puhumme, oli jo olemassa suuri määrä perittyä tietoa tästä asiasta. Yksityiskohtaisia selontekoja kaikista kokeista säilytettiin sellaisessa paikassa, jota voisi kutsua tieteellisen maanviljelystoimiston arkistoksi, mutta yleistulokset kokeista laadittiin kansantajuiseen muotoon, jotka kansalle opetettiin lyhyitten lauselmien muodossa, niin että oppilaat helposti voivat pitää niitä muistissaan.

Niitä, jotka valitsivat toimialakseen maanviljelyksen, ei kuitenkaan kehotettu yksinomaan pitämään kiinni esi-isiensä mielipiteistä. Päinvastoin yllytettiin heitä kaikin tavoin uusiin kokeiluihin, ja jokainen, ken onnistui keksimään uuden hyödyllisen lannotusaineen tai työtäsäästävän koneen, sai hallitukselta palkintoja ja kunnianosotuksia. Yli maan oli siellä täällä joukko hallituksen koemaatiloja, joissa huolellisesti harjotettiin nuoria miehiä; täälläkin, niinkuin alkeiskoulussa opetus oli enemmän käytännöllistä kuin teoretista, ja jokainen opiskelija harjaantui omin päin täydellisesti suorittamaan jokaista osaa siitä työstä, jota hän jälkeenpäin tulisi valvomaan.

Näillä harjotusasemilla tehtiin kaikenlaisia uusia kokeita hallituksen kustannuksella. Keksijällä ei ollut tuota vaikeutta, mikä meidän päivinämme niin haitallisesti estää hänen menestystään: nim. sellaisen henkilön löytäminen, jolla on kylliksi pääomaa

keksinnön koettamiseksi. Hänen tarvitsi vain antaa aatteensa piirikuntansa päämiehelle, jota tarvittaissa avusti asiantuntijoitten neuvosto, ja jolleivät nämä voineet huomata keksinnössä mitään silminnähtävää virhettä, koeteltiin hänen keksintöään tai laadittiin hänen koneensa hänen omalla valvonnallaan eikä hänellä ollut mitään kustannuksia tai vaikeuksia siitä. Jos kokemus näytti, että hänen keksinnöstään oli jotakin hyötyä, otti hallitus sen heti käytäntöön ja käytti sitä, missä kulloinkin tarvittiin.

Maanviljelijöillä oli tarkkoja teorioja siitä, mitenkä erilaisia lannotusaineita oli käytettävä erilaisiin maanlaatuihin. He eivät ainoastaan käyttäneet sitä ainetta, jota me nykyään heidän maastaan tuomme samaa tarkotusta varten [1] vaan he yrittivät myöskin kaikenlaisia kemiallisia yhdistelmiä, joista muutamat olivat hyvinkin onnistuneita. Heillä oli nerokas vaikka työläs keino virtsan talteen ottamiseksi ja se oli ainakin yhtä tehokas kuin mikään nykyisin käytetty menetelmä.

He olivat myöskin paljon edistyneet koneitten rakentamisessa ja käyttämisessä, vaikka useimmat näistä koneista olivat yksinkertaisempia ja karkeampia kuin meikäläiset ja vaikkei heillä ollut sitä äärimmäistä tarkkuutta pienten osasten sovittamisessa toisiinsa, mikä on nykyaikaisen teollisuuden niin silmiinpistävä ominaisuus. Mutta vaikka heidän konelaitoksensa usein olivat suuret ja kömpelöt, olivat ne tehokkaasti toimivia eivätkä niin helposti joutuneet epäkuntoon. Yksi esimerkki, jonka huomasimme, oli omituinen kylvökone, jonka pääosa oli tehty ikäänkuin jonkun hyönteisen munanlasku-elimen muotoon. Se näytti hyvin leveältä matalalta vaunulta ja sitä vedettäessä vainion poikki, se automatisesti kaivoi kymmenen reikää säännöllisen välimatkan päähän toisistaan, pudotti kuhunkin siemenen, kasteli sitä ja tasotti taas maan sen päältä.

Heillä oli nähtävästi myös jonkun verran tietoa vesikoneistosta, sillä monet heidän laitoksistaan kävivät vesivoimalla - varsinkin ne, joita käytettiin heidän monipuolisessa kastelulaitoksessaan. Tämä järjestelmä oli muuten tavattoman tehokas ja käy-

---

[1] „Guanoa", lintujen ulostuksista syntynyttä ainetta, jota Perun rannikoilla tavataan syvinä, vuosituhansien aikana syntyneinä kerrostumina. Käytetään paljon lannotusaineena. *Suom.*

tännöllinen. Suuri osa maasta oli vuoristoa ja olisi luonnollisessa tilassaan ollut aivan epäedullinen viljeltäväksi. Mutta nuo muinaiset asukkaat tekivät vuorille pengermiä, jokseenkin samaan tapaan kuin nyt tehdään Ceylonin vuoriseudussa.

Ken on matkustanut rautatiellä Rambukkanasta Peradeniyaan Ceylonissa, on varmaan huomannut monta esimerkkiä tällaisesta työstä. Vanhassa Perussa käytettiin suurten asutuspaikkojen lähistöllä jokainen mahdollinen maanala mitä tarkimmin viljelyksen hyväksi.

Heillä oli paljonkin tieteellistä tietoa, mutta heidän tieteensäkin oli kauttaaltaan perin käytännöllistä laatua. Heillä ei ollut käsitystäkään sellaisesta pelkästään tietopuolisesta tieteen harrastuksesta, mitä meidän keskuudessamme harjotetaan. Esim. kasvitiedettä he tarkasti tutkivat, mutta ei ensinkään meidän näkökannaltamme. He eivät välittäneet kasvien luokittamisesta selvä- ja salasiittiöisiin, ei kukan heteitten ja emien luvusta, ei lehtien asennosta rungossa. Se mitä he kasveista tahtoivat tietää, oli: mitä ominaisuuksia sillä oli, miten niitä voitiin käyttää lääketieteessä, miten ne kelpasivat ravinnoksi tai väriaineiksi. Tämän he tiesivät ja tarkalleen.

Samaten oli heidän kemiansa laita: heillä ei ollut mitään tietoa atomien luvusta ja järjestyksestä jossakin hiiliyhdistyksessä; niin, eivätpä he ensinkään ajatelleet atomeja ja molekylejä, mikäli voimme huomata. Heidän huomiotaan kiinnittivät ainoastaan sellaiset kemialliset ainekset, joita voitiin käyttää hyödyksi: ne, joita voitiin yhdistää lannotusaineiksi eli kasvien ravinnoksi, ne, joita voitiin käyttää eri teollisuuden haaroissa, ne jotka tuottivat kaunista väriä tai hyödyllistä happoa. Kaikkia tieteellisiä tutkimuksia harjotettiin ainoastaan jotakin erityistä käytännöllistä näkökohtaa silmälläpitäen. He koettivat kyllä alati keksiä uutta, mutta aina ajatellen jotakin määrättyä ihmiselämään kuuluvaa tarkotusta eikä koskaan pelkkää abstraktista tietoa varten.

Ehkäpä lienee heidän tähtitieteensä se ala, jossa he tulivat lähimmälle abstraktista tiedettä; mutta tähtitiedettä pidettiinkin enemmän uskonnollisena kuin maallisena tietona. Se erosi muusta tutkimuksesta siinä, että se oli pelkästään perittyä ja ettei yritettykään lisätä mitään entiseen tietovarastoon. Se varasto ei ollut

suuri, vaikka se oli kylliksi tarkka, niin pitkälle kuin se ulottui. He ymmärsivät, että planetat erosivat muista tähdistä, ja kutsuivat niitä maan sisariksi – sillä he tunnustivat, että maa oli yksi niistä – eli joskus „Auringon vanhemmiksi lapsiksi". He tiesivät, että maa oli pallomainen, että päivä ja yö johtui sen kiertämisestä akselinsa ympäri ja vuodenajat sen vuotuisesta kierroksesta auringon ympäri. He tiesivät myöskin että kiintotähdet olivat ulkopuolella aurinkokuntaa, ja he pitivät pyrstötähtiä lähettiläinä, jotka tulivat heidän Herransa Auringon luo muitten suurten Olentojen luota; mutta epätietoista on, tokko heillä oli mitään likimääräistäkään käsitystä näiden kaikkien taivaankappaleitten todellisesta ko'osta.

He kykenivät laskemaan sekä auringon että kuun pimennykset aivan tarkasti, mutta tämä ei tapahtunut havainnollista tietä vaan käyttämällä perittyä kaavaa. He ymmärsivät näiden pimennysten syyn eivätkä näy panneen niihin suurtakaan merkitystä. On kyllälti todistuksia siitä, että ne, joilta he perivät traditsioninsa, joko kykenivät tekemään suoranaisia tieteellisiä havaintoja tai että heillä muussa tapauksessa oli sellaiset selvänäköisyys-kyvyt, ettei tuota omaa havaintoa tarvittu. Mutta perulaisilla ei ollut kumpaakaan näistä kyvyistä sillä ajalla, jolloin nyt tutkimme heitä. Ainoa yritys, minkä he näyttivät tehneen personallisiin havaintoihin, oli keskipäivän tarkan hetken määrääminen mittaamalla huolellisesti erään korkean pilarin varjon pituutta temppeli-alueella. Pantiin kiviuurteisiin pieniä puikkoja varjon merkitsemiseksi tarkalleen. Samaa perin alkuperäistä laitosta käytettiin kesä- ja talvipäiväseisausten määräämiseen, koska näiden yhteydessä aina pidettiin erikoisia uskonnollisia juhlia.

XII LUKU.

KAKSI ATLANTILAISTA SIVISTYSTÄ.

(Toltekkilainen, muinaisessa Perussa, 12,000 vuotta e. Kr.)

(Jatkoa.)

Tämän muinaisen rodun rakennustaito erosi monin tavoin kaikesta, mihin me olemme tutustuneet, ja sen tutkiminen olisi ihmeen mieltäkiinnittävää sellaiselle selvänäkijälle, jolla olisi ammatillista tietoa tällä alalla. Kun meiltä puuttuu tällaista tietoa, on meidän vaikea tarkasti kuvata yksityispiirteitä, vaikka me kenties voimme kuvata sitä yleisvaikutusta, minkä heidän rakennustaitonsa tekee nykyaikaisen katsojan silmälle.

Heidän rakennuksensa olivat suunnattomia, mutta vaatimattomasti tehtyjä. Useat niistä todistivat olevansa vuosikausien kärsivällisen työn tulosta, mutta silminnähtävästi niissä oli enemmän pidetty käytännöllisyyttä silmällä kuin ulkonäköä. Monet olivat hyvinkin laajapiirteisiä, mutta meidän silmällemme ne tuntuvat hieman suhdattomilta, koska katot miltei aina ovat liian matalat huoneitten kokoon nähden. Niin esim. ei ollut ensinkään tavatonta löytää jonkun kuvernöörin talossa useita huoneita noin Westminster Hallin suuruisia ja kuitenkaan ne eivät olleet enemmän kuin noin 12 jalan korkuiset lattiasta kattoon. Pilarit eivät olleet tuntemattomia, mutta niitä käytettiin harvoin ja missä me olisimme rakentaneet siron pylväskäytävän, oli muinaisessa Perussa tavallisesti muuri lukuisin aukoin. Ne pilarit, mitä löytyi, olivat paksuja ja usein olivat tehdyt yhdestä yksinäisestä kivestä.

Todellinen holvi päätekivineen oli heille nähtävästi tuntematon, vaikkei suinkaan puuttunut ikkunoita ja ovia puolikaarenmuotoisine kamanoineen. Kun nämä olivat vähän suurempia, tehtiin

toisinaan metallista raskas puolikaari ja kiinnitettiin pihtipieleen; mutta tavallisesti he luottivat kokonaan siihen lujaan kiinnitysaineeseen, jota he käyttivät muurisaven asemesta. Tämän aineksen tarkkaa laatua me emme tunne, mutta se oli varmasti pitävää. He hakkasivat ja sovittivat yhteen suunnattomia kivilohkareita mitä täsmällisimmin, niin että liitoskohtaa tuskin näkyi; sitten he laastitsivat liitoskohdan ulkopuolen savella ja valoivat sisään „muurisaveaan" kuumassa ja juoksevassa tilassa. Koska raot kivien välillä olivat niin pienet, tunkeutui tämä neste niihin ja täytti ne, ja jäähtyessään se kovettui piikiven kovuiseksi, jota se muuten muistuttikin ulkomuodoltaan. Sitten raavittiin savi pois ulkopinnalta ja muuri oli valmis, ja jos vuosisatojen kuluessa joku halkeama näkyi seinämässä, ei se ainakaan ollut missään liitoskohdassa, sillä nämä paikat olivat vahvemmat kuin itse kivi.

Useimmat maalaisten talot olivat rakennetut sellaisista aineksista, joita meidän täytyy kutsua tiileiksi, koska ne tehtiin savesta; mutta „tiilikivet" olivat suuria kuutioita, joka suuntaan jalan mittaisia. Eikä savi ollut „leivottu" vaan sekotettu jollakin kemiallisella valmisteella ja jätetty ulkoilmaan muutamiksi kuukausiksi kovettumaan: pitäväisyydeltään ja näöltään ne siis muistuttivat sementtilohkareita enemmän kuin tiilejä ja niistä rakennettu talo oli tuskin sen huonompi kuin pelkästä kivestä rakennettu.

Kaikki talot, pienimmätkin, olivat rakennetut klassilliseen ja itämaiseen tapaan, niin että keskellä oli sisäpiha, ja kaikki seinät olivat ainakin meidän mielestämme tavattoman paksut. Yksinkertaisimmissa ja halvimmissa taloissa oli ainoastaan neljä huonetta, yksi pienen pihasen kullakin sivulla, jonne päin olivat sisäänkäytävät, ja kun ei näissä huoneissa tavallisesti ollut ikkunoita, näyttivät ne ulkoapäin paljailta ja ikäviltä. Hyvin vähän pantiin ulkonaiseen kaunistukseen huomiota kaupungin tai kylän köyhemmissä osissa; jonkinlainen hyvin yksinkertainen muurinreunus oli tavallisesti ainoa, mikä katkaisi seinien paljaan yksitoikkoisuuden.

Sisäänkäytävä pihaan oli aina suorakaiteen yhdestä nurkasta ja varhempina aikoina oli ovena vain suuri kivilaatta, joka uurteita myöten ja painojen avulla vedettiin ylös. Kun ovi suljettiin, voitiin vastapainot panna hyllyille ja irrottaa, niin että ovi oli aivan liikkumaton massa, mikä olisi ollut hyvin pahana vastuksena

rosvolle, jos sellaista olisi ollut tässä hyvin järjestetyssä valtiossa. Parempiluokkaisten taloissa tämä ovilaatta oli taiteellisesti kaverrettu ja myöhemmin sen sijalle tuli paksu metallilevy. Kuitenkin oven kiinnitystapa pysyi miltei samana, vaikka muutamissa tapauksissa huomataan raskaita metalliportteja, jotka kääntyivät vaarnojen ympäri.

Suuremmat talot olivat tavallisesti rakennetut aivan saman suunnitelman mukaisesti, vaikka niissä käytettiin paljon enemmän koristeita, ei ainoastaan niin että kivet olivat mallien mukaan hakattuja vaan myöskin siten, että niiden pinnalla kulki leveitä metalli-reunuksia. Tässä ilmanalassa olivat näin lujasti rakennetut talot melkein häviämättömiä ja useimmat niistä taloista, mitkä tänä aikana, josta kirjotamme, olivat käytännössä, olivat juuri tätä laatua. Muutamat myöhemmistä – jotka nähtävästi olivat rakennetut niinä vuosisatoina, jolloin kansa oli tullut vakuutetuksi hallitusjärjestelmän vankkuudesta ja kykeneväisyydestä hankkimaan laeille kunnioitusta – sisälsivät kaksinkertaisen huonerivin sisäpihan ympärillä, kuten jossakin nykyaikaisessa talossa. Toinen rivi huoneita vietti pihalle päin (joka silloin oli kaunis puutarha), toinen taas ulos maalle päin. Jälkimäisessä huonerivissä oli taas suuret akkunat – eli oikeammin aukot, sillä vaikka valmistettiin useammanlaatuista lasia, ei sitä käytetty ikkunoihin. Ikkunat suljettiin vain laskettavilla kivillä, niinkuin ovia.

Näkyy siis, että rakennustyyli sekä suurissa että pienissä taloissa oli jokseenkin jylhää ja yksitotista, vaikka se erinomaisesti sopi siihen ilmastoon. Katot olivat enimmäkseen raskaat ja melkein tasaiset sekä tehtiin aina joko kivestä tai metallilevyistä. Yksi heidän rakennustaiteensa huomattavia seikkoja oli se, että siitä miltei kokonaan puuttui puuaines, jota he välttivät sen palavaisuuden takia. Tämän varovaisuuden vuoksi tulipalot olivat muinaisessa Perussa tuntemattomia.

Itse rakennustyö toimitettiin omituisella tavalla. Ei käytetty telineitä, vaan sitä myöten kuin talo kohosi, täytettiin sisäpuoli mullalla, niin että kun seinät olivat nousseet täyteen korkeuteensa, oli niiden sisäpuolella tasainen maanpinta. Tämän päälle pantiin kattokivet ja sitten valettiin niiden väliin kuumaa sementtiä, kuten ainakin. Niin pian kuin tämä oli kovettunut, kaivettiin maa pois

ja katto jäi kannattamaan suunnatonta painoaan. Tuon ihmeellisen sementin ansiosta näyttää katto aina kannattaneenkin hyvin lujasti. Todella kun talo oli valmis, muodostivat seinät ja katto aivan kuin yhtenäisen kiinteän paaden, ikäänkuin se olisi hakattu suoraan kalliosta. Sivumennen sanoen, hakattiin muutamin paikoin vuoristossa myös suoraan kallion sisään taloja.

Toinenkin kerros oli liitetty muutamiin pääkaupungin taloihin, mutta se aate ei ollut saavuttanut suosiota ja tällaiset rohkeat uutuudet olivat hyvin harvinaisia. Jotakin, mikä muistutti päällekkäin olevia kerroksia, saatiin aikaan omituisella tavalla muutamissa paikoin, missä asui Auringon munkkeja ja pappeja, mutta sen pystyttäminen tapahtui semmoisella tavalla, jota ei mitenkään olisi voitu laajemmin ottaa käytäntöön väkirikkaassa kaupungissa. Ensinnä tehtiin suunnaton neliömäinen tasapenger maasta, noin tuhat jalkaa leveä joka puolelta ja 15—18 jalkaa korkea. Tämän päälle, mutta viidenkymmenen jalan etäisyyteen reunasta, rakennettiin toinen suunnaton 900 jalan levyinen penger. Tämän päälle kolmas, 800 jalan levyinen, j. n. e. yhtäläisesti väheten laajuudeltaan, kunnes kymmenennessä kerroksessa oli sadan jalan levyinen neliö, ja sen keskustaan he rakensivat pienen pyhäkön Auringolle.

Kokonaisuus tuli näyttämään suurelta, latuskaiselta pyramidilta, joka levein, matalin penkerein kohosi ilmoille. Ja jokaiseen tällaiseen suureen penkereeseen he kaivoivat huoneita — koppeja, joissa asui munkkeja ja heidän vieraitaan. Jokaisessa kopissa oli ulko- ja sisä-huone. Sisä-huone sai valoa ulommasta huoneesta, joka oli aivan avonainen siltä puolelta, mikä oli ulospäin: siinä oli näet vain kolme seinää ja katto. Molempien huoneitten katot ja seinät olivat tehdyt paasista, mitkä tavallisuuden mukaan oli sementillä lujitetut. Edustalla olevat terassit oli tehty puutarhoiksi ja kävelypaikoiksi, ja kaiken kaikkiaan nuo kopit olivat hauskoja asumapaikkoja. Monasti oli näitä penkereitä saatu suoraan kallioon hakkaamalla, mutta useimmat pyramidit olivat keinotekoisesti laaditut. Tavallisesti kaivettiin tunneleita tällaisen pyramidin alimman kerroksen sisään ja sinne tehtiin maanalaisia huoneita, joita tavallisesti käytettiin säilytysaittoina viljaa ja muita tarveaineita varten.

Näiden merkillisten litteitten pyramidien lisäksi oli olemassa

tavallisia aurinko-temppeleitä, joista muutamat olivat hyvinkin suuria ja täyttivät suuren maa-alan, vaikka niillä kaikilla oli yhteisenä se vika, että ne europpalaisten mielestä olivat pituuteensa nähden liian matalia. Niitä ympäröi aina ihanat puutarhat, joiden puitten alla enimmäkseen tapahtui se opetustyö, joka syystä oli temppelien ylpeytenä.

Jos näiden temppelien ulkopuoli joskus olikin vähemmän vaikuttava kuin olisi ollut suotava, niin sisäpuoli taas korvasi kaikki mahdolliset puutteet. Vielä tuhansia vuosia myöhemmin kun kourallinen espanjalaisia onnistui panemaan valtansa alle sen heikontuneen rodun, mikä oli tullut nyt kuvattavana olevan rodun sijalle, vielä silloinkin pisti silmään, kuinka tavattoman paljon kallista metallia perulaiset käyttivät koristuksiinsa. Tosin siihen aikaan, josta me nyt kirjotamme, asukkaat eivät osanneet meidän kultaamistaitoamme, mutta he olivat erinomaisen taitavia takomaan metallia suuriin ohuihin levyihin, eikä ollut tavatonta, että suuremmat temppelit olivat suorastaan verhotut kullalla ja hopealla sisäpuoleltaan. Seiniä peittävät laatat olivat usein neljännestuuman paksuisia ja kuitenkin ne muovailtiin hienojen kiviveistosten päälle, ikäänkuin ne olisivat olleet paperia. Meidän nykyiseltä näkökannaltamme tällainen temppeli usein sisälsi kuvaamattomia rikkauksia.

Se kansa, mikä näitä temppeleitä rakensi, ei kultaa ensinkään lukenut rikkaudeksi samassa mielessä kuin me nyt, vaan ainoastaan kauniiksi koristeeksi. Muistettakoon, että tämänlaatuiset koristeet eivät suinkaan olleet vain temppeleille ominaisia; kaikissa huomattavimmissa taloissa oli sisäseinät verhottu jollakin metallilla, aivankuin nykyään paperoidaan seiniä, ja paljas kiviseinä sisällä paistamassa merkitsi heille samaa kuin meille valkeaksi rapattu seinä. Sitä ei siis käytetty muuna kuin ulkoseininä, paitsi maalaisten asunnoissa. Kuitenkin ainoastaan kuninkaan ja korkeimpien kuvernöörien palatsit olivat puhtaalla kullalla sisustetut, kuten temppelit. Tavalliselle väestölle tehtiin kaikenlaisia kauniita ja hyödyllisiä sekotuksia ja verrattain vähästä maksusta saatiin hyvin kauniita tuloksia.

Ajatellessamme heidän rakennustaidettansa, meidän ei pidä unohtaa sitä linnotusketjua, minkä kuningas pystytti valtakuntansa

rajojen ympärille, pitääkseen erillään rajojen takana olevia raakalaisheimoja. Tässäkin tarvittaisiin asiantuntijaa kuvaamaan ja oikein arvostelemaan niitä, mutta aivan outokin saattaa nähdä, että monissa tapauksissa oli näiden linnotusten paikka ihmeteltävän hyvin valittu ja että niiden on täytynyt olla aivan hajottamattomia ilman nykyaikaisia ampumavehkeitä. Niiden seinät olivat muutamin paikoin suunnattoman paksut ja korkeat ja olivat omituiset siitä että ne (kuten muutkin korkeat muurit tuossa maassa) vähitellen kapenivat, niin että ne oltuaan perustukseltaan monen jalan vahvuiset, tulivat paljon soukemmiksi 20—30 kyynärän korkeudessa. Tähystyshuoneita ja salaisia käytäviä koverrettiin näiden ihmeellisten vallien sisään ja linnotuksen sisäpuoli oli niin varustettu, ravinnon ja muun puolesta, että sen väestö saattoi huoleti kestää pitemmänkin piirityksen. Katsojaa erittäin hämmästytti, kuinka nerokkaasti oli sijotettu toinen portti toisen jälkeen pitkin ahtaita ja mutkikkaita käytäviä, niin että sotajoukko, joka olisi koettanut linnotusta vallottaa, olisi ollut kokonaan piiritettyjen armoilla.

Mutta tämän omituisen kansan kaikkein ihmeellisimmät rakenteet olivat epäilemättä heidän tiensä, siltansa ja vesijohtonsa. Tiet kulkivat satoja engl. penikulmia (muutamat niistä yli tuhannen penink.) maan poikki välittämättä ensinkään luonnonesteistä, ja olisivat herättäneet rohkeimpienkin nykyaikaisten insinöörien ihmettelyä. Kaikki oli tehty suunnattomissa mitoissa, ja jos monin paikoin niihin oli vaadittu miltei käsittämättömän paljon työtä, niin tuloksetkin olivat mahtavat ja kestävät. Tie oli kauttaaltaan peitetty tasa-paasilla, jokseenkin samaan tapaan kuin Lontoon katujen käytävät. Mutta molemmin puolin tietä pitkin matkaa oli istutettu puita varjostusta varten ja hyvänhajuisia pensaita, jotka täyttivät ilman tuoksullaan. Nämä muhkeat kivitetyt puistotiet muodostivat verkon ympäri koko maan ja niitä pitkin liikkui joka päivä edestakaisin kuninkaan lähettiläitä. Nämä miehet olivat samalla postinkuljettajia, ja heidän toimenaan oli maksutta kuljettaa kirjeitä kenen puolesta tahansa, joka tahtoi niitä lähettää.

Mutta vasta silloin kun tienrakentajat tulivat äkkijyrkänteelle tai virran luo, näyttäytyi kansan kärsivällinen neuvokkuus ja lannistumaton kestävyys ylimmillään. Niinkuin on sanottu, he eivät tunteneet todellisen holvirakenteen periaatetta mutta he tulivat

sitä niin lähelle kuin mahdollista sillanrakentamisessa, kun he panivat yhden kivikerroksen ulottumaan alempana olevaa hiukan pitemmälle j. n. e., kunnes täten viimein kaksi sillan puoliskoa yhtyi ja heidän mainio sementtinsä kovetti sen kaiken yhtä lujaksi kuin kiinteän kallion. He eivät tunteneet veteen pantavia sulkuarkkuja vaan tuhlasivat uskomattomasti vaivaa kääntämällä pois uomastaan virran siksi ajaksi, että saivat sillan rakennetuksi. Toisin sanoin he rakensivat sulun virtaan siihen kohtaan asti, missä tukipylvään piti seistä ja kun se oli valmis, rikkoivat pois virranestäjän. Näitten vaikeuksien vuoksi he mieluummin rakensivat maapenkereen joen yli kuin tavallisen sillan, missä suinkin oli mahdollista. He veivät usein vesijohdon tai tien syvänkin kuilun yli, jonka pohjalla juoksi voimakas virta, siten että tekivät sen poikki suunnattoman maaharjanteen, jonka läpi kulki monta peitettyä ojaa.

Heidän kastelulaitoksensa oli ihmeen täydellinen ja sitä jatkoi hyvällä menestyksellä myöhempikin rotu, niin että suuri osa siitä maanalasta, mikä nyt on muuttunut erämaaksi, oli vihreätä ja hedelmällistä aina siihen asti kunnes vedenkuljetus joutui espanjalaisten valiottajien käsiin, jotka vielä vähemmän kykenivät niitä hoitamaan kuin edeltäjänsä. Todennäköisesti ei maailmassa ole tehty mitään loistavampia insinööri-tekoja kuin ne tiet ja vesijohdot, mitkä löytyivät muinaisessa Perussa. Ja näitä ei valmistettu orjien tai vankien pakkotyöllä vaan työn tekivät säännöllisestä maksusta maan omat kansalaiset saaden paljon apua sotajoukolta.

Kuningas ylläpiti suurta sotavoimaa, jotta se aina olisi valmiina torjumaan rajaheimojen hyökkäykset, mutta koska sotilaitten aseet olivat yksinkertaiset ja he tarvitsivat verrattain vähäistä harjotusta, olivat he suurimman osan ajastaan käytettävissä muihin yleisiin toimiin. Heille kuului huolenpito kaikkien yleisten rakennusten ja teitten korjauksesta ja he muodostivat myös sen alituisen joukon postinkuljettajia, jotka veivät sanomia ja viestejä ynnä yksityistä kirjeenvaihtoa yli valtakunnan. Kaiken tämän kunnossapitämiseen arveltiin sotajoukon hyvin riittävän. Ainoastaan kun uusi tie oli tehtävä tai uusi linnotus rakennettava, palkattiin lisäksi muuta väkeä.

Tietysti sattui usein, että puhkesi sota ulkopuolisten vähemmän sivistyneitten heimojen kanssa, mutta sillä ajalla, josta nyt puhumme, eivät nämä tuottaneet mitään pahempia vaikeuksia. Heidät helposti karkotettiin ja heiltä vaadittiin pakkokorvausta, tai joskus, jos he näyttivät olevan korkeampaan sivistykseen mahdollisia, heidän maansa liitettiin valtakuntaan ja he joutuivat sen sääntöjen alaisiksi. Tietysti oli aluksi paljon hankaluutta näitten uusien kansalaisten hallitsemisessa; he eivät ymmärtäneet tapoja eivätkä useinkaan nähneet syytä, miksi niihin mukautuisivat; mutta jonkun ajan päästä useimmat heistä tottuivat asioiden menoon ja ne parantumattomat, jotka eivät osanneet tulla toimeen, karkotettiin muihin maihin, mitkä vielä eivät olleet valtakuntaan liitetyt.

Sodankäynnissään nämä perulaiset olivat sangen inhimillisiä; tämä lempeys oli heille verrattain helppoa, koska he miltei aina olivat voitolla taistellessaan villien kanssa. Heillä oli sananlasku: „Ei pidä koskaan olla julma viholliselle, koska hän huomenna on ystävä.“ Kukistaessaan ympäröiviä kansoja he koettivat sen tehdä niin vähäisellä verenvuodatuksella kuin suinkin, jotta nämä mielellään yhtyisivät samaan valtakuntaan ja tulisivat hyviksi kansalaisiksi, tuntien veljellisyyttä voittajiansa kohtaan.

Heidän tärkeimmät aseensa olivat keihäs, miekka ja jousi ja he käyttivät myös paljon *bolassia,* jota Etelä-Amerikan intiaanit vielä tänä päivänä käyttävät. Siinä on kaksi kiveä tai metallikuulaa nuoralla yhteenliitettyinä ja ne heitetään siten että kääriytyvät miehen tai hevosen jalkoihin ja kaatavat hänet maahan. Puolustaessaan linnotusta he vierittivät suuria kivilohkareita hyökkääjien päälle ja rakennus olikin erityisesti laitettu tätä tarkotusta silmälläpitäen. Miekka, jota käytettiin, oli lyhyt, enemmän suuren veitsen kaltainen, ja siihen tartuttiin vasta kun keihäs oli taittunut tai pois heitetty. Tavallisesti he pyrkivät hämmentämään vihollisensa taajalla yhteisellä nuolisateella, ja sitten, ennenkuin nämä ehtivät toipua, hyökkäämällä keihäineen heidän kimppuunsa.

Aseet olivat hyvin tehtyjä, sillä kansa oli mainio tekemään metallityötä. He käyttivät rautaa, mutta eivät osanneet tehdä siitä terästä ja rauta oli heille vähempiarvoinen kuin kupari ja erilaiset pronssi-ainekset, koska näitä kaikkia voitiin tehdä hyvin koviksi sekottamalla niihin tuota erinomaista sementtiä, jotavastoin rauta

ei siihen niin hyvin kelvannut. Kovettamismenettely onnistui niin hyvin, että pelkkä kuparikin näin sekotettuna saattoi muodostaa yhtä hienon ja lujan terän kuin meidän parhain teräs ja aivan epäilemättä muutamat heidän metallisekotuksistaan olivat kovemmat kuin mikään metalli, jota me nykyisin valmistamme.

Ehkä kaikkein huomattavin seikka heidän metallityössään oli sen erinomainen hienous ja siropiirteisyys. Muutamat heidän kaiverruksistaan olivat todella ihmeteltäviä — melkein liian pieniä paljain silmin nähtäviksi, ainakaan meidän silmimme. Kaikkein parhainta oli varmaan heidän filigrammityönsä, jossa he olivat niin taitavia; on mahdotonta käsittää, kuinka tätä olisi voitu tehdä ilman suurennuslasia. Monet esineet olivat niin kuvaamattoman hienosti kaiverretut, ettei niitä lainkaan voinut puhdistaa tavallisin keinoin. Ne olisivat heti turmeltuneet hieromisesta tai tomuttamisesta; sentähden täytyi niitä puhdistaa, milloin oli tarpeellista, jonkinlaisella puhalluspillillä.

Toinen heille ominainen työala oli saviteollisuus. Sekottamalla jotakin kemiallista ainetta saveen he onnistuivat sitä muuttamaan ihanan karmosinipunan väriseksi, ja sitten he siihen sovittivat kultaa ja hopeaa, saaden aikaan senlaatuisia teoksia, joita emme muualla ole nähneet missään. Tässäkin meidän ihmettelyämme herättää heidän viivojensa erinomainen hienous. Muita kauniita värejä myös saatiin aikaan, ja kun vielä vähän mukailtiin tuota kaikkeen soveltuvaa kivikovaa sementtiä, tuli se niin läpinäkyväksi kuin meidän kirkkain lasimme. Siinä oli myös se suuri etu, että se oli paljon vähemmän haurasta kuin nykyinen lasi. Se muistutti paljon sitä „muovailtavaa lasia", josta luemme keskiaikaisissa saduissa. Heillä epäilemättä oli tieto eräänlaisen ohuen porsliinin valmistuskeinosta. Tämä porsliini taipui särkymättä, kuten tulemme näkemään, kun puhumme heidän kirjotusneuvoistansa.

Koska kansan tapana oli käyttää niin vähäsen puuta, olivat metallityöt ja savivalmisteet puutöitten sijalla useimmissa tapauksissa ja tämä menestyi paljon paremmin kuin me näinä aikoina pidämme mahdollisenakaan. Epäilemättä muinaiset perulaiset alituisesti tutkiessaan kemiaa olivat keksineet muutamia yhdistyksiä, jotka vielä ovat meidän teollisuudessamme tuntemattomia. Mutta

aikaa myöten tulevat ne kyllä jälleen löydetyiksi tässä viidennessä rodussa ja kun se kerran tapahtuu, silloin aikamme pakottava tarve ja kilpailu tulee heti sovittamaan uutuuden kaikenlaisten esineiden valmistukseen, joista vanhassa Perussa ei edes uneksittukaan.

Maalaustaidetta harjotettiin jokseenkin paljon ja jokaista lasta, joka ilmaisi erityisiä taipumuksia siihen, yllytettiin harjottamaan kykyään korkeimpaan määrään asti. Harjotusmenetelmät olivat kuitenkin aivan toiset kuin nykyään ja niiden erikoislaadun vuoksi oli työkin sitä vaikeampaa. Pintana ei käytetty kangasta, paperia eikä panelia vaan ohuita levyjä jostakin kivennäisaineesta. Tämän aineksen tarkkaa kokoonpanoa on vaikea määrätä, mutta sillä oli hieno kermanvärinen pinta, joka hyvin muistutti hienoa kiillottamatonta porsliinia. Se ei ollut murtuvaa vaan sitä voitiin taivuttaa niinkuin sinkkilevyä ja sen paksuus vaihteli levyn koon mukaan, aina kankeanlaisesta kirjepaperista raskaaseen suureen pahvilevyyn asti.

Tälle pinnalle maalattiin hyvin kirkkaita ja puhtaita värejä itse luonnon antamalla siveltimellä. Se oli vain erään yleisen säiekasvin kolmikulmaisesta rungosta leikattu kappale. Tuumanverran toisesta päästä loukutettiin sideaine pois, niin ettei jäänyt muuta kuin säikeet, hiushienot mutta melkein yhtä sitkeät kuin rautalanka. Siinä oli valmis sivellin ja kädensijana oli ehyt pää. Tällaista sivellintä saattoi tietysti uudistaa tuon tuostakin, kun se kului, samalla tavalla kuin kynää terotetaan. Maalari leikkasi pois kuluneet säikeet päästä ja riipi taas paljaaksi tuumanverran kädensijasta. Tämän esineen tarkka kolmikulmaisuus teki taitavalle maalarille mahdolliseksi käyttää sitä joko hienon viivan piirtämiseen tai värin vetämiseen paksummalta, siten että hän edellisessä tapauksessa käytti kolmion kulmaa, jälkimäisessä yhtä sivupintaa.

Värit olivat useimmiten jauhoina ja sekotettiin tarpeen mukaan, ei veteen eikä öljyyn vaan sellaiseen nesteeseen, joka heti kuivi, niin että sivellettyä väriä ei enää voinut muuttaa. Ei tehty minkäänlaista pohjapiirrosta vaan taiteilijan täytyi harjaantua tekemään työtään nopeilla mutta varmoilla vedoilla, niin että hän samalla kertaa sai tarkan värin ja oikean muodon, jokseenkin

yhtäläisesti kuin freskomaalauksessa menetellään tai muutamissa japanilaisissa töissä. Värit olivat hyvin loistavia ja tehokkaita ja muutamat niistä voittivat puhtaudellaan ja hienoudellaan kaikkia nykyään käytettyjä. Heillä oli aivan ihmeellistä sinistä, kirkkaampaa kuin hienoin ultramarini, ja myöskin violettia ja ruusunpunaa aivan toisenlaista kuin mitä nykyisissä seoksissa tavataan, ja näillä voitiin maalata taivaan kuvaamatonta ihanuutta auringon laskiessa paljon täydellisemmin kuin meidän päivinämme näyttää olevan mahdollista. Kullasta, hopeasta ja pronssista tehtyjä koristuksia (sekä eräästä tummanpunaisesta metallista, joka nykyään on tieteelle tuntematon) kuvattiin tauluissa käyttämällä samojen metallien jauhetta, jokseenkin niinkuin keskiaikaisissa koristeissa. Ja vaikka tällainen menetelmä meistä tuntuu eriskummaiselta, ei voi kieltää, että se teki upean rikkaan vaikutuksen, joka omalla tavallaan oli viehättävä.

Heidän perspektivinsä oli oikea ja piirros luonnonmukaista eikä ensinkään niin kömpelöä ja karkeata kuin myöhemmin Keski- ja Etelä-Amerikan taiteessa. Mutta vaikka heidän maisemamaalauksensa oli erittäin hyvää sillä alalla, jota nyt tutkimme, eivät he pitäneet sitä tarkotuksena itsessään vaan käyttivät maisemia ainoastaan kuviensa taustana. Usein otettiin maalausten aiheeksi uskonnollisia kulkueita tai sellaisia kohtauksia, joissa esiintyi kuningas tai joku paikallinen kuvernööri.

Kun maalaus oli valmis (ja harjaantuneet taiteilijat sen tekaisivat erinomaisen nopeasti), valettiin sen yli jonkinlaista vernissaa, joka myöskin kuivi melkein silmänräpäyksessä. Näin tehty maalaus oli aivan häviämätön ja voitiin asettaa sateen tai auringon vaikutuksen alaiseksi pitkäksi aikaa näiden tuottamatta siihen mitään mainittavia muutoksia.

Läheisesti maan taiteen kanssa kosketuksissa oli kirjallisuus, sillä kirjat kirjotettiin eli oikeammin kuvitettiin samalle ainekselle ja samanlaisilla väreillä kuin taulut. Kirja oli kokoonpantu ohuista levyistä, n. 6×18 tuuman kokoisista, joita toisinaan yhdisti sidelanka, mutta jotka tavallisimmin säilytettiin 3 – 5 tuuman syvyisessä laatikossa. Nämä laatikot olivat tehdyt monenlaisista aineista ja olivat usein rikkaasti koristettuja, mutta useimmat olivat tehdyt platinan kaltaisesta metallista ja kaverretulla sarviaineella koristetut;

tämä kiinnitettiin metallipinnalle jonkinlaisella pehmittämisellä, niin että se pysyi lujasti ilman hakasia tai sementtiä.

Mikäli saatoimme nähdä, ei tunnettu mitään kirjanpainausta. Sitä muistutti likimmin eräänlaisten merkkilevyjen (shabloonien) käyttäminen, jolla monistettiin virallisia ilmotuksia, mitkä nopeasti oli levitettävä alavirkamiehille pitkin valtakuntaa. Emme huomanneet kuitenkaan yhtään tapausta, että olisi yritetty kirjaa laatia tällä tavalla; ja on selvää, että tällaista yritystäkin olisi pidetty pyhyydenloukkauksena, koska kansalla yleensä oli suuri kunnioitus kirjojaan kohtaan ja se piteli niitä yhtä rakastavasti kuin keskiaikainen munkki. Kirjan jäljentämistä pidettiin erittäin ansiokkaana työnä ja monet kirjat olivat hyvin kauniisti ja taiteellisesti kirjotetut.

Heidän kirjallisuutensa oli alaltaan jokseenkin rajotettu. Oli muutamia kirjotuksia, joita voisi kutsua eritoten uskonnollisiksi tai ainakin siveysopillisiksi, ja ne kävivät enimmäkseen samaan suuntaan kuin se vanhan papin saarna, jonka yleispiirtein kerroimme edellisessä luvussa. Kaksi tai kolme kirjaa oli selvästi mystillisiä, mutta näitä luettiin ja levitettiin vähemmän kuin niitä kirjoja, joiden katsottiin suoranaisemmin koskevan käytäntöä. Mieltäkiinnittävin näistä mystillisistä teoksista oli yksi, joka niin läheisesti muistutti kiinalaista »*Puhtauden klassikkoa*», että voi suuritta epäilyksittä sanoa jälkimäisen olevan edellisestä vähillä muutoksilla tehty käännös.

Kirjallisuuden pääosaa voi yleisesti katsoen lukea kahteen luokkaan. Toinen osa sisälsi tieteellistä oppia, toinen kertomuksia, joilla oli selvä tarkotus. Oli olemassa esityksiä eli käsikirjoja kaikista käsiteollisuuksista, taiteista ja ammateista, joita maassa harjotettiin, ja nämä olivat jonkinlaisia virallisia oppikirjoja. Ne eivät näet useinkaan olleet kenenkään yksityisen tekemät vaan sisälsivät sen tiedon, mikä yleensä oli olemassa siitä aineesta silloin kun ne kirjotettiin. Lisäyksiä näihin kirjoihin julkaistiin tuon tuostakin, mikäli tehtiin enemmän keksintöjä tai vanhat aatteet muuttuivat, ja jokainen, jolla oli hallussaan yksi kappale, merkitsi tunnontarkasti siihen muutokset ja piti kirjansa „ajanmukaisena“. Itse kuvernöörit ottivat vaivakseen tällaisten tietojen levittämisen ja saattoivat nämä kirjat kaikkien saataviin, jotka niitä

halusivat tutkia. Perulainen esitys jostakin aineesta oli siis todellinen kokoelma hyödyllistä tietoa ja antoi tutkijalle suppeassa muodossa tulokset kaikkien hänen edeltäjiensä kokemuksista sillä erikoisalalla.

Kertomukset olivat miltei kaikki samaa tyyppiä, ja niinkuin jo sanottu, niillä oli aina selvä tarkotus. Melkein poikkeuksetta niiden sankarina oli joko kuningas, kuvernööri tai joku alempi virkamies, ja kertomus kuvasi, mitenkä hän hyvällä tai huonolla menestyksellä selviytyi niistä selkkauksista, mitkä hänelle esiintyivät toimessaan. Monet näistä kertomuksista olivat saaneet yleisen arvon; ne olivat kansalle kotitalouteen kuuluvia ja yhtä hyvin tunnettuja kuin raamatun kertomukset meidän keskuudessamme. Niitä käytettiin aina esikuvina siitä, miten piti menetellä, miten ei. Melkein kaikissa tilaisuuksissa oli siis asianomaisella henkilöllä muistissaan joku entinen samanlainen tapaus toimintansa ohjeeksi. Ei ole varmaa, josko kaikki nämä kertomukset olivat tosia — s. o. josko ne kertoivat jostakin todella tapahtuneesta eivätkä olleet vain sepitettyjä — mutta epäilemättä niitä yleisesti pidettiin tosina.

Kun tällaisen kertomuksen tapahtumapaikka oli jossakin rajamaakunnassa, tuli siihen paljonkin hurjia seikkailuja; mutta (onneksi meidän ystävillemme perulaisille) tuo nykyaikaisen novellin väsyttävä kiusanhenki, lemmenjuttu, ei ollut vielä esiintynyt heidän keskuudessaan. Monet kertomuksissa sattuvista tapauksista olivat naurettavia ja kansa oli iloista ja rakasti naurua. Mutta varsinainen pilakertomus ei ollut saanut sijaa heidän kirjallisuudessaan. Toinen ja valitettavampi aukko oli se, että heiltä kokonaan puuttui runous sellaisenaan. Joitakin sananlaskuja ja mietelauseita, jotka oli puettu lentoisaan, kaunissointuiseen kieleen, olivat laajalti tunnettuja ja toistettiin alinomaa, jokseenkin samoin kuin meillä runoutta. Mutta vaikka muutamat näistä olivat kuinkakin runollisia, eivät ne muodoltaan olleet selvästi rytmillisiä. Alkukirjainten sointu (alliteratio) otettiin avuksi muutamissa lyhyissä lauselmissa, jotka annettiin lapsille muistettavaksi, ja jumalanpalveluksissa laulettiin soiton säestyksellä muutamia säkeitä; mutta näissäkin sanat sopivat lauluun samalla tavalla kuin me joskus sovitamme psalmin sanat virren nuottiin, eivätkä ne olleet erityistä säveltä varten kirjotetut, kuten meidän hymnimme.

Tämä johtaa meitä tarkastamaan vanhojen perulaisten soittoa. Heillä oli monta lajia soittokoneita, joista huomattakoon huilu ja jonkinlainen kannel, millä saatiin hurjia, vienoja, epämääräisiä soiton ääniä. Mutta heidän tärkein ja suosituin soittimensa oli urkujen laatuinen. Ääni syntyi metallikielen värähtelystä, mutta ilma ei tullut koneeseen jalkaa painamalla vaan nerokkaan konelaitoksen avulla. Siinä ei ollut sellaisia koskettimia kuin meillä vaan joukko pieniä metallipuikkoja, joihin soittaja painoi sormellaan, niin että soittaminen vastustamattomasti toi mieleen nykyaikaisen kirjotuskoneen näpäyttämisen.

Voimakasta ja kaunista soitantoa saatiin tällä laitoksella, mutta vanhojen perulaisten ääniasteikko oli sama kuin Atlantiksella ja erosi niin perinpohjin meikäläisestä, että on miltei mahdotonta meidän oikein ymmärtää näin saatuja äänivaikutuksia. Mikäli saatoimme nähdä, eivät nämä ihmiset tunteneet mitään „soittokappaleita", joita olisi voinut kirjottaa ja antaa kenen tahansa esitettäväksi. Jokainen soittaja keksi soittonsa samalla kuin hän soitti eikä soittotaito ollut kyky esittää jonkun mestarin teoksia vaan yksinomaan taito suoraan lasketella kauniita sävelmiä.

Kuvanveisto oli heillä myös hyvin kehittynyt, vaikka heidän tyyliään ehkä paremmin voisi sanoa suurpiirteiseksi ja mahtipontiseksi kuin siroksi ja sieväksi. Miltei kaikki patsaat näyttävät olleen kookkaita ja muutamat niistä kieltämättä olivat vaatineet tavatonta työtä, mutta meidän silmillemme, jotka ovat tottuneet katselemaan kreikkalaista taidetta, on vanha perulainen veistotaide jylhässä suuremmoisuudessaan karkea. Kuitenkin pintakaiverruksessa tehtiin hienoa työtä; pinta miltei aina päällystettiin metallilla, sillä tämän kansan nerokkuus suuntautui erittäin metallityöhön — jolla alalla mitä sirotekoisimpia koristuksia alinomaa luotiin.

Katsottaessa kansan jokapäivästä elämää, sen tapoja ja menoja, on muutamia kohtia, jotka heti kiinnittävät huomiomme, ollen outoja ja merkillisiä. Heidän naimistapansa esim. olivat silmiinpistäviä, sillä avioliittoja rakennettiin vain yhtenä vuoden päivänä. Yleinen mielipide odotti, että jokainen menisi naimisiin, jollei hänellä ollut mitään pätevää syytä tehdä toisin, mutta ei tullut kysymykseenkään mikään pakotus niissä asioissa. Alaikäisten nai-

minen oli kielletty, mutta niinpiankuin nuoret tulivat täysi-ikäisiksi, oli heillä yhtä vapaa valta valita kumppaninsa kuin meillä. Itse häät eivät kuitenkaan saaneet tapahtua ennenkuin määrättynä päivänä, jolloin piirikunnan tai kaupungin kuvernööri tuli viralliselle vierailulleen. Silloin tuotiin kaikki naimisikään ehtineet nuoret hänen eteensä ja virallisesti ilmotettiin, että he nyt olivat vapaat astumaan avioliittoon. Joku osa näistä oli tavallisesti jo tehnyt päätöksensä ja käytti heti tilaisuutta hyväkseen. He astuivat siis kuvernöörin eteen ja esittivät pyyntönsä ja hän, tehtyään heille muutamia kysymyksiä, toimitti yksinkertaiset muodollisuudet ja julisti heidät puolisoiksi. Hän samalla antoi käskyn palstojen siirtämisestä uusien olosuhteitten mukaan, sillä vasta-naineita ei nyt enää luettu vanhempiensa perheisiin vaan olivat omia isäntiään. Naineella miehellä oli kaksi kertaa niin paljon maata kuin naimattomalla, mutta sittenkin hän harvoin tunsi liialliseksi sitä työtä mitä sen viljelemiseen vaadittiin.

Yksi omituinen seikka koskee heidän ruokaansa. Kansa nautti tietysti kaikenlaatuista ruokaa aivan kuin nykyään tehdään. Emme tiedä, oliko kielletty syömästä eläimiä mutta ainakaan ei niitä syöty sinä aikana, jota me nyt tutkimme. Perunaa ja *jam*juurta viljeltiin ja maissi, riissi ja maito erilaisine valmisteineen oli suurena osana heidän ruuastaan. Heillä oli muuan omituinen ja keinotekoinen ravintoaine, jota voitaisiin kutsua heidän „peruselannokseen" ja joka heillä oli jokseenkin samassa asemassa kuin meillä leipä, ollen heidän aterioittensa päätekijänä. Se oli pääasiassa tehty maissijauhoista, mutta näihin oli yhdistetty kemiallisia aineita ja seos oli pantu tavattoman paineen alaiseksi, niin että siitä tämän menettelyn jälkeen tuli kova ja keskitetty leivos. Sen kokoonpanoainekset oli tarkoin laskettu, jotta se sisältäisi kaiken, mitä täydelliseen ravintoon tarvittiin kaikkein vähimmässä tilavuudessa; tuo yritys oli niin hyvin onnistunut, että pieni viipale tätä leipää antoi tarpeeksi ravintoa koko päiväksi, ja ihminen saattoi kantaa mukanaan ruokaa pitkän matkan ajaksi ilman vähintäkään vaikeutta.

Yksinkertaisin tapa nauttia sitä oli hitaasti sitä imeskellä niinkuin karamellia, mutta jos oli hyvää aikaa, voitiin sitä keittää eri tavoilla, joiloin se aina kasvoi kooltaan tuntuvasti. Itsessään

siinä oli tuskin mitään makua, mutta oli tapana panna siihen monia eri mausteita valmistettaessa ja nämä erimakuiset leivät tunnettiin toisistaan värien nojalla. Vaaleanpunainen kakku esim. oli granattiomenalla maustettu, sininen vaniljalla, keltainen appelsinilla, valkoisenkirjava guavalla j. n. e., joten kukin sai makunsa tyydytetyksi.

Tämä omituisesti keskitetty makeinen oli kansan pääruokana ja suuret ihmisluokat eivät tavallisesti nauttineetkaan muuta, vaikka olikin tarjolla paljon muita ruokalajeja, joista saattoi valita. Sitä valmistettiin niin tavattomia määriä, että se oli ihmeen halpaa ja helposti kaikkien saatavissa ja uutterille ihmisille oli sen käyttämisestä monta ilmeistä etua. Paljon hedelmiä viljeltiin ja ne jotka näistä pitivät, söivät niitä makeis-leipänsä kanssa, mutta nämä lisäykset olivat makuasioita eivätkä välttämättömiä.

Kansa yleensä piti kotieläimistä ja aikojen kuluessa he olivat kasvattaneet ja kehittäneet näitä huomattavasti. Pienet apinat ja kissat olivat ehkä eniten suosiossa ja heillä oli monta hauskaa lajia kummastakin, mitkä oli kehitetty melkein yhtä kauas alkuperäisestä eläimestä kuin ne suhdattomat mäyräkoirat, joita nykyisin nähdään. Kissoja heillä oli monen eri värisiä, hyvinkin oudonnäköisiä. Niinpä he olivat kehittäneet muutamia siihenkin väriin, mikä melkein tykkänään puuttuu nelijalkaisilta eläimiltä — jokseenkin selvään ja loistavaan siniseen.

Monet pitivät myös lintuja, niinkuin voi odottaakin tässä maassa, missä tavataan niin uhkea-värisiä lintulajeja. Eipä ole ensinkään mahdotonta, että vanhoja perulaisia saamme kiittää muutamista ihanimmista lintulajeista, joita nyt elää Amazonin metsissä.

Monella rikkaammalla säätyläisrouvalla oli suuret kultaisista metallilangoista tehdyt lintuhäkit talonsa pihalla ja he käyttivät vapaa-aikansa kehittääkseen näiden lempi-eläintensä älyä ja kiintymystä.

Kansan puku oli vähäinen ja yksinkertainen — eräänlainen liehuva viitta, samantapainen kuin meidän päivinämme pidetään itämailla, paitsi että vanhat perulaiset vähemmän käyttivät valkosta ja enemmän muita värejä kuin nykyiset tavalliset intialaiset. Oli ihanaa katsella perulaista kansanjoukkoa jossakin juhlatilaisuudessa

eikä sen vertoja liene enää nähtävissä muualla kuin Burmassa. Vallasnaiset yleensä näyttivät suosivan sinisiä pukuja ja sellainen puku, jonka keskiaikaiset taiteilijat usein maalaavat Neitsyt Maarialle, oli tavallisimpia sinä aikana, josta nyt kirjotamme. Aine oli tavallisesti puuvillaa, vaikka myöskin toisinaan käytettiin *laama-* ja *vikuna*-eläinten hienoa, pehmyttä villaa. Eräänlaista hyvin vahvaa vaatetta tehtiin maguey-aineesta, jota kemiallisesti jollakin tavalla käsiteltiin, jotta se sopi käytettäväksi.

Kansalla oli tuo atlantilaiselle rodulle ominainen kyky tehdä nopeita laskelmia pelkästään mekanisella keinolla. He käyttivät laskemislautaa, joka suuresti muistuttaa japanilaisten nykyään käyttämää. Heillä oli myös tämän ohella halvempi laitos: solmuisista langoista tehtyjä ripsuja, jotka kenties olivat alkuna sille *quipukselle*, minkä espanjalaiset tapasivat tässä maassa tuhansia vuosia myöhemmin.

Tutkittaessa tällaista muinaista sivistystä, esiintyy niin monta mieltäkiinnittävää kohtaa – joko nykyaikaisen elämän vastakohtia tai sen kaltaisuuksia – että vaikeampi on päättää, mitä jättää pois kuin mitä mainita, kun on tehtävä niistä selkoa. Me emme voi antaa lukijoillemme sitä elävää todellisuudentuntoa, mikä on niillä, jotka ovat sitä itse nähneet, mutta me uskomme, että olemme onnistuneet ainakin muutamille saattamaan tämän kauan sitten kadonneen menneisyyden jälleen eläväksi ainakin muutamia lyhyitä hetkiä varten. Ja muistettakoon, että me itse – monet meistä, jotka nyt elämme ja työskentelemme Teosofisessa Seurassa – synnyimme tähän samaan aikaan muinaisen Perun asukkaiksi. Monet rakkaat ystävät, joita nykyään tunnemme ja rakastamme, olivat ystäviämme ja sukulaisiamme myöskin noina kaukaisina aikoina. Sentähden täytyy meillä olla muisto kaikesta tästä, jota olemme nyt yrittäneet kuvailla. Se on syvällä uinuvana monen lukijamme syyruumiissa eikä ole niinkään mahdotonta, että muutamissa heistä muisto vähitellen herää eloon heidän rauhallisesti ajatellessaan näitä kuvauksia. Jos jotkut sattuisivat muistamaan, ymmärtävät he, kuinka merkillistä ja mieltäkiinnittävää on katsella taaksepäin noihin kauan unohtuneisiin elämiin ja nähdä, mitä olemme saavuttaneet ja mitä emme ole saavuttaneet sen perästä. [1]

---

[1] Kts. IV Liitettä.

Ensi näkemältä näyttää siltä kuin monessa tärkeässä kohdassa olisi enemmän menty taaksepäin kuin edistytty. Fyysillinen elämä kaikkine oloineen oli epäilemättä silloin paremmin järjestetty kuin se meidän tietääksemme on koskaan ollut myöhempinä aikoina. Tuskin koskaan on ollut suurempia tilaisuuksia epäitsekkääseen työhön ja uhrautumiseen kuin siellä tarjoutui hallitsevalle luokalle. Kuitenkin on myönnettävä, ettei mitään älynponnistusta ja -kamppailua vaadittu vähempiälyisiltä luokilta, vaikka sitä runsaasti palkittiin, milloin sitä näyttäytyi.

Epäilemättä yleisen mielipiteen kanta ei ole nyt niin korkea kuin silloin eikä velvollisuuden tunne ole niin voimakas. Mutta tämä vertailu ehkei ole aivan oikeudenmukainen. Me olemme vielä verrattain nuorta rotua, jotavastoin se rotu, jota olemme tutkineet, oli yksi parhaimpia vesoja siitä rodusta, joka kauan sitten oli kulkenut yli huippukohtansa. Me olemme nyt tietämättömyytemme takia kulkemassa koetuksen, myrskyn ja vaikeuden ajan läpi, mutta tästä kaikesta tulee aikanaan, jahka olemme kehittäneet hiukan enemmän tervettä järkeä, syntymään rauhan ja menestyksen aika, ja kun se aika tulee, niin kehityksen lain voimasta ihmiskunta tulee nousemaan korkeammalle asteelle kuin millä perulaiset olivat.

Meidän on muistettava, että kuinka kaunis heidän uskontonsa olikin, heillä ei ollut meidän tietääksemme mitään, jota syystä voisi kutsua salatieteeksi. Heillä ei ollut sitä laajaa maailmansuunnitelman yleiskäsitystä, jota meille on suotu, jotka nyt saamme tutkia teosofiaa. Kun meidän viides rotumme saapuu samalle kohdalle elonkaudessaan kuin he, voimme varmasti toivoa, että siinä on voimassa yhtä hyvät fyysilliset olosuhteet kuin heillä, ja sen ohella todellista viisaustiedettä ja korkeampaa älyllistä ja henkistä kehitystä kuin oli meille mahdollista kuuluessamme tuohon etevään jäännökseen atlantilaisesta sivistyskaudesta, neljätoista tuhatta vuotta sitten.

XIII LUKU.

KAKSI ATLANTILAISTA SIVISTYSTÄ.

(Turanilainen, muinaisessa Kaldeassa 19,000 vuotta e. Kr.)

Toinen vanha sivistys, joka on meidän huomiotamme kiinnittänyt tavallaan yhtä paljon kuin perulainen sivistys, oli se, mikä syntyi siinä osassa Aasiaa, jota myöhemmin kutsuttiin Babyloniaksi eli Kaldeaksi. Muuan omituinen kohta oli näillä kahdella muinaisella valtakunnalla yhteisenä — että kummankin sen rappeutumisaikana voitti paljon alemmalla sivistyskannalla oleva kansa, monta vuosisataa niiden kukoistusaikaa myöhemmin, jolloin niitä on hyödyllisintä tutkia; ja että kummassakin tapauksessa voittajakansa koetti niin hyvin kuin saattoi omaksua kukistamansa heikontuneen rodun sekä yhteiskunnallisia että uskonnollisia tapoja ja laitoksia. Pizarron löytämä Peru oli melkein joka suhteessa himmeä jäljennös siitä vanhemmasta Perusta, jota me olemme koettaneet kuvata, ja aivan samaten muinaistieteen tuntema Babylonia oli monessa suhteessa jonkinlainen turmeltunut heijastus tuosta varhemmasta ja mahtavammasta valtakunnasta.

Monessa suhteessa, mutta ehkei kaikissa. On mahdollista, että myöhempi valtakunta loistoajallaan oli edeltäjäänsä etevämpi sotavoimiltaan, alueittensa laajuudelta ja kaupankäynniltään. Mutta mitä tulee elämän yksinkertaisuuteen, vilpittömään uskollisuuteen heidän merkillisen uskontonsa periaatteita kohtaan ja todelliseen tietoon luonnon tosiasioista, ei ole epäilemistäkään, ettei aikaisempi rotu ollut etusijalla. Tuskin voi olla suurempaa vastakohtaa kahden maan välillä kuin Perun ja Babylonian välillä. Edellisessä maassa oli kaikkein silmiinpistävimpänä erinomainen hallintojärjestelmä ja uskonto oli verrattain vähäisenä tekijänä kansan elämässä. Todella Perussa pappien yhteiskunnallinen tehtävä, kun

he toimivat kasvattajina, lääkäreinä ja vanhusten ylläpidon suuren työn toimeenpanijoina – ottaa paljon suuremman alan katsojan silmissä kuin se heidän toimensa, että he toisinaan lausuivat ylistyksiä tai pitivät puheita temppelipalveluksessa. Kaldeassa taas ei hallintojärjestelmä ollut missään suhteessa erittäin mainittava; uskonto oli selvästikin elämän päätekijänä, sillä ei minkäänlaista yritystä koskaan alettu ilman jotakin uskonnollista toimitusta. Uskonto niin täytti ja hallitsi ihmisten elämän, että siitä tuskin on vastaavia esimerkkejä muualla kuin Intian brahminien keskuudessa.

Muistettakoon, että perulaisten joukossa oli uskontona yksinkertainen mutta erittäin kaunis auringonpalvelus eli oikeammin Auringon Hengen palveleminen. Opinkappaleet olivat harvat ja selvät ja uskonnon pääpiirteenä oli kaikkiläpäisevä iloisuuden henki. Kaldeassa oli uskonto ankarampi ja mystillisempi ja menot paljon monimutkaisempia. Siellä ei kunnioitettu ainoastaan aurinkoa vaan kaikkia Taivaan Sotajoukkoja, ja uskonto oli sangen monipuolinen järjestelmä, jossa palveltiin suuria Tähti-henkiä. Käytännöllisenä jokapäiväisen elämän ohjaajana oli laaja ja huolellisesti esitetty astrologian järjestelmä.

Jättäkäämme hetkeksi kuvaamatta heidän mahtavia temppeleitään ja niiden uhkeita menoja ja ajatelkaamme ensin tämän omituisen uskonnon suhdetta ihmisten elämään. Sen vaikutuksen ymmärtämiseksi täytyy meidän koettaa oivaltaa heidän astrologista näkökantaansa ja luulen, että tulemme huomaamaan tämän erittäin tervejärkiseksi. Vielä tänä päivänä saattaisivat tämän taidon harrastajat hyvällä menestyksellä omaksua tuon näkökannan.

Että itse fyysilliset planetat mitenkään saattaisivat vaikuttaa ihmisten asioihin – sitä tietysti eivät papit tai opettajat koskaan ajatelleet, eivätpä edes, mikäli voimme huomata, kaikkein tietämättömimmät tavallisen kansan keskuudessa sinä varhaisena aikana, josta nyt puhumme. Se selitys, mikä oli annettu papeille, oli erittäin monimutkainen matematinen teoria ja oli varmaan saapunut heille katkeamatonta perintätiedon ketjua myöden aikaisemmilta opettajilta, joilla oli suoranaista ja omaperäistä tietoa luonnon suurista totuuksista. Heidän järjestelmänsä yleinen aate ei ole vaikeasti käsitettävissä, mutta tuntuu mahdottomalta meidän kol-

messa ulottuvaisuudessamme laatia mitään matematista kuviota, joka tyydyttäisi heidän hypoteesinsa vaatimuksia kaikissa yksityiskohdissaan -- ainakaan sen tietomäärän mukaan, mikä nyt on meillä käytettävänä.

Koko aurinkokuntaa laajassa moninaisuudessaan pitivät he näet yhtenä ainoana suurena Olentona, ja kaikkia sen osia Hänen supistettuina ilmauksinaan. Kaikki sen fyysilliset kokoonpano-osat — aurinko ihmeellisine valokehineen, kaikki planetat sivukiertolaisineen, valtamerineen, ilmakehineen, ja erilaiset niitä ympäröivät eetterilaadut – kaikki nämä yhdessä muodostivat Hänen fyysillisen ruumiinsa, Hänen ilmauksensa fyysillisellä tasolla. Samalla tavalla kaikki astralimaailmat yhdessä (ei ainoastaan näille fyysillisille planetoille kuuluvat astralikehät vaan myöskin kaikkien aurinkokunnan ketjujen puhtaasti astraliset planetat – kuten esim. meidän oman ketjumme pallot B ja F) muodostivat Hänen astraliruumiinsa, ja kaikki älytason maailmat yhdessä hänen älyruumiinsa – sen välikappaleen, jolla hän ilmaisi itsensä sillä erikoisella tasolla.

Näin pitkälle aate on selvä ja vastaa likeisesti mitä meillekin on opetettu tämän meidän aurinkokuntamme suuresta LOGOKSESTA.[1] Otaksuttakoon nyt, että näissä Hänen ruumeissansa niiden eri tasoilla on erilaisia ainelaatuja eli tyyppejä, jotka ovat jokseenkin tasaisesti jakautuneet yli koko aurinkokunnan. Nämä tyypit eivät ensinkään vastaa meidän tavallista alatasojen jaotusta mikä laaditaan aineen tiheysastetta silmälläpitäen, niin että esim. fyysillisessä maailmassa meillä on kiinteä, neste-, kaasu- ja eeterimäinen ainelaatu. Sitävastoin nämä tyypit muodostavat aivan toisenlaisen, ikäänkuin poikittaisen jaotussarjan, sillä kukin tyyppi sisältää ainetta kaikissa noissa eri tiiviysasteissa. Jos me esim. numeroilla merkitsemme eri tyyppejä, niin ensimäiseen tyyppiin

---

[1] Voimmepa suoraan sanoa, että kaldealaisten käsitys näistä asioista oli olennaisesti sama, mikä on monilla teosofeilla tänäkin päivänä. Mr. C. W. Leadbeater kirjoissaan *A Textbook of Theosophy* ja *The Hidden Side of Things* on omien tutkimustensa tuloksena lausunut planettojen vaikutuksista jokseenkin samaa kaikissa suhteissa kuin kaldealaiset papit tuhansia vuosia sitten uskoivat (myöskin tutkimustensa johdosta).

kuuluu kiinteätä, neste- ja kaasumaista ainetta, toiseen tyyppiin samaten kiinteätä, neste- ja kaasumaista ainetta j. n. e.

Näin on laita kaikilla tasoilla, mutta selvyyden vuoksi rajottakaamme ajatustamme ainoastaan yhdelle tasolle. Ehkä on helpointa tätä käsitystä seurata astralimaailmassa. On usein selitetty, että ihmisen astraliruumiissa löytyy kuhunkin alatasoon kuuluvaa ainetta ja että suhde hienompien ja karkeampien ainelaatujen välillä osottaa, kuinka pitkälle ruumis kykenee vastaamaan joko karkeampiin tai hienompiin haluihin; tämä on siis johonkin määrin osotus siitä, kuinka pitkälle ihminen itse on kehittynyt. Mutta samalla on jokaisessa astraliruumiissa ainetta kustakin noista eri tyypeistä eli poikittaisista osastoista, ja tässä tapauksessa niiden kunkin määrä toisiin verraten osottaa, mikä on hänen *luonnonlaatunsa* – onko hän kiihtyväinen vai rauhallinen, sangvininen vai flegmatinen, kärsivällinen vai ärtyisä j. n. e.

Kaldealaisten teoria oli se, että jokainen LOGOKSEN astraliruumiissa oleva ainelaatu ja varsinkin kussakin tyypissä toimiva elementaalisen elonaineen määrä on jollakin tavalla eristetty käyttöväline – miltei erikoinen olento – jolla on omat erityiset kiintymyksensä ja kykenee värähtelemään sellaisista vaikutuksista, jotka eivät muista tyypeistä mahtaisi saada mitään vastakaikua. Tyypit eroovat toisistaan, koska niitä muodostava aine alkuaan syntyi Logoksen eri keskuksista ja kunkin tyypin aine on yhä mitä läheisimmässä yhdyssuhteessa siihen keskukseen, mihin se kuuluu, niin että pieninkin tuon keskuksen tilassa tapahtuva muutos heti heijastuu tavalla tai toisella kaikkeen sitä vastaavan tyypin aineeseen.

Koska jokaisella ihmisellä on sisällään ainetta kaikista näistä tyypeistä, niin on selvää, että välttämättä jokainen muutos eli toiminta jossakin näistä suurista keskuksista johonkin määrin vaikuttaa kaikkiin aurinkokunnan olentoihin. Mutta *kuinka paljon* tämä muutos vaikuttaa kuhunkin erityiseen henkilöön, riippuu siitä, kuinka paljon tätä ainetyyppiä sattuu olemaan hänen astraliruumiissaan. On siis erilaisia sekä ihmis- että aine-tyyppejä ja kokoonpanonsa johdosta, astraliruumiinsa laadun vuoksi muutamat henkilöt ovat enemmän vastaanottavaisia muutamille vaikutuksille, toiset toisille.

Koko aurinkokunta katsottuna tarpeeksi korkealta tasolta näkyy olevan muodostuneen näistä suurista keskuksista, joita kutakin ympäröi suunnaton vaikutuskehä, merkiten niitä rajoja, joiden sisäpuolella keskuksesta vuotava voima on erityisesti toimiva. Kullakin näistä keskuksista on säännölliset aikakautiset vaiheensa eli liikuntonsa, mitkä jollakin äärettömän paljon korkeammalla tasolla vastaavat fyysillisen ihmissydämen tykytystä. Mutta koska muutamat näistä aikakautisista vaihdoksista ovat nopeammat kuin toiset, syntyy omituinen ja monimutkainen vaikutusten sarja, ja on huomattu, että fyysillisten planettojen liikkeitten suhde toisiinsa on merkkinä noiden suurten voimakeskusten keskinäisestä asemasta jollakin määrätyllä hetkellä. Kaldeassa arveltiin, että alkuperäisen hehkuvan tähtiusvan vähitellen kiteytyessä ja muodostuessa meidän aurinkokunnaksemme, tuli fyysillisten planettojen asema määrätyksi siten, että noiden piirien leikkauskohdissa toistensa kanssa ja eri tasojen kanssa syntyi pyörteitä – tulevia planettoja.

Kunkin tällaisen piirin ominainen vaikutus on laadultaan aivan erilainen kuin toisten. Tämä ero näyttäytyy esim. niiden vaikuttaessa elementaaliseen elonaineeseen sekä ihmisessä että hänen ympärillään. Muistettakoon aina, että me otaksuimme tämän vaikutuksen ulottuvan *kaikille* tasoille, ei ainoastaan astraliselle, vaikka me rajotimme huomiomme siihen tasoon selvyyden vuoksi. Noilla vaikutuksilla saattaa olla, ja niillä täytyy olla toisia ja tärkeämpiä toiminta-uria, mitkä vielä ovat meille tuntemattomia; mutta se ainakin näyttäytyy tarkastelijalle, että jokaisella näistä piireistä on oma erikoinen vaikutuksensa elementaalisen elonaineen monenlaisiin muunnoksiin.

Yksi vaikutuslaatu esim. yllyttää eloisuutta ja toimeliaisuutta niissä elonaineen laaduissa, jotka eritoten kuuluvat siihen keskukseen, mistä se tulee, ja samalla näennäisesti pidättää ja hillitsee muita vaikutuslaatuja. Toisen piirin vaikutus on voimakkaana aivan toisessa elonaineen laadussa, joka kuuluu *sen* keskukseen, jotavastoin se ei näytä koskevan edelliseen ainelaatuun ensinkään. On olemassa kaikenlaisia näiden vaikutusten yhdistelmiä ja muunnoksia. Toisinaan tulee yhden keskuksen vaikutus suuresti supistetuksi, toisinaan miltei tyhjäksi tehdyksi jonkun muun keskuksen kautta.

Kysytään ehdottomasti, olivatko meidän kaldealaiset pappimme sallimanuskojia — tokko he löydettyään ja laskettuaan näiden voimien täsmällisen vaikutuksen ihmisolentoihin, uskoivat, että nämä seuraukset olivat välttämättömiä ja että ihmisen tahto oli voimaton niitä vastustamaan. Heidän vastauksensa jälkimäiseen kysymykseen oli aina mitä selvin ja varmin; vaikutuksilla ei todellakaan ole valtaa hallita ihmisen tahtoa vähimmässäkään määrässä; ne ainoastaan tekevät sen, että muutamissa tapauksissa on helpompi, muutamissa vaikeampi tuon tahdon työskennellä johonkin erityiseen suuntaan. Koska ihmisen astrali- ja äly-ruumis ovat kauttaaltaan kokoonpantuja tästä elävästä ja elähytetystä aineesta, jota nyt kutsumme elementaaliseksi elonaineeksi, niin jokainen tavallisuudesta poikkeava kiihtymys jossakin tuon elonaineen laadussa eli sen toiminnan äkkinäinen yltymys epäilemättä jollakin tavalla vaikuttaa joko hänen tunteisiinsa tai älyynsä tai kumpaankin; ja myöskin on ilmeistä, että näiden vaikutusten täytyy eri tavalla tuntua erilaisiin ihmisiin, koska elonaineen laatuja löytyy niin eri mittasuhteissa heidän elimistöissään.

Mutta hyvin selvästi Kaldeassa lausuttiin, etteivät nämä vaikutukset missään tapauksessa voi ihmistä temmata mihinkään toimintasuuntaan ilman hänen oman tahtonsa suostumusta. Sitävastoin ne varmasti kyllä häntä auttavat tai ehkäisevät kussakin yrityksessä, minkä hän milloinkin sattuu tekemään. Papit opettivat, että totisesti vahvan ihmisen ei tarvitse paljonkaan huolehtia niistä vaikutuksista, jotka sattuvat olemaan „nousemassa", mutta että tavallisten ihmisten useimmiten kannattaa tietää, millä hetkellä sitä tai sitä voimaa kaikkein edullisimmin saattaa käyttää.

He selittivät huolellisesti, että vaikutukset eivät itsessään ole enemmän hyviä eikä pahoja kuin mitkään muutkaan „luonnonvoimat", niinkuin niitä nyt kutsuttaisiin; aivan kuten sähkö tai jokin muu suuri luonnonvoima saattavat nekin olla avuksi tai vahingoksi sen mukaan kuinka niitä käytetään. Ja niinkuin me sanoisimme, että muutamat kokeet paremmin onnistuvat kun ilma on hyvin sähköllä ladattu, jotavastoin toiset kokeet sellaisissa oloissa pikemmin epäonnistuvat, niin sanoivat he, että joku yritys, joka vaatii älyllisen ja tunteellisen luontomme voimien käyttämistä, saavuttaa tarkotuksensa joko helpommin tai vaikeammin

riippuen niistä vaikutuksista, mitkä olivat vallalla yritystä tehtäessä.

Oivallettiin siis aina, että näitä tekijöitä voi rautaisen lujatahtoinen ihminen tai todellisen salatieteen tutkija jättää huomioon ottamatta ja pitää „pikkuseikkoina". Mutta koska ihmisten enemmistö vielä tahtoo olla intohimon voimien avuttomana leikkipallona eikä vielä ole kehittänyt mitään, jota voitaisiin kutsua „omaksi tahdoksi", niin arveltiin, että heidän heikkoutensa takia nämä vaikutukset saivat sellaisen tärkeyden, johon niillä luontaisesti ei olisi ollut oikeutta.

Se seikka, että joku erityinen planettavaikutus on olemassa määrättynä hetkenä, ei saata milloinkaan tehdä *välttämättömäksi,* että sellaisen tapahtuman tulee sattua, mutta se tekee *mahdollisemmaksi,* että sellainen tapahtuu. Esim. Marsin (kuten nykyisessä astrologiassa sitä kutsutaan) vaikutuksesta syntyy astralisessa elonaineessa määrättyjä värähtelyjä, jotka tähtäävät himoon päin. Jos nyt jollakin ihmisellä on luonnossaan aistillisia ja intohimoisia taipumuksia, voidaan helposti ennustaa, että tuon vaikutuksen ollessa voimakkaimmillaan hän luultavasti tekee jonkun intohimosta tai aistillisuudesta johtuvan pahan teon. Eipä silti, että hän vähääkään olisi *pakotettu* sellaista rikosta tekemään, vaan syntyy ainoastaan sellainen olotila, jossa hänen on vaikeampi pysyä tasapainossa. Planeettavaikutuksella on näet häneen kahdenlainen teho: ensiksikin hänen *sisässään* oleva vastaava elonaineen laatu yltyy suurempaan toimintaan, ja samalla hänen ulkopuolellaan olevan tason vastaava aine myöskin kiihtyy ja sekin vaikuttaa häneen.

Yksi tapaus, mikä usein otettiin esimerkiksi, oli se, että eräänlainen vaikutusyhdistelmä saa joskus aikaan sellaisen olotilan, että siinä kaikenlaiset hermokiihotukset tavattomasti lisääntyvät, ja siitä johtuu ihmisten kesken paljon kiihkeyttä ja ärtymystä. Tällaisten olosuhteiden vallitessa syntyy tavallista helpommin riitoja mitättömistäkin syistä ja suuri joukko ihmisiä, jotka muutenkin aina ovat lähellä pahaan tuuleen joutumista, silloin jättävät kaiken itsehillinnän aivan vähästäkin aiheesta.

Saattaa myös toisinaan sattua — niin sanottiin — että tällaiset planetta-yhdistelmät vaikuttaessaan tietämättömän kateuden syn-

nyttämään tyytymättömyyteen, voivat tämän yllyttää niin että kansa puhkee raivoon, josta voi johtua laajalle ulottuvaa onnettomuutta. Nähtävästi tuo tuhansia vuosia sitten annettu varotus vielä nykyään olisi yhtä välttämätön, sillä juuri tällä tavalla parisilaiset vuonna 1870 kiihtyivät juoksemaan pitkin katuja ja huutamaan „Berliniin" ja aivan samoin on monta kertaa syntynyt se raaka „Diin, diin!" kiljunta, joka niin helposti nostaa sivistymättömän muhamettilaisen joukon sokeaan kiihkoon ja hurjuuteen.

Näiden kaldealaisten pappien astrologia siis etupäässä suuntautui määrittelemään noiden vaikutuspiirien asemaa ja toimintaa. Sen päätehtävä oli siis enemmän muodostaa elämänsääntöjä kuin ennustaa tulevaisuutta; ainakin sen antamat ennustukset olivat oikeastaan kuvauksia kulloinkin vallitsevista taipumuksista eikä kertomuksia erityisistä tapahtumista, jotavastoin nykyaikainen astrologia suureksi osaksi näyttää kohdistuvan ennustamiseen.

Ei voi olla epäilemistäkään, että kaldealaiset olivat oikeasssa väittäessään, että ihmisen tahdolla on valta muuttamaan ja muodostelemaan karman hänelle viitottamaa kohtaloa. Karma voi ihmisen heittää määrättyyn ympäristöön tai saattaa hänet joidenkin erityisten vaikutusten alaiseksi, mutta se ei voi milloinkaan pakottaa häntä rikosta tekemään, vaikka se asettaisikin hänet sellaiseen tilaan, että häneltä vaaditaan suurta lujuutta, jotta hän pahan teon välttäisi. Sentähden meistä tuntuu, että ainoa, mitä astrologia voi tehdä silloin tai nykyään, on varottaa ihmistä niistä olosuhteista, joihin hän tulee joutumaan silloin ja silloin. Mutta jokainen määrätty ennustus, mitenkä hän näissä oloissa tulee toimimaan, voi teoretisesti ainoastaan perustua mahdollisuuksiin. Kuitenkin tunnustamme täydellisesti, kuinka lähellä on, että nuo mahdollisuudet muuttuvat varmuudeksi, kun on kysymyksessä tahdoton tusina-ihminen.

Näiden muinaisaikaisten pappien laskelmat tekivät heille mahdolliseksi laatia joka vuodeksi jonkinlainen virallinen almanakka, jolla suureksi osaksi ohjattiin kansan koko elämää. He päättivät, minä aikoina kaikkien turvallisimmin mitäkin maanviljelystointa saattoi tehdä; he määräsivät sopivat hetket eläinten ja kasvien synnyn järjestämiseen. He olivat kansan sekä lääkärit että opettajat ja he tiesivät tarkalleen, minkälaisten vaikutusten valli-

tessa eri lääkeainetta kaikkein parhaimmalla menestyksellä saattoi käyttää.

He jakoivat seuraajansa luokkiin, ja ilmottivat kullekin ihmiselle hänen „johtavan planettansa", kuten nyt sanottaisiin, ja heidän kalenterinsa oli täynnä varotuksia näille erilaisille luokille. Seisoi esim. tähän tapaan: „Seitsemäntenä päivänä tulee niiden, jotka Marsia palvelevat, erityisesti varoa aiheettomasti kiihtymästä;" tai „Kahdennestatoista viidenteentoista päivään on erityinen vaara äkkipikaisuuteen rakkaustunteiden alalla Venuksen palvelijoilla" j. n. e. Että nämä varotukset olivat suureksi hyödyksi kansan suurelle enemmistölle, emme voi epäilläkään, vaikka tällainen monipuolinen varotusjärjestelmä pikkuisten elämäntapausten varalta tuntuukin monesta nykyaikaisesta ihmisestä hyvin omituiselta.

Kun kansa näin merkillisellä tavalla oli jaettu tyyppeihin planettojen mukaan, jotka osottivat mille vaikutuskeskukselle kukin oli enimmän vastaanottavainen, niin syntyi yhtä omituinen järjestely sekä julkisissa temppelipalveluksissa että rukoilijoitten yksityisissä rukouksissa ja hartaudenharjotuksissa. Määrättyjä jokapäiväisiä rukoushetkiä, auringon näennäisten liikuntojen mukaan järjestettyjä, noudattivat kaikki ihmiset yhteisesti; auringon noustessa, keskipäivällä ja auringon laskiessa lauloivat temppeleiden papit muutamia säkeitä eli värsyjä, ja uskonnolliset ihmiset tekivät parastansa ollakseen säännölisesti läsnä näissä lyhyissä palvelushetkissä. Ne taas, jotka eivät sopivasti voineet niihin ottaa osaa, ottivat kuitenkin huomioon nämä hetket lausumalla itsekseen muutamia hurskaita kiitos- ja rukouslauseita.

Mutta lukuunottamatta näitä tilaisuuksia, jotka näyttävät olleen kaikille yhteisiä, oli jokaisella henkilöllä omat erityiset rukoukset uhrattavana sille erikoiselle jumalalle, johon hän syntymästään kuului; ja oikea hetki heille vaihteli alituisesti hänen planettansa liikunnon mukaan. Kaikkein suosiollisimpana pidettiin sitä hetkeä, jolloin planetta kulki puolipäiväpiirin yli, ja sitä likinnä muutamia minuutteja heti sen nousun jälkeen tai ennen sen laskua. Planettaa voitiin kuitenkin kutsua avuksi minä hetkenä tahansa sen ollessa näköpiirin yläpuolella; ja vielä silloinkin kun se oli maan alla, ei planetan jumala ollut aivan saavuttamattomissa, vaikka

häntä siinä tapauksessa sai puhutella ainoastaan suuren tarpeen sattuessa, ja käytetty menetelmäkin oli aivan toisenlaatuinen.

Ne erikoiskalenterit, joita papit valmistivat kunkin planettajumalan palvelijoille, sisälsivät täysiä yksityistietoja oikeista rukoushetkistä ja sopivimmista värsyistä, joita kunkin tuli lukea. Kutakin planettaa varten julkaistiin jonkinlainen aikakautinen rukous-kirja, ja kaikki ne, jotka olivat tuohon planettaan kiintyneet, pitivät huolenaan hankkia itselleen kunakin vuonna tällaisen kalenterin. Todella nämä kalenterit olivatkin paljon muuta kuin muistutuksia rukoushetkistä: ne olivat valmistetut erityisten planetta-asentojen sattuessa (kukin kalenteri oman erikoisen jumalansa vaikutuksen alaisena) ja niillä arveltiin olevan talismanien eli taika-esineiden ominaisuuksia. Siten jonkun erikoisen planetan palvelija aina kantoi muassaan viimeksi julkaistun kalenterin.

Niinmuodoin muinaisen Kaldean uskonnonharjottajalla ei ollut säännöllistä rukoustuntia, joka aina olisi ollut sama, päivästä päivään, niinkuin nykyään on laita; päinvastoin hänen mietiskely- ja hartaushetkensä oli liikkuva ja sattui joskus illaksi tai vieläpä keskiyöksi. Mutta sattuipa se milloin tahansa, hän ei jättänyt sitä huomaamatta; olipa se kuinka sopimaton hänen toimintaansa, hänen huvituksiinsa tai hänen lepoonsa, olisi hän pitänyt suurena velvollisuuden laiminlyöntinä, jos olisi jättänyt käyttämättä sitä hetkeä rukoukseen. Mikäli voimme nähdä, ei ollut hänen mielessään ajatustakaan, että planetan Henki jollakin tavalla olisi pahoillaan, jos hän hetken laiminlöisi, tai että yleensä sellainen Henki koskaan saattoi tuntea pahastusta. Hän ajatteli vain, että tuo Jumala silloin vuodatti siunauksensa ja että oli yhtä tyhmää kuin kiittämätöntä jättää käsistään näin tarjottua tilaisuutta.

Nämä olivat kuitenkin ainoastaan kansan yksityisiä uskonnonharjotuksia; niiden ohella oli heillä suuria ja komeita yleisiä juhlallisuuksia. Kullekin planetalle oli määrätty ainakin kaksi suurta juhlapäivää vuodessa ja auringolle ja kuulle oli varattu paljon useampiakin. Kullakin Planetta-hengellä oli temppeleitä joka osassa maata ja tavallisesti hänen kannattajansa tyytyivät käymään useasti lähimmässä temppelissä. Mutta niinä suurina juhlina, jotka mainittiin, kokoontui suunnattomia ihmispaljouksia pääkaupungin

läheisyyteen avaralle kentälle, missä oli joukko suurenmoisia perin merkillisiä temppeleitä.

Nämä rakennukset ansaitsivat jo itsessään huomiota ollen hienoja näytteitä esihistoriallisesta rakennustyylistä. Mutta niiden suurimpana merkillisyytenä oli se seikka, että niiden kokoonpano oli nähtävästi aiottu muistuttamaan aurinkokunnan järjestystä. Kun tämän järjestelyn periaate oivalletaan, osottaa se, että rakentajilla mahtoi olla paljon tietoa tähtitieteestä. Kaikkien suurin ja loistavin oli mahtava auringontemppeli, jota heti tulemme yksityiskohtaisemmin kuvailemaan. Muut olivat pystytetyt säännöllisesti lisääntyvien välimatkojen päähän tästä ja näyttivät ensi näkemältä olleen rakennettuja mielivaltaisesti eikä minkään tarkemman järjestyksen mukaisesti.

Lähemmin tarkastaessa kuitenkin osottautui, että niissä *oli* suunnitelma ja hyvin ihmeellinen. Ensiksikin oli noiden pienempien temppeleiden asteettain kasvavalla välimatkalla määrätty suhde ja merkitys. Toiseksi oli näiden temppeleiden eräillä tärkeillä osilla määrätty koko, joka ei ollut satunnainen, sillä ne kuvasivat kukin planettansa kokoa ja sen välimatkaa auringosta.

On selvää jokaiselle, ken vähänkin tuntee tähtitiedettä että yritys aurinkokunnan rakentamiseksi eli esittämiseksi temppeleiden avulla oli jo edeltäpäin tuomittu epäonnistumaan, jos temppeleiden samalla tulisi olla rukoilijoitten käytettävissä. Koon erotus auringon ja hänen perheensä pienempien jäsenten välillä on niin suuri ja välimatka niiden välillä niin suunnaton, että jolleivat rakennukset olleet pelkkiä nukketaloja, ei mikään maa olisi kylliksi suuri sisältämään koko aurinkokuntaa.

Kuinka siis se kaldealainen viisas, joka suunnitteli tämän ihmeellisen temppeliryhmän, menetteli näiden vaikeuksien voittamiseksi? Aivan niinkuin nykyaikaisten tähtitieteellisten oppikirjojen kuvissa — käyttämällä kahta aivan erilaista asteikkoa, mutta säilyttäen niiden suhteelliset suuruudet kussakin.[1] Tässä ihmeel-

[1] Siis kunkin temppelin suuruus oli tarkasti suhteellinen toisiin temppeleihin verraten. Samaten temppeleiden välimatkat olivat suhteelliset. Mutta temppeleiden suuruusasteikko oli paljon laajempi kuin välimatkojen asteikko, koska muuten ei olisi ainoatakaan ihmistä mahtunut temppeliin sisälle. *Suom.*

lisessä esimerkissä muinaisesta rakennustaiteesta ei ole mitään, joka todistaisi, että sen piirtäjä ensinkään tunsi planettojen oikeata kokoa ja niiden välimatkoja, vaikka tietysti hän *saattoi* ne tietää. Mutta se ainakin on varmaa, että hän aivan hyvin tunsi niiden *keskinäiset* suuruus- ja välimatka-suhteet. Hän oli joko saanut oppia tai itse keksinyt Bode'n lain; [1] kuinka paljon tätä kauemmaksi hänen tietonsa ulottuivat, eivät hänen rakennuksensa ilmaisseet, mutta varmasti hänellä on täytynyt olla jotakin vihiä planettojen suuruudesta, vaikka hänen laskelmansa erosivatkin jonkin verran nykyisistä.

Ne temppelit, jotka oli pyhitetty sisemmille planetoille, muodostivat jonkinlaisen säännöttömän ryhmän aivan lähellä suuren auringontemppelin seiniä. Sitävastoin aurinkoperheen jättiläismäiset ulkojäsenet olivat siroteltuja yhä pitempien välimatkojen päähän tasangolle, kunnes kaukainen Neptunus miltei katosi näkyvistä. Rakennukset erosivat toisistaan tekotavaltaan, eikä ole epäiltävää, että jokaisella eroavaisuudella oli oma merkityksensä, vaikkapa me emme kaikissa tapauksissa kykene tätä näkemään. Yksi piirre oli kuitenkin kaikille yhteinen; jokaisessa oli keskuksena puolikaarenmuotoinen holvi, joka nähtävästi oli aiottu erityisesti kuvaamaan tarkotettua taivaankappaletta.

Kaikki nämä pyöreät holvit olivat heleävärisiä, ja niillä oli kullakin se väri, mikä kaldealaisen traditsionin mukaan kuului niiden planetalle. Ei ole läheskään selvää, minkä periaatteen mukaan nämä värit valittiin, mutta me palaamme niihin myöhemmin, kun tutkimme suuria juhlamenoja. Näillä holvisaleilla ei ollut aina sama suhde temppeleittensä suuruuteen, mutta verrattuina toisiinsa ne vastasivat läheisesti kuvaamiensa planettojen kokoa. Mitä Merkuriukseen, Venukseen, Kuuhun ja Marsiin tulee, vastasivat kaldealaisten mitat tarkasti meidän mittojamme niiden suhteelliseen kokoon nähden. Mutta Jupiter, Saturnus, Uranus ja Neptunus, vaikka kyllä olivatkin tavattoman paljon

[1] „Boden laki" on se tähtitieteellinen havainto, että planettojen välimatkat auringosta muodostavat suhdeluvuillaan sarjan 3, 6, 12, (24), 48, 96, 192, missä jokainen seuraava on kaksi kertaa edellistä suurempi. Lukua 24 vastaavat planetoidit Marsin ja Jupiterin välillä, mutta Neptunus ei ensinkään sovi tähän sarjaan. *Suom.*

suuremmat kuin sisäisen ryhmän jäsenet, olivat kuitenkin huomattavasti pienemmät kuin jos ne olisi rakennettu meikäläisiin hyväksyttyihin laskuihin perustuvan asteikon mukaan.

Tämä saattoi johtua siitä, että näitä suuria palloja varten käytettiin erilaista mittakaavaa, mutta meistä tuntuu paljon todennäköisemmältä, että kaldealaiset mittasuhteet olivat oikeat ja että nykyaikainen tähtitiede on aivan liian suureksi laskenut ulommaisten planettojen suuruuden. On miltei jo alettu tunnustaa, että se pinta, minkä me Jupiterista tai Saturnuksesta näemme, on syvän, tiheän pilviverhon pinta eikä ensinkään planetan oma ruumis. Ja jos näin on laita, silloin kaldealainen esitys näistä taivaankappaleista on yhtä oikea kuin muutkin seikat heidän järjestelmässään. Toinen asia, joka todistaa tämän puolesta, on se, että ulompien planettojen tiiviys, minkä meidän tähtitieteilijämme tavallisesti lukevat niin erinomaisen vähäiseksi [1] tulee paljon enemmän soveltumaan yhteen muiden meidän aurinkokunnan tunnettujen maailmoiden kanssa, jos hyväksytään tämä teoria.

Joukko merkillisiä seikkoja todisti yhteisesti meille, että näiden kaunisten temppeleiden rakentajilla täytyi olla täydellinen käsitys meidän aurinkojärjestelmästämme. Vulcanus, Merkuriuksen sisäpuolella oleva planetta oli jo kuvattuna ja se paikka, missä järjestelmän mukaan maan olisi pitänyt olla, oli jätetty Kuun temppelille. Se oli suuri temppeli, mutta sitä koristava kaarikatto näytti suhdattoman pieneltä, koska se oli laadittu tarkalleen saman asteikon mukaan kuin muut. Lähellä tätä kuun-temppeliä kohosi yksinäinen, mustasta marmorista tehty ja pilarien kannattama kupooli, joka koostaan päättäen varmaan oli pantu maata esittämään, vaikkei siihen oltu liitetty mitään pyhäkköä.

Siinä välimatkassa, mikä (aivan oikein laskettuna) oli jätetty Marsin ja Jupiterin väliin, ei näkynyt mitään temppeliä vaan joukko patsaita, joista jokainen ylhäältä päättyi tavalliseen puolikaarenmuotoiseen kupooliin. Näiden me arvelimme tarkottavan „pikkuplanettoja“. Mitä sivukiertolaisia planetoilla oli, ne oli

---

[1] Jupiter esim. on nyk. tähtitieteen mukaan kolme kertaa vettäkin hienompi, täsmälleen yhtä tiivis kuin aurinko; Uranus vieläkin ohuempi rakenteeltaan. *Suom.*

huolellisesti merkitty lisäkupooleilla, jotka aivan oikein mittasuhteineen oli järjestetty pääplanetan ympärille, ja myöskin Saturnuksen renkaat näkyivät selvästi.

Jonkun tällaisen planetan pääjuhlien aikana kaikki vastaavan Jumalan tunnustajat (eli ne henkilöt, jotka olivat sen planetan alaisina syntyneet, kuten me nyt sanoisimme) kantoivat tavallisen pukunsa päällä tai sen sijalla viitan tai vaipan samaa väriä, mikä planetalle oli pyhitetty. Nämä värit olivat kaikki erinomaisen loistavat ja niihin pantu kangas oli satinan kaltaista, joten sen vaikutus oli hyvin silmiinpistävä, varsinkin koska monessa näistä väreistä oli toinen vivahdus sekotettuna, niinkuin kirjavassa silkissä. Luettelo näistä väreistä lienee mieltäkiinnittävä, vaikka syy, mistä johtui näiden värien valinta, ei aina ole selvä, kuten jo aikaisemmin huomautimme.

Auringon palvelijat kantoivat pukua, joka oli kaunista, hienoa silkkiä, täyteen kirjailtu kultalangoilla, niin että se tuntui oikealta kulta-kankaalta. Mutta kultakangas, sellaisena kuin me sitä nykyään tunnemme, on paksu ja taipumaton, jotavastoin tämä vaate oli niin taipuvaa, että sitä voitiin kääriä kokoon niinkuin musliinia.

Vulcanuksella oli liekin väri, räikeä, häikäisevä ja eriskummainen — ehkä kuvaten Vulcanuksen asemaa, se kun on niin lähellä aurinkoa ja siis aivan tulisessa fyysillisessä tilassa.

Merkurius oli symbolisoitu heleällä oranssivärillä, sitrunamaisella vivahduksella. Näitä vivahduksia näkyi useinkin hänen kannattajiensa auroissa sekä heidän vaatteissaan. Mutta vaikka monessa tapauksessa auraa hallitsevat värit näyttävät sopivan syyksi ja selitykseksi niiden valintaan, on toisia värejä, joihin tämä tuskin koskee.

Venuksen alamaiset esiintyivät miellyttävässä puhtaassa taivaansinessä, johon oli pantu vaalean vihreän vivahdus, mikä antoi puvulle värähtelevän opaali-hohteen heidän liikkuessaan.

Kuun puvut olivat luonnollisesti valkeat, mutta niin täyteen ommeltuja hopealangoilla, että niitä hyvällä syyllä voisi kutsua hopeavaatteiksi, kuten auringon puvut olivat kultaista kangasta. Kuitenkin eräänlaisessa valaistuksessa oli tällä kuun-kankaalla kaunis kalpean violetin vivahdus, mikä oli hyvin lumoova.

Mars sopivasti kyllä puki seuraajansa hehkuvaan tulipunaiseen

mutta siihen oli sekotettu vahvasti karmosiinipunaista niin että tämä jälkimäinen muutamilta puolilta nähtynä jäi ylivallalle. Tämä väri oli aivan selvästi näkyvä ja erosi kokonaan Vulcanuksen tai Merkuriuksen väristä. Se saattoi johtua joko auran ulkonäöstä tai fyysillisen planetan punertavasta valosta.

Jupiter puki lapsensa ihmeellisesti välkkyvään sini-violettiin, joka yltä yleensä oli täynnä pieniä hopeapilkkuja. Ei ole helppo mainita mitään syytä tähän, jollei sekin johtunut joistakin *auran* ominaisuuksista.

Saturnuksen tunnustajat olivat puettuja kirkkaan auringonlaskun vihreään, johon oli sekottunut helmenharmaata. Uranuksen alaisina syntyneillä taas oli upea syvä siniväri — tuo kuvaamaton Eteläisen Atlantin väri, jota ei kukaan tunne muu kuin se, ken on nähnyt sen omin silmin. Neptunukselle määrätty puku oli kaikkein vähimmin huomattava, sillä se oli vaatimatonta tummaa indigo-sineä, vaikka sekin kirkkaassa valossa näytti hämmästyttävän ihanalta.

Jonkun planetan pääjuhlina sen kannattajat esiintyivät täysissä väreissään ja marssivat juhlasaatossa temppeliin, mikä oli peitetty kukkaköynnöksillä. He kantoivat lippuja ja kultaisia sauvoja ja kajahuttivat sointuvia laulujaan. Mutta kaikkein suurenmoisin näytelmä oli auringonjumalan jonakin suurena juhlana, jolloin ihmiset kokoontuivat, kukin puettuna suojelevan Jumalansa loistaviin pukuihin, ja koko tuo suunnaton joukko juhlallisesti kulki auringon-temppelin ympärillä. Tällaisessa tilaisuudessa täyttivät Auringon omat tunnustajat temppelin tungokseen asti, ja lähimpänä temppeliä kulkivat Vulcanuksen joukot, näitä lähinnä Merkuriuksen, sitten Venuksen j. n. e. Jokaisen planetan seuraajat esiintyivät järjestyksessä riippuen siitä paikasta, mikä planetalla oli aurinkoon nähden. Koko kansan paljous, joka näin oli järjestynyt sisäkkäisten piirien muotoon ihanine väreineen, kulki hitaasti ja vakavasti ympäri niinkuin suunnaton elävä pyörä, ja kun aurinko valoi eloisaa loistoaan tuon kaiken yli, paistaen melkein troopillisen hehkuvasti, niin syntyi ehkä mainiompi näky kuin mitä maailmassa milloinkaan on nähty.

Jotta vähän voisimme kuvata myöskin niitä vielä merkillisempiä menoja, joita tällaisissa tilaisuuksissa tapahtui suuren au-

ringon-temppelin sisäpuolella, on meidän välttämättä koetettava kuvata temppelin ulkonäköä ja kokoonpanoa. Pohjapiirros oli ristinmuotoinen ja ristien leikkauskohdassa oli laaja ympyräntila (kaarenmuotoisella holvilla katettu). Me saamme vielä oikeamman kuvan, jos ajattelematta tavallista ristinmuotoista kirkkoa alttareineen ja sivukappeleineen, me kuvittelimme suurta ympyränmuotoista pyöräkatolla varustettua salia, niinkuin esim. British Museumin lukusalia, ja sitten ajattelimme, että siitä eroaisi neljä suurta temppeliä neljään ilmansuuntaan. Kaikki ristin haarat olivat näet yhtä pitkiä.[1] Kun tämä osa kuvasta on selvänä mielessä, täytyy siihen lisätä neljä muuta suurta aukkoa ristin haarojen välissä. Nämä johtivat suuriin saleihin, joiden seinät kaareutuivat ja kohtasivat toisiaan, niin että lattia oli suuren lehden tai kukan teriön muotoinen. Itse asiassa oli temppelin pohjapiirros ikäänkuin yhtä pitkillä haaroilla varustettu risti, joka oli pantu säännöllisen neljäteräisen kukan päälle, niin että kirkon sivuholvit olivat terälehtien välissä.

Ihminen, joka seisoi keskustassa kaarikaton alla, saattoi siis nähdä kaikkiin suuntiin eteensä avautuvan avaroita laajuuksia. Koko rakennus oli huolellisesti mitattu, niin että ristin haarat oli suunnattu täsmälleen neljää ilmansuuntaa kohti. Etelä-pää pysyi avoimena ja oli pää-sisäänkäytävänä vastapäätä suurta alttaria, joka taas oli pohjoisen sivustan päässä. Itäisessä ja läntisessä sivustassa oli myöskin alttareita, meidän nähdäksemme tavattoman suuria, vaikka ne olivat paljon pienempiä kuin pohjoispäässä oleva koroke.

Nämä itä- ja länsipäässä olevat alttarit näyttävät täyttäneen miltei samaa tarkotusta kuin Siunatulle Neitsyeelle ja Pyhälle Joosefille omistetut temppelit katolisessa katedraalissa, sillä yksi niistä oli pyhitetty auringolle ja toinen kuulle, ja niissä vietettiin joitakin niistä säännöllisistä jumalanpalveluksista, mitkä kuuluivat noille suurille valontuojille. Suuren pohjoisalttarin ympärille kuitenkin kaikkein suurimmat joukot keräytyivät, sen ääressä toimitettiin juhlallisimmat menot, ja sen laitokset olivat omituisimmat ja tärkeimmät.

Sen takana olevalla seinällä riippui suunnaton kovero-peili,

[1] Suomalainen lukija saa parhaan käsityksen ajattelemalla Helsingin Nikolain-kirkkoa. *Suom.*

paljon suurempi kuin mikään, minkä me koskaan olemme nähneet. Se oli metallista, arvatenkin hopeasta ja oli silattu niin kiiltäväksi kuin suinkin mahdollista. Arveltiinpa, että huolenpito siitä, sen pitäminen kirkkaana ja tomusta vapaana, oli mitä pyhin uskonnollinen velvollisuus. Kuinka niin suuri peili oli voitu tehdä niin tarkaksi ja täydelliseksi ja kuinka sen suunnaton paino ei sitä rikkonut ja halkaissut – nämä ovat kysymyksiä, jotka nykyaikaisille arkitehdeillekin olisivat vaikeat ratkaista, ja kuitenkin nuo muinaisaikalaiset olivat niistä selviytyneet.

Tämän ristin suuren pohjoispään kattoa myöten, sen keskustaa pitkin oli avattu ulkoilmaan ahdas rako, niin että mikä tähti tahansa ollessaan tarkalleen puolipäiväpiirin yllä, loisti sisään temppeliin ja sattui suureen peiliin. On hyvin tunnettu ominaisuus tällä kovero-peilillä, että se muodostaa eteensä ilmaan ikäänkuin polttopisteeseen kuvan kaikesta, mikä siihen heijastuu. Tätä asiaa käyttivät papit älykkäästi hyväkseen, jotta he siten saattoivat koota ja ottaa omakseen kunkin planetan vaikutuksen sillä hetkellä, jolloin sen voima oli suurimmillaan, kuten he varmaan olisivat lausuneet ajatuksensa. Tuliastiaa kantava jalusta oli kiinnitetty lattiaan polttopisteen alle, ja sillä hetkellä kun planetta tuli puolipäiväpiiriin ja siten loisti katossa olevan raon läpi, heitettiin hehkuvien hiilien päälle hyvänhajuista suitsutusta. Vaaleanharmaa savupatsas nousi heti ja sen keskellä kimmelsi elävä kuva tähdestä. Silloin sen palvelijat kumarsivat päänsä ja pappien riemuisa laulu kajahti. Todellakin tämä juhlameno muistutti hieman ehtoollishostian kohottamista katolisessa messussa.

Milloin tarvittiin, pantiin käytäntöön toinen laitos. Katosta laskettiin nuorilla alas ympyränmuotoinen tasainen peili, joka sovitettiin tarkalleen suuren peilin polttopisteeseen. Tähän sattui planetan heijastuva kuva, ja kääntämällä tätä pientä peiliä voitiin koveropeilistä tuleva keskittynyt valo laskea määrättyihin kohtiin temppelin lattialle. Näihin kohtiin pantiin niitä sairaita, joille tuon erikoisen vaikutuksen luultiin olevan siunaukseksi, samalla kuin pappi rukoili, että Planetta-Henki antaisi heille voimaa ja parantumista. Ja epäilemättä näillä keinoilla usein saatiin aikaan parantumista, vaikka luultavasti uskolla oli suuri osa tuloksen saavuttamisessa.

Silloin kun aurinko itse kulki yli puolipäiväpiirin, saatiin eräitä pyhiä tulia syttymään samojen laitosten avulla. Mutta kaikkein mieltäkiinnittävimmät tämänluontoiset menot toimitettiin aina läntisellä sivustalla. Tuolla alttarilla paloi aina mitä kutsuttiin „pyhäksi Kuun-tuleksi" ja tämän sallittiin sammua ainoastaan kerran vuodessa, illalla ennen kevätpäivätasausta. Seuraavana aamuna auringonsäteet kulkiessaan läpi itäisen alttarin päällä olevan aukon, sattuivat suoraan läntiseen päähän, ja vedellä täytetyn lasipallon kautta, joka oli ripustettu auringonsäteen eteen ja vaikutti kokoovana linssinä, aurinko itse sytytti pyhän kuun-tulen, jota sitten huolellisesti hoidettiin ja pidettiin seuraavan vuoden aikana palamassa.

Suuren holvikaton sisäpinta oli maalattu kuvaamaan yöllistä taivasta ja jonkun monimutkaisen koneiston avulla saatettiin päätähdet liikkumaan sen yli aivan kuin todelliset tähdet taivaalla, niin että minä päivän hetkenä hyvänsä tai pilvisenä yönä saattoi temppelissä olija aina sanoa tarkalleen, missä kohdin olivat eläinradan merkit ja eri planetat niissä. Planettoja edustamaan käytettiin loistavia palloja, ja tämän uskonnon varhaisempina aikoina, niinkuin Mysterioissa niiden alkuaikoina, nämä kappaleet olivat todellisia Adepti-opettajien luomia aineellistumia, jotka vapaasti liikkuivat ilmassa. Mutta näissä kumpaisissakin laitoksissa, vähemmän kehittyneiden tultua noitten korkeitten olentojen paikalle, huomattiin vaikeaksi tai mahdottomaksi pitää aineellistumia oikealla tavalla käynnissä, ja silloin niiden paikalle tehtiin nerokkaita konelaitoksia. Tämän suuren kaarikaton ulkopuoli oli ohuesti päällystetty kullalla; ja huomattavaa on, että omituisia pilkkuja oli sen pinnalle siroteltu, nähtävästi kuvaamaan n. k. „pajulehtiä" eli „riisiryynejä". [1]

Toinen merkillinen seikka tässä temppelissä oli maanalainen kammio, joka oli määrätty pappien yksinomaan käytettäväksi, nähtävästi mietiskelyä ja itsekehitystä varten. Ainoa valo, mikä näihin laskettiin, tuli paksujen kristallintapaisesta erivärisestä aineesta teh-

---

[1] Auringonpinnalla näkyviä linssinmuotoisia liikkuvia ja häviäviä täpliä, jotka ovat lähimpänä syynä auringon valoon ja lämpöön. Tieteen mukaan ne ovat suunnattomia purkauksia, jotka ajaksi tunkeutuvat läpi aurinkoa verhoovan himmentävän vaipan. *Suom.*

tyjen levyjen kautta, jotka oli laskettu temppelin lattiaan. Silloin kun tarvittiin, pantiin auringon säteet heijastumaan näiden levyjen läpi ja se pappi, joka harjotti mietiskelyään, antoi tämän heijastuneen valon sattua eri paikkaan ruumistansa – toisinaan silmien väliin, toisinaan selkärangan päätekohtaan j. n. e. Tämä nähtävästi auttoi aavistuskyvyn, selvänäköisyyden ja sisänäön kehitystä, ja on ilmeistä, että se erikoinen väri, mitä käytettiin riippui sekä tarkotetusta päämäärästä että myöskin siitä, minkä, planetan eli tyypin alaan se pappi kuului. Myöskin huomattiin, että täällä käytettiin „thyrsusta“ eli samaa sähkö- tai elollistulella täytettyä onttoa sauvaa, mikä myöhemmin tavataan Kreikan mysterioissa.

On hyvin mieltäkiinnittävää tätä muinaista uskontoa tutkiessa koettaa ymmärtää tarkalleen, mitä sen opettajat tarkottivat puhuessaan Tähti-enkelistä tai tähden Hengestä. Vähäinenkin huolellinen tutkinta näyttää, että nämä nimitykset eivät ole aina, vaikka kyllä joskus, samaa merkitseviä. He näyttävät ajatelleen ainakin kolme toisistaan erotettavaa käsitettä lausuessaan tätä yhteistä nimitystä „planetan Henki“.

Ensiksi he uskoivat, että kuhunkin planettaan kuului kehittymätön, vain puoleksi älyävä, mutta erinomaisen voimakas olento, jota me teosofisilla nimityksillä ehkä parhaiten voisimme kutsua tuon planetan elementaalisen elonaineen kokonaissummaksi, kun sitä pidetään suurena luontokappaleena. Me tiedämme, että se elementaalisen elonaineen määrä, mikä yhtyy ihmisen astraliruumiin rakenteeseen, tulee kaikissa suhteissaan ja toiminnoissaan erikoiseksi olennoksi, jota toisinaan on kutsuttu „himo-elementaaliksi“. Me tiedämme, kuinka sen monet erilaiset ainelaadut ja tyypit yhdistyvät ajottaiseksi kokonaisuudeksi, joka kykenee määrätysti toimimaan omaksi puolustukseksensa, esim. vastustamaan kuoleman alottamaa hävitysprosessia. Jos me aivan samalla tavalla voimme ajatella jossakin erityisessä planetassa olevien elementaalivaltakuntien summaa kokonaisuutena vaikuttavana, niin olemme tarkalleen oivaltaneet sen aatteen, mikä oli muinaisten kaldealaisten mielessä, kun oli kysymyksessä „planetta-hengen“ ensimäinen merkitys. „Planetta-elementaali“ olisi sille paljon sopivampi nimitys. Tämän planetta-elementaalin vaikutusta (eli ehkä magnetismia) he

koettivat keskittää peilien avulla eräitä tauteja poteviin ihmisiin tai kiinnittää taika-esineeseen vastaista käyttöä varten.

Papit opettivat keskuudessaan, että ne fyysilliset planetat, mitkä meille näkyvät, ovat osottimina merkitsemässä itse LOGOKSEN ruumiissa olevia suuria keskuksia, ja myöskin, että kunkin tällaisen suuren keskuksen läpi valautuu yhtä lajia niistä kymmenestä elonaineen tyypistä, mitkä heidän uskonsa mukaan ovat kaiken ilmenneen perustana. Kukin näistä elonaineen laaduista, otettuna erikseen, pidettiin samana kuin planettaa, ja tätä kutsuttiin usein planetan Hengeksi, jolloin sille nimitykselle tuli aivan erilainen merkitys. Tässä merkityksessä he sanoivat kunkin planetan Hengen olevan kaikkialla läsnä koko aurinkokunnassa, sanoivat sen toimivan joka ihmisessä ja näyttäytyvän hänen teoissaan tai ilmenevän eri kasvien ja kivennäisten kautta ja näille suovan niiden erikoisominaisuudet. Tietysti juuri tähän ihmisen sisällä olevaan „planetan Henkeen“ saattoi vaikuttaa sen suuren keskuksen olotila, mihin se planetta kuului, ja tähän he perustivat kaikki astrologiset varotuksensa.

Mutta kun kaldealaiset kutsuivat avukseen planetta-hengen siunauksen tai koettivat hartaalla ja kunnioittavalla mietiskelyllä kohota häntä kohti, käyttivät he tätä nimitystä vielä kolmannessa merkityksessä. He ajattelivat kunkin tällaisen suuren keskuksen ikäänkuin elähyttävän yhtä kokonaista suurten henkien järjestöä ja sen kautta vaikuttavan. Kunkin tällaisen järjestön (hierarkian) päänä oli se Suuri, jota ennen muita kutsuttiin „itse planetan hengeksi“ eli useammin Tähti-enkeliksi. Hänen siunaustansa rukoilivat ne, jotka erityisemmin olivat syntyneet Hänen vaikutuksensa alaisina, ja he pitivät Häntä jokseenkin samassa arvossa kuin hurskas kristitty pitää suuria Pääenkeleitä, „seitsemää henkeä Jumalan valtaistuimen edessä“. Hän oli heille LOGOKSEN jumalallisen voiman mahtava Palvelija, se kanava, jonka kautta tuo sanomaton kirkkaus ilmeni. Kuiskailtiin, että kun jonkun erityisen planetan juhlaa vietettiin tuossa suuressa temppelissä ja kun ihmeellisimmällä hetkellä Tähden kuva kirkkaasti loisti suitsutuspilvessä, silloin ne, joiden silmät olivat palavasta hartaudesta avautuneet, olivat joskus nähneet Tähti-enkelin mahtavan muodon leijailevan tuikkivan tähden alla, niin että se loisti hänen otsal-

laan, kun hän siunaavasti katseli rukoilijoita, joiden kehitys oli niin läheisesti hänen huolenaan.

Yksi tämän muinaisen uskonnon oppeja oli, että harvinaisissa tapauksissa korkeasti kehittyneille ihmisille, heidän ollessaan täynnä syvää antaumusta Enkeliänsä kohtaan, oli mahdollista kohottautua pitkällisen jatkuvan mietiskelyn avulla omasta maailmastaan Hänen maailmaansa – muuttaa koko kehityksensä kulku ja saavuttaa seuraava syntymänsä ei enää tällä planetalla vaan Hänen planetallaan. Ja temppelin asiakirjoissa oli kertomuksia papeista, jotka näin olivat tehneet ja siirtyneet pois ihmisten tiettyvistä. Arveltiin, että kerran tai kahdesti historian aikana oli tapahtunut, että jotkut olivat kohoutuneet itse niiden vielä korkeampien tähtijumalien luo, joiden uskottiin kuuluvan kiintotähdille kaukana aurinkokunnan rajojen ulkopuolella. Mutta näistä jälkimäisistä arveltiin, että he uskalsivat nostaa siipensä sellaisiin tuntemattomiin korkeuksiin, joiden mahdollisuuksista suurimmatkin ylipapit vaikenivat.

Vaikka nämä menetelmät meistä tuntuvatkin omituisilta, vaikka ne suuresti eroavatkin kaikesta, mitä meille on opetettu teosofisissa tutkimuksissamme, niin olisi meidän typerätä kritisoida heitä tai epäillä, että niille, joita nämä silmämäärät viehättivät, ne voivat olla yhtä suurta merkitseviä kuin meidän silmämäärämme. Me tiedämme, että suuressa Valkoisessa Veljeskunnassa on monta Mestaria, ja että vaikka kutakin Tien askelta varten vaadittavat Ominaisuudet ovat samat kaikille pyrkijöille, niin jokainen suuri Opettaja omaksuu oppilaitaan varten sen valmistusmenetelmän, minkä Hän pitää heille parhaiten sopivana. Ja koska kaikki polut vievät vuorenharjalle, ei ole meidän asiamme päättää, mikä polku on lyhyin eli parhain lähimmäisellemme. Jokaiselle ihmiselle löytyy yksi tie, joka on lyhyin; mutta mikä se on, riippuu siitä asemasta, joka on hänen lähtökohtansa. Jos odottaisimme, että jokainen tulisi takaisin meidän lähtökohdallemme ja kulkisi meidän tietämme, niin olisimme saman itserakkaudesta ja tietämättömyydestä johtuneen harhan vallassa, mikä umpiuskoisten silmät sokaisee. *Meitä* ei ole opetettu palvelemaan suuria Tähti-enkeleitä eikä asettamaan eteemme päämääräksi, että mahdollisesti voisimme yhtyä Deevakehitykseen jo lähimmässä tulevaisuudessa. Mutta meidän tulee

aina muistaa, että salatieteessä on muita suuntia paitsi sitä erikoista, johon teosofia on meidät tuonut, ja että me vain vähäisen tiedämme vielä edes omasta urastamme.

Olisi ehkä parempi olla käyttämättä sanaa „palvelus", kun kuvataan sitä tunnetta, mitä kaldealaiset tunsivat Tähti-enkeleitään kohtaan, sillä länsimaissa aina „jumalanpalvelus" herättää väärinkäsitystä. Se oli oikeastaan samaa syvää rakkautta ja kunnioitusta ja uskollisuutta kuin me tunnemme Viisauden Mestareita kohtaan.

Tämä kaldealainen uskonto oli likellä kansan sydäntä ja epäilemättä saattoi useimmat ihmiset elämään todella hyvää ja oikeata elämää. Uskonnon papit olivat oppineita miehiä omalla tavallaan määrättyihin suuntiin. He tutkivat syvälti historiaa ja tähtitiedettä ja aivan luonnollisista syistä yhdistivät nämä kaksi tiedettä, luokittaen aina historian tapaukset sen mukaan, mikä yhteys niillä luultiin olevan erilaisten tähtitieteellisten aikakausien kanssa. He olivat jokseenkin hyvin perehtyneitä myöskin kemiaan ja käyttivät muutamia sen tuotteita juhlamenoissansa. Me huomasimme tapauksen, jolloin muuan pappi näkyi seisovan erään temppelin tasakatolla ja yksityisellä rukouksella kääntyvän erään planetta-hengen puoleen. [1] Hän piti kädessään pitkää keppiä, joka oli kastettu johonkin asfalttimaiseen aineeseen ja hän alkoi avuksihuutonsa piirtämällä tällä kepillä planetan astrologisen merkin eteensä lattialle. Tuo aine jätti jälkeensä loistavan fosforimaisen merkin kiviselle pinnalle.

Tavanomaisesti kukin pappi valitsi erikoisen tutkimusuran, johon hän antautui. Yksi ryhmä tuli eteväksi lääketieteen alalla ja tutki lakkaamatta, mitä ominaisuuksia oli kasveilla ja rohdoilla valmistettuina sen tai sen tähtivaikutuksen alaisina. Toinen ryhmä käänsi huomionsa yksinomaan maanviljelykseen, ja päätti, mikä maanlaatu parhaiten sopi millekin kylvölle ja kuinka sitä voitiin parantaa. Se työskenteli myös viljelemällä kaikenlaisia hyödyllisiä kasveja ja kehittämällä uusia muunnoksia sekä koettelemalla niiden kasvunopeutta ja -kykyä eriväristen lasien alla j. n e.. Tämä ajatus värillisen lasin käyttämisestä kasvun edistämiseksi oli yhteinen useille vanhoille atlantilaisille roduille ja oli kuulunut siihen

---

[1] Erato, muuan Teosofisen Seuran jäsen, jonka muutamia elämiä kerrotaan *Theosophistissa* „Rents in the Veil of Time" sarjassa.

opetukseen, jota alkuaan annettiin itse Atlantiksella. Toinen ryhmä pappeja muodostui jonkinlaiseksi säätoimistoksi, joka jotakuinkin tarkasti ennusti sekä tavallisia ilmanmuutoksia että myöskin erikoisia häiriöitä, kuten myrskyjä, tuulispäitä ja äkkisateita. Myöhemmin tämä tuli hallinnolliseksi virastoksi ja ne papit, jotka ennustivat väärin, pantiin pois kykenemättöminä.

Tavatonta merkitystä pantiin ennen syntymistä vallitseville vaikutuksille ja äitiä neuvottiin eristäytymään ja elämään puoleksi luostarimaista elämää sekä muutamia kuukausia ennen että jälkeen lapsen syntymää. Maan kasvatuslaitokset eivät olleet niinkuin Perussa suorastaan pappien käsissä, vaikka nämä aina laskuillaan – ja muutamissa tapauksissa myös selvänäköisyyden lisäavustuksella – ratkaisivat, mille planetalle mikin lapsi kuului. Ne lapset, jotka olivat samalle planetalle kuuluvia, kävivät tämän planetan koulua ja olivat samantyyppisten opettajien johdettavina. Saturnuksen lapset eivät siis mitenkään saaneet käydä Jupiterin kouluissa eikä Venuksen lapsia saanut opettaa Merkuriuksen palvelija. Näitä eri tyyppejä varten määrätty harjotus oli tuntuvasti erilainen. Tarkotus oli kussakin lapsessa kehittää sen omia hyviä ominaisuuksia ja poistaa tai vähentää niitä heikkouksia, joita kasvattajat pitkän kokemuksen kautta olivat oppineet havaitsemaan tämänluontoisissa lapsissa.

Kasvatuksen tarkotuksena oli heillä miltei yksinomaan luonteen muodostaminen; pelkkä tiedon antaminen tuli toisessa sijassa. Jokaiselle lapselle opetettiin hänen maansa omituinen hieroglyfikirjotus ja yksinkertaisen laskutaidon alkeet, mutta paitsi tätä ei mitään, jota me pitäisimme kouluaineena. Lukuisia uskonnollisia eli oikeammin siveellisiä kehotuksia opittiin ulkoa. Kaikki ne ilmaisivat, minkälaista käytöstä odotettiin erilaisissa olosuhteissa „Marsin pojalta“ – tai Venuksen tai Jupiterin, kenen lapsi kukin sattui olemaan. Ainoa kirjallisuus, mitä tutkittiin, sisälsi loppumattomia selityksiä näihin lauseisiin, täynnä määrättömän paljon kertomuksia seikkailuista ja tilanteista, joissa sankarit toimivat milloin viisaasti, milloin tyhmästi. Näitä kertomuksia opetettiin lapsia arvostelemaan, ja heidän piti mainita syyt mielipiteisiinsä ja selittää, mitenkä heidän oma esiintymisensä samanlaisissa oloissa olisi eronnut sankarin menettelystä.

Vaikka lapset kouluissaan viettivät monta vuotta, kului koko heidän aikansa siihen, että he perehtyivät (ei ainoastaan tietopuolisesti vaan niin paljon kuin mahdollista myöskin käytännöllisesti) tähän suureen *Velvollisuuden Kirjaan,* kuten sitä kutsuttiin. Jotta opetukset painautuisivat lasten mieleen, käskettiin heidän esittää kertomusten eri luonteita ja esiintyä näyttämöllä kuten teatterissa. Jokainen nuori mies, joka kehitti taipumusta historiaan, matematikkaan, maanviljelykseen, kemiaan tai lääketieteeseen, saattoi jättäessään koulunsa liittyä jonkinlaisena oppipoikana siihen pappiin, jolla oli erikoisalanaan jonkun tällaisen tieteenhaaran tutkiminen. Mutta koulukurssiin ei mikään näistä kuulunut eikä siinä valmistettu niitä tutkimaan. Annettiin vain sitä yleisopetusta, minkä avulla jokaisen piti kyetä esiintymään missä tahansa elämän sattumassa.

Kansan kirjallisuus ei ollut laaja. Virallisia asiakirjoja säilytettiin huolellisesti, maansiirrot merkittiin kirjoihin ja kuninkaan määräykset ja julistukset pantiin aina talteen vastaisen tarpeen varalta. Mutta vaikka näissä asiakirjoissa oli mainioita, joskin kuivanlaisia aineksia historioitsijoita varten, ei ole merkkiäkään siitä, että mitään yhtenäistä historiaa olisi kirjotettu. Sitä opetettiin suullisesti perintätiedon mukaan ja eräitä tapauksia pantiin tilastoihin tähtitieteellisten kausien yhteydessä. Mutta nämä kirjat olivat pelkkiä aikatauluja eivätkä olleet historiaa sanan nykyaikaisessa merkityksessä.

Runoutta edusti joukko pyhiä kirjoja, jotka vertauskuvallisella tavalla kertoivat maailmoitten ja ihmiskunnan synnystä, ja myöskin joukko ballaadeja eli runoja, jotka ylistivät tarunomaisten sankarien tekoja. Näitä viimemainittuja ei kuitenkaan kirjotettu muistiin vaan toinen laulaja kertoi ne toiselle. Kansa oli niinkuin niin monet itämaiset heimot hyvin halukas kuuntelemaan ja keksimään kertomuksia, ja paljon tämänlaatuisia perintä-kaskuja oli kulkenut polvesta polveen vuosisatojen kuluessa hyvin kaukaisilta ajoilta ja alkuperäisistä sivistyksistä.

Muutamien tällaisten vanhojen tarujen nojalla on mahdollista jälleen haahmotella rodun aikaisempaa historiaa. Kansan pääjoukko oli selvästikin turanilaista alkuperää, ja kuului siis atlantilaisen juurirodun neljänteen alarotuun. Niitä oli alkuaan näh-

tävästi ollut joukko pieniä heimoja, jotka aina olivat sodassa toisiaan vastaan ja elivät alkuperäisellä maanviljelystaidollaan, tietämättä paljoakaan rakennustaiteesta tai kulttuurista.[1] Heidän luokseen, heidän ollessaan tässä puoleksi raakalaisessa tilassa, tuli 30,000 vuotta e. Kr. suuri itämainen päällikkö, Theodoros, toiseen rotuun kuuluva mies. Kun arjalaiset olivat vallottaneet Persian ja Mesopotamian ja ulottaneet Manun hallinnon noiden alueiden yli, lähetti Manu tämän Theodoroksen olemaan turanilaisten kuvernöörinä Coronan, Manun pojanpojan alaisena, joka oli tullut Hänen jälkeensä Persian hallitsijaksi.[2]

Theodoroksesta polveutui muinaisen Kaldean kuninkaallinen suku. Se erosi suuresti ulkonäöltään alamaisistaan, ollen kasvonpiirteiltään voimakas, iholtaan pronssinvärinen ja silmät syvällä palaen. Paljon myöhemmät babylonilaiset veistokuvat, joita me tunnemme, voivat meille antaa edes jommoisenkin käsityksen tästä hallitsijatyypistä. Tosin tänä myöhempänä aikana jo arjalainen veri oli läpäissyt miltei koko rodun, vaikka se vielä tuskin nimeksikään oli siihen koskenut sinä aikana, josta nyt puhumme.

Pitkän loisto- ja menestys-ajan jälkeen alkoi Kaldean mahtava valtakunta hitaasti aleta ja surkastua, kunnes sen viimein kerrassaan hävittivät maahan hyökkäävät kiihkeäuskoiset barbarilaumat. Näillä oli joku karkeampi uskontomuoto ja he vihasivat puritanisella kiihkolla kaikkia ilmauksia jalommasta ja kauniimmasta uskonnollisesta tunteesta kuin mikä heillä oli. He hävittivät kaikki jäljetkin niistä ihanoista temppeleistä, jotka niin suurella huolella oli rakennettu Tähti-enkeleiden palvelusta varten, kuten olemme koettaneet kuvata. Nuo hävittäjät taas vuorostaan karkotti akkadilainen kansa, joka tuli pohjoisesta vuorimaasta. Nämäkin olivat atlantilaisia, mutta kuudetta alarotua, ja sekottuen vähitellen tuon vanhan rodun jäännöksiin ja muihin kansoihin, jotka olivat turanilaista tyyppiä, he muodostivat sen sumirolais-akkadilaisen kansan, josta myöhemmin syntyi babylonilainen valtakunta. Tämä kasvaessaan sulatti itseensä yhä enemmän arja-

[1] Tässä tilassa he olivat n. 75,000 vuotta e. Kr., jolloin Vaivasvata Manu johti pienen karavaaninsa heidän maansa läpi.

[2] Kts. XVIII Lukua.

laista verta, ensiksi arabialaisilta (semiläisiltä), sitten iranilaiselta alarodulta, ja kun tulemme niihin aikoihin, joita tavallisesti kutsutaan historiallisiksi, on jälellä tuskin jälkeäkään vanhoista turanilaisista, niissä kasvoissa, jotka meille kuvastuvat Assyrian veistoksissa ja mosaikeissa.

Tuolla myöhemmällä rodulla oli ainakin alussa hyvin elävä traditsioni suurista edeltäjistään, ja se koetti aina elvyttää menneisyyden oloja ja jumalanpalvelusta. Sen pyrkimykset onnistuivat vain osaksi. Se oli tullut toisen uskonnon värittämäksi, ja sitä hämmensi muisto uudemmista traditsioneista, jotka kuuluivat tuon kansansekotuksen pääjoukolle, niin että syntyi vain himmeä ja vääristynyt jäljennös suurenmoisesta Tähti-enkeleitten palveluksesta, mikä kukoisti sinä Kultaisena Aikakautena, jota olemme koettaneet kuvailla.

Vaikka näiden menneisyyden kuvien täytyy olla heikkoja ja tuntua epätodellisilta muille paitsi niille, jotka näkevät niitä omin silmin, niin kuitenkin niiden tutkiminen on hyvin mukaansatempaavaa salaisten tieteitten tutkijalle ja samalla hyvin hyödyllistä. Se auttaa häntä laajentamaan näköpiiriään; se antaa hänelle silloin tällöin välähdyksen siitä suuresta kokonaisuudesta, jossa kaikki, mitä me kehityksestä voimme kuvitella, on vain pieni pyöränen suuressa koneistossa, tai pieni ruotuosasto kuninkaan suuressa sotajoukossa. Myöskin on hänelle rohkaisevaa tietää hieman enemmän siitä ihanuudesta ja kauneudesta, mitä on ollut tämän vanhan maamme päällä, ja tietää, että se vielä on vain himmeätä ennustusta siitä ihanuudesta ja kirkkaudesta, mikä vielä kerran on täällä vallitseva.

Mutta meidän ei tule lopettaa näitä kahta vähäpätöistä kuvausta menneisyyden Kulta-ajoista – mitkä on pujotettu sisään maailmanhistorian suureen tauluun – lausumatta, mikä ajatus välttämättä johtuu mieleen näiden tutkijalle. Me, jotka rakastamme ihmiskuntaa – me jotka koetamme, jos kuinka heikosti, auttaa sitä sen vaikealla tiellä – voimmeko me lukea olotiloista sellaisista kuin vallitsi muinaisessa Kaldeassa ja ehkä vielä enemmän vanhassa Perussa, olotiloista, jolloin kokonaiset kansakunnat elivät onnellista ja uskonnollista elämää, vapaina ylellisyyden ja kohtuuttomuuden kirouksesta, vapaina jäytävän köyhyyden surkeudesta

voimmeko lukea näistä olotiloista tuntematta hiipivää epäilystä ja kysymättä itseltämme: „Onko mahdollista, että ihmiskunta todella kehittyy? Onko hyvää ihmiskunnalle, että kun tällainen sivistys on kerran saavutettu se taas saa kuihtua ja hävitä jälkeäkään jättämättä; ja että näiden sivistysten jälkeen pitää tulla sellainen kuin nykyään on vallalla?"

On; sillä me tiedämme, että kehityksen laki on aikakautisen vaihdoksen laki ja että tämän lain alaisina rodut, valtakunnat ja maailmat menevät ohi eivätkä palaa takaisin — siinä muodossaan; me tiedämme, että kaikkien muotojen täytyy kadota, olkoot ne kuinka kauniita, jotta niissä oleva elämä kasvaisi ja laajenisi. Ja me tiedämme, että se laki on Tahdon ilmaus — itse LOGOKSEN jumalaisen tahdon. Sentähden sen työskentelyn täytyy olla äärimmäisiä vaikutuksiaan myöden hyväksi sille ihmiskunnalle, jota me rakastamme. Ei kukaan koskaan ole rakastanut ihmistä, niinkuin Hän rakastaa — Hän, joka uhrasi Itsensä, jotta ihminen saisi olemassaolon; Hän tuntee koko kehityksen sen alusta loppuun asti, ja Hän on tyytyväinen. Hänen kädessään — siinä kädessä, joka ihmistä siunaa — on heidän kohtalonsa. Onko meidän joukossamme ketään, joka ei tyytyisi jättämään kohtaloansa noihin käsiin, onko ketään, joka ei sisimmässä sydämessään olisi tyytyväinen kuullessaan Hänen sanovan, niinkuin muuan suuri Mestari kerran sanoi opetuslapselleen: „Mitä minä teen, sitä sinä et nyt tiedä, mutta sinä saat sen tuonnempana tietää?„

XIV LUKU.

VIIDENNEN JUURIRODUN ALKUVAIHEET.

Salaisen Opin väite, että viides juurirotu alkoi miljoona vuotta takaperin, näyttää, kuten jo sanottu, tarkottavan sitä, että rodun Manu, Herra Vaivasvata, silloin alkoi valita aineksiaan. Hän oli kuun Herroja ja otti ensimäiset askeleensa vihkimyksen tiellä seitsemännen kierroksen G pallolla, jossa hän myös kohosi Arhatin asteelle. Noin miljoonan vuotta sitten Hän siis valitsi siitä laivanlastista, johon meidän 1,200 vuoden ryhmämme kuului, muutamia ihmisiä, joista hän toivoi voivansa muodostaa rotunsa alun, ottaen heidät sentähden yhteyteensä. 400,000 vuotta myöhemmin Hän valitsi eräitä muita. Oli kuin Hän olisi luonut katseensa lammaslauman yli ja valinnut siitä sopivimmat. Monet niistä erkanivat kuitenkin matkalla muiden yhteydestä, ja valittujen lukumäärä supistui siten aikaa myöten.

Ensimäinen varsinainen askel rodun muodostamisen suuntaan otettiin noin v. 100,000 e. Kr., kun viidennestä, valkoisesta alarodusta (kuunvärisestä rodusta, kuten Dzjaanin säkeet sitä runollisesti nimittävät) eristettiin heimo, joka asui vuoristossa Rutan pohjoisosassa. Ohimennen sanottakoon, että viides alarotu yleensä oli vuoristojen yhteydessä, ja Atlas vuoriston kabylit ovat sen parhaaat edustajat meidän päivinämme. Heillä oli erilainen uskonto kuin tasangolla asuvilla toltekkilaisilla, ja Manu käytti sitä hyväkseen eristäen alarodun muista. Sitten Hänen veljensä Bodhisattva, joka myöhemmin oli Herra Gootama Buddha, perusti uuden uskonnon, ja ne ihmiset, jotka sen yhteyteen tulivat, erotettiin eristetyksi ryhmäksi, pyydettiin pysymään muista erillään ja kiellettiin solmimasta avioliittoja muiden heimojen kanssa. Hänen oppilaansa kulkivat muihin maihin ja kokosivat yhteen

muutamia, jotka myöhemmin liittyivät pääjoukkoon. Heille kerrottiin, että kerran he tulevat vaeltamaan kauas toiseen maahan, joka tuli heidän ajatuksissaan 'luvatuksi maaksi', ja että heitä oli johtamassa Herra ja Kuningas, jota he eivät fyysillisesti tunteneet. He siten alati valmistuivat sen suuren Herran tuloa varten, joka oli johtava heidät pois. Hän ohjasi kansaansa turvapaikkaan, jossa he saattoivat välttää tulevan maanjäristyksen – joka tapahtui v. 75,025 e. Kr. [1] Osa hebrealaisten taruista johtui näistä tapahtumista, vaikka sen kansan eristys, joka historiassa tunnetaan hebrealaisten nimellä, tapahtui myöhemmin. Nämä heidän esiisänsä olivat todella 'valittua kansaa', joka oli erotettu muista suurta tarkotusta varten.

Välitön syy maastamuuttoon oli se, että Musta Hallitsija oli saamaisillaan valkoisen alarodun valtaansa ja Manu tahtoi pelastaa kansansa hänen vaikutuksestaan. Sentähden Hän v. 79,997 e. Kr. keräsi sen rannikolle, josta se voi laivoilla kulkea Saharan meren ylitse ja senjälkeen jalan eteenpäin, Egyptin eteläpuolelta Arabiaan. Matkamiehiä varten oli valmiina pieni laivasto, jossa oli kolmekymmentä alusta; suurimmat eivät näyttäneet olevan enemmän kuin 500 tonnin kantoisia, ja kolme jahdin näköistä alusta kuljetti muonan. Laivat olivat kömpelöitä näöltään, purjehtivat hyvin hankatuuleen, mutta olivat vaikeasti ohjattavat käännöksissä. Toisissa oli purjeiden lisäksi airot, ja ne eivät luultavasti olleet erittäin sopivia pitkää merimatkaa varten. Heillä ei kuitenkaan ollut kuljettavana aukeata ulappaa pitemmälle kuin Saharan merelle (joka oli mutkitteleva, Atlantiin avautuva lahti); senjälkeen he saivat kulkea sen maavesiä. Laivasto kuljetti meren yli noin 2,900 henkeä, jätti heidät Saharan meren itäiselle rannalle ja palasi lähtöpaikkaansa ottamaan uutta joukkoa. Kolme kertaa teki laivasto tämän matkan, ja pieni kansa, jossa oli miehiä, naisia ja lapsia yhteensä 9,000 henkeä, muutamat muualta tulleet siihen luettuina, lähti jalan vaeltamaan itää kohti. [2] Heillä oli myös

[1] Tavallisesti sitä nimitetään vuoden 80,000 maanjäristykseksi.

[2] Näistä 9,000:sta viisi kuudetta osaa kuului viidenteen alarotuun; kahdestoista osa oli akkadilaisia ja toinen kahdestoista toltekkilaisia, kaikki rotunsa parhaita.

mukanaan joukko eläimiä, jotka olivat kuin puhvelin ja elefantin sekasikiöitä, samallakuin niissä oli vivahdusta sikaan; ne muistuttivat paljon tapiiria, olivat puoleksi sitä eläintä, puoleksi tätä. Niitä käytettiin ruoaksi, kun ei ollut muita apukeinoja, mutta pidettiin liian arvokkaina tavallisissa oloissa siihen tarkotukseen käytettäviksi. Ennenkuin oli suoritettu monimutkainen laivojen lastaus ja purkaus, ennenkuin jälkijoukot olivat saapuneet odottavien tovereittensa luo ja kaikki valmistukset suoritetut jalkamatkaa varten, kului muutamia vuosia, ja silloin Veljeskunnan Päämies lähetti Manun ja muutamia muita suuria Virkailijoita johtamaan heitä Arabian korkealle ylätasangolle, jonne heidän oli jäätävä joksikin ajaksi.

(Atlantilaiset olivat vallottaneet Egyptin ja pitivät sen tähän aikaan vallassaan. He olivat rakentaneet pyramidit, joihin Keops liitti nimensä tuhansia vuosia myöhemmin. Kun tulvavedet täyttivät Egyptin noin 77,000 vuotta sitten, koettivat ihmiset veden noustessa pelastua näille pyramideille, mutta eivät päässeet kapuamaan niiden tasaisia sivuja myöten. Tämä suuri atlantilainen sivistys hävisi; sitten maa oli tulvavesien alla, senjälkeen sen laski valtansa alle neekerirotu, toinen atlantilainen ja viimein arjalainen valtakunta (13,500 e. Kr.) – ja kaikki tämä tapahtui luultavasti ennen historian tuntemaa 'egyptiläistä' aikaa. Mutta me emme saa kulkea pitemmälle tätä mieltäkiinnittävää syrjäpolkua myöten.)

Riittäköön, kun mainitsemme, että loistava toltekkilainen sivistys kukoisti Egyptissä, kun siirtolaisemme kulkivat sen rajaa myöten, ja Egyptin hallitsija koetti lahjoa heidät jäämään hänen maahansa noudattaen toltekkilaisten perinnäiskäsitystä, että muut rodut olivat olemassa vain sitä varten, että toltekkilaiset voisivat käyttää heitä hyväkseen. Jotkut lankesivat kiusaukseen ja jäivät vastoin Manun kieltoa ala-Egyptiin tullen vähän myöhemmin vallassaolevien toltekkilaisten orjiksi.

Muut saapuivat Arabiaan sitä tietä myöten, joka nyt on Suezin kanava, ja Manu järjesti heidät asumaan ryhmittäin eri laaksoihin Arabian laajoille ylänkömaille. Maassa asui harvassa neekerirotua, ja laaksot olivat hedelmällisiä, kun niitä kasteltiin. Mutta siirtolaiset eivät juuri pitäneet uusista asuinpaikoistaan, ja vaikka kansan enemmistö, jota Vaivasvata Manu oli Rutalla val-

mistanut, oli kiihkoisesti Häneen kiintynyt, napisi nuorempi sukupolvi yleisesti, sillä heidän työnsä oli uutisraivausta eikä mikään 'huvimatka Cookin mukana'.

Näimme eräässä laaksossa suuren joukon 1200 ja 700 vuoden ryhmiin kuuluvia, niiden joukossa monta 'sukumme' jäsentä, ja niiden harras into yltyi epäilemättä hurjaksi kiihkoksi. He tahtoivat surmata kaikki ihmiset, jotka eivät olleet Manun uskollisia palvelijoita, ja varustivat sotaa niitä luopioita vastaan, jotka olivat asettuneet asumaan mukavasti Egyptiin. Se herätti egyptiläisten vihan heitä vastaan, ja seurauksena oli suuri taistelu, jossa kiihkoilijamme hävitettiin jäljettömiin. Mars ja Corona pitivät urheasti puoliansa egyptiläisten hyökkäystä vastaan, kun taas sivujoukkue, sen mukana Herakles – nuori naimaton mies – erehtyi vihollisten olinpaikasta, joutui heidän käsiinsä ja tuhoutui. Vaivasvata Manu toi lisäjoukkoja avuksi ja käänsi sotaonnen puolelleen ajaen egyptiläiset takaisin. Egyptiläisen sivujoukkueen kimppuun hyökkäsi vuorostaan ylivoimainen sotajoukonosasto, jonka keskellä oli etumaisten joukossa Herakleen isä Sirius, joka taisteli raivoisasti saatuaan tietää poikansa kuolemasta. Manun miehet, jotka tunsivat seudun, ajoivat egyptiläiset tulivuoren syvennyksen tapaiseen notkoon, jonka jyrkät rinteet olivat täynnä irtonaisia kivilohkareita. Nämä lohkareet vieritettiin iloisesti saarroksissa olevien vihollisten päälle, ja viimeisen kerran näimme Siriuksen tässä elämässä hänen ratsastaessaan alas jyrkkää vierrettä keskellä kivivyöryä keihästänsä heiluttaen ja laulaen hurjaa sotalaulua – kunnes hän sortui veriseen läjään keskelle musertuneita ruumiita ja raskaita kiviä, jotka täyttivät syvennyksen alaosan.

Ne harvat egyptiläiset sotilaat, jotka lopulta pääsivät pakoon ja saapuivat Egyptiin, lyötiin armotta kuoliaaksi siitä syystä, että he olivat tuottaneet häviöllään häpeätä armeijalle.

Tämän jälkeen siirtolaiset saivat jonkun aikaa elää rauhassa ja viljellä laaksojaan, joissa oli jotenkin kylmä talvisin ja hehkuvan kuuma kesäisin. He olivat tuoneet Atlantikselta erilaisia viljalajeja, ja toiset niistä menestyivät uudessa kotimaassa. He viljelivät eräitä mauttomia hedelmiä, jotka muistuttivat omenia, ja kasvattivat laaksojen auringonpuoleisilla rinteillä suuria, ihmisen pään kokoisia hedelmiä, jotka olivat tahmeita ja yleensä tahraavia kuin taatelit.

Tulivuoren syvennyksen tapainen, jossa auringonsäteet heijastuivat kallionseinistä, oli kasvihuoneena, ja he saivat siellä aikaan kookospähkinän suuruisen hedelmän, josta he näyttivät tavattomasti ylpeilevän. Se oli ravitseva, ja kun sitä keitettiin vedessä, niin siitä veden haihtuessa erkani sokeria, ja muusta osasta hedelmää saatiin jauhoa, josta valmistettiin eräänlaisia makeita sämpyliä. Siriuksella oli kaksi tällaista sämpylää mukanaan ratsastaessaan kuolemanratsastustaan alas vuoren rinnettä.

Eräässä myöhemmässä elämässä näimme Herakleen, pitkän, hoikan ja joltisenkin komean naisen, nostavan intiaanin näköisen pikku veikkonsa – Sapphon – riippumaan tamarindia muistuttavan puun oksasta kaarnasta tehdyssä kätkyessä.

Viidennestä atlantilaisesta alarodusta valitut ihmiset kasvoivat ja lisääntyivät oivallisesti ja muodostivat kahden vuosituhannen kuluessa kansan, jonka jäsenmäärä oli useita miljoonia. Heidät eristi yleensä kokonaan maailmasta hiekkavyöhyke, jonka yli voi päästä vain karavaaneissa, joilla oli mukanaan runsaasti vettä: sen poikki vei vain yksi sellainen tie, jonka varrella oli saatavissa vettä ja laidunmaita, kulkien niiden seutujen kautta, missä nyt on Mekka. Aika ajoittain erkani pääjoukosta siirtolaisia, joista toiset asettuivat asumaan etelä-Palestiinaan ja toiset etelä-Egyptiin, ja näitä liikkeitä kannattivat Manun edustajat, sillä ylätasanko oli alaltaan rajotettu, niin että siellä muodostui ahtautta ja väentungosta. Ikävimmät lajit Hän lähetti pois siirtolaisina ja säilytti lupaavimmat yksilöt sekottumattomina erämaapiirin sisäpuolella. Silloin tällöin annettiin kehotus, että siirtolaiskaravaanin oli lähdettävä liikkeelle, ja muodostettava siirtokunta tai perustettava kaupunki; erään sellaisen keskuudessa kehittyi hevonen. Toisinaan Manu itse ruumistui, ja Hänen jälkeläisensä muodostivat muista erillään olevan, kehittyneemmän luokan. Mutta ylipäänsä Hän ei ollut mukana fyysillisellä tasolla, vaan johti asioita edustajiensa kautta, joista huomattavimmat olivat Jupiter ja Mars.

Tämä paimentolais- ja maataviljelevä kansa ei asunut suurissa kaupungeissa, ja ylätasanko tuli taajaan asutuksi, kunnes se noin kolmen tuhannen vuoden kuluttua oli yhtä ainoata suurta kylää. Silloin Manu lähetti hyvin suuren ihmisjoukon Afrikkaan perustamaan suuren siirtokunnan vähentääkseen keskusasutuksen väestön

lukumäärää. Tämä siirtokunta joutui sittemmin täydellisen tuhon omaksi.

Vasta muutamia vuosia ennen vuoden 75,025 maanjäristystä Manu valitsi – saatuaan sanoman Veljeskunnan Päämieheltä – noin 700 omaa jälkeläistään lähtemään Hänen mukanaan pohjoiseen päin. Hän oli saanut nämä ihmiset taas muodostamaan harhaoppisen lahkon; heidän elämäntapansa oli ankarampi kuin heidän ympärillään asuvien, ja oikeaoppiset, joiden keskellä he elivät, eivät katsoneet heihin suopein silmin. Hän neuvoi heitä senvuoksi seuraamaan Häntä maahan, jossa he voisivat elää rauhassa ja välttyä oikeaoppisten vainoilta, maahan, joka oli monen vuoden matkan päässä. Manu ei nähtävästi ilmaissut aikeitaan omille edustajilleenkaan, vaan he seurasivat vain Hänen määräyksiään; niiden joukossa oli useita nykyisiä Mestareita ja muita, jotka ovat siirtyneet eteenpäin ja poistuneet maapallolta.

Manun seuraajat, joiden lukumäärä oli vähäinen, muodostivat yhden ainoan karavaanin, ja Manu lähetti sanan sumeerilais-akkadilaisen keisarikunnan hallitsijalle pyytäen saada rauhassa kulkea hänen alueittensa läpi – jotka käsittivät Turkin nykyiset aasialaiset alueet, Persian ja sen takana olevat maat. Manu saapui vaikeudetta tämän keisarikunnan rajoille, ja keisari osottautui ystävälliseksi. Keisarin antaman kulkuluvan nojalla Hän pääsi Turkestaniin asti, ja sitten hänen oli tehtävä sopimus turanilaisten läänivaltioiden liittokunnan kanssa, johon kuului nykyinen Tibetkin. Hän kulki vuoristojen välitse, joista yksi oli nykyinen Tianshanin selkä; ne rajottivat Gobi merta ja ulottuivat aina Pohjoiseen Jäämereen. Hän oli kulkenut Mesopotamian ja pohjoiseen päin viettävän Babylonian halki, ja vuoret, joiden yli oli noustava, eivät olleet varsin suuria. Turanilainen liittokunta antoi Hänen kulkea alueittensa läpi: toiselta puolen Manun kansa ei ollut niin suuri, että sitä olisi ollut syytä pelätä, ja toiselta puolen Hän ilmotti täyttävänsä määräystä, jonka Korkein oli antanut. Muutaman vuoden vaelluksen jälkeen Hän saapui Gobi meren rannikolle, mutta saamansa määräyksen mukaisesti Hän ei jäänyt tasangolle, vaan kääntyi pohjoista kohti vuoristoon, jossa suuri matala meri ulottui pohjoiseen päin Jäämereen ja siis navalle. Lemurian tähti oli tähän aikaan jo suuresti hajonnut, ja sen lähin

kohta oli pohjoisessa noin 1,000 virstan päässä. Hän jätti muutamat seuraajistaan koilliseen päin viettävälle vuoriselle niemimaalle, mutta enemmistö asettui asumaan tulivuoren syvennyksen kaltaiseen notkoon, joka muistuttaa Surreyn 'Pirun punssimaljaa', mutta oli paljon suurempi; seutu oli enemmän sisämaan tapaista, vaikka läheiseltä vuorenhuipulta saattoi nähdä merta. Tältä korkealta harjulta he saattoivat nähdä Gobi meren ja sen maan, johon he myöhemmin asettuivat asumaan. Täällä oli heidän asuttava, kunnes oli tapahtunut tulossa oleva suuri maanjäristys. Valkea Saari oli kaakkoon päin ja kokonaan näkymättömissä, vaikka se myöhemmin, kun sille pystytettiin korkeita temppeleitä, näkyi vuorelta. Harjun ja sen yhteydessä olevan maan muodostivat kalliopengermät, niin että maanjäristys ei voinut niitä paljon järkyttää, jollei se hajottanut koko maata. Tänne Manu oli jäävä, kunnes kaikki vaara oli ohi; ja oli jäljellä vain muutamia vuosia, joiden ajalla hänen joukkonsa tuli asettua asumaan. Paljon ihmisiä kuoli matkalla ja perilletulon jälkeen, ja Manu ruumistui itse joutuisammin kehittämään tyyppiänsä.

Nämä ihmiset olivat, kuten jo on sanottu, aivan Hänen omaa sukuansa, he kun olivat Hänen ruumiillisia jälkeläisiään, ja aina kun ruumiit kuolivat, Hän istutti minät uusiin ja parempiin.

Atlantiksella hallitsi taas jälleensyntynyt metallimies, joka nähtävästi ei ollenkaan ollut ottanut opikseen entisiä kokemuksiaan. Hänellä oli hallussaan Kultaisten Porttien kaupunki, ja paremmat kansanluokat kärsivät sortoa.

Äkkiä kaupunki tuhoutui: meri tulvi sen yli suuria halkeamia myöten, jotka syntyivät kaasuräjähdyksistä. Mutta sensijaan että Poseidoniksen saari tuhoutui maanjäristyksessä 24 tunnin sisällä, kestivät maanpinnan muutokset nyt kolmatta vuotta. Yhä tapahtui räjähdyksiä ja muodostui uusia halkeamia, alati vapisi maa järistyksistä, sillä jokainen räjähdys sai joka kerran aikaan uusia mullistuksia. Himaalaja nousi vähän entistä korkeammalle; Intian eteläpuolella oleva maa vajosi väestöineen: Egyptin peitti meri, vain pyramidit jäivät jäljelle; maakieleke, joka ulottui Egyptistä nykyiseen Marokkoon ja Algeriaan asti, katosi näkyvistä, ja mainitut maat jäivät saareksi, jonka rantoja Välimeri ja Saharanmeri huuhtelivat. Gobi meri tuli pyöreän muotoiseksi, ja kohosi

maa-alue, nykyinen Siperia, joka sen erotti Jäämerestä; sisä-Aasia yleni, ja monet hirvittävien sateiden synnyttämät virrat uursivat syviä uomia pehmeään maahan.

Näiden luonnonmullistusten tapahtuessa Manun yhteiskunnan alueita ei kohdannut varsinainen maan halkeutuminen tai pinnan muutos, mutta asukkaita kauhistuttivat alatiuudistuvat maanjäristykset, ja he olivat menehtyä pelkoon, että aurinko, jonka vuoden ajaksi olivat näkymättömiin peittäneet enimmäkseen hienon tomun muodostamat pilvikerrokset, oli ainiaaksi sammunut. Ilma oli sanomattoman kauhea. Hirveitä sateita syöksyi miltei lakkaamatta taivaalta: höyrysumut ja tomupilvet peittivät maan ja pimensivät ilman. Ei mikään saattanut kunnolla kasvaa, ja ihmiset saivat kärsiä ankaraa puutetta; yhteiskunnan väkiluku, joka alkuperäisesti oli ollut seitsemän sataa henkeä ja sitten lisääntynyt tuhanteen, väheni näiden kovien koettelemuksien aikana noin kolmeen sataan. Vain vahvemmat jäivät eloon; heikot eivät kestäneet hengissä.

Mutta viiden vuoden kuluttua siirtolaiset taas alkoivat menestyä; punssimalja-syvennys oli muuttunut järveksi; luonnonmullistusten aikoja seurasi muutamien vuosien lämmin ilma; paljon uutta multaa oli noussut pinnalle, ja he saattoivat viljellä maata. Mutta Manu alkoi jo tulla vanhaksi ja Hän sai käskyn viedä kansansa Valkealle Saarelle. Sitä käskyä oli kuultua toteltava.

Siellä Veljeskunnan Päämies itse paljasti Manun eteen suuren tulevaisuuden näköalan, joka ulottui tuhansien ja kymmenien tuhansien vuosien taakse. Hänen kansansa oli elettävä sisämaassa, Gobi meren rantamilla, ja sen oli kasvettava ja vahvistuttava. Uusi rotu oli perustettava itse Valkealla Saarella, ja kun se oli tarpeeksi lisääntynyt, oli vastaiselle rannalle rakennettava mahtava kaupunki sen asuttavaksi; Manu sai suunnitelmankin tähän kaupunkiin. Pitkin Gobi meren rannikkoa ja noin 20 virstan päässä siitä kulki vuoristo, ja matalat harjut ulottuivat vuoristosta rannalle; vuoriston keskellä alkoi neljä suurta laaksoa, jotka ulottuivat mereen ja joiden välillä olevat harjut kononaan erottivat ne toisistaan. Manun oli asetettava valittuja perheitä asumaan näihin laaksoihin ja kehitettävä siellä neljä eri alarotua, jotka senjälkeen olivat lähetettävät maailman eri osiin. Sen lisäksi Hänen oli lähetettävä muutamia oman kansansa jäseniä syntymään muualle ja

sitten otettava heidät takaisin muodostamaan uusia sekotuksia — sillä heidän oli synnyttävä Hänen sukuunsa; ja kun tyyppi oli valmis, oli Manun taas ruumistuttava siihen ja vakiinnuttava se. Juurirotua varten tarvittiin myöskin sekotuksia, sillä tyyppi ei ollut aivan tyydyttävä.

Sitten oli muodostettava päätyyppi ja useita alatyyppejä ja ero oli saatava aikaan niiden välille verrattain varhaisina aikoina, jotta voitiin saada viisi ryhmää kehittymään eri suuntiin. On mieltäkiinnittävä huomata, että Manu, joka sukupolvien aikana oli pitänyt kansansa erillään muusta maailmasta ja kieltänyt sen solmimasta avioliittoja ulkopuolella omaa piiriänsä, myöhemmin kuitenkin näki välttämättömäksi tuoda sen yhteyteen vähän vierasta verta ja sitten erottaa erilleen vieraan kantaisän jälkeläiset.

Manu alkoi järjestää alamaisiansa asumaan (noin 70,000 e. Kr.) ja kehotti heitä rakentamaan itselleen kyliä mannermaalle, jotta he siellä voisivat kasvaa ja lisääntyä muutamien vuosituhansien aikana. Heidän ei tarvinnut alkaa alusta raakalaisina, sillä he olivat jo sivistynyttä kansaa ja osasivat käyttää useita työtä säästäviä koneita. Eräässä laajalti pitkin rannikkoa sijaitsevista kaupungeista huomasimme joukon tuttuja kasvoja. Manun pojanpoika Mars oli sen yhteiskunnan päämies ja eli puolisonsa Mercuriuksen ja muun perheensä kanssa — jonka keskellä huomaamme Siriuksen ja Alcyonen — sievässä talossa, jota ympäröi suuri puutarha ja kauniita puita. Corona oli siellä samoin kuin Orpheus, vanhanpuoleinen ja muhkea herra, joka oli hyvin ylhäinen ja arvossapidetty. Jupiter hallitsi lääniä — jos voimme siksi nimittää koko syntyvän rodun asutusta, jonka väkiluku oli noin 7,000 henkeä — vallalla, jonka hänelle oli antanut Shamballassa asuva Manu, koko yhteiskunnan tunnustettu kuningas.

Samalla kuin tarkastimme tätä kaupunkia, saapui sinne nelistäen remuava miesjoukko, joka nähtävästi oli ollut rosvomatkalla; heillä oli ratsuina kömpelön näköisiä, hevosta muistuttavia eläimiä, ja joukon päämies oli Vadzhra. He pysähtyivät Vadzhran veljen Marsin talolle, mutta nelistivät taas pian pois yhtä meluavasti kuin olivat tulleetkin, ja me seurasimme heitä toiseen Gobin rannalla

olevaan kaupunkiin, jossa näimme Viraadzhin päällikkönä. Hänen poikansa Herakles oli rosvoretkellä olevien parissa ja samoin Ulysses.

Täällä näkyi enemmän tuttuja kasvoja; Cetus ja Ulysses olivat riidassa; ensin he olivat riidelleet eläimestä, jonka kumpikin väitti tappaneensa, sitten maa-alueesta, jota kumpikin halusi itselleen ja viimein naisesta, jonka kumpikin tahtoi omistaa. Pollux ja Herakles olivat hyviä ystävyksiä; Pollux oli pelastanut Herakleen hengen eräällä ryöstömatkalla oman henkensä uhalla. Eräs Herakleen tyttäristä, Psyche, joka oli suuri roteva tyttö, veti puoleensa huomiomme neljäntoista vuoden iässä, sillä hänen kantaessaan käsivarsillaan pikku veljeä, Fidestä, hyökkäsi häntä vastaan suuri pukki: pukilla oli pitkät, kiperäjuuriset ja teräväpäiset sarvet, mutta tyttö ei säikähtänyt; hän tarttui kiinni pukin sarviin ja käänsi sen yliniskoin, nosti sen sitten ylös takajaloista ja iski voimakkaasti maata vastaan. Fides näytti olevan oikein perheen lempilapsi, sillä huomasimme Herakleenkin kantavan häntä hartioillaan.

Paljon liikettä sai muutamia vuosia myöhemmin aikaan Manu, joka silloin oli hyvin vanha mies, kutsuessaan luokseen Jupiterin, Coronan, Marsin ja Vadzhran. Palattuaan he Häneltä saamansa käskyn mukaisesti valitsivat muutamia siirtokunnan lapsia ja lähettivät heidät Shamballaan; nämä lapset olivat yhteiskunnan parhaat ja ovat sittemmin nousseet Mestarin asteelle. Ne olivat Alcyonen pojat Uranus ja Neptunus ja hänen tyttärensä Suurja ja Brihaspati. Vielä valittiin pojat Saturnus ja Vulcanus ja tyttö Venus. Niiden mukana lähetettiin muutamia naisia hoitajiksi, ja lapset saivat kasvatuksensa Shamballassa. Aikanaan Saturnus meni naimisiin Suurjan kanssa, ja Manu syntyi heidän vanhimmaksi pojakseen korottamaan rotua korkeammalle asteelle.

Sillävälin oli paljon tapahtunut sisämaassa. Pian yllämainittujen lasten lähdön jälkeen turanilaiset hyökkäsivät yhteiskunnan kimppuun tuhoavan tulvan tavoin: siitä tapahtumasta Manu oli edeltäpäin antanut tietoja edustajilleen ja siitä lapset olivat pelastetut. Hyökkääjät lyötiin urheasti takaisin monta kertaa, mutta niitä tuli uusia laumoja toistensa jälkeen. Viimein taistelukykyiset

miehet saivat surmansa, ja silloin taistelu muuttui verilöylyksi, jossa ei jätetty henkiin ainoatakaan miestä, naista eikä lasta. Vanha ystävämme Scorpio oli erään heimon päällikkö ja uudisti taas ainaisen taistelunsa Herakleen kanssa. Joukko lupaavia lapsia oli saanut surmansa, mutta se ei kuitenkaan merkinnyt paljoa, sillä kaikki poistuivat fyysillisestä elämästä yhdessä, vanhemmat, lapset ja lastenlapset, ja olivat valmiita tulemaan takaisin, kun Manu oli perustava sukunsa. Mars palasi ennen muita ja syntyi Shamballassa Manun nuorempana veljenä saaden sisarekseen Viraadzhin.

Sitten alkoi taas kaikki uudestaan, mutta korkeammalla asteella: Manun jälkeläiset tekivät uusia hyödyllisiä keksintöjä ja toistivat vanhoja, ja muutamien vuosituhansien kuluttua he olivat muodostaneet väkirikkaan ja kukoistavan sivistyskansan. Vanhat ystävämme olivat uranuurtajia, ja Herakles oli tällä kertaa Marsin poika. Ne palvelijoiden ryhmään kuuluvat, jotka silloin olivat ruumistuneina, tekivät uutterasti työtä johtajiensa ohjaamina koettaen täyttää heidän tahtoaan. Kovapäisiä ja tyhmiä he usein olivat ja tekivät paljon erehdyksiä, mutta uskollisia ja jalosydämisiä he aina olivat, ja sen kautta he läheisesti kiintyivät niihin, joita he palvelivat.

Talot olivat rakennetut suuriksi ja tilaviksi ja monen sukupolven (itse asiassa suvun kaikkien jäsenten) asuttaviksi sekä vahvasti varustetut; niihin vei vain yksi sisäänkäytävä, ja ikkunat olivat suuret ja rakennetut keskellä olevaa pihaa päin, jossa naiset ja lapset voivat olla turvassa. Jonkun ajan kuluttua alettiin rakentaa vahvoja muureja kylien ja kaupunkien ympäri lisävarustukseksi, sillä villit turanilaiset parveilivat alati yhteiskunnan rajoilla pelottaen asukkaita hurjilla huudoillaan ja äkkinäisillä hyökkäyksillään. Etäisimpien kylien asukkaat elivät yhtämittaisessa levottomuuden tilassa, ja vain merenrannikon asujamet olivat enemmän rauhassa.

Kun rotu taas oli kasvanut pieneksi kansaksi, turanilaiset tekivät toisen suuren hyökkäyksen ja panivat lopulta toimeen uuden verilöylyn, josta taas vain muutamat lapset hoitajineen pelastuivat Shamballaan. On merkillepantava, että verenhimoiset turanilaisetkaan eivät käyneet Valkean Saaren kimppuun, sillä he tunsivat

sitä kohtaan syvää kunnioitusta. Siten rotutyyppi aina säilyi, vaikkakin kansan enemmistö kahdesti tuhoutui, ja joka kerralla Manu edustajineen ruumistui siihen niinpian kuin mahdollista puhdistaen sitä entistä paremmin ja lähestyen yhä enemmän sitä tyyppiä, joka Hänen oli tarkotus muodostaa.

oooooooo

XV LUKU.

SUUREN KAUPUNGIN RAKENTAMINEN.

Toisen tuhoutumisen jälkeen Manu alkoi ajatella, että Hänen rotunsa tarvitsi vähän enemmän toltekkilaista verta, sillä siitä oli, kuten muistettaneen, vain kahdestoista osa toltekkilaista syntyperää. Senvuoksi Hän lähetti Marsin, joka oli saanut surmansa viimeisen sodan alussa, ruumistumaan Poseidonikselle puhtaimpaan toltekkilaiseen perheeseen ja antoi hänelle määräyksen palata lapsen askeleita ottavan yhteiskuntansa keskuuteen 25 vuoden iässä. Kaunein ja parhain Manun omista tyttäristä, joka oli välttynyt verilöylystä lapsuudessaan, annettiin Marsin puolisoksi — hänen elinikäinen ystävänsä ja opettajansa Jupiter. Näille molemmille syntyi Viraadzh — loistavana yhdistyksenä kaikesta siitä, mikä hänen syntyperänsä kahdessa rodussa oli parasta. Hän nai Saturnuksen, ja Vaivasvata Manu syntyi taas heidän pojakseen. Tästä asteesta voi sanoa viidennen eli arjalaisen juurirodun varsinaisesti menestyksellä alkaneen, sillä tämän jälkeen se ei enää milloinkaan tuhoutunut. Tämä tapahtui noin v. 60,000. Tästä pienestä siemenestä hitaasti nouseva sivistys oli hienoa ja puhdasta laatua, ja ollen suureksi osaksi erotettu muun maailman yhteydestä se kukoisti mainiosti.

Manun jälkeläiset jäivät Saarelle, kunnes heidän lukunsa nousi sataan; Manu oli päättänyt, että kun he saavuttivat sen lukumäärän, oli heidän siirryttävä mannermaan puolelle ja alettava rakentaa kaupunkia, jonka Hän oli suunnitellut rotunsa tulevaksi pääkaupungiksi. Suunnitelma toteutettiin tarkalleen senmukaiseksi, kuin Hän toivoi kaupungin tulevan; siinä oli kaikkien katujen paikka määrätty, ilmotettu niiden leveys samoinkuin suurinten rakennusten koko j. n. e. Valkea Saari oli keskuksena, jossa suuret

pääkadut yhtyivät, niin että jos ne olisivat jatkuneet meren yli, olisivat ne päättyneet saarelle. Matalat kalliorannat nousivat merestä, ja niiltä lähtien maa vähitellen kohosi 20 virstan päässä purppuran värisinä häämöttäviin ihaniin vuoriin saakka: se oli kerrassaan erinomainen kaupungin paikka, vaikka se oli altis pohjoisesta päin tuleville kylmille tuulille. Kaupunki levisi viuhkan muotoisesti meren rannalta ulottuen pitkin tätä suurta, tuskin huomattavasti ylenevää rinnettä, ja pääkadut olivat niin leveät, että niiden äärimmäisestä päästäkin vuorille päin voi nähdä Valkean Saaren. Viimeksimainittu oli kaupungin tärkein osa ja näytti vallitsevan sen koko elämää, kun etevä suunnitelma kerran saatiin toteutetuksi. Kaupunki alettiin rakentaa tuhannen vuotta ennen niiden ihmisten saapumista, joiden tuli siinä elää; sen eri osat eivät muodostuneet yhteydettä toistensa kanssa kuten Lontoo, ja tuntui miltei mahdottomalta, että pieni satahenkinen ryhmä — Manun lapset ja lapsenlapset — kykenisivät suorittamaan sen suuren tehtävän, joka heidän oli alotettava, jotta heidän jälkeläisensä sen sitten päättäisivät. He rakensivat itselleen väliaikaisia asumuksia, varoen samalla, etteivät rikkoneet suunnitelmaa vastaan, ja saivat tietysti viljellä niin paljon maata, että voivat hankkia siisä elatuksensa. Kaiken aikansa, joka heidän ei välttämättömästi ollut käytettävä oman leipänsä hankkimiseen, he omistivat rakennustöihin. He mittasivat maan ja raivasivat leveät kadut suunnitelman mukaisesti kaataen paljon puita, joista he sitten valmistivat omat asumuksensa. Viimein jotkut lähetettiin vuoristoon etsimään sopivia kivi- ja metallilajeja, ja he kaivoivat kaivoksia ja louhivat louhoksia. Niistä he hakkasivat irti valkoista, harmaata, punaista ja vihreätä kiveä, joka oli marmorin näköistä, mutta näytti kovemmalta kuin se marmori, minkä me tunnemme. Saattaa olla, että he käyttivät jotakin salaista taitoa sen koventamiseksi, sillä hehän olivat kotoisin Atlantikselta, jossa rakennustaito kohosi hyvin täydelliseksi. Myöhemmin he etenivät vielä pitemmälle ja löysivät jotakin loistavan purppuran väristä porfyyrilajia, jota he menestyen käyttivät.

Oli ihmeellistä nähdä nämä tulevan kaupungin rakentajat työssä. He olivat Manun jälkeläisiä, olivat kaikki saaneet samanlaisen kasvatuksen ja opetuksen ja tunsivat ja toimivat senvuoksi

kuten saman perheen jäsenet silloinkin, kun he olivat lisääntyneet tuhansiin. Epäilemättä Manun ja Hänen edustajiensa läsnäolo piti tämän tunteen vireillä ja teki tämän kasvavan yhteiskunnan todelliseksi veljeskunnaksi, jonka jokainen jäsen tunsi kaikki muut. He tekivät työtä omasta halustaan ja tunsivat täyttävänsä Sen toivomuksia, joka oli samalla kertaa heidän isänsä ja kuninkaansa. He uurastivat pellolla, jauhoivat viljaa — heillä näytti olevan vehnää, ruista ja kauraa — hakkasivat ja muovailivat vuoristosta tuotuja suuria kiviä; kaikki tapahtui ilolla, niinkuin se olisi ollut uskonnollista velvollisuutta ja ansiotyötä, ja halukkaasti he ryhtyivät mihin työhön tahansa.

Rakennustyyli oli jättiläismäinen, käytettiin suunnattoman suuria kiviä, vielä suurempia kuin ne, joita Karnakissa käytettiin. He käyttivät konevoimaa ja liikuttivat suuria kiviä pyöriviä tukkeja myöten; toisinaan Manu vaikeuksien sattuessa antoi neuvoja, joiden avulla työ tuli helpommaksi: ehkä joitakin magnetisoimistapoja. He saivat jännittää äärimmilleen voimansa ja älynsä käsitellessään näitä suuria kiviä, joista toiset olivat 160 jalkaa pitkiä, ja heidän onnistui vetää niitä teitä pitkin. Mutta kun ne olivat nostettavat paikoilleen, tekivät Manu ja Hänen edustajansa ne keveiksi käyttämällä okkulttisia keinoja. Jotkut näistä Mestarien yläpuolella olevista edustajista olivat kuun Herroja, jotka olivat tulleet Säteiden Tshohaneiksi. He liikkuivat kansan keskellä valvoen sen työtä, ja heitä nimitettiin yhteisesti Maharsheiksi. Eräät nimet olivat kurkkuäänteisiä kuten Rhudhra; toinen kuulemamme nimi oli Vaasukhja.[1] Rakennukset olivat samansuuruisia kuin Egyptissä, mutta paljon keveämmän näköisiä; tämä oli varsinkin huomattavana Valkean Saaren rakennuksissa, sillä niiden kupukatot eivät olleet suuria palloja, vaan pullistuivat alempana ja päättyivät ylhäällä huippuun ikäänkuin tiiviisti sulkeutunut lootusnuppu, jonka kokoon painuneet lehdet ikäänkuin punoutuivat toisiinsa.

---

[1] Hämmästyksemme oli melkoinen huomatessamme kielen, joka nähtävästi oli eräänlaista sanskritia, käytännössä niin suunnattomia aikoja takaperin ymmärrettävässä muodossa. Kävi selville, että kieli, jonka Tulen Herrat toivat Venukselta, oli tätä esisanskritia — todella „jumalallista kieltä“ — ja niinkauan kuin ihmiset olivat yhteydessä Heidän kanssaan, säilyi kieli paljonkaan muuttumatta.

Oli ikäänkuin kaksi korinttilaisen pylvään huippukierrettä, oikean- ja vasemmanpuoleinen, olisi liitetty päällekkäin, niin että uurteet kävivät ristiin, ja lehdet sitten muovaeltu lootusnupuksi, joka alhaalla pullistui ulospäin. Suurten rakennusten alaosa teki hyvin jykevän vaikutuksen; yläosassa oli sitten minareetteja ja holveja, jotka kaartuivat omituisella ja kauniilla tavalla, ja sitten huipussa ihmeellisen ihana lootusnupun muotoinen kupu.

Koko rakennustyö kesti monia vuosisatoja, mutta valmistuttuaan Valkea Saari olikin ihmeteos. Saari yleni itsestään keskuskohtaan, ja rakentajat käyttivät sitä hyväkseen. He rakensivat sinne ihmeteltäviä temppeleitä, jotka kaikki olivat tehdyt valkoisesta marmorista ja koristetut kultaupotuksilla, ja temppelit peittivät koko saaren muodostaen sen yhdeksi ainoaksi pyhäksi kaupungiksi. Ne kohosivat yhä korkeammalle lähetessään keskellä olevaa suurta temppeliä, joka päättyi ylempänä mainittuihin minareetteihin ja holveihin ja lootuskupuun keskellä. Kupukaton alla oli suuri sali, jossa neljä Kumaaraa ilmestyi näkyviin erikoistilaisuuksissa, suurissa uskonnollisissa juhlissa ja tärkeissä kansallisissa kokouksissa.[1]

Kaukaa katsoen – sanokaamme jonkun kaupungin kadun päästä kymmenen virstan takaa – valkoisen ja kullan väreissä upeileva kaupunki, joka lepäsi kuin valkea kupu keskellä sinistä Gobi merta[2] ja jonka kaikki rakennukset näyttivät pyrkivän nousemaan kirkkaaseen ilmaan lähetessään keskusta ja päättyvän ihmeen ihanaan kupukattoon, joka melkein leijaili yläilmoissa, teki erinomaisen ihanan ja valtavan vaikutuksen. Noustessamme sen yläpuolelle ilmaan kuten ilmapallossa ja alas katsoessamme voimme nähdä Valkean Kaupungin kehrän muotoisena ja ristin halkomana, sillä sen kadut olivat rakennetut neljäksi säteeksi, jotka yhtyivät temppelissä. Luoteesta päin, varhemman siirtokunnan asutukselta katsottuna kaupunki herätti omituisen vaikutelman, joka tuskin

---

[1] Ne, jotka ovat lukeneet 'Rents in the Veil of Time' sarjan luvun *The Theosophistin* heinäk. n:osta 1910, muistanevat Alcyonen 10:nnessä elämässä kuvausta kansanvaelluksen johtajien kokoontumisesta tähän saliin ja neljän Kumaaran ilmestymisestä.

[2] Gobi meri oli tähän aikaan vähän pienempi kuin nykyinen Musta meri Europassa.

vain saattoi johtua sattumuksesta. Kokonaisuudessaan se muistutti vapaamuurarien vertauskuvaston suurta silmää, joka oli niin rakennettu, että perspektiivissä kaaret tulivat ympyrän muotoisiksi, ja mannermaan kaupungin tummemmat viivat muodostivat silmäteränkehän (iriksen).

Sekä ulko- että sisäpuolelta Valkean Saaren temppeleitä koristi monenlaiset kaiverrukset. Suureksi osaksi ne olivat vapaamuurarien vertauskuvia, sillä vapaamuurarit ovat perineet vertauskuvansa mysterioista, ja kaikki arjalaiset mysteriot ovat olleet peräisin tästä muinaisesta vihkimyskeskuksesta. Eräässä keskustemppelin yhteydessä olevassa huoneessa, jota nähtävästi käytettiin opetukseen, oli sarja kaiverruksia, jotka esittivät atomeja alkaen fyysillisestä ja jatkuen kemiallisiin. Ne olivat järjestyksessä esitetyt ja varustetut apuviivoilla, jotka osottivat eri yhdistyksiä. Totisesti ei ole mitään uutta auringon alla.[1]

Eräässä toisessa huoneessa oli joukko mallikuvioita, ja yhdessä niistä Crookesin 8-muotoiset atomit olivat asetetut ristikkäin, joten ne muodostivat nelikiehkuraisen atomin. Monet kuviot olivat kohokuvia *(alto-rilievo)*, kuten ne, jotka esittivät praana-atomia, oxygeeni-käärmettä ja nitrogeeni-palloa.

Oi, mikä onnettomuus oli se suuri maanjäristys, joka tärähdytti nämä mahtavat rakennukset raunioiksi! Jollei sitä olisi tapahtunut, ne olisivat voineet kestää vuosituhansien aikana.

Mannermaan kaupunki oli rakennettu erivärisistä kivilajeista, jotka louhittiin vuoristosta, ja muutamat rakennukset, joissa oli yhdistetty harmaata ja punaista väriä, tekivät hyvän vaikutuksen. Vaaleanpunaista ja vihreätä käytettiin myöskin mielellään yhdessä, ja sinne tänne sovitettiin ihmeellisen sopivasti purppuranpunaista porfyyria. Luodessamme silmäyksen läpi monien vuosisatojen näimme rakennustöiden yhä jatkuvan entistä lukuisampien työmiesten ottaessa niihin osaa, kunnes suuri kaupunki kohosi täyteen upeuteensa pääkaupunkina, jonka rakentamiseen meni tuhannen vuotta, mutta jossa olikin asuva hallitseva kansa. Kun työmiesten luku lisääntyi, he siirtyivät asumaan edemmäksi maaseu-

[1] Jos tämän kirjan kirjottajat olisivat ajoissa tienneet näiden kaiverrusten olemassaolosta, he olisivat säästyneet monista vaivoista tutkiessaan salaista kemiaa.

dulle ja raivasivat viljelykselle enemmän maata, joka oli hyvin hedelmällistä, saaden siitä elatuksensa; milloin he tekivat työtä vainoilla, milloin suurilla temppelirakennuksillaan. Vuosisata toisensa jälkeen kaupunki täten laajeni Gobi meren rantoja myöten ja ylös pitkiä rinteitä vuoria kohti, samalla kuin aina noudatettiin Manun alkuperäisesti antamaa suunnitelmaa.

Vuoristossa oli kultakaivoksia sekä kaivoksia jalokiviä ja kaikenlaisia kallisarvoisia kivilajeja varten. Kultaa käytettiin paljon rakennuksissa, varsinkin niissä, jotka tehtiin valkeasta marmorista, ja se teki ne erinomaisen puhtaan upeiksi. Jalokiviä käytettiin myöskin paljon koristuksina ja upotettiin loistaviksi pisteiksi värisommitelmissa. Kalsedonilevyjä käytettiin koristeluteoksissa, erästä kallista kiveä, joka muistutti meksikolaista onyksia, mukailtiin eri malleihin. Paljon suosittu ja hyvin vaikuttava keksintö, jonka avulla suuria yleisiä rakennuksia koristettiin, oli tummanvihreän jadeiitin ja purppuran värisen porfyyrin yhdistys.

Kaiverruksia käytettiin paljon rakennuksissa sekä ulko- että sisäpuolella, mutta emme huomanneet mitään maalauksia emmekä piirroksia tasaiselle pohjalle emmekä myöskään perspektiivin käyttämistä. Oli pitkiä korkokuvia, jotka esittivät juhlakulkueita ja olivat hakatut *alto-rilievoon;* kaikki kuviot olivat samaa kokoa, eikä millään tavalla esitetty etäisyyttä pienentämällä kuvioiden kokoa. Taustana ei ollut mitään puita eikä pilviä eikä yleensä mitään paikan suhteita. Nämä kohokuvat muistuttivat Elginin marmorikokoelmaa ja olivat erittäin hyvin valmistetut ja hyvin luonnollisen näköiset. Näiden korkokuvien kuviot olivat usein väritetyt samoinkuin yksinäiset kuvapatsaatkin, joita kaupungissa oli paljon sekä julkisilla kaduilla että yksityisissä taloissa.

Kaupungin yhdisti Valkeaan Saareen suurenmoinen ja komea silta — se oli niin merkillinen rakennusvalmiste, että siitä sai nimensä koko kaupunki, jota sen mukaan kutsuttiin Sillan kaupungiksi.[1] Se oli riippusilta, muodoltaan hyvin kaunis; sivustoihin oli hakattu suunnattomia kierteitä, ja sen molemmat päät, jotka lepäsivät manteren kalliorannalla itse Saarella, olivat koristetut suurilla kuvapatsas-ryhmillä. Siltatien kivet olivat 160 jalkaa pitkät

[1] Sen nimenä oli myöskin Manova, Manun kaupunki.

ja varsin leveät – se oli suurenmoinen rakennusteos ja sen Saaren arvon mukainen, johon se oli ainoana tienä.

Kaupunki oli loistossaan v. 45,000 e. Kr., kun se oli pääkaupunkina mahtavassa keisarikunnassa, johon kuului koko itä- ja sisä-Aasia ja joka ulottui Tibetistä merenrantaan ja Mandzhuriasta Siiamiin, jotapaitsi sen alaisia olivat kaikki suuret saaret Japanista Austraaliaan asti. Sen vallan jälkiä voi vielä nähdä näissä maissa. Arjalaisen veren häviämätön leima on roduissa niinkin alkuperäisissä kuin Japanin karvaisessa ainu-kansassa ja Australian n. s. alkuasukkaissa.

Kunniansa kukkulalla ollessaan kaupungissa oli kuvaamamme mahtavat rakennukset, jotka suuruutensa puolesta olivat jättiläismäisiä, mutta samalla olivat aistikkaasti viimeisteltyjä ja ulkoapäinkin ihmeellisen taidokkaasti kaunistettuja. Olemme nähneet sen rakentajien pystyttävän niitä ihmeellisiä temppeleitä, joiden valtavat rauniot saattavat ihmetyksiin kaikki, jotka nykyään ovat nähneet ne Shamballassa.[1] He lahjottivat maailmalle sen verrattoman sillan, joka kerran yhdisti Pyhän Saaren rannikkoon – ja jonka vielä voi nähdä seisovan mahtavana kuten aina, vaikka nyt vain liikkuva erämaan hiekka aaltoilee sen alla. Sen rakennus oli suurenmoinen työ, kuten olemme nähneet, sen värit loistavat, sen nerokas rakenne hämmästyttävä. Alkuaikoinaan se piti puoliansa Atlantiksenkin rinnalla, ja vaikka sen loisto ei koskaan ollut niin suuri, oli sen siveellinen tila paljon parempi.

Sellainen oli se mahtava kaupunki, jonka Vaivasvata Manu suunnitteli ja hänen lapsensa rakensivat. Monta ja suurta oli kaupunkia Aasiassa, mutta mikään niistä ei vetänyt vertoja Sillan kaupungin rinnalla. Ja sen yllä lepäsi niiden suurten Olentojen henki, joiden maallinen asuinpaikka oli ja on yhä vieläkin pyhällä Valkealla Saarella ja jotka antavat kaikista maailman kaupungeista tälle ainoalle välittömän läsnäolonsa alatipysyvän siunauksen.

---

[1] Shamballa on yhä vieläkin Häviämätön Pyhä Maa, jossa neljä Kumaaraa asuu ja jonne joka seitsemäs vuosi kokoontuvat kaikkien kansojen vihityt.

OOOOOOOO

XVI LUKU.

ARJALAISTEN VARHAISSIVISTYS JA -VALTAKUNTA.

Manun lapset eivät olleet mitään alkuasteillaan olevaa kansaa, heillä kun alkaessaan oli takanaan monien satojen tuhansien vuosien atlantilainen sivistys ja tuhansia vuosia Arabiassa ja pohjois-Aasiassa Manun johdolla kehittynyt sivistys. Kaikki asukkaat osasivat lukea ja kirjottaa, nekin, jotka tekivät, kuten me sanomme, alempaa työtä, sillä kaikkea työtä pidettiin arvokkaana, se kun tehtiin Manun hyväksi ja Hänen työnään, oli se sitten mitä laatua tahansa. Huomasimme erään miehen lakaisemassa katuja, ja kun eräs hyvin ylhäisen näköinen ja komeasti puettu pappi, jolla nähtävästi oli joku korkea virka, tuli katua pitkin, seisahtui hän puhuttelemaan kadunlakaisijaa ystävällisesti kuten veljeä ja tasa-arvoista ihmistä, kuten ainakin sellaista, joka kuului Manun lasten suureen veljespiiriin. Erityisesti kehitettiin tunnetta rodun jäsenten keskinäisestä veljeydestä, ihmeellistä, syvää tasa-arvoisuutta, – niinkuin sitä toisinaan voi nähdä vapaamuurarien keskuudessa – sekä keskinäistä kohteliaisuutta; samalla kertaa rodun jäsenet panivat täyden arvon persoonalliselle ansiolle, he kunnioittivat itseään suurempia ja olivat hyvin kiitollisia saadessaan heiltä apua ja aivan vailla oman-kunnian tympeätä pyyntöä. He ajattelivat ystävällisesti toisistaan katsoen jokaista parhaalta puolelta ja pitäen varmana asiana, että toisella aina oli hyvä tarkotus, ja siten ei syntynyt riitoja. Tämä arjalainen sivistys poikkesi tässä suhteessa kokonaan hienostuneesta ja ylellisestä atlantilaisesta, jonka keskellä ihmiset kukin etsivät omaa mukavuuttaan ja vaativat, että heitä huomattaisiin, eivät uskoneet toisiaan, vaan olivat aina täynnä epäluu-

loa. Täällä ihmiset uskoivat toisiansa – miehen sana riitti takuudeksi, se, joka sanansa petti, ei ollut arjalainen.

Toinen omituinen seikka oli, että jokainen näytti tuntevan niin paljon ihmisiä. Niinkuin nykyään pienten kylien, niin täällä suurten kaupunkien asukkaat vuosisatojen aikana näyttivät kaikki enemmän tai vähemmän tuntevan toisensa. Kun väestön lukumäärä kasvoi ja se kävi mahdottomaksi, oli virkamiesten velvollisuus tuntea virka-alueittensa ihmiset, ja suuren ihmismäärän tunteminen oli virkaanpääsy-ehtoja.

Veljeydentunto käsitti kuitenkin vain rodun jäsenten keskinäistä veljeyttä; se ei ulottunut itse arjalaisten ulkopuolelle, kuten esim. turanilaisiin. He olivat toista sukujuurta, ja toinen oli heidän sivistyksensä; he olivat viekkaita ja ovelia, eikä ollut heihin luottamista. Heitä kohtaan arjalaiset osottivat selvää ja arvokasta varovaisuutta. He eivät olleet vihamielisiä muukalaisille eivätkä halveksineet heitä, mutta kohtelivat heitä varovaisesti ja ilmaisivat käytöksellään, että he eivät olleet samaa sukua. Muuta kansakuntaa olevat ihmiset eivät saaneet tulla heidän talojensa sisäosiin, vaan ainoastaan ulkopihoihin. Oli erityisiä taloja ja pihoja muista erillään muukalaisten asuttaviksi, joita kuitenkaan ei ollut paljon: toisinaan saapui kauppiaskaravaaneja ja lähetystöjä muista maista, ja ne otettiin vastaan kohteliaasti ja vieraanvaraisesti, mutta samalla niitä kohtaan aina osotettiin pientä varovaisuutta, joka ilmaisi, että heidät erotti arjalaisista ylipääsemätön muuri.

Kun he joutuivat hallitsemaan muita kansoja, olivat he toisinaan kovia: se huomattiin eräästä maaherrasta, joka oli asetettu turanilaisten hallitsijaksi; hän ei käyttänyt julmuutta eikä sortoa mutta oli ankara ja jotenkin kova. Tämä ankara kanta näytti olevan heille ominaista, kun he hallitsivat vieraita kansoja, ja se saattoi esiintyä rinnan sen lämpimän veljeydentunnon kanssa, joka heissä oli oman rotunsa jäseniä kohtaan.

Näyttää siltä, että täällä, kuten kaikkialla muuallakin, vain fyysillisessä maailmassa ilmenevä veljeys vaati edellytyksenään jonkun verran samanlaista kasvatusta ja sivistystä, samanlaisia siveys- ja kunniakäsitteitä. Jos ihminen oli 'arjalainen', 'jalo mies', merkitsi se, että hänellä oli kunnian ja säädyllisyyden käsitteitä, joita hän ehdottomasti otti huomioon. Hänen täytyi olla, kuten me nyt sa-

noisimme, 'gentlemanni', joka toteutti elämässään määrättyjä velvollisuuksia muita kohtaan. Hän saattoi tehdä mitä työtä tahansa, hän saattoi pysähtyä vaikka kuinka alhaiselle opin asteelle, mutta aina oli eräs hyvän käytöksen ja hyvien tapojen aliraja, jonka alapuolelle hän ei saanut laskeutua. Siitä johtui varovaisuus kaikkia 'rajojen ulkopuolella olevia' kohtaan, joiden tavoista ja käytöksestä, siveyskäsitteistä ja ominaisuuksista ei mitään tiedetty. Manun lapset olivat sanan täydessä merkityksessä ylimyksellistä kansaa, jotka olivat ylpeitä korkeasta alkuperästään ja täysin käsittivät, mitä vaatimuksia se asetti heille. He eivät pitäneet tunnuslausetta *aateluus velvottaa* tyhjänä korulauseena.

Sivistys oli luonteeltaan hyvin iloinen ja onnellinen, soitanto, karkelot ja ilonpito vaihtelivat keskenään, ja tähän oli vaikuttamassa uskonto, sillä se oli suureksi osaksi ylistystä ja kiitosta. Ihmiset lauloivat aina ylistysvirsiä ja uskoivat kaikkien luonnonvoimien takana oleviin deevoihin. Aamuruskon Neitsyille laulettiin iloisia hymnejä, ja auringon Henki oli uskonnollisen palvonnan pääesine. Neljää Kumaaraa pidettiin jumalina, ja Heidän läsnäolonsa tunsivat selvästi ihmiset, jotka elivät niin lähellä luontoa, että he sen vaikutuksesta olivat herkkätuntoisia ja psyykillisiä. Kumaarojen Päämiehen valtaistuimen takana keskustemppelin suuressa salissa oli valtavan suuri kullasta tehty, puoliympyrän muotoinen auringonkuva, joka ulkoni seinästä, ja juhlapäivinä se hehkui häikäisevän valoisana. Venus planeetan kuva oli myöskin palvonnan esineenä, ehkä sen perinnäistiedon johdosta, että Tulen Herrat olivat laskeutuneet maahan Venukselta. Itse taivastakin palvottiin, ja kerran osotettiin jumalallista kunnioitusta atomille kaikkien kappalten alkuna ja jumaluuden ilmennyksenä pienoiskoossa.

Eräs vuotuinen juhla olkoon esimerkkinä yhdestä arjalaisten suuremmista uskonnollisista juhlista.

Varhain aamulla näkyi ihmisiä — miehiä ja naisia ja lapsia — juhlakulkueissa vaeltavan pitkin samanne yhtyviä katuja sitä suurta, kaartuvaa rakennusryhmää kohti, johon silta vei. Upeat silkkiliput lepattivat ikkunoista ja tangoista, ja teille oli sirotettu kukkia; suuret suitsutusmaljat kohottivat ilmaan tuoksuvia savupilviä, ihmiset olivat puetut monivärisiin silkkipukuihin, jotka usein

olivat runsain jalokivin koristetut, ja kantoivat yllään loistavia korallikoristuksia ja kukkakiehkuroita ja seppeleitä — he muodostivat kuin lumotun kukkaismaailman — ja he kulkivat eteenpäin kalistaen toisiinsa vaskilevyjä ja puhaltaen torviaan.

Sillan yli he kulkivat säännöllisessä järjestyksessä peräkkäin, mutta kaikki äänet vaikenivat, kun he laskivat jalkansa sillalle, ja hiljaisuuden vallitessa he kulkivat mahtavien temppelien välitse keskuspyhäkköön ja päätyivät itse saliin. Suuri maaperäisestä kalliosta hakattu, kullalla silattu ja jalokivin kaunistettu valtaistuin seisoi kivisellä korokkeellaan, jonka yläpuolella loisti suurikokoisia kullasta tehtyjä vertauskuvia, ja sen edessä oli alttari, jolle nyt oli korkeihin läjiin ladottu tuoksuvia sytykkeitä. Kaiken yläpuolella suuri kultainen aurinko himmeästi loisti, ja Venus planeetta riippui ilmassa korkealla holvikatoksen alla.

Kun sali oli äärimmilleen täyttynyt, niin että vain suuren valtaistuimen edusta ja sivustat olivat tyhjät, astui taustalta esille uljas ryhmä täyttäen tyhjät sijat, ja kaikki taipuivat maahan kunnioituksesta. Siellä seisoivat kolme Manua puettuina virkapukuihinsa, ja Mahaaguru, joka silloin oli Bodhisattva Vjaasa, seisoi Vaivasvatan vieressä. Ja siellä oli Suurja lähinnä suuren Veljensä ja Edeltäjänsä takana ja lähinnä valtaistuinta kolme Kumaaraa. Kenties näkymättömänä väkijoukolle, mutta varmasti sen hämärästi aavistamana leijui ilmassa suuressa puoliympyrän muotoisessa kehässä loistavia purppuran ja hopean hohteisia deevoja, jotka myöskin tarkkaavaisina ja hartaina seurasivat tapahtuman menoa. Sitten laskeutui yli koko suuren kansanjoukon hiiskumaton hiljaisuus, niinkuin ihmiset tuskin olisivat voineet hengittää, ja hiljaa ja hienona, tuskin hiljaisuutta katkaisten, alkoi kuulua ihmeellinen soitonsävel, joka kantoi ilmoille laulun sanoja ja jonka lauloivat valtaistuimen ympärillä seisovat Suurimmat ja Pyhimmät kutsuen Herraansa ja Hallitsijaansa tulemaan omiensa keskelle. Juhlallisen hiljaiset poljennot herkesivät, ja silloin kajahti hopeanheleä ääni ikäänkuin vastaukseksi; suuri kultainen aurinko syttyi hehkuvaan loistoon, ja sen alapuolella, aivan valtaistuimen yläpuolella välähti näkyviin loistava tähti, jonka säteet salaman tavoin leimahtivat odottavan joukon päiden yläpuolella, ja HÄN oli saapunut, Veljeskunnan ylimmäinen Herra oli istuutunut istuimelle kirk-

kaampana kuin aurinko ja tähti, jotka näyttivätkin Hänestä saavan loistonsa; ja kaikki lankesivat kasvoilleen peittäen silmänsä Hänen sokaisevalta kirkkaudeltaan.

Silloin Hän lempeydessään himmensi kirkkautensa, niin että kaikki saattoivat kohottaa katseensa ja nähdä Hänet, Sanat Kumaaran, 'Ikuisen Neitsyen', [1] Hänen muuttumattoman nuoruutensa kaikessa ihanuudessa, Hänen, joka kuitenkin oli Vanhaikäinen. Ja syvä kunnioituksen ja ihmetyksen henkäys nousi palvovasta joukosta, ja kirkas hymy, joka teki kasvojen ihmeellisen, valtavan kauneuden vielä lumoavammaksi, vastasi sen yksinkertaiseen rakkauden ja kunnioituksen katseeseen.

Sitten Hän ojensi kätensä edessään olevaa alttaria kohti, jolloin tuli siltä leimahti palamaan liekkien noustessa korkealle ilmaan. Ja samassa Hän oli mennyt — istuin oli tyhjä, tähti hävinnyt, kultainen aurinko loisti vain himmeästi, ja vain tuli, jonka Hän oli antanut, leiskui muuttumattomana alttarilla. Siitä annettiin hehkuva puupalanen papeille, joiden tuli viedä ne eri temppelien alttareille, sekä jokaiselle läsnäolevalle perheenisännälle, [2] ja he ottivat sen vastaan astioihin, joiden kansi suljettiin sen päälle ja jonne se jäi elävänä, sammumattomana tulena, kunnes se oli saatu alttarilta kotiin.

Taas muodostuivat juhlakulkueet, jotka hiljaisuuden vallitessa jättivät pyhän paikan, vaelsivat taas sillalle ja kuljettuaan sen yli saapuivat kaupunkiin. Sitten tulvahti kuuluviin kaikuva ilolaulu, ihmiset kulkivat käsi kädessä eteenpäin onnitellen toisiaan, vanhemmat siunasivat lapsiaan, ja kaikki olivat hyvin iloisia. Pyhä tuli asetettiin kotialttarille ja sytytettiin liekiksi, joka oli pidettävä vireillä läpi vuoden, ja siitä sytytettyjä kekäleitä vietiin niiden koteihin, jotka eivät olleet olleet mukana, sillä ennenkuin vuosi taas oli vierähtänyt ja palauttanut juhlan ajan, ei sellaista tulta voitu saada kotialttarin siunaukseksi. Tämän jälkeen alkoi soitot

---

[1] Sanskritista käännetty nimi merkitsee 'Ikuinen Neitsyt', mutta pääte osottaa, että 'Neitsyt' on maskuliinisukuinen.

[2] Myöhempinä aikoina, kun kaupungin väestö oli kasvanut hyvin suureksi, ottivat erityiset virkailijat sen vastaan jakaen sen sitten kaikkiin koteihin alueillaan.

ja juhlimiset ja karkelot, kunnes onnellinen kaupunginväestö vaipui unen helmaan.

Sellainen oli Pyhän Tulen juhla, jota vietettiin joka juhannuspäivänä Sillan kaupungissa.

Jotkut antautuivat melkein kokonaan tutkimuksiin ja pääsivät hyvin pitkälle salatieteessä antautuen sitten eräille julkisen palveluksen aloille. He tulivat selvänäköisiksi, oppivat hallitsemaan erilaisia luonnonvoimia, rakentamaan ajatusmuotoja ja poistumaan fyysillisestä ruumiistaan, milloin tahtoivat. Muistellen niitä surullisia tuloksia, joihin Atlantiksella oli tultu salaista voimaa käytettäessä ilman epäitsekkyyttä ja siveellisyyttä, näiden tutkimusaineiden opettajat valitsivat oppilaansa mitä suurimmalla varovaisuudella, ja eräs Manun edustajista toimi sellaisten opintojen yleisenä ylivalvojana. Toiset opiskelijat saivat valmistuttuaan erikoiseksi yhteiskunnalliseksi tehtäväkseen pitää valtakunnan eri osat yhteydessä toistensa kanssa; ei ollut käytännössä sanomalehtiä, vaan he johtivat uutisvirastoa, kuten sitä voisimme kutsua. Uutisia ei yleensä julkaistu, mutta jokainen, joka halusi saada tietoja jostakin muusta henkilöstä missä osassa tahansa valtakuntaa, saattoi mennä tähän keskustoimistoon pyytämään niitä. Toimistossa oli eri maita edustavia virkamiehiä, joista jokainen antoi tietoja omasta maastaan hankkien sen okkulttisin keinoin. Rauhan tai sodan asioille lähteneitä retkikuntia seurattiin täten, ja niistä annettiin uutisia, kuten niitä nykyaikana antaa langaton tai tavallinen sähkölennätin.

Kerran, kun Corona hallisti etäistä maata, ei Manu saattanut painaa hänen ajatuksiinsa määräyksiään. Silloin hän pyysi erään tällaisen harjaantuneen opiskelijan poistumaan fyysillisestä ruumiista, menemään astraaliruumiissaan Coronan luo ja aineellistamaan itsensä sinne saavuttuaan. Tämän keinon avulla sai Corona Manun sanoman valvetilassaan. Tällä tavoin Manu oli todellisena hallitsijana, ulottui hänen valtakuntansa sitten miten pitkälle tahansa.

Kirjallisuus käsitteli monenlaisia aineita: Huomasimme erään miehen kirjoittavan terävällä aseella pitkulaisessa laatikossa olevalle vahan näköiselle pinnalle, ikäänkuin hän olisi syövyttänyt piirrosta. Sitten hän kirjotti kirjotuksensa uudestaan ontolla kynällä, josta vuoti värillistä nestettä, joka kuivuessaan jähmeni jät-

täen kirjotuksen vahaan. Toisinaan joku saattoi keksiä itselleen aivan oman kirjotusmenettelyn.

Koneteollisuus ei kohonnut Atlantiksella saavutettuun asteeseen: koneet olivat yksinkertaisempia, ja enemmän työtä tehtiin käsin. Manu ei nähtävästi tahtonut uudistaa Atlantiksen äärimmilleen mennyttä ylellisyyttä kansansa keskellä.

V. 60,000 pienestä alkanut arjalainen rotu kasvoi vähitellen tiheäväestöiseksi kansakunnaksi, joka levisi Gobi meren ympärille ja vähitellen sai ylivaltansa alaisiksi monta naapurikansaa, niiden joukossa turanilaiset, jotka niin armotta olivat teurastaneet sen esi-isät. Se oli kaikkien arjalaisten kansojen runko, ja sen keskeltä lähtivät – alkaen v:sta 40,000 e. Kr. – ne suuret kansanvaellukset, jotka muodostivat arjalaiset alarodut. Se jäi synnyinkehtoonsa, kunnes se oli lähettänyt neljä tällaista kansanvaellusjoukkoa länteenpäin ja myöskin monta suurta siirtolaislaumaa vallotusretkille Intiaan, jonka ne vallottivatkin ja ottivat haltuunsa. Sen jälkijoukot lähtivät kotisijoiltaan ja yhtyivät Intiaan siirtyneihin vasta vähän ennenkuin Poseidonis v. 9,564 e. Kr. vajosi mereen.[1] Itse asiassa ne olivat silloin lähetettävät pois, jotta ne pelastuisivat tuhosta, jonka hirveä tulva sai aikaan.

V:sta 60,000 v:een 40,000 e. Kr. emärunko kasvoi ja kukoisti mainiosti alkaen suurimman loistoaikansa noin v. 45,000 e. Kr. Se vallotti Kiinan ja Japanin, jossa pääasiallisesti asui mongooleja – seitsemättä atlantilaista alarotua – edeten pohjoiseen ja itään päin, kunnes ilmaston kylmyys pakotti sen pysähtymään; vielä se liitti valtaansa Formosan ja Siiamin, joissa asui turanilaisia ja tlavatlilaisia – neljättä ja toista atlantilaista alarotua. Senjälkeen arjalaiset tekivät siirtomaikseen Sumatran, Jaavan ja niiden läheiset saaret, jotka eivät vielä olleet varsin niin pirstoutuneita kuin nykyään; näiden seutujen asujamisto otti heidät enimmäkseen ystävällisesti vastaan pitäen valkoisia muukalaisia jumalina ja ollen enemmän taipuvaisia

---

[1] Tätä runkoa nimitetään teosofisessa kirjallisuudessa tavallisesti 'ensimäiseksi alaroduksi', mutta on muistettava, että se on alkuperäinen juurirotu, josta kaikki oksat eli alarodut työntyivät ulos. *Ensimäistä vaellukselle lähtenyttä kansanjoukkoa* nimitetään *toiseksi alaroduksi* j. n. e. Intiaan lähteneet siirtolaiset tulivat kaikki tästä aasialaisesta rungosta ja ovat 'ensimäinen alarotu'.

heitä palvelemaan kuin taistelulla häätämään. Mieltäkiinnittävä jäännös eräästä heidän asutuksestaan on Celebes saarella vieläkin elävä toala-niminen vuoristokansa. Celebes, joka on Borneosta itäänpäin, tuli heidän siirtomaakseen, ja he ulottivat valtansa yli koko nykyisen Malaijin niemimaan, yli Filippinein, Liu-Kiu saarten, Itäisen saariston ja Papuan, mannermaan ja Australian välillä olevien saarten ja itse Australian, jossa asui tiheänä väestönä lemurialaisia – kolmatta juurirotua.

Näimme Coronan noin v. 50,000 hallitsemassa suurta valtakuntaa, joka käsitti näitä saaririkkaita vesiä. Hän oli syntynyt näillä seuduin ja muodostanut itselleen valtakunnan tunnustaen Manun yliherrakseen ja noudattaen kaikkia Häneltä saamiaan määräyksiä. Manu johti ylihallitsijana koko suurta keisarikuntaa sen monine kuningaskuntineen. Oli Hän sitten ruumistuneena tai ei, kuninkaat hallitsivat hänen nimessään, ja Hän lähetti silloin tällöin määräyksiä työn jatkamisen suhteen.

N. 40,000 e. Kr. keisarikunnassa alkoi näkyä rappeutumisen merkkejä, ja saaret ja ulkomaiset siirtokunnat rupesivat tavottamaan barbaarista riippumattomuutta. Manu ruumistui vielä joskus, mutta johti tavallisesti asioita korkeammilta tasoilta. Keskusvaltakunnassa säilyi kuitenkin loistava sivistys, tyytyväisyys ja rauha 25,000 vuotta ja enemmänkin, samalla kuin varsinainen toiminta suuntautui pääasiallisesti ulospäin kohdistuen alarotujen muodostamiseen ja niiden lähettämiseen kaikkiin suuntiin.

OOOOOOOO

XVII LUKU.

TOINEN, ARABIALAINEN ALAROTU.

Muistettaneen, että kun Manu meni Shamballaan — johdettuaan ensin pienen laumansa Arabiasta väliaikaiseen pohjoisessa olevaan levähdyspaikkaan ja vietyään sen sitten vuoden 75,025 suuren maanjäristyksen jälkeen Valkealle Saarelle — niin Veljeskunnan Päämies esitti Hänelle suunnitelman, jota Hänen oli seurattava muodostaessaan rotunsa.[1] Neljä pitkää laaksoa — jotka kulkivat sen vuoriston halki, joka alkoi 20 virstan päästä Gobi merestä ja jotka välillä olevat vuoret toisistaan erottivat — oli Hänen käytettävä neljän eri alarodun eristettyinä kasvatuspaikkoina. Tämä työ oli nyt alkava.

Manu alotti valitsemalla palvelijoiden suuresta piiristä — jonka jäsenet olivat kehittyneet ylevän arjalaisen sivistyksen kestäessä — muutamia perheitä, jotka halusivat uranuurtajina lähteä loistavasta Sillan kaupungista ja mennä erämaahan perustamaan Manun uutta siirtokuntaa. Hän valitsi tällaisiksi uranuurtajiksi suuren joukon ihmisiä, jotka enimmäkseen ovat tai ovat olleet meidän aikanamme Teosofisessa Seurassa,[2] ja niistä lähetettiin muutamat perheet valmistamaan tietä. Mars ja Mercurius syntyivät

---

[1] Katso XIV lukua s. 249.

[2] He ovat taas tekemässä, mitä he niin monta kertaa ennenkin ovat tehneet: raivaamassa tietä uudelle ihmiskunnan ja sivistyksen tyypille. He ovat suuren, tulossa olevan armeijan esijoukkoa, vallinluojia ja miinanlaskijoita, ja sen tieltä he perkaavat viidakoita, tekevät teitä ja luovat siltoja. Työ ei kenties tuota kiitosta, mutta se on välttämätön ja monen mielestä ihanaa.

niiden jälkeläisiksi kolmanteen sukupolveen, ja sitten ruumistui Manu ja muutamia suuria Henkilöitä kehittämään tyypin erikoista luonnetta; Manu valmisti erikoisen ruumiin, sitä laatua, jota Hän tahtoi saada muodostetuksi, ja ruumistui siihen kehitettyään sen määrättyyn asteeseen.

Tämä viimeksimainittu korkealle kehittyneiden Henkilöiden ryhmä vakiinnuttaa tyypin aina kun uusi alarotu perustetaan, ja silloin tyyppi esiintyy parhaimmillaan; se on sitä kultaista aikaa, jota jokainen kansa myöhempinä aikoinaan muistelee. Sitten ruumistuvat nuoremmat minät ja jatkavat rotua, mutta eivät luonnollisesti kykene säilyttämään tyyppiä alkuperäisellä asteella. Aina lähetetään ensin joukko nuorempia minuuksia valmistamaan tietä. Sitten tulee muutamia vanhempia, korkeammilla asteilla olevia, niiden joukossa nykyisin Mestarit. Niiltä suuret olennot ottavat ruumiit ja vakiinnuttavat tyypin. Senjälkeen tulevat nuoremmat ruumiisiin ja koettavat niissä parastaan saaden ensin joitakuilta vanhemmilta johtoa ja jääden sittemmin yksikseen hankkimaan opetuksensa kokemuksien kautta.

Niiden nuorempien joukossa, jotka valittiin ensimäisiksi uranuurtajaperheiksi, näimme Herakleen – joka oli Coronan ja Theodoroksen poika ja jolla oli puolisonaan Sirius. Sirius oli pitkä ja roteva nainen, hyvä perheenemäntä ja hellä huolenpitäjä jotenkin suuresta perheestään, jonka jäseninä huomasimme Alcyonen, Mizarin, Uranuksen, Selenen ja Neptunuksen. Herakles oli tuonut eräitä tlavatlilaisia ylimyksiä vankeina mukanaan partioretkeltä, ja erään ylimyksen poika Apis nai hänen veljentyttärensä Geminin ylpeän arjalaisen perheen suureksi harmiksi, sillä se piti koko avioliittoa sukuhäpeänä, sen puhdas veri kun oli sekaantunut alhaiseen rotuun. Mutta epäilemättä Manu kaikessa hiljaisuudessa oli pannut tämän avioliiton toimeen saadakseen vähän tlavatlilaista vaikutusta ryhmäänsä! Heillä oli lapsina pieni sievä kaksoispari Spica ja Fides. Hector ja Aurora muodostivat toisen avioparin siirtolaisten joukossa, ja heidän tyttärensä Albireo meni naimisiin Selenen kanssa; heillä oli taas lapsenaan Mercurius. Uranus meni naimisiin Andromedan kanssa, ja heille syntyivät Mars ja Venus, ja Vulcanus tuli Alcyonen pojaksi.

Tässä on huomattava, että kaksi nykyistä Mestaria, Uranus

ja Neptunus, syntyivät toiseen sukupolveen; Mars ja Venus, jotka molemmat nykyään ovat Mestareita, syntyivät näiden perheeseen kolmanteen polveen; Mercurius, joka nykyään on Mestari, syntyi samoin kolmanteen Selenen lapseksi, ja Vulcanus, joka hänkin on Mestari, kolmanteen Alcyonen lapseksi. Neljännessä sukupolvessa ilmestyi Manu Marsin ja Mercuriuksen poikana.

Tähän aikaan muutamia ystäviämme eli Sillan kaupungissa — niiden joukossa Castor, joka oli naimisissa Rhean kanssa. Heidän mielestään ne ihmiset, jotka lähtivät asumaan laaksoon, menettelivät aivan mielettömästi, sillä kaupungissa vallitsi hyvin hieno sivistys, eikä ollut ollenkaan järjellistä lähteä muodostamaan uutta ja istuttamaan nauriita raivaamattomassa laaksossa, kun sensijaan saattoi elää keskellä kaupungin sivistystä ja järjestystä. Sitäpaitsi oli aivan tarpeeton se uusi uskonto, jota laaksonasujat seurasivat, sillä vanha oli paljon parempi. Toinen ystävä, joka seuraa Castoria läpi aikojen, Lachesis, oli mahtava kauppias, ja hänellä oli poika Velleda, pikainen ja kiivas nuorukainen, joka käyttäytyi epäkohteliaasti kaikkia liikeasiakkaita kohtaan kohteliaan isänsä suruksi. Lachesis oli mennyt naimisiin Amalthean kanssa, mutta tämä karkasi Calypson mukana, ja tekoa pidettiin kerrassaan säädyttömänä. Kun naista rakastajineen ei otettu vastaan kaupungissa, he lähtivät laaksoon, mutta sielläkään heitä ei sen lämpimämmin otettu vastaan.

Toltekkilainen prinssi, joka Poseidonikselta saapui vierailulle kaupunkiin, osottautuikin olevansa vanha ystävä, Crux, ja hänen seurueensa joukossa oli toinen vanha ystävä, Phocea.

Muutamien vuosisatojen aikana laaksossa asuva kansa kasvoi ja lisääntyi, samalla kuin huolellisesti kehitettiin sen erikoista tyyppiä, kunnes se Manun mielestä v. 40,000 e. Kr. oli kyllin suuri ja valmistunut voidakseen lähteä ulos maailmaan. Hän lähetti siirtolaiset liikkeelle asettaen Marsin johtajaksi ja määräten hänen apulaisekseen Coronan ja Theodoroksen; heidän oli kuljettava takaisin sitä tietä, jota myöten he niin monta tuhatta vuotta sitten olivat tulleet ja koetettava muuttaa arjalaisiksi ne arabialaiset, jotka silloin olivat jääneet jälkeen, sillä ne saattoivat pikemmin kuin mitkään muut atlantilaiset kehittää itsessään uusia luonteenominaisuuksia. Nämä arabialaiset elivat vielä samoissa seuduissa, joihin

Manu ne oli jättänyt — heitä oli joukko puoleksi sivistyneitä heimoja, jotka pitivät hallussaan koko Arabian niemimaan ja joilla oli muutamia asutuksia Somalin rannikolla. Tähän aikaan oli voimakas ja ystävällinen valtio seudulla, jota nykyään kutsutaan Persiaksi ja Mesopotamiaksi, ja Manu — joka myöhemmin oli liittynyt siirtolaisten joukkoon ja asettunut sotavoimansa johtajaksi — sai helposti luvan marssia joukkoineen sen alueiden poikki pitkin tarkasti määrättyä ja vartioitua tietä. On huomattava, että tämä kansanvaellus on erilainen kuin myöhemmin tehdyt. Intiaan vaellettaessa oli koko heimo liikkeellä vanhoista miehistä ja vaimoista pikkulapsiin saakka, mutta tällä kertaa annettiin vanhojen ja niiden, joilla oli paljon pieniä lapsia, jäädä jälkeen ja vaellusjoukon muodostivat vain taistelukykyiset miehet sekä heidän vaimonsa ja verrattain pieni joukko lapsia. Paljon oli myöskin mukana naimattomia miehiä. Soturien lukumäärä oli n. 150,000, ja naiset ja lapset lisäsivät heidän lukuaan kenties sadalla tuhannella.

Manu oli kaksi vuotta aikaisemmin lähettänyt lähettiläitä valmistamaan arabialaisten heimojen mieliä, mutta tiedot Hänen tulostaan eivät herättäneet aivan suopeata vastakaikua, ja Manu ei ollut ollenkaan varma siitä, saako Hän ystävällisen vastaanoton. Kun Hän oli kulkenut sen erämaavyöhykkeen poikki, joka silloin, kuten nytkin, erotti Arabian muusta maailmasta, ja tullut ensimäisen arabialaisen asutuksen näkyviin, ilmestyi Hänen eteensä joukko asestettuja ratsumiehiä, jotka suoraapäätä hyökkäsivät Hänen armeijansa etujoukon kimppuun. Hän torjui heidät helpolla takaisin, otti muutamat vangiksi ja koetti saada heidät ymmärtämään, että Hän oli tullut rauhallisessa tarkotuksessa. Kieli oli muuttunut niin paljon, että heidän oli hyvin vaikea ollenkaan ymmärtää toisiansa, mutta viimein Manun onnistui saada vangit rauhotetuiksi ja lähettää heidät ehdottamaan päällikölleen yhteistä neuvottelua. Monien mutkien ja tiedustelujen jälkeen päällikkö viimein epäluuloisena ja taipumattomana saapui. Mutta pitkä keskustelu ja selvät selitykset muuttivat hieman hänen mieltään, ja hänelle tuli mieleen, että hän kenties saattoi käyttää tätä niin tavallisuudesta poikkeavaa maahanhyökkäystä omiin tarkotuksiinsa. Hän oli katkerassa riidassa erään naapuriheimon kanssa, mutta hänellä ei

itsellään ollut sotavoimaa, joka olisi vetänyt vertoja Manun kunnioitusta herättävälle armeijalle, ja nyt hän huomasi, että jos hän saisi nämä muukalaiset puolelleen, hän helpolla nujertaisi vanhat vihollisensa. Sentähden hän muutti käytöksensä ja lupasi, että vieraat saivat asettua asumaan suureen autioon laaksoon hänen alueittensa rajalla.

He suostuivat kiitollisina tähän tarjoukseen ja muuttivat ennen pitkää koko laakson toisen näköiseksi. He, jotka tulivat sivistyneestä kansasta, tunsivat täydellisesti lähteidenporaus-taidon, ja pian he olivat saaneet koko laakson hyvin kastelluksi ja suuren virran juoksutetuksi sen halki. Ennenkuin vuosi oli kulunut, oli koko heidän seutunsa täydellisesti viljelty ja muutamia hyviä satoja jo korjattu; kolmen vuoden kuluttua he olivat täydellisesti vakiintuneet onnelliseksi ja omillaaneläväksi yhteiskunnaksi.

Mutta päällikkö, joka oli ottanut heidät vastaan, ei ollut ollenkaan tyytyväinen. Kademielin hän katseli heidän edistystään ja ajatteli, että koska he asuivat hänen maallaan, tuli hänen oman kansansa saada korjata maan antimet eikä muukalaisten. Sitäpaitsi, kun hän oli pyytänyt Manua ottamaan osaa ryöstöretkiin, oli Manu aivan suoraan sanonut, että vaikka Hän oli kiitollinen isännälleen ja valmis milloin tahansa puolustamaan häntä vihollisen hyökkäystä vastaan, ei Hän tahtonut pienimmässäkään määrässä ottaa osaa aiheettomaan hyökkäykseen rauhallisia ihmisiä vastaan. Tämä saattoi päällikön suunniltaan kiukusta – sitäkin enemmän, kun hän ei nähnyt itsellään mitään keinoja, millä pakottaa muukalaista alistumaan hänen tahtoonsa. Viimein hän tekaisi jonkinlaisen rauhan perivihollisensa kanssa ja sai hänet liittymään itseensä, jotta he yhdessä voisivat tuhota tulokkaat.

Mutta tämä nokkela tuuma meni kuitenkin kerrassaan myttyyn. Manu voitti ja surmasi molemmat päälliköt ja asetti itsensä heidän yhdistettyjen valtioittensa hallitsijaksi. Niinpian kuin taistelu oli päättynyt, suostuivat heidän alamaisensa filosofisella tyyneydellä uuteen hallitsijaan ja huomasivat piankin olevansa paljon onnellisempia uuden hallituksen alamaisina, vaikka heillä ei nyt ollut niin paljon taisteluita, vaan enemmän säännöllistä työtä. Siten Manu vahvisti asemansa Arabiassa ja ryhtyi suoraa päätä toteuttamaan aikomustaan ja kehittämään uusia alamaisiaan arja-

laisiksi. Toisia heimoja hyökkäsi silloin tällöin Hänen kansansa kimppuun, mutta ne joutuivat poikkeuksetta täydelliseen tappioon, niin että ne viimein näkivät viisaammaksi jättää Hänet rauhaan. Vuosien kuluessa Hänen valtakuntansa kohosi valtaan ja kukoistukseen ja tuli yhä voimakkaammaksi, kun taas alituiset keskinäiset taistelut heikonsivat ja köyhdyttivät muita heimoja. Siitä oli luonnollinen seuraus: vähitellen Manu ottamalla varteen tilaisuudet, mikäli niitä tarjoutui, sulatti kansansa yhteen heimon toisensa jälkeen, tavallisesti ilman verenvuodatusta ja enemmistön täydellä suostumuksella. Ennenkuin Hän 40 vuotta myöhemmin kuoli, tunnusti pohjoinen puoli Arabiaa hänen alamaisuuttaan ja voitiin pitää aivan arjalaisena. Hän olisi yhtä helposti voinut saada ylivallan eteläisenkin osan yli, jollei siellä olisi esiintynyt uskonnollinen kiihkoilija, joka muistutti maamiehilleen, että he olivat valittua rotua. Tämä mies – jota me, koska hän esiintyy myöhemminkin ja senvuoksi tarvitsee oman nimensä, nimitämme Alastoriksi – perusti kantansa Manun ennen muinoin antamiin sääntöihin, jotka kielsivät heitä menemästä naimisiin muiden kanssa. He eivät senvuoksi millään ehdolla saaneet sekottua näihin pakanoihin, jotka tulivat ties' mistä puhuen olemattomasta sivistyksestään ja joita hallitsi tyranni, joka ei antanut ihmisten käyttää kieltämätöntä oikeutta tappaa muita ihmisiä, milloin heitä halutti. Tällainen puhe vaikutti arabialaisten luonteeseen, jonka huomattavana piirteenä on raju vastenmielisyys kaikkea johtovaltaa kohtaan, ja eteläiset heimot, jotka vuosisatojen aikana olivat julmasti taistelleet keskenään, yhdistyivät nyt viimeinkin vastarintaan jälleenruumistunutta Johtajaansa vastaan. Ja he vastustivat Häntä Hänen omassa nimessään ottaen Hänen alkuperäisen sääntönsä rodun puhtauden säilyttämisestä sotahuudokseen Häntä vastaan.

Oli kummallista, että Vaivasvata Manun sääntöjä siten käytettiin Häntä itseään vastaan, mutta Alastor olikin vain vanhentuneen ajan katsantokannan ruumistus ja kulki omaa raidettaan myöten, josta hän ei voinut siirtyä pois. Kun Manu oli tarvinnut eristettyä kansaa, oli hän kieltänyt avioliitot ulkopuolisten kanssa: kun Hän tahtoi muuttaa vanhojen seuraajiensa jälkeläiset arjalaisiksi, tulivat seka-avioliitot välttämättömiksi. Mutta Alastorin – ja monen hänen kaltaisensa – mielestä kehittyminen ja sovittau-

tuminen ajan mukaan olivat vääräoppisuutta, ja hän herätti liikkeelle seuraajiensa uskonkiihkon.

Sillä aikaa kuin tämä taistelu kesti, sai Manu eräänä verrattain rauhallisena väliaikana ilokseen vastaanottaa vierailulle suuren Veljensä Mahaagurun — tulevan Buddhan — joka saapui toiseen alarotuun, ennenkuin se alotti pitkän voittokulkunsa — opettamaan sille uutta uskontoa, jota Hän oli opettanut Egyptissä esittäen vanhan siellä vallitsevan uskonnon uudistetussa muodossa.

Egyptin suuri atlantilainen valtakunta — joka oli ollut selkkauksissa Vaivasvata Manun kanssa, kun Hän oli johtanut kansaansa vuoden 75,025 luonnonmullistuksen tieltä asumaan Arabiaan — oli tuhoutunut mullistuksessa, kun Egypti joutui veden alle. Kun suomaat taas tulivat asuttaviksi, otti eräs neekerirotu sen joksikin aikaa valtaansa jättäen sitten jälkeensä erillisiä piikivikaluja ja muita raakalaistilaa osottavia asutuksensa merkkejä. Senjälkeen tuli toinen atlantilainen valtakunta, jota johti Jumalallisten Kuninkaitten suuri hallitsijasuku ja jonka keskellä esiintyi monta niistä sankareista, joita kreikkalaiset myöhemmin pitivät puolijumalina, kuten Herakles, joka suoritti kaksitoista urotekoansa ja jonka perinnäistaru siirtyi kreikkalaisille. Tämä atlantilainen valtakunta kesti noin vuoteen 13,500, jolloin maahan saapui arjalaisia eteläisestä Intiasta muodostaen sinne arjalaista runkoa olevan valtakunnan. Atlantilainen valtakunta oli siis vallassa v. 40,000 e. Kr., jolloin Manu taas oli Arabiassa, ja se oli silloin saavuttanut hyvin korkean sivistysasteen, joka esiintyi loistavana ja komeana. Sillä oli suunnattoman suuria temppeleitä, kuten Karnakissa oleva; niihin veivät pitkät ja hyvin synkät käytävät, ja niissä suoritetut menot olivat hyvin kauniita, niinkuin koko uskonnollinen opetuskin oli hienoksi kehittynyt.

Egyptiläiset olivat syvästi uskonnollista rotua, ja he elivät mukana uskontoonsa kuuluvissa taruissa tuntien ne kiihkeästi todellisuudeksi, kuten heikkona heijastuksena nykyään voi nähdä roomalais- ja anglikaaniskatolisten tuntevan sellaisina päivinä kuin pitkänäperjantaina. He olivat psyykillisiä ja tunsivat sentähden itsessään ylifyysillisiä vaikutuksia eivätkä senvuoksi epäilleet korkeampien olentojen ja korkeampien maailmoiden olemassaoloa; heidän uskontonsa oli koko heidän elämänsä sisällys. He raken-

sivat suuret temppelinsä vaikuttamaan suurilta ja mahtavilta ja herättämään kunnioitusta alempiluokkaisen väestön mielessä. Koko heidän elämänsä värikkäisyys ja loisto keskittyi uskonnon ympärille. Ihmiset olivat tavallisesti valkoiseen puettuja, mutta uskonnolliset kulkueet näyttäytyivät katselijan silmiin upeina ja loistavina värivirtoina, joissa kulta ja jalokivet välähtelivät. Ne juhlamenot, jotka liittyivät Osiriksen kuoleman johdosta vietettyihin juhliin, sykkivät todellisuuden tuntoa. Murhatun jumalan valittaminen oli todellista valitusta; ihmiset itkivät ja valittivat ääneen, kokonaiset kansanlaumat heittäytyivät intohimoisen tunteen valtaan rukoillen Osirista palaamaan.

Tämän kansan keskelle tuli Mahaaguru Tehutina eli Thothina, jota kreikkalaiset myöhemmin kutsuivat Hermekseksi. Hän tuli opettamaan 'Sisäisen Valon' suurta oppia temppelinpapeille, Egyptin mahtavalle pappiskunnalle, jonka etunenässä oli sen faarao. Päätemppelin sisäpihalla Hän opetti heille „valosta, joka valistaa jokaisen ihmisen, joka tulee maailmaan" – Hänen lausumansa lause, joka siirtyi polvelta toiselle ja kaikuu egyptiläisyyden värittämissä neljännen evankeliumin alkusanoissa. Hän opetti heille, että Valo oli kaikkiallinen ja että Valo, joka oli Jumala, asui jokaisen ihmisen sydämessä: „Minä olen Valo", Hän pyysi heitä toistamaan, „Valo minä olen". „Valo", Hän sanoi, „on todellinen ihminen, vaikka ihmiset eivät siitä tietäisikään, vaikka he eivät siitä välittäisikään. Osiris on Valoa; Hän on tullut Valosta; Hän on Valossa; Hän on Valo. Valo kätkeytyy kaikkialle: se on jokaisessa kalliossa ja jokaisessa kivessä. Kun ihminen yhtyy Osirikseen eli Valoon, silloin hän yhtyy kokonaisuuteen, josta hän on ollut osa, ja silloin hän voi nähdä Valon kaikkialla, oli se kuinka tiheästi verhottu, oli se tukahdutettu, oli se suljettu näkyvistä. Mitään muuta ei ole, mutta Valo on. Valo on ihmisten elämä. Vaikka papilla on suoritettavana loistavia juhlamenoja, vaikka hänellä on paljon velvollisuuksia täytettävänä ja monta keinoa, joilla hän saattaa auttaa ihmisiä – Valo kuitenkin on jokaiselle lähempänä, kuin mikään muu, se on jokaisen omassa sydämessä. Jokaiselle ihmiselle todellisuus on lähempänä kuin mitkään juhlamenot, sillä hänen tarvitsee vain kääntyä sisäänsä voidakseen nähdä Valon. Siihen

johtaminen on jokaisen juhlamenon tarkotus, ja menoja ei ole poistettava, sillä Minä en ole tullut kumoamaan, vaan täyttämään. Ihminen, joka tietää, etenee juhlamenon toiselle puolelle, hän etenee Osirikseen, hän etenee Valoon, Amun-Ra Valoon, josta kaikki on tullut ja johon kaikki on palaava."

Ja vielä: „Osiris on taivaissa, mutta Osiris on myöskin ihmisten sydämessä. Kun sydämessä asuva Osiris tuntee taivaissa asuvan Osiriksen, silloin ihminen tulee Jumalaksi, ja Osiris, joka oli sirusiksi pirstounut, tulee taas yhdeksi. Mutta kas! Osiris, jumalallinen Henki, ja Isis, ikuinen äiti, antavat elämän Horukselle, joka on ihminen, ihminen, joka on molemmista syntynyt ja kuitenkin yhtä Osiriksen kanssa. Horus on vaipunut Osirikseen, ja Isis, joka oli Aine, tulee hänen kauttaan Elämän ja Viisauden kuningattareksi. Ja Osiris, Isis ja Horus ovat kaikki syntyneet Valosta."

„Kahdenlainen on Horuksen syntymä. Hän syntyy Isiksestä, hän on ihmiskuntaan syntynyt Jumala, joka ottaa lihallisen muotonsa Äidistä ikuisesta, Aineesta, iki-Neitsyestä. Hän syntyy vielä Osirikseen vapahtaen Äitinsä, joka niin kauan on etsinyt miehensä palasia, jotka ovat hajotetut ympäri maailmaa. Hän syntyy Osirikseen, kun sydämessä asuva Osiris näkee taivaissa asuvan Osiriksen, ja tietää, että kaksi on yhtä."

Niin Hän opetti, ja viisaat pappien joukosta iloitsivat.

Faaraolle, yksinvaltiaalle, Hän antoi tunnuslauseeksi: „Katso Valoon", sillä Hän sanoi, että ainoastaan silloin, kun kuningas näki Valon jokaisen sydämessä, hän saattoi hyvin hallita. Ja kansalle Hän antoi tunnuslauseeksi: „Sinä olet Valo. Anna Valon loistaa". Ja Hän kaiverrutti tämän tunnuslauseen erään suuren temppelin pylon-porttiin, niin että se kulki ensin toista pylvästä myöten, sitten kamanaa pitkin ja sitten alas toista pylvästä. Ja se oli kaiverrettu talojen ovien yläpuolelle, ja pylonista tehtiin pieniä jäljennöksiä, joihin se myöskin kaiverrettiin; jäljennökset tehtiin kalleista metalleista ja myöskin poltetusta savesta, niin että köyhinkin saattoi ostaa itselleen pienen sinisen savijäljennöksen, johon oli syövytetty ruskeita suonia ja joka oli kiillotettu. Toinen suosittu lause oli: „Seuraa Valoa", ja se tuli myöhemmin kuulumaan: „Seuraa kuningasta", ja se levisi länteenpäin ja tuli

Pyöreän Pöydän tunnuslauseeksi. Ja ihmiset oppivat sanomaan kuolleistaan: „Hän on mennyt Valoon."

Egyptin iloinen sivistys tuli entistään iloisemmaksi, kun Mahaaguru oli elänyt sen keskellä ruumistuneena Valona. Papit, joita Hän oli opettanut, jättivät seuraaville polville perinnöksi Hänen opetuksiaan ja salaisia ohjeitaan sulkien ne mysterioihinsa, ja kaikista kansoista tuli tutkijoita oppimaan 'egyptiläisten viisautta', ja Egyptin koulujen maine levisi kaikkiin maihin.

Tähän aikaan Mahaaguru meni Arabiaan opettamaan siellä asuvan alarodun johtajia. Syvä oli suurten Veljesten ilo, kun he pusersivat toistensa kättä ja hymyilivät toistensa silmiin ja maanpakolaisuudessaan muistelivat kaukaista kotiaan, Sillan kaupunkia ja valkeata Shamballaa. Sillä joskus Suuretkin väsyvät eläessään keskellä tietämättömien ihmisten pienuutta.

Siten Ylimäinen opettaja tuli toiseen alarotuun opettaen sille Sisäisen Valon opetusta.

Palatkaamme tämän Arabiassa asuvan kansan kehityksen historiaan. Sen vastustuksen johdosta, jonka Alastor etelässä sai aikaan Manua vastaan, Arabian niemimaa jakautui kahteen puolueeseen, ja Manun seuraajat tyytyivät monen sukupolven aikana valtakuntaansa semmoisenaan eivätkä koettaneet laajentaa sen rajoja. Mutta muutamien vuosisatojen jälkeen kunnianhimoisempi hallitsija astui valtaistuimelle, ja hän osasi käyttää hyväkseen etelän heimojen keskinäisiä erimielisyyksiä, marssittaa armeijansa aina valtamerelle asti ja julistaa itsensä Arabian keisariksi. Hän antoi uusien alamaistensa säilyttää omat uskonnolliset aatteensa, ja kun uusi hallitus monessa suhteessa oli vanhaa parempi, lakkasi pian kaikki vastarinta vallottajaa vastaan.

Eräs uskonkiihkoinen joukko etelä-arabialaisia katsoi kuitenkin velvollisuudekseen panna vastalauseen pahan voittoa vastaan, jona he vallotusta pitivät, ja raa'an ja tulisen, mutta kaunopuheliaan profeetan johdolla he lähtivät isänmaastaan ja asettuivat asumaan erillisenä yhteiskuntana vastapäätä olevalle Somalin rannikolle.

Siellä he profeettansa ja hänen seuraajiensa johdolla elivät muutamia vuosisatoja lisääntyen suuresti lukumääränsä puolesta, kunnes sattui tapahtuma, joka aiheutti ankaran hajaannuksen.

Kerran saatiin selville, että vallassa oleva profeetta, joka kiihkoisesti saarnasi rodun puhtautta, itse oli joutunut suhteisiin nuoren, sisämaasta kotoisin olevan neekerinaisen kanssa. Kun tämä tuli päivänvaloon, syntyi suuri häly, mutta profeetta ei joutunut pulaan, vaan julisti saaneensa uudessa ilmestyksessä tietää, että jyrkän avioliittosäännön tarkotus oli vain estää kansaa sekaantumasta pohjoisesta tulleihin tulokkaihin ja että se ei ollenkaan koskenut neekereitä, joita tulikin ajatella vain orjiksi ja isännän omaisuudeksi eikä oikeaksi aviovaimoksi. Tämä rohkea julistus sai aikaan hajaantumisen yhteiskunnassa. Enemmistö hyväksyi sen, ensin tosin arkaillen, mutta sitten innostuneena, ja ahneesti aljettiin ostaa mustia 'orjia'. Mutta hyvin suuri vähemmistö ei alistunut ilmestykseen, vaan väitti sen vain kömpelöksi yritykseksi puolustaa himokasta pappia (kuten se itse asiassa olikin). Ja kun nämä vähemmistöksi jääneet näkivät, että heidän äänensä jäi kuulumattomiin, lähtivät he kammoksuen pois selittäen, että he eivät voineet kauemmin elää vääräoppisten kanssa, jotka olivat luopuneet kaikista periaatteista. Kunnianhimoinen saarnaaja, joka aina oli toivonut pääsevänsä johtajaksi, asettui heidän etunenäänsä, ja he muodostivat suuren karavaanin ja lähtivät muiden yhteydestä pyhän vihan vallassa. He kiersivät Aden lahden rannan ja kulkivat pitkin Punaisen meren rannikkoa saapuen lopullisesti Egyptin alueille. Heidän kummallinen tarinansa sattui miellyttämään silloista faaraota, ja hän tarjosi heille asuttavaksi erään alueen valtakuntansa rajaseudulla. He suostuivat tarjoukseen ja elivät siellä varsin rauhallisesti vuosisatojen aikana menestyen ystävällisen egyptiläisen hallituksen turvissa, mutta sekaantumatta millään tavoin sen kansaan.

Viimein eräs faarao vaati heiltä lisättyä veroa ja päivätöitä, jolloin he katsoivat etuoikeuksiansa loukatun. Senvuoksi he taas lähtivät joukkovaellukselle ja asettuivat tällä kertaa Palestiinaan, jossa tunnemme heidät juutalaisten nimellä, jotka yhtä jyrkästi kuin konsanaan ennen väittävät olevansa valittua kansaa.

Mutta enemmistön muodostaneilla, jotka olivat jääneet Somalimaahan, oli heilläkin omat seikkailunsa. Kun he kerran olivat orjakaupan kautta tulleet paremmin tunnetuiksi sisämaan heimoille, jotka he ennen aina olivat jyrkästi pidättäneet rajojensa

ulkopuolella, niin raakalaiset ymmärsivät voivansa hankkia rikkauksia ryöstämällä puoleksi sivistyneitä arabialaisia, ja heimot alkoivat tehdä yhtämittaisia hyökkäyksiä siirtokunnan kimppuun vaivaten sen jäseniä niin suuresti, että hekin taisteltuaan niitä vastaan monien vuosien aikana, menetettyään tuhansia kaatuneita ja huomattuaan alueittensa vuosikymmen vuosikymmeneltä yhäti supistuvan viimein päättivät lähteä kodistaan ja siirtyä taas lahden poikki esi-isiensä maahan. He saivat ystävällisen vastaanoton ja sulautuivat pian muuhun väestöön. He olivat nimittäneet itseään 'oikeiksi arabialaisiksi', vaikkakin he ansaitsivat sen nimen vähemmän kuin ketkään muut, ja vielä tänä päivänä on vallalla perinnäistaru, että oikeat arabialaiset astuivat maihin Adenissa ja vähitellen levisivät pohjoiseen päin. Vielä tänäpäivänä voi maan eteläosassa asuvissa hamjariitti-arabialaisissa nähdä jälkiä neekeriverestä, joka sekottui arabialaiseen niin monta tuhatta vuotta sitten. Vielä tänä päivänä voi kuulla kerrottavan legendan, että pohjoisosassa elävät mostarebi- eli myöhemmin tulleet arabialaiset jostakin syystä lähtivät pitkäksi aikaa Aasiaan, kauaksi Persian toiselle puolelle ja sitten taas palasivat tuoden mukanaan merkkejä oleskelustaan vieraissa maissa.

Toinen alarotu kasvoi ja lisääntyi kukoistaen mainiosti monien vuosituhansien aikana ja ulottaen valtansa melkein yli koko Afrikan, paitsi siihen osaan, joka oli egyptiläisten käsissä. Paljon myöhemmin arabialaiset vallottivat Egyptin ja hallitsivat siellä lyhyen ajan hyksoskuninkaina, mutta heidän loistoaikansa oli silloin, kun he hallitsivat suurta Algerian saarta, työntyivät pitkin itärannikkoa aina Hyväntoivon niemelle saakka ja perustivat valtakunnan, joka käsitti koko Matabelemaan, Transvaalin ja Lorenzo Marques alueen.

Meidän uranuurtaja-joukkueemme, joka oli viettänyt monta elämää Arabiassa, otti osaa tämän etelä-Afrikan keisarikunnan muodostamiseen, ja me näimme Marsin siellä yksinvaltiaana ja uskollisen Herakleen hänen alaisenaan maaherrana. Sirius syntyi myöskin Mashonamaassa, jossa hän nai Alcyonen, ja heidän neekeripalvelijoittensa joukossa tapaamme uskollisen palvelijattaren monien elämien ajalta, Boreaksen. Maisemat Matabelemaassa olivat hyvin ihanat; siellä oli laaksoja, joiden metsät kasvoivat

hienoja puita ja joissa vilisi antilooppilaumoja. Suuria kaupunkeja rakennettiin suosittuun suureen tyyliin, samoinkuin valtavia temppeleitä, ja sivistys, joka vähitellen alkoi muodostua, oli hyvin arvokas. Mutta kuilu molempien kansakuntien, synnynnäisten afrikkalaisten ja arabialaisten vallottajien välillä oli niin suuri, että ne eivät voineet yhteen sulautua, ja afrikkalaiset jäivät työmiehiksi ja kotipalvelijoiksi ja olivat aina alamaisen asemassa.

Arabialaiset perustivat siirtokuntia Afrikan länsirannikollekin, mutta saivat siellä vastaansa poseidonilaisia ja tulivat lopulta kokonaan karkotetuiksi. Madagaskariin tehtiin vallotusretkiä, eteläinen keisarikunta koetti saada sen valtaansa, mutta sen onnistui pitää siirtokuntia hallussaan vain jonkun aikaa eri osissa rannikkoa.

Kun suuri sumeerilais-akkadilainen valtakunta, joka oli käsittänyt Persian, Mesopotamian ja Turkestanin, lopulta hajautui pieniksi valtioiksi ja joutui sekasortoon, sai eräs arabialainen hallitsija päähänsä rohkean ajatuksen yhdistää se omaan valtaansa. Hän vei armeijansa sitä vastaan ja sai kaksikymmentä vuotta ankaria taisteluja käytyään valtaansa Mesopotamian tasangot ja melkein koko Persian aina suureen Khorasanin suolajärveen asti, jonka tiloilla nyt on erämaa. Mutta hän ei saanut vallotetuksi Kurdistania eikä voitetuksi niitä vuoristokansoja, jotka ahdistivat hänen sotajoukkojaan matkalla. Sitten hän kuoli, ja hänen poikansa lakkasi viisaasti kyllä laajentamasta valtakuntansa rajoja ja ryhtyi sensijaan liittämään sen eri osat lujasti yhteen. Se pysyi hyvin koossa muutamien vuosisatojen aikana ja olisi kestänyt paljon kauemminkin, jollei itse Arabiassa olisi noussut valtaistuinriitoja ja Persian maaherra, joka oli Arabian kuninkaan serkku, käyttänyt tilaisuutta hyväkseen julistaen maansa itsenäiseksi. Arabialainen hallitsijasuku, jolle hän siten laski perustuksen, kesti 200 vuotta, mutta sai kestää alituista sotaa: sitten taas tuli mullistusten aika, pienet heimot eristäytyivät itsenäisiksi, ja sisä-Aasian paimentolaiset, jotka ovat niin tärkeänä tekijänä tämän seudun historiassa, alkoivat tehdä taajoja partioretkiä. Huhut, jotka kertoivat Intian satumaisista rikkauksista, houkuttelivat erään arabialaisen kuninkaan lähettämään laivaston hyökkäysretkelle sitä vastaan.

Mutta hänen tuumansa menivät myttyyn, sillä laivasto tuhoutui perinpohjin, ja hänen miehensä saivat surmansa tai joutuivat vangiksi.

Persian ja Kaldean arabialaisen valtakunnan lopullisesti hävittyä alkoi monien vuosisatojen nyrkkivallan ja verenvuodatusten aika, ja näiden maiden väestö kuoli melkein sukupuuttoon. Silloin Manu viimein päätti tulla sen avuksi ja lähetti sinne kolmannen alarotunsa, joka perusti Persian suuren iranilaisen valtakunnan.

XVIII LUKU.

KOLMAS, IRANILAINEN ALAROTU.

Taas palaamme Sillan kaupunkiin, joka vielä on suuri, vaikka sen loisto jo alkaa vähetä, sillä olemme tulleet vuoteen 30,000 e. Kr. Kymmenen tuhatta vuotta kului toisen alarodun vaellukselle lähettämisestä siihen, kun Manu lähetti liikkeelle kolmannen. Tähän työhön osaaottavat ihmiset olivat huolellisesti valmistetut monien vuosisatojen aikana, kuten toisetkin. Hän oli pitänyt heidät erillään vuoristolaaksossaan ja kehittänyt heitä, kunnes he ilmensivät aivan selvää tyyppiä. Alkuperäiseen Atlantiksella valittuun joukkoonsa Hän oli ottanut pienen osan kuudennesta atlantilaisesta alarodusta, ja nyt Hän käytti niitä sukuja, jotka olivat säilyttäneet enimmän tätä akkadilaista verta lähettäen uranuurtajaryhmänsä ruumistumaan niihin. Pari sen jäsentä lähetettiin vielä pitemmälle tuomaan akkadilaista verta rodun kotiseuduilta lännen maissa. Siten näimme Herakleen, vahvan ja uljaan nuorukaisen, saapuvan Sillan kaupunkiin hänen syntymäseudultaan Mesopotamiasta tulevassa karavaanissa; hän oli pitkulaispäinen (dolichocephalous) ja puhdasta akkadilaista sukua. Hän oli liittynyt karavaaniin paljaasta seikkailunhalusta, rohkean nuorukaisen halusta saada nähdä maailmaa, ja varmaankaan hänellä ei ollut pienintäkään aavistusta siitä, että hänet oli lähetetty vain syntymään Mesopotamiaan ja vedettiin nyt takaisin sisä-Aasiaan yhtymään vanhojen ystäviensä pariin ja tekemään heidän kanssaan vanhaa uranuurtajatyötä. Häntä miellytti tavattomasti sen vanhan ja hyvinjärjestetyn sivistyksen kauneus ja loisto, jonka keskelle hän tuli, ja kiinnitti itsensä pian siihen rakastuessaan Siriuksen tyttäreen Orioniin.

Sitä eivät suopein silmin katsoneet Sirius ja hänen puoli-

sonsa Mizar, sillä Sirius oli Vaivasvata Manun ja Mercuriuksen nuorempi poika, ja hän ei olisi tahtonut päästää nuorta akkadilaista perhepiiriinsä. Mutta saatuaan pienen viittauksen isältään hän heti antoi suostumuksensa, sillä hän totteli kuten aina napisematta auktoriteettia, ja Manu oli samalla kertaa hänen isänsä ja kuninkaansa. Sen lain mukaan, jonka Manu itse oli asettanut, täytyi jonkun arjalaisen perheen ottaa Herakles ottopojakseen, ja senvuoksi hänet otti perheensä jäseneksi Siriuksen vanhempi veli Osiris.

Manu oli hyvin vanha, ja kun Siriusta ei tarvittu Hänen seuraajakseen, lähetettiin hänet laaksoon, joka oli valittu kolmannen alarodun muodostumispaikaksi, perheineen, johon kuului hänen vävynsä Herakles ja hänen lapsensa. Pallas – myöhemmän historian Plaato – oli siellä pappina, ja Helios oli naispappi, pitkä, juhlallisen näköinen nainen, jonka liikkeet olivat hyvin arvokkaat.

Tämän laakson asukkaat tulivat lisäännyttyään enemmän paimentolaisiksi kuin maanviljelijöiksi, ja heillä oli suuria lammas- ja nautalaumoja ja paljon hevosia.

Manu, joka tällä kertaa oli muuttanut näkönsä aivan toisenmuotoiseksi, tuli alarotuun viidennessä polvessa, ja hän antoi kansan lisääntyä noin kahden vuosituhannen aikana, kunnes oli muodostunut armeija, jonka taistelukykyisten miesten luku oli 300,000 ja joka saattoi kestää rasituksia ja matkan vaivoja. Hän lähetti silloin ruumistumaan Marsin, Coronan, Theodoroksen, Vulcanuksen ja Vadzhran, jotka kaikki olivat kelvollisia päälliköitä Hänen joukolleen, ja itse Hän oli ylipäällikkönä. Tällä kertaa ei muodostunut mitään varsinaista kansanvallusta: nyt lähti vain armeija liikkeelle. Vaimot ja lapset jäivät jälkeen laaksoon, jossa Marsin puoliso Neptunus ja Coronan puoliso Osiris, kumpikin voimakkaita ylimysnaisia, ottivat käsiinsä asioiden johdon ja hallitsivat taitavasti yhteiskuntaa.

Nuorten naimattomien miesten muodostama henkivartiojoukko toimi johtajien esikuntana ja oli aina valmis viemään käskyjä minne tahansa tarvittiin. Nuorukaiset olivat ylpeitä asemastaan ja hyvin iloisia ja innostuneita siitä, että he saivat lähteä oikein kunnolliseen taisteluun itse Manun johdolla.

Mutta heidän kulkunsa ei ollut mitään huvimatkaa, sillä tie käpi läpi vaikeapääsyisen seudun. Toiset niistä solista, joita myöten he kulkivat Tian-shan vuoriston pään poikki, siellä missä se kaartuu Kashgarin alueelle, olivat 9,000 jalkaa korkeat. Osan matkaa he seurasivat joenuomaa, joka kulki kuilujen ja laaksojen läpi. Manu vei suuren armeijansa, jonka muodosti 300,000 mitä parhainta soturia, Kashgariin voittaen helposti sellaiset paimentolaislaumat, jotka uskalsivat käydä sen kimppuun sen kulkiessa niiden erämaa-asutusten poikki. Tällaisia heimoja kuhisi armeijan reunustojen ympärillä, ja usein syntyi kahakoita, mutta ei koskaan mitään mainitsemisenarvoisia taisteluita. Aseina käytettiin pitkiä peitsiä ja lyhyitä keihäitä, lyhyitä vahvoja miekkoja, linkoja ja jousia. Ratsumiehet käyttivät peitsiä ja miekkoja, ja pyöreä kilpi riippui heidän selässään. Jalkamiehet olivat asestetut keihäillä, ja sitäpaitsi oli jousi- ja linkomiesjoukkoja; ensinmainitut kulkivat keskellä sotajoukkoa ja jousi- ja linkomiehet sivustoilla.

Toisinaan heidän lähestyessään jotakin kylää kylän asukkaat — jotka pelkäsivät ja vihasivat sotaisia vuoristonheimoja — tulivat heitä vastaan toivottaen heidät tervetulleiksi ja tuoden karjaa ja kaikenlaisia muona-aineita. Tasankomaiden asukkaat, jotka kauan olivat saaneet kärsiä partiosodista ja usein kestää hyökkäyksiä, tulleet ryöstetyiksi ja nähneet keskellään vuoristolaisten toimeenpanemia verilöylyjä, olivat taipuvaisia toivottamaan tervetulleeksi voiman, joka saattoi palauttaa ja säilyttää järjestyksen.

Persian he valtasivat helposti kahden vuoden ajalla, ja senjälkeen pakotettiin Mesopotamia alistumaan. Manu asetti taajaan sotilasasemia jakaen maan päälliköittensä kesken. Linnotuksia rakennettiin, ensin mullasta ja myöhemmin kivestä, kunnes yli Persian oli järjestetty vartiokudos, joka suojeli maata vuoristolaisten partioretkiltä. Ei yritetty hävittää sotaisia heimoja, mutta ne suljettiin omien vuoristojensa keskelle eivätkä ne enää saaneet ryöstellä tasankojen rauhallisia asukkaita.

Henkivartiosto, jonka miehet nyt olivat partasuita ja karaistuneita sotureita, seurasi päälliköitään kaikkialle, ja maa vallotettiin erämaahan asti etelässä ja aina kurdilaisiin vuoriin saakka pohjoisessa. Muutamia vuosia kesti vielä tilapäisiä kahakoita, ja

vasta kun maa oli aivan rauhotettu ja tyyntynyt, Manu kutsui sinne sotilaittensa vaimojen ja lasten suuren karavaanin kolmannen alarodun laaksosta, jonne he olivat jääneet.

Karavaanin saapuminen aiheutti suuren riemun, ja avioliitot tulivat päiväjärjestykseen. Herakles ja Alcyone rakastuivat samaan nuoreen naiseen, Fidekseen, joka oli kaunis isonenäinen nainen. Hän valitsi Alcyonen, ja lohduton Herakles päätti tehdä itsemurhan, elämällä kun ei enää hänen mielestään ollut mitään arvoa. Mutta hänen isänsä Mars tuli keskustelemaan hänen kanssaan, pyysi häntä olemaan maltillisena ja lähetti hänet sotaretkelle kapinoivaa päällikköä, Trapeziumia vastaan. Tällä retkellä Herakles toipui epätoivostaan, voitti vastustajansa, tuli takaisin aivan tyytyväisenä ja nai Marsin veljentyttären Psychen, jonka Mars oli ottanut ottotyttärekseen, kun hänen isänsä oli kaatunut taistelussa.

Seuraavien neljänkymmenen vuoden aikana Manu suoranaisesti hallitsi tätä uutta valtakuntaa: useita kertoja Hän siellä kävi, ja oman sukunsa jäseniä Hän määräsi sinne maaherroiksi. Mutta juuri ennen kuolemaansa hän luopui itse valtaistuimeltaan sisä-Aasiassa asettaen sijaansa pojanpoikansa Marsin, määräsi Marsia lähinnä nuoremman veljen Coronan Persian itsenäiseksi hallitsijaksi ja Theodoroksen hänen alaisekseen Mesopotamian maaherraksi. Tästä lähtien kolmas alarotu ripeästi kohosi valtaan. Muutamien vuosisatojen kuluttua sen alamaisuutta tunnusti koko länsi-Aasia Välimerestä Pamirin ylätasangoille ja Persian lahdesta Aral järveen. Pienin muutoksin tämä valtakunta pysyi voimassa noin vuoteen 2,200 e. Kr.

Tältä pitkältä 28,000 vuoden ajalta yksi tapahtuma nousee eteemme tärkeimpänä kaikista: Mahaagurun esiintyminen ensimäisenä Zarathustrana ja Tulen uskonnon perustaminen v. 29,700 e. Kr.

Maa oli tullut lujaksi ja vahvaksi Coronaa seuraavien kuninkaiden hallitessa, joista silloinen hallitsija Mars – tietysti uudessa ruumiissa – oli kymmenes. Sotilasvalta oli poistettu, ja vain satunnaiset ryöstöretket muistuttivat asukkaita heidän levottomien naapureittensa olemassaolosta toisella puolella uudestaan rakennet-

tujen ja vahvojen linnotusten ketjua. Asukkaat olivat enimmäkseen maataviljelevää väestöä, mutta samalla heillä oli suuret karjalaumat, ja ne juuri erikoisesti houkuttelivat vuoristolaisia rosvoretkille.

Marsin toinen poika oli Mercurius, ja hänen ruumiinsa valittiin Ylimäisen Opettajan käyttövälineeksi. Suurja oli siihen aikaan ylipappi, hierofantti ja valtion uskonnon päämies, joka uskonto oli sekotusta luonnon- ja tähtienpalveluksesta, ja hänellä oli tavattoman suuri vaikutusvalta, pääasiallisesti virkansa vuoksi, mutta myöskin sentähden, että hän oli kuninkaallista sukua. Se, että Mercurius oli valittu luovuttamaan ruumiinsa Mahaagurun käytettäväksi, oli ilmotettu sekä hänen isälleen että ylipapille, ja lapsuudestaan asti hän oli saanut huolellista kasvatusta tätä kunniakasta tehtäväänsä varten: Suurja johti hänen kasvatustaan, ja isä antoi apuansa kaikilla vallassaan olevilla keinoilla.

Lähestyi päivä, jolloin oli tapahtuva Mahaagurun ensimäinen julkinen esiintyminen. Hän oli hienossa ruumiissaan tullut Shamballasta ja oli ottanut haltuunsa Mercuriuksen ruumiin, ja kuninkaanlinnasta lähti suurenmoinen juhlakulkue kaupungin päätemppeliin. Oikealla astui kultaisen kantokatoksen alla muhkeavartaloinen kuningas; vasemmalla säihkyi jalokivistä ylipapin kantokatos, ja niiden välissä kannettiin olkapäiden tasalla, jotta kaikki saattoivat nähdä, kultaista istuinta, jolla istui kaikille tuttu kuninkaan lähinnä vanhin poika. Mutta mistä syystä kuului hämmästyksen ja ihmetyksen muminaa hänen edetessään temppeliä kohti? Oliko siinä todellakin prinssi, jonka kaikki olivat tunteneet lapsuudestaan asti? Miksi häntä kannettiin korkealla kulkueen keskipisteenä, miksi kuningas ja hierofantti kulkivat nöyrinä hänen rinnallaan? Mistä oli tämä uljas näkö, tämä outo arvokkuus, tämä katse, niin läpitunkeva ja samalla niin hellä, joka lepäsi kansanjoukon päällä? Ei ollut sillä tavalla käyttäytynyt, ei ollut sillä tavalla katsonut ihmisiin prinssi, joka oli kasvanut heidän keskellään.

Juhlakulkue siirtyi eteenpäin ja astui temppelin suurelle esipihalle, jonka tungokseen asti täyttivät ihmiset puettuina monivärisiin juhlapukuihin, hallitsevan planeetan värisen viitan riippuessa kunkin hartioilta. Pitkin niiden portaiden sivuja, jotka nousivat temppelin suuren oven edessä olevalle lavalle, seisoivat

rivissä papit, jotka olivat puettuina pitkäliepeisiin valkoisiin vaatteihin ja sateenkaaren värisiin, silkistä kudottuihin päällysviittoihin. Keskelle lavaa oli rakennettu alttari, ja sille oli asetettu läjään puita ja tuoksuvaa kummia ja suitsutusaineita, mutta savua ei alttarilta noussut – sillä kansan suureksi ihmetykseksi läjää ei ollut sytytetty.

Juhlakulkue eteni portaiden juurelle, ja siellä kaikki pysähtyivät paitsi kolme keskushenkilöä: he astuivat ylös portaita, kuningas ja hierofantti asettuivat toinen oikealle ja toinen vasemmalle puolelle alttaria, ja prinssi, joka oli Mahaaguru, heidän keskelleen alttarin taakse.

Silloin Suurja, hierofantti, alkoi puhua papeille ja kansalle. Hän kertoi heille, että se, joka seisoi alttarin takana, ei enää ollut prinssi, jonka he olivat tunteneet, vaan että Hän oli tullut Sanansaattajana Korkeimman luota ja Tulen Poikien, jotka asuivat kaukana idässä, josta kansan esi-isät olivat tulleet. Hän oli tullut tuomaan Heidän lapsilleen Heidän sanansa, jota kaikkien oli kunnioitettava ja noudatettava, ja nyt hierofantti pyysi heitä kuulemaan, kun suuri Sanansaattaja oli puhuva Heidän nimessään. Kansan uskonnon päämiehenä hän nöyrästi lausui Hänet tervetulleeksi.

Silloin soinnahti yli kuuntelevan väkijoukon Mahaagurun hopeankirkas ääni, eikä ollut ketään, joka ei olisi voinut sitä kuulla, sillä oli kuin se olisi puhuttu jokaiselle erikseen. Hän kertoi kuulijoilleen tulleensa Tulen Poikien, Liekin Herrojen luota, jotka asuivat Valkean Saaren pyhässä kaupungissa, kaukaisessa Shamballassa. Hän toi Heiltä ilmotuksen, vertauskuvan, joka oli aina pitävä Heidät kaikkien mielessä. Hän puhui heille, että Tuli oli puhtain kaikista elementeistä ja kaikkein kappalten puhdistaja ja että se senjälkeen oli oleva heille Pyhimmän vertauskuva. Tuli oli ruumistuneena auringossa taivaalla ja paloi, vaikkakin kätkössä, ihmisten sydämessä. Se oli lämpö, se oli valo, se oli terveys ja voima, ja sen keskellä ja sen kautta kaikella oli elämänsä ja liikkeensä. Ja paljon Hän heille puhui sen syvästä merkityksestä sekä kuinka heidän kaikessa oli nähtävä läsnä mutta kätkössä oleva Tuli.

Sitten Hän kohotti oikean kätensä, ja katso, siinä loisti sauva,

joka oli kuin hillitty salama ja lähetti sädehdyksensä joka puolelle; ja Hän viittasi sauvalla itäiselle taivaalle ja huusi ääneen sanoja tuntemattomalla kielellä; ja taivas muuttui yhdeksi ainoaksi tulipinnaksi, ja hehkuva liekki lankesi alttarille, ja tähti syttyi loistamaan Hänen päänsä päälle, niin että Hän näytti kylpevän sen säteissä. Ja kaikki papit ja koko kansa vaipui maahan kasvoilleen, ja Suurja ja kuningas kumartuivat nöyrinä Hänen jalkojensa juureen, ja alttarilta nousevat tuoksuvat savupilvet peittivät kolme sen ääressä seisojaa hetkeksi näkyvistä.

Sitten Mahaaguru kohottaen kätensä siunaukseen astui alas portaita, ja kuninkaan ja hierofantin kera Hän juhlakulkueessa palasi linnaan, josta he olivat tulleet. Ja ihmiset ihmettelivät suuresti ja iloitsivat, sillä heidän esi-isiensä Jumalat olivat muistaneet heitä ja lähettäneet heille Rauhan Sanan. Ja he veivät kotiinsa ne kukat, jotka olivat pudonneet heidän päälleen taivaalta, kun tuli oli tullut, ja säilyttivät niitä lippaissa kalleina sukuperintöinä.

Mahaaguru jäi melkoiseksi ajaksi kaupunkiin ja meni joka päivä temppeliin opettamaan pappeja. Hän opetti heille, että Tuli ja vesi olivat kaiken muun puhdistajoita ja että Tuli puhdisti vedenkin; että kaikki tuli oli Auringon Tulta ja että se oli kaikissa kappaleissa ja saattoi viritä liekkiin; että Tulesta ja vedestä kaikki olivat tulleet, sillä Tuli ja vesi olivat kaksi henkeä, Tuli oli elämä ja vesi oli muoto.[1]

Mahaagurulla oli ympärillään hyvin arvokas ryhmä Mestareita ja muita vähemmän kehittyneitä. Hän jätti nämä jatkamaan Hänen opetustaan lähtiessään itse pois.

Hänen poislähtönsä oli yhtä vaikuttava kuin ensimäinen saarnansakin.

Ihmiset olivat kokoontuneet kuulemaan Hänen saarnaansa, sillä toisinaan Hän julkisesti saarnasikin, mutta he eivät tienneet, että se nyt oli tapahtuva viimeisen kerran. Hän seisoi, kuten ennenkin, suurella lavalla temppelin edessä, mutta nyt ei ollut alttaria Hänen edessään. Hän saarnasi terottaen heidän mieleensä

[1] Tästä ehkä johtui myöhempi oppi Ormuzdista ja Ahrimanista. On kohtia pyhissä kirjoissa, jotka osottavat, että Ormuzdin kaksoismuoto ei alkuaan ollut mikään paha voima, vaan ainoastaan aine, kun taas Ormuzd oli Henki.

velvollisuutta hankkia tietoja ja harjottaa rakkautta ja pyysi heitä seuraamaan ja tottelemaan Suurjaa, jonka Hän jätti tilalleen opettajaksi. Ja sitten Hän sanoi heille, että Hän nyt oli menevä pois, ja siunasi heitä, ja kohottaen kätensä itäistä taivasta kohti Hän huusi ääneen. Ja silloin taivaalta laskeutui pyörivä tulipilvi kietoutuen Hänen ympärilleen Hänen seistessään lavalla, ja yhä pyörien se ponnahti ylöspäin ja kiiti itää kohti, ja – Hän oli poissa. Silloin ihmiset lankesivat kasvoilleen ja huusivat, että Hän oli jumala, ja he iloitsivat ja riemuitsivat siitä, että Hän oli elänyt heidän keskellään. Mutta kuningas oli hyvin surullinen ja murehti Hänen lähtöään monia aikoja. Ja Mercurius, joka hienossa ruumiissaan oli koko ajan ollut Hänen läheisyydessään, palasi Hänen kanssaan Pyhien luo ja lepäsi jonkun aikaa rauhassa.

Mahaagurun mentyä tähtienpalvelus ei heti hävinnyt, sillä ihmiset pitivät Hänen oppiaan uudistuksena eikä uutena uskontona ja palvelivat vielä Kuuta ja Venusta ja tähtisikermiä ja planeettoja, mutta tulta pidettiin pyhänä ja käsitettiin auringon vertauskuvaksi ja olemukseksi, ja uusi uskonto ei työntänyt vanhaa syrjään, vaan sulki sen sisäänsä. Vähitellen Tulen uskonto kehittyi yhä voimakkaammaksi; tähtienpalvelus vetäytyi Persiasta Mesopotamiaan, jossa se jäi vallitsevaksi uskonnoksi ja sai aivan tieteellisen muodon. Astrologia kohosi siellä korkeimmilleen ja ohjasi tieteellisen tarkasti ihmisten toimia, sekä yleisiä että yksityisiä. Sen papeilla oli paljon salaista tietoa, ja maagien viisaus kohosi maineeseen kautta itämaiden. Persiassa kukoisti Tulen uskonto, ja myöhemmät profeetat jatkoivat suuren Zarathustran työtä ja muodostivat zoroasterilaisen uskonnon ja perustivat sen kirjallisuuden. Ja se on kestänyt aina meidän päiviimme saakka.

Kolmannen alarodun lukumäärä oli noin miljoona henkeä, kun se asettui asumaan Persiaan ja Mesopotamiaan, ja se lisääntyi ripeästi uuden kotimaansa suotuisissa oloissa ja sulatti yhteyteensä sen harvan väestön, joka asui maassa rodun sinne tullessa.

Niiden 28,000 vuoden aikana, jotka Persian valtakunta kesti, tapahtui tietysti paljon vaihteluja. Enimmän ajan Persia ja Mesopotamia tottelivat eri hallitsijaa, joista toisinaan jompikumpi nimellisesti oli yliherrana. Toisinaan molemmat maat hajaantuivat pienempiin valtioihin, jotka olivat jonkinlaisessa löyhässä lääni-

15

suhteessa keskuskuninkaaseen. Koko historiansa aikana iranilaisilla oli alituisia rettelöjä toiselta puolen mongolilaisten paimentolaisten ja toiselta puolen Kurdistanin ja Hindukushin vuoristonasukkaitten kanssa. Toisinaan he vetäytyivät joksikin ajaksi taaksepäin näiden heimojen tieltä, toisinaan he taas ulottivat sivistyksen rajan edemmäksi ja tunkivat raakalaiset taaksepäin. Eräänä aikana heidän valtaansa kuului suurin osa Vähää Aasiaa, ja ajoittain he perustivat siirtokuntia useihin Välimeren rantamaihin: kerran heillä oli hallussaan Kypros, Rhodos ja Kreetta, mutta ylipäänsä atlantilaisten valta oli niillä seuduin maailmaa mahtavampi kuin heidän, ja he koettivat välttää yhteentörmäystä sen kanssa. Täällä heidän valtakuntansa länsipuolella voimakkaat skyyttalais- ja heettiläisliittokunnat taistelivat heidän kanssaan vallasta heidän historiansa eri aikoina; ainakin kerran he vallottivat Syyrian, mutta näyttävät huomanneen sen hyödyttömäksi alusmaaksi ja jättäneen sen pian; ja kahdesti he joutuivat selkkauksiin Egyptin kanssa, jota vastaan he eivät paljoa mahtaneet. Tänä pitkänä aikana he enimmäkseen pitivät yllä korkean sivistysasteen, ja monta jäännöstä heidän mahtavista rakennustuotteistaan on haudattuna erämaan hiekkaan. Useita hallitsijasukuja nousi valtaan heidän keskellään, ja monta eri kieltä oli vallalla heidän vaihtelevan historiansa aikana. He välttyivät vihollisuuksista Intian kanssa, sillä heidät erotti siitä asumaton alue — joka ei kuulunut millekään valtiolle; arabialaiset eivät heitä paljon häirinneet, sillä silläkin puolella oli mainiona rajana erämää-alue. He olivat suuria kauppiaita, liikemiehiä ja tehtailijoita — paljon rauhallisempaa kansaa kuin toinen alarotu, ja uskonnolliset aatteet olivat heillä paljon selvemmät. Parhaista nykyajan parsilaisista voi saada hyvän käsityksen heidän ulkonäöstään. Persian nykyisillä asukkailla on vielä paljon heidän vertansa, vaikka siihen on paljon sekottunut arabialaisten vallottajien vaikutusta. Kurdit, afgaanit ja belutshit ovat myöskin suurimmaksi osaksi polveutuneet iranilaisista, mutta ovat sekottuneet muihin kansoihin.

XIX LUKU.

NELJÄS, KELTTILÄINEN ALAROTU.[1]

Tähän aikaan suuri sisä-aasialainen rotu oli jo kauan kulkenut rappeutumisen alaspäistä rinnettä, mutta Manu oli koettanut huolellisesti säilyttää arvokkuutta, voimaa ja muinaista vireyttä kahdessa ryhmässä, joille Hän oli antanut paljon erikoista käsittelyä; ne ryhmät olivat neljännen ja viidennen alarodun siemenet. Tapa, millä Hän niitä oli kehittänyt, oli ollut jonkunverran erilainen kuin varhemmin erotettuja rotuja kehitettäessä. Nyt oli täydellisesti vakiintunut rotutyyppi ja ne kohdat, joissa se erosi atlantilaisesta, niin että Hän saattoi kääntää huomionsa toisten erikoispiirteiden kehittämiseen.

Ne, joista neljäs alarotu oli muodostuva, otettiin kuten tavallisesti erilleen muista ja sijotettiin suureen vuoristolaaksoon lähelle kaupunkia. Manu valitsi joukon hienostuneimpia ihmisiä, joita Hän voi nähdä kaupungissa, uuden alarodun ytimeksi, ja siten jakautui siirtokunnan väestö eri luokkiin; sillä Manu pyrki kehittämään eräitä uusia luonteenominaisuuksia, herättämään mielikuvitusta ja taiteellista herkkyyttä, kasvattamaan taipumusta runollisuuteen, puhetaitoon, maalaus- ja soittotaiteeseen, ja ne ihmiset, jotka vastasivat tähän pyrkimykseen, eivät voineet viljellä maata eivätkä tehdä karkeata käsityötä. Jokainen oppilas, joka jossakin koulussa osotti taiteellisia lahjoja, erotettiin erikoiskäsittelyä varten; siten huomasimme Neptunuksen lausuvan taiteellisesti, ja häneen pantiin erikoista huomiota ja kehitettiin hänen lausumisessaan

[1] Palvelijajoukkomme ei ottanut ollenkaan osaa neljännen ja viidennen alarodun perustamiseen. Sen jäsenet tekivät työtä monissa maissa, ja heihin voi tutustua *Alcyonen elämät* teoksessa. (Ei ole vielä suomenkielellä. Suom.)

ilmenevää taiteellista kykyä. Hän oli ihmeellisen kaunis, ja fyysillinen kauneus oli alarodun huomattavana tunnusmerkkinä, varsinkin tämän taiteellisen luokan keskuudessa. Ihmisiä harjotettiin myöskin innostumaan ja tuntemaan antautumista johtajiansa kohtaan. Paljon vaivaa pantiin monen vuosisadan aikana näiden luonteenominaisuuksien kehittämiseen, ja niin hyvät tulokset oli työllä, että ne jäivätkin kelttiläisten erikoisominaisuuksiksi. Laaksoa hallittiin oikeastaan itsenäisenä valtiona, ja etusija annettiin mainitsemillemme taiteille, samallakuin kaikenlaisia taitoja monella tavoin edistettiin. Tällaista erikoista käsittelyä saadessaan alarotu ajan mennen tuli hieman ylpeäksi ja alkoi halveksia valtakunnan muita asukkaita ja pitää heitä kuten me nyt sanoisimme „filistealaisina“.[1] Ja laakson asukkailla olikin syytä turhamaisuuteen, sillä he olivat erittäin kaunista väkeä, heidän makunsa oli sivistynyt ja hienostunut, ja heillä oli suuret taiteelliset taipumukset.

Ajaksi, jolloin heidät lähetettiin maailmalle, valittiin noin vuosi 20,000 e. Kr., ja saamiensa ohjeitten mukaan heidän tuli kulkea pitkin Persian valtakunnan pohjoista rajaa ja vallottaa itselleen kotiseutu siinä vuoristossa, jota me nyt nimitämme Kaukaasiaksi ja jossa silloin asui joukko rosvoilevia, hurjia heimoja, jotka alituisesti ahdistelivat Persiaa. Käyttäen sitä hyväkseen Manu sai aikaan sellaisen sopimuksen Persian hallitsijan kanssa, että ensiksikin Hänen suunnaton joukkonsa sai kulkea vapaasti Persian läpi ottaen mukaansa muonaa ja sitäpaitsi Hän sai mukaansa vahvan sotajoukon auttamaan vuoristolaisten kukistamista. Mutta vaikka apuakin saatiin, ei heidän kukistamisensa ollut mikään helppo asia. Tulokkaat vallottivat piankin itselleen asuinpaikan, ja helposti he torjuivat luotaan heimot, jos ne uskalsivat ryhtyä järjestyneeseen taisteluun; mutta kun oli käytävä sissisotaa, heitä ei ollenkaan tahtonut seurata menestys, ja monta vuotta kului, ennenkuin he voivat katsoa olevansa jotakuinkin turvassa hyökkäyksiltä. He asettuivat ensin asumaan jonnekin Erivanin seuduille, Sevanga järven rannalle, mutta kun vuosisadat kuluivat ja heidän lukunsa yhä kasvoi, niin he vähitellen hävittivät koko-

[1] Varsinkin saksalaisten ylioppilaitten yliopistosivistystä saamattomille „poroporvareille“ antama halveksiva nimitys. *Suom.*

naan heimot tai pakottivat ne alamaisuuteen, kunnes lopulta koko Georgia ja Mingrelia oli heidän käsissään. Vieläpä he kahden tuhannen vuoden sisällä olivat saaneet valtaansa Armeenian ja Kurdistaninkin, ja myöhemmin Frygiakin joutui heidän alamaisuuteensa, niin että he hallitsivat melkein koko Vähää Aasiaa ja Kaukaasiaa. Vuoristomaassaan he kohosivat kukoistukseen ja tulivat mahtavaksi kansaksi.

He muodostivat oikeastaan vain heimoliiton eivätkä kunnollista valtakuntaa, sillä heidän maansa laaksot olivat niin hajallaan ja erillään, että yhteys niiden välillä oli monesti mahdoton. Senkin jälkeen, kun he olivat alkaneet perustaa siirtokuntia Välimeren rannikolle, pitivät he Kaukaasiaa kotinaan, ja se oli oikeastaan toinen keskuspaikka, josta alarotu lähti loistavaa kohtaloaan kohti. Noin v. 10,000 e. Kr. he ryhtyivät taas kulkemaan länteenpäin, mutta kulkivat erillisinä heimoina eikä yhtenä kansana. Sentähden heidän joukkotulvansa verrattain pieninä laineina lopulta saapui Europpaan, joka heidät oli määrätty ottamaan haltuunsa.

Ei edes yksityinen heimo kulkenut kokonaan yhdessä, vaan jätti jälkeensä kotilaaksoonsa monet jäsenistään jatkamaan siellä maanviljelystä. Nämä solmivat avioliittoja muiden rotujen kanssa, ja heidän jälkeläisiänsä, joilla myöskin on sekotus seemiläistä verta suonissaan, ovat nykyajan georgialaiset. Vain siinä tapauksessa, että heimo aikoi asettua maahan, joka jo oli sen alarotuun kuuluvan kansan käsissä, lähti se vanhasta kodistaan miehissä.

Ensimäinen kansanosasto, joka lähti Europpaan Vähästä Aasiasta, oli muinaiset kreikkalaiset — ei meidän „vanhan ajan“ kreikkalaiset, vaan heidän kaukaiset esi-isänsä, joita toisinaan nimitetään pelasgeiksi. Muistettaneen, että Plaaton *Timaios* ja *Kritias* dialogeissa mainitaan egyptiläisten pappien kertoneen myöhemmän ajan kreikkalaiselle siitä loistavasta rodusta, joka oli asunut hänen maassaan ennen hänen omaa kansaansa, ja kuinka se oli torjunut takaisin lännestä tulevan mahtavan kansan hyökkäyksen, vallottajakansan, joka oli laskenut kaikki valtansa alle, kunnes se itse pirstoutui näiden kreikkalaisten sankarivoimaa vastaan. Niiden rinnalla, oli kerrottu, myöhemmät kreikkalaiset — meidän historiamme kreikkalaiset, jotka meistä näyttävät niin suurilta — olivat kääpiöitä. Niistä polveutuivat troijalaiset, jotka taistelivat myö-

hempien kreikkalaisten kanssa, ja heidän jälkeläisensä asuivat Vähän Aasian Agadé kaupungissa.

He olivat siis pitkän aikaa pitäneet vallassaan Vähän Aasian rannikkoa ja Kypron ja Kreetan saaret, ja kaikki niiden seutujen kauppaliike tapahtui heidän laivojensa välityksellä. Kreetalla syntyi vähitellen mainio sivistys, joka kesti vuosituhansia ja kukoisti vielä v. 2,800 e. Kr. Aina tullaan muistamaan Minoksen nimeä, ja hän oli juuri tämän sivistyksen perustajia tai pääluojia ollen sukuperältään näitä vanhempia kreikkalaisia ja eläen jo ennen vuotta 10,000 e. Kr. Lopullinen syy siihen, että he tunkeutuivat Europpaan, oli hyökkäävät liikkeet Poseidoniksen keisarin puolelta.

Välimeren rannat ja saaret olivat monien vuosisatojen aikana olleet useiden pienien kansojen hallussa, joista useimmat olivat etrurialaisia tai akkadilaisia, mutta jotkut seemiläisiäkin, ja tilapäisiä riitaisuuksia lukuunottamatta ne tavallisesti olivat rauhallisia kauppakansoja. Mutta kerran juolahti Poseidoniksen keisarin mieleen, että hänen oli liitettävä valtansa alle kaikki nämä valtiot, laajennettava valtakuntansa rajoja ja siten tehtävä hänenkin jotain esi-isiensä traditsionien veroista. Senvuoksi hän kokosi suuren sotajoukon ja mahtavan laivaston ja lähti vallotusretkelleen. Helpolla hän vallotti suuren Algerian saaren; hän hävitti Espanjan, Portugalin ja Italian rannikkoseudut ja pakotti kaikkien niiden seutujen kansat alamaisuuteen; ja egyptiläiset, joilla oli vain pieni merisotavoima, pohtivat jo, tarjotako hänelle sovintoa vai ärsyttääkö häntä vastarinnalla, jonka kuitenkin pelättiin olevan toivoton. Mutta juuri kun keisari oli varma suunnitelmiensa menestymisestä, nousi hänen eteensä vaikeus aivan odottamattomalta taholta. Levantin kreikkalaisiin merenkulkijoihin eivät hänen mahtavat sotavoimansa näyttäneet tekevän mitään vaikutusta, ja vieläpä he kielsivät häntä häiritsemästä heidän kaupankäyntiänsä. Hän oli ollut niin varma voitostaan, että hän oli jakanut laivastonsa kahtia, joten hänellä oli vain puolet siitä heti käytettävänään. Mutta puolella laivastollaan hän heti paikalla hyökkäsi julkeiden kreikkalaisten kimppuun, jotka odottamatta saivatkin hänestä tuhoisan voiton; tuhansia poseidonilaisia sotilaita hukkui mereen, eikä ainoakaan laiva jäänyt jäljelle siitä suuresta määrästä, joka oli hyökkäyksen tehnyt. Taistelu muistutti paljon häviötä, jonka Eng-

lannin laivasto saattoi Espanjan suurelle armadalle; Kreikkalaisten laivat olivat pienemmät kuin atlantilaisten eivätkä niin vahvasti varustetut, mutta ne olivat nopeammat ja paljon kevyemmät ohjata. He tunsivat tarkasti vetensä ja houkuttelivat useissa tapauksissa vihollisensa asemaan, jossa suuremman laivan ehdottomasti täytyi tuhoutua. Sitäpaitsi auttoi heitä sää, niinkuin englantilaisia Espanjan armadaa voittaessaan. Atlantilaisten laivoissa oli suuret soutulavat, ne olivat kömpelöitä ja raskaita, eivät ollenkaan voineet purjehtia rajuilmassa ja täyttyivät helposti vedellä. Sitäpaitsi ne voivat kulkea vain syvässä vedessä, ja nopeat kreikkalaiset laivat laskivat salmiin, joissa ne hyvin pääsivät purjehtimaan, mutta jotka olivat sangen turmiolliset vastustajien raskaille laivoille: ne purjehtivat suoraa päätä matalikkoon.

Toinen puoli atlantilaisten laivastoa koottiin nopeasti paikalle, ja poseidonilaiset tekivät toisen hyökkäyksen, mutta sillä ei ollut sen parempaa menestystä kuin ensimäiselläkään, vaikka kreikkalaiset kärsivät paljon vauriota koettaessaan torjua sitä pois. Atlantilainen hallitsija pääsi itse pakenemaan ja onnistui nousemaan maihin Sisiliaan, jonne muutamat hänen joukkonsa olivat asettuneet. Mutta niinpian kuin tuli tietyksi, että hänen laivastonsa oli joutunut häviöön, nousivat voitetut kansat häntä vastaan, ja hänen oli taistelemalla raivattava itselleen tie läpi koko Italian. Eteenpäin kulkiessaan hän otti aina mukaansa ne linnaväet, jotka hän oli asettanut maahan, mutta kun hän viimein pääsi Rivieraan, ei hänellä kuitenkaan ollut mukanaan enemmän kuin muutamia harvoja ja lopen uupuneita seuraajia. Valepuvussa hän kulki etelä-Ranskan poikki ja saapui lopulta omaan valtakuntaansa kauppalaivassa. Tietysti hän heti vannoi julmasti kostavansa kreikkalaisille ja määräsi heti valmistuksia pantavaksi alulle toista suurta sotaretkeä varten. Mutta saatuaan tiedon hänen laivastonsa ja armeijansa täydellisestä häviöstä monet tyytymättömät heimot hänen omassa saarivaltakunnassaan saivat rohkeutta nostaa kapinalipun, ja hallitusaikansa loppuun mennessä hän ei koskaan enää saattanut lähteä ulkomaisille hyökkäysretkille.

Kreikkalaisten menestys vahvisti suunnattomasti heidän asemaansa Välimeren maissa, ja seuraavan vuosisadan aikana he olivat perustaneet siirtokuntia useille sen rantamille. Mutta sitten he

saivat ottaa vastaan vielä vaarallisemman vihollisen kuin Poseidoniksen keisari, ja tämä vihollinen voittikin heidät joksikin aikaa, vaikka se lopuksi näyttäytyi edulliseksi. Se oli se hirvittävä tulva-aalto, joka nousi Poseidoniksen vajotessa mereen v. 9,564 e. Kr. ja tuhosi useimmat heidän siirtokunnistaan vahingottaen pahasti jäljellejääneitä. Sekä Gobi että Saharan meri muuttuivat kuivaksi maaksi, ja kaikkialla tuntuivat mitä kauheimmat maanjäristykset.

Alarodun vuoristossa asuva pääjoukko ei kuitenkaan paljoa siitä kärsinyt. Kaukaasiaan saapui lähettiläitä melkein sukupuuttoon hävinneiden siirtolaisten luota rukoilemaan apua, ja he kulkivat heimosta toiseen puhuen kansalle ja pyytäen sitä lähettämään apua kärsiville veljilleen. Osaksi myötätunnosta ja osaksi halusta saada parannetuksi oman asemansa ja kartutetuksi varallisuuttaan kaupan kautta heimot suostuivatkin, niinpian kuin näytti varmalta, että maanjäristys oli loppunut, lähettämään tutkimusretkikuntia ottamaan selvää merentakaisten veljien kohtalosta, ja kun ne olivat palanneet, järjestettiin avustusta edelleen suuremmassa mitassa.

Varhemmat kreikkalaiset siirtokunnat olivat kaikki olleet meren rannalla, ja siirtolaiset olivat uskaliaita merenkulkijoita. Sisämaan asukkaat eivät aina olleet ystävällisiä mieleltään, mutta heidät piti loitolla kreikkalaisten reippaus ja voima. Mutta kun viimemainitut olivat melkein sukupuuttoon hävinneet tulvassa, niin sisämaan rodut useissa tapauksissa vainosivat jäljellejääneitä ja toisinaan tekivät niitä orjikseen. Kun Saharan meren pohja kohosi, tulvi sen vesi pois Egyptin ja Tuniksen välillä olevasta suuresta aukosta, jossa nyt on Tripoli, ja tulva hävitti rantaseudut, kun taas sisämaa ei paljonkaan kärsinyt tuhoa, ja kreikkalaiset asuivat juuri näillä rantaseuduilla, niin että he kärsivät kaikista enimmän. Sahara vaipui taas vähitellen alemmaksi, ja merestä nousi uusi rantamaa muodostuen sellaiseksi, jona me nyt tunnemme Afrikan rannan; suuri Algerian saari yhtyi mantereen ja muodosti vedestä nousseen maan kanssa Afrikan pohjoisen rannikon.

Melkein kaikki laivakulku oli kerrassaan tuhoutunut, ja uusia laivoja oli rakennettava. Mutta niin suuri oli kreikkalaisten tarmo, että muutamien vuosien kuluttua kaikki Vähän Aasian satamat taas olivat kunnossa, ja uusia laivakuntia lähti liikkeelle ottamaan selvää, mitä apua tarvittiin meren takana, perustamaan siirtokuntia ja

korottamaan taas kreikkalaisen nimen kunniaan vapauttamalla muukalaisen ikeen alta ne sen kantajista, joiden niskoille ies oli asetettu. Se tapahtui hämmästyttävän lyhyessä ajassa, ja kun nämä muinaiset kreikkalaiset ensimäisinä kaikista muista toipuivat suuren tulvan vaurioista, oli heillä tilaisuus ottaa valtaansa uuden rannikon kaikki parhaimmat satamat, ja kun suurin osa Egyptinkin kauppaa oli heidän käsissään, jäi Välimeri vuosisatojen ajaksi oikeastaan kreikkalaisten vesistöksi. Tuli aika, jolloin foinikialaiset ja karthagolaiset kilpailivat heidän kanssaan kaupankäynnissä, mutta se tapahtui paljon myöhemmin. He ulottivat kauppaliikkeensä itäänkin päin; eräs retkikunta meni aina Jaavaan asti ja perusti sinne siirtokunnan, jonka kanssa emämaa kauan aikaa pysyi yhteydessä.

Foinikialaiset olivat neljännen rodun kansaa ja polveutuivat seemiläisistä ja akkadilaisista, viidennestä ja kuudennesta atlantilaisesta alarodusta; enemmän virtasi heidän suonissaan akkadilaista verta. Myöhemmin esiintyvät karthagolaiset olivat myöskin akkadilaisia, mutta olivat sekottuneita arabialaisiin ja hieman neekereihinkin. Molemmat ne olivat kauppakansoja, ja paljon myöhempinä aikoina, kun Karthago oli mahtava kaupunki, olivat sen sotajoukot melkein kokonaan palkkaväkeä, joka oli saatu afrikkalaisten heimojen, libyalaisten ja numidialaisten joukosta.

Siirtyminen Vähästä Aasiasta Europpaan oli melkein yhtämittainen, ja on vaikea siinä erottaa eri laineita. Jos pidämme näitä muinaisia kreikkalaisia ensimäisenä alaosastonamme, voimme ehkä lukea albanialaiset toiseksi ja italialaisen rodun kolmanneksi, ja molemmat viimeksimainitut valtasivat melkein samat maat, joissa me nyt ne tapaamme. Sitten pienen väliajan jälkeen tuli neljäs, hämmästyttävän elonvoimainen laine – se, jonka nykyajan etnologit erottavat nimellä 'kelttiläiset'. Se tuli vähitellen hallitsevaksi roduksi Italian pohjoisosassa, koko Ranskassa ja Belgiassa sekä Brittein saarilla, läntisessä Sveitsissä ja Reinin länsipuolella Saksassa. Meidän 'vanhan ajan' kreikkalaiset olivat sekarotua; ne polveutuivat ensimäisestä laineesta, sekottuivat toiseen, kolmanteen ja neljänteen kuuluviin siirtolaisiin ja samoin jonkun verran viidenteen alarotuun, joka laskeutui pohjoisesta päin ja asettui asumaan Kreikkaan. Viimeksimainitusta johtuvat harvinaiset ja ihaillut kullan-

keltainen tukka ja siniset silmät, jotka toisinaan tavataan kreikkalaisten joukossa.

Viides laine oikeastaan katosi pohjois-Afrikkaan, ja nykyään voi tavata vain jälkiä sen suvusta, nekin paljon sekottuneita seemiläisiin – viidenteen atlantilaiseen alarotuun, jolle nimi alkuaan kuului, ja toiseen arjalaiseen alarotuun, arabialaisiin, joita myöskin joskus kutsutaan seemiläisiksi – berbeerien, maurilaisten, kabylien ja Kanarian saarten guanchienkien joukossa, joista viimeksimainitut ovat sekottuneet tlavatlilaiseen vereen. Tämä laine kohtasi neljännen ja sekottui siihen Espanjan niemimaalla, ja myöhemmällä olemassaolonsa asteella – vasta n. 2000 vuotta sitten – se lähetti Irlantiin viimeisen niistä monista aineksista, jotka muodostavat sen asujamet; sillä siihen kuuluivat ne milesiolaiset vallottajat, jotka kulkivat Irlannin saareen Espanjasta – samalla kuin muutamat heistä perustivat Ranskassa milesiolaisen kuningassuvun – ja kietoivat sen kummallisiin magian muotoihin.

Mutta paljon hienompi Irlannin väestön aine oli saapunut saarelle jo tätä ennen: se tuli kuudennesta laineesta, joka lähti Vähästä Aasiasta aivan toiseen suuntaan tunkeutuen luodetta kohti, kunnes se pääsi Skandinaaviaan, missä se johonkin määrin sekottui viidenteen teutonilaiseen alarotuun, josta puhumme ensi luvussa. Tästä lähtevä aines tuli siis Irlantiin pohjoisesta käsin. Irlannin historia, joka näistä tulokkaista ylistellen kertoo, antaa heille nimen tuatha-de-danaan ja esittää ne enemmän jumaliksi kuin ihmisiksi. Tämä viimeinen laine sai vähäisestä yhteydestään teutonilaisen alarodun kanssa eräitä vaikutuksia jäsentensä sekä luonteeseen että ulkonäköön, joiden puolesta he erosivat alarotunsa enemmistöstä.

Mutta yleensä voimme sanoa, että neljännellä alarodulla eli kelttiläisillä oli ruskeat tai mustat tukka ja silmät ja pyöreät päät. He eivät yleensä olleet kooltaan pitkiä, ja heidän luonteensa oli selvästi tulos Manun ponnistuksista tuhansia vuosia enemmin. Heillä oli rikas mielikuvitus, he olivat kaunopuheliaita, runollisia, soitannollisia, saattoivat tuntea innokasta antautumista johtajaansa kohtaan ja olla loistavan urhoollisia häntä seuratessaan, mutta vaipua syvään toivottomuuteen epäonnistuessaaan. Heiltä näyttivät puuttuvan ne, joita me kutsumme käytännöllisiksi kyvyiksi ja myöskään he eivät juuri osanneet pysyä totuudessa.

Ensimäinen Ateena — eli sille paikalle rakennettu kaupunki, jossa nyt on Ateena — rakennettiin v. 8,000 e. Kr. (Meidän historian Ateena perustettiin noin v. 1,000 e. Kr., ja Parthenon rakennettiin v. 480 e. Kr.) Vuoden 9,564 luonnonmullistuksen jälkeen muutamat vanhoista kreikkalaisista asettuivat asumaan Hellaaseen vallotettuaan ensin maan, ja sinne tuli heidän luokseen Ylimäinen Opettaja Mahaaguru Orpheuksena ja perusti vanhimmat orfeolaiset mysteriot, joista Kreikan myöhemmät mysteriot saivat alkunsa. Hän saapui noin v. 7,000 e. Kr. ja eli enimmäkseen metsissä, jonne Hän kokosi oppilaansa ympärilleen. Siellä ei ollut kuningasta toivottamassa Häntä tervetulleeksi eikä loistavaa hovia Häntä suosimassa. Hän tuli laulajana, joka vaelsi pitkin maata, rakasti luonnon elämää, sen aurinkoisia paikkoja ja sen varjoisia metsänkätköjä ja pysyi poissa kaupungeista ja ihmisten kokouspaikoista. Hänen ympärilleen kerääntyi joukko oppilaita, ja Hän opetti heitä metsänotkelmissa, joissa ei muuta kuulunut kuin lintujen laulu ja metsänelämän hienoja ääniä, jotka eivät näyttäneet karkottavan hiljaisuutta.

Hän opetti laulun ja soiton, ihmisäänen ja soittokoneen avulla, kantoi kulkeissaan viisikielistä soittokonetta, josta Apollon lyyra luultavasti on saanut alkunsa, ja käytti viisiäänistä sävelasteikkoa. Sen mukaan Hän lauloi, ja ihmeellinen oli Hänen soittonsa; deevatkin saapuivat kuulemaan hänen ihania säveleitänsä; äänen avulla Hän vaikutti oppilaittensa astraali- ja mentaaliruumiseen puhdistaen ja laajentaen niitä; äänen avulla Hän veti heidän hienot ruumiinsa erilleen fyysillisestä ja saattoi ne vapaasti kulkemaan korkeammissa maailmoissa. Hänen soittonsa oli aivan erilainen kuin ne yhä uudestaan ja uudestaan toistuvat säveljaksot, joilla samanlainen tulos saatiin aikaan rodun rungon keskuudessa ja jotka se toi mukanaan Intiaan. Täällä Hän vaikutti sävelen avulla eikä samanlaisia ääniä toistamalla; ja jokaisen eeterikeskuksen herättämiseen liittyi oma sävel, joka sen sai toimintaan. Hän näytti oppilailleen soiton avulla luomiaan eläviä kuvia, ja Kreikan mysterioissa tehtiin samalla tavalla, sillä niihin periytyi traditsioni Häneltä. Ja Hän opetti, että kaikissa kappaleissa piilee Sävel ja että jos ihminen kykenee soinnuttamaan itsensä sopusointuun, silloin Jumalallinen Sopusointu ilmenee hänen kauttaan ja saattaa

kaiken luonnon iloitsemaan. Siten Hän kulki Hellaan maita laulaen ja valiten siellä täällä jonkun, joka oli Häntä seuraava, ja laulaen myöskin kansalle toisella tavalla, niin että Hän kutoi yli koko Kreikan soiton kudoksen, joka oli tekevä sen lapset kauniiksi ja kasvattava sen taiteellista neroa. Hänen oppilaitaan oli Neptunus, tavattoman kaunis nuorukainen, joka seurasi Häntä kaikkialle ja usein kantoi Hänen lyyraansa.

Tarinat Hänestä tulivat kansan keskuuteen ja levisivät laajalle alalle. Hänestä tuli auringon jumala, Phoibos Apollo, ja pohjolassa Balder Ihana. Sillä kuten olemme nähneet, kelttiläinen laine kulki pohjoiseen päin Skandinaaviaan vieden mukanaan legendan Hellaan laulajasta.

Kun ajattelemme sitä vertauskuvastoa, jota tämä Ylimäinen Opettaja on käyttänyt esiintyen Vjaasana, Hermeksenä, Zarathustrana ja Orpheuksena, näemme sen yhteisen opin, joka vallitsee erilaisten vertauskuvien takana. Aina Hän on opettanut elämän yhteyttä ja Jumalan ja Hänen maailmansa ykseyttä. Vjaasan esittämänä se oli Aurinko, joka kaikkea lämmitti ja kaikelle antoi elämän; Hermeksen esittämänä se oli Valo, joka loisti sekä taivaassa että maan päällä; Zarathustran esittämänä se oli Tuli, joka kätkeytyi kaikkiin kappaleihin; Orpheuksen esittämänä se oli Sopusointu, jossa kaikki on yhtynyt yhdeksi värähtelyksi. Mutta Aurinko, Valo, Tuli ja Sointu olivat kaikki vain erillisiä ilmotuksia: Yksi Elämä, Yksi Rakkaus oli kaiken yläpuolella ja kaiken takana ja kaiken sisällä.

Muutamat oppilaat lähtivät Hellaasta Egyptiin ja ryhtyivät veljestyöhön Sisäisen Valon opettajien kanssa, ja jotkut kulkivat ihmisiä opettaen aina Jaavaan asti. Ja siten Sointu levisi aina maailman ääriin asti. Mutta Ylimäinen Opettaja ei enää ollut tuleva opettamaan alarotua. Melkein seitsemän tuhatta vuotta myöhemmin Hän tuli vanhan kansansa luo, tuli viimeisen kerran, ja ruumiissa, jonka Hän siltä sai Intiassa, Hän saavutti lopullisen Valaistuksen, lopetti elämänsä maan päällä, tuli Buddhaksi.

OOOOOOOO

XX LUKU.

VIIDES, TEUTONILAINEN ALAROTU.

Meidän on taas käännyttävä taaksepäin vuoteen 20,000 e. Kr. voidaksemme seurata kehdostaan asti viidettä alarotua, sillä sitä valmistettiin samanaikuisesti kuin neljättäkin, vaikkakin eri tavalla. Manu oli erottanut sille kaukana pääkaupungista sijaitsevan laakson, joka oli Gobi meren pohjoispuolella, ja siihen Hän säästeliäästi oli ottanut yksilöitä, jotka eivät olleet esiintyneet neljännessä alarodussa. Hän toi siihen takaisin muutamia parhaimpia kolmannen alarotunsa jäseniä Persiasta, jossa rotu tähän aikaan oli täydellisesti kehittänyt erikoisluonteensa, ja samoin Hän kutsui joitakuita seemiläisiä Arabiasta. Hän valitsi siihen etupäässä kookkaita ja kauniita ihmisiä, ja kun Hän itse siihen syntyi, Hän aina käytti ruumista, jossa nämä ominaisuudet erinomaisen selvästi esiintyivät. On muistettava, että Manu alottaa jokaisen alarodun aivan niinkuin juurirodunkin – ruumistumalla siihen itse; ja muoto, jonka Hän päättää ottaa itselleen, suureksi osaksi määrää, mikä ulkomuoto alarodulla on oleva. Tämä viides alarotu oli hyvin voimakasta ja reipasta tyyppiä, sen jäsenten ruumiinrakenne oli paljon suurempi kuin edellisen, he olivat pitkiä ja kauniita, älykkäitä, vaaleatukkaisia ja sinisilmäisiä. Heidän luonteensakin oli aivan erilainen kuin kelttiläisen alarodun; se oli itsepintainen ja jäykkä ja vailla neljännen reippautta; sen hyveet eivät olleet taiteellista laatua, vaan enemmän käytännöllistä ja järkevää, rehellistä ja vilpitöntä, avomielistä ja suorasanaista; he pitivät enemmän kiinni aistimin havaittavasta kuin runollisesta.

Samallakuin neljäs rotu kehitti kaunista ja taiteellista tyyppiään omassa laaksossaan, muodosteli jäykempi viideskin omaa tyyppiänsä sille määrätyssä asuntopaikassa, joten kahta erilaista

kehitystyötä tehtiin samanaikuisesti. Siihen aikaan, jolloin ne molemmat olivat valmistuneet lähtemään vaellukselle, kävi ero niiden välillä selvästi ilmi. Ja vaikka ne lähtivät yhdessä sisä-Aasiasta v. 20,000 e Kr. ja yhdessä kulkivat Persian läpi, oli niiden kummankin lopullinen kohtalo aivan erilainen.

Pienilukuinen viides alarotu määrättiin siirtymään edelleen pitkin Kaspian meren rantoja ja asettumaan Dagestanin alueelle. Siellä se vähitellen kasvoi tuhansien vuosien aikana ulottaen vähitellen rajansa pitkin Kaukaasian vuoriston pohjoisia rinteitä ja ottaen valtaansa Terek ja Kuban alueet. Siellä nämä ihmiset pysyivät siihen asti, kunnes vuoden 9,564 suuri tulva oli tapahtunut - niin, vasta lähemmä tuhannen vuotta sen jälkeen he alkoivat suuren kulkunsa maailmanherruuteen. Mutta he eivät olleet kuluttaneet jouten tätä pitkää odotusaikaa, sillä he olivat jo erottautuneet useihin eri tyyppeihin.

Kun sitten suuren keski-Europan tasangon suomaat olivat tulleet asuttaviksi, he kuin yksimielisesti siirtyivät luoteeseen päin kulkien yhtenä valtavana joukkona aina nykyisen Krakovan kohdalle Puolassa. Siellä he lepäsivät joitakin vuosisatoja, sillä nevamaat eivät vielä olleet niin kuivia, että niillä turvallisesti olisi voinut asua, ja sairaudet alkoivat liikkua heidän joukossaan harventaen heidän joukkojaan. Pääasiallisesti tästä toisesta keskuksesta lopulliset haaraantumiset alkoivat. Ensimäinen niistä oli slaavilainen, ja se jakaantui kahteen pääsuuntaan. Toinen joukko kääntyi itää ja pohjoista kohti, ja siitä polveutuvat suureksi osaksi nykyiset venäläiset; toinen lähti eteläisempään suuntaan, ja sitä edustavat nykyään kroatialaiset, serbialaiset ja bosnialaiset. Toinen laine oli lättiläinen, mutta sen jäsenet eivät kulkeneet pitkälle; siitä tulivat lättiläiset, litvalaiset ja preussiläiset. Kolmas oli germaanilainen, ja ainakin osa siitä kulki pitemmälle, sillä vaikka ne, joita erikoisesti nimitetään teutoneiksi, levisivät etelä-Saksaan, niin toiset joukot, joita kutsutaan gooteiksi ja skandinaavialaisiksi, siirtyivät Europan pohjoisosiin. Se, miten skandinaavialaiset hyökkäsivät Normandiaan ja gootit etelä-Europpaan, miten tämä viides alarotu on levinnyt yli Australian, pohjois-Amerikan ja etelä-Afrikan ja miten se on ottanut valtaansa Intian, jossa rodun runko asuu, kuuluu kaikki uudempaan historiaan.

Sen on vielä luotava, kuten sen edeltäjienkin, maailmanvaltansa, vaikka sen alku jo onkin katseemme edessä. 18:nnen vuosisadan hirveä erehdys, joka kiskaisi Ison Britannian yhteydestä sen pohjois-amerikkalaiset siirtokunnat, voidaan korjata siten, että toisistaan erotettujen puoliskoiden välille muodostetaan hyökkäys- ja puolustusliitto, ja toinen samanlainen liitto Saksan, jäljelläolevan teutonilaisen alarodun suuren kansan kanssa riittäisi liittämään kokonaisuuden yhteen ja saamaan aikaan liittovaltakunnan. Myöhemmät tapahtumat osottavat Intian kohoavan arvonsamukaiselle paikalle tässä laajenevassa valtakunnassa, joka on määrätty mahtavuuteen sekä idän että lännen mailla.

Kun tämä maailmanvalta kohoaa huippuunsa tulevien vuosisatojen aikana, silloin suurinten nerojen muodostama ryhmä, josta puhutaan siv. 55, lähetetään syntymään sen keskuuteen ja nostamaan se kirjallisen ja tieteellisen kunnian korkeimmille kukkuloille, kunnes se voittaa ne sortuneet valtakunnat, joita ovat luoneet arabialaiset, persialaiset ja roomalaiset eli arjalaisen rungon toinen, kolmas ja neljäs alarotu. Sillä aikojen vastustamattoman kulun, joka ilmentää jumalallisen suunnitelman, on täytettävä tarkotuksensa, kunnes viides rotu on näytellyt osansa ja kuudes ja seitsemäs ovat seuranneet sitä ja luoneet sellaisen ihmistäydellisyyden, joka kuuluu meidän maapallomme elämäntarinaan tässä maaketjumme neljännessä kierroksessa. Vain puoleksi kehittyneen ihmisen kieli ei saata kertoa, mitä käsittämättömän loiston ylänkömaita kätkeytyy vielä kaukaisemman tulevaisuuden helmaan.

XXI LUKU.

RODUN RUNKO JA SEN SIIRTYMINEN INTIAAN.

Olemme karkeissa ja laajoissa yleispiirteissä seuranneet arjalaisen rodun rungon toisen, kolmannen, neljännen ja viidennen alarodun vaellusta pois sisä-Aasiasta. Olemme nähneet sen suurenmoisen sivistyksen ja sen valtakunnan suunnattoman laajuuden ja nähneet, että se vuodesta 40,000 e. Kr. lähtien vähitellen oli alkanut rappeutua. Vuodesta 40,000 vuoteen 20,000 e. Kr. Vaivasvata Manun päätyö oli ollut Hänen alarotujensa yhteydessä, ja näiden 20,000 vuoden aikana Hän ja välittömässä yhteydessä Hänen kanssaan oleva ryhmä olivat olleet ruumistuneina niissä erikoisissa alueissa, jotka olivat erotetut näiden alarotujen valmistuspaikoiksi. Alkuperäinen valtakunta, joka jo kauan sitten oli elänyt voimansa päivät, oli heikentynyt heikentymistään, kuten kaikki ihmislaitokset, samallakuin sen alarodut vaelsivat suorittamaan niille määrättyjä tehtäviä, ja häviö oli jo edistynyt pitkälle. Mongolilaiset ja turanilaiset rodut, jotka niin kauan olivat totelleet sen ylivaltaa, olivat saattaneet itsensä riippumattomiksi, ja Sillan kaupungin ympärillä oleva valtio oli jo hyvin pieni. Ihmiset eivät enää rakentaneet — he elivät esi-isiensä suurtöiden raunioilla. Yksilöt, joissa ilmeni nerokkuutta ja jotka pyrkivät korkeaan sivistykseen, ruumistuivat suuriin tytärsivistyksiin, ja niin opin taso emävaltiossa yhtämittaa vajosi alemma. Kauppaliike oli menehtynyt melkein tyhjiin, ja ihmiset alkoivat muuttua vain maataviljeleväksi ja paimentolaisväestöksi. Keskusvaltio vielä pysyi koossa, mutta useat etäisemmät alueet olivat irtautuneet ja tulleet itsenäisiksi.

Mutta viimein v. 18,800 alarotujen vaivaloinen muodosta-

minen ja liikkeelle lähettäminen oli joksikin aikaa päättynyt. Manu oli johtanut kaikkia vaelluksia ja nähnyt alarotunsa lopullisesti vakiintuneiksi, ja nyt Hän taas käänsi huomionsa juurirotuun, sillä Hän tahtoi saada sen vähitellen lähtemään alkukodistaan ja asettaa sen Intiaan, joka maa oli valittu sen jatkuvan kehityksen paikaksi. Intiassa oli loistava atlantilainen sivistys kehittynyt siitä asti, jolloin suuret atlantilaiset joukot tunkeuduttuaan Himaalajan solien läpi olivat ottaneet maan valtaansa, kun se oli asuttavaksi kuivunut; sitä ennen oli eteläisimmässä osassa ollut suuri atlantilainen valtakunta, ja se oli laajentunut siihen valtamereen asti, joka ennen vuoden 75,025 luonnonmullistusta rajotti sitä pohjoisessa. Tämä ylellisen loistava sivistys oli nyt heikentynyt, ja sen toltekkilaiseen alarotuun kuuluvat ylemmät luokat olivat laiskoja ja perin itsekkäitä. Mutta maassa oli jäljellä paljon ylevää kirjallisuutta ja suuri salaisen tiedon traditsioni, ja niitä molempia tarvittiin tulevaisuuden työhön, joten ne olivat säilytettävät. Sotaisa henki oli suureksi osaksi haihtunut, ja maan tavattomat rikkaudet, joilla asukkaat tuhlaavasti upeilivat, kutsuivat vallotusretkille voimakkaampaa kansaa, joka oli perivä ja jatkava edelleen kaiken, mikä ansaitsi säilyä.

Rodun täydellinen poistaminen sen kotimailta sisä-Aasiassa oli välttämätön seuraavista syistä: (1) Shamballa oli jätettävä yksinäisyyteen; työ, joka siellä oli tehty läheisessä yhteydessä ulkomaailman kanssa, oli joksikin aikaa päättynyt, ja rotu oli jätettävä kehittymään ilman ulkonaista valvontaa; (2) Intia oli muutettava arjalaiseksi; (3) rotu oli saatava pois tulevan tulvan tieltä, sillä se oli muuttava monella tavalla sisä-Aasian seutuja.

Manu ei ollut ruumistunut rodun runkoon senjälkeen kuin Hän oli johtanut pois neljännen ja viidennen alarodun, s. o. noin 1,200:aan vuoteen, sillä, kuten yllä sanottu, meillä on nyt edessämme vuosi 18,800 e. Kr. Hän oli senvuoksi sisä-Aasiassa muuttunut melkein taruolennoksi, ja muutamia vuosisatoja varhemmin oli ollut erimielisyyksiä siitä, oliko enää mitään merkitystä Hänen kiellollaan, ettei kansa saanut solmia avioliittoja muukalaisten kanssa. Toiset väittivät, että se oli vanhentunut ja että sen tarkotus jo oli saavutettu, ja jotkut perheet olivat menneet naimisiin eräiden tatarilaisten hallitsijasukujen jäsenten kanssa.

Siten oli syntynyt hajaannus, ja ne, jotka suosivat uutta tapaa, olivat lähteneet valtakunnasta ja muodostaneet oman yhteiskuntansa. He eivät kuitenkaan pitemmälle jatkaneet naimista muukalaisten kanssa, ja voidaan ehkä päätellä, että ne harvat ulkopuoliset avioliitot, jotka olivat muodostuneet, olivat määrätyt tapahtuviksi sitä varten, että rotuun saataisiin vähäistä, mutta tarpeellista muun veren sekotusta, ja ehkä myöskin sitä varten, että sen avulla saataisiin aikaan eristäytyminen, jolla oli merkityksensä. Mutta vaikka erimielisyyden alkuperäinen syy oli kadonnut, eivät yhteiskunnat silti lähentyneet toisiaan, vaan tulivat päinvastoin yhä vihamielisemmiksi keskenään vuosisatojen vieriessä, ja keskusvaltakunnan lisääntyvä väestö tunki eristäytyneet yhä kauemmaksi ja kauemmaksi pohjoisessa olevaan vuoristoon. Yllämainittuun aikaan Mars oli erään eristäytyneen heimon kuninkaana ja kärsi paljon suuremman kansan hyökkäyksistä. Ainoastaan alinomaa taistelemalla hänen kansansa saattoi säilyttää olemassaolonsa, ja sen lopullinen häviö näytti jo varmalta. Hänen opettajansa Jupiter neuvoi häntä herkeämään taistelusta, mutta se ei auttanut, ja hän ajatteli ja rukoili epätoivoisena keinoa, miten hänen oli hankittava turvallisuus kansalleen, joka oli niin urhea ja niin uskollinen, mutta seisoi niin toivottoman ylivoiman edessä.

Kun hänen mielentuskansa oli kohonnut korkeimmilleen, Manu näyttäytyi hänelle unessa ja pyysi häntä johtamaan heimoansa länteenpäin ja eteläänpäin — esijoukkona suurimmalle vaellukselle, mitä milloinkaan oli tehty — aina Intian pyhään maahan, joka oli määrätty rodun asuinpaikaksi. Hänen oli taisteltava niin vähän kuin mahdollista matkallaan tulevaista kotiaan kohti, jätettävä rauhaan kaikki, jotka eivät hyökänneet hänen joukkonsa kimppuun ja tunkeuduttava Intian äärimäiseen eteläosaan. Tulevaisuudessa oli koko rotu seuraava tätä ensimäistä joukkoa, ja tuleviin kansanvaelluksiin oli Mars usein ottava osaa; ja kerran tulevaisuudessa hän ja hänen puolisonsa Mercurius oli tekevä samanlaista työtä, jota Hän, Manu, nyt teki.

Täten Mars sai voimaa ja rohkeutta, ja ilon valtaamana hän alkoi tehdä valmistustyötä; hän kertoi kansalleen unestaan ja pyysi sitä valmistumaan matkaa varten. Melkein kaikki uskoivat häntä, mutta vanha arabialainen ystävämme Alastor astui

taas näkyviin, ja hän asettui johtamaan pientä puoluetta, joka kieltäytyi seuraamasta Marsia; hän selitti, että hän ei ollut jättävä vanhaa kotimaata ja vanhoja opetuksia unen tähden, jonka kiihottunut ja epätoivoinen mies heikkohermoisuudessaan oli nähnyt. Sentähden hän jäi jälkeen, kavalsi suunnan, jolle hänen kansansa oli lähtenyt, sen vihollisille, ja sai heidän kädestään surmansa, kun takaa-ajoretki oli epäonnistunut.

Mars lähti liikkeelle v. 18,875 e. Kr. kulkien määrättyä tietä, ja monien vaikeuksien ja melkoisten taistelujen jälkeen – sillä vaikka hän ei koskaan hyökännyt muiden kansojen kimppuun, tekivät ne usein hyökkäyksiä – hän saapui Intian suurille tasangoille ja nautti jonkun aikaa vieraanvaraisuutta monen elämän aikaisen ystävänsä Viraadzhin luona, joka kuningas Podishparina hallitsi suurinta osaa pohjoisesta Intiasta. Yhteyden heidän välillään lujitti naimisliitto, jonka Podishparin poika Corona solmi Marsin tyttären ja Vulcanuksen lesken Brihaspatin kanssa, jonka edellinen mies oli saanut surmansa eräässä taistelussa matkan varrella. Etelä-Intia oli silloin suurena kuningaskuntana, jota hallitsi kuningas Hujaranda eli Lahira – meidän Saturnus; kuningaskunnan ylipappi oli Suurja Bjarshan nimisenä ja ylipapin edustaja Osiris. Suurja oli kertonut Saturnukselle, että muukalaiset olivat tulossa jumalien käskystä, jo muutamia vuosia ennen heidän tuloansa, niin että kuningas lähetti kruununprinssi Cruxin heitä vastaanottamaan, toivotti heidät tervetulleiksi ja asetti heidät asumaan hänen maahansa. Myöhemmin Suurja selitti, että „korkeanenäiset pohjolan muukalaiset" sopivat papeiksi ja että pappisvirka oli oleva heidän keskellään perinnöllinen; ne tulokkaista, jotka siihen suostuivat, tulivat papeiksi ja ovat etelä-Intian brahmiinien esi-isiä; he karttoivat naimista varhempien asukkaitten kanssa ja elivät eristettynä luokkana.

Toiset menivät naimisiin toltekkilaisen ylimysluokan jäsenten kanssa ja muuttivat siten vähitellen maan ylimmät luokat kokonaan arjalaisiksi, ja etelä-Intia siirtyi rauhallisesti arjalaisten hallittavaksi; sillä Crux, joka seurasi Saturnusta, kuoli lapsetonna, ja silloin kansa valitsi Marsin toisen pojan Herakleen tyhjäksi jääneelle valtaistuimelle; siten Herakles pani alulle arjalaisen hallitsijasuvun. Tästä kansanvaelluksesta alkaen nimitetään kaikkia In-

tiaan siirtyjiä „ensimäisen alarodun" jäseniksi, sillä koko juurirotu, sen vanha runko, siirtyi Intiaan. Ihmiset, jotka syntyvät siihen, katsotaan syntyneiksi ensimäiseen alarotuun, ruumistuivat he sitten itse Intiassa tai maissa, joihin se perusti siirtokuntia muuttaen ne arjalaisiksi.

Tapaamme joukon vanhoja ystäviämme mukana tässä vaelluksessa jo mainittujen lisäksi. Marsin vanhin poika oli Uranus, joka asettui asumaan erakkona Nilghiri vuoristoon, ja hänen kolmas poikansa järjestyksessä oli Alcyone, joka tuli ylipapin edustajaksi, kun Osiris vanhuutensa vuoksi oli toimestaan luopunut. Hänen toinen tyttärensä oli Demeter. Omituisena tapauksena, miten ystävät saattoivat ulkoapäin tulla muiden yhteyteen, mainittakoon, että arjalaisten luo saapui nuori mongolilainen päällikkö Taurus, joka pakeni vanhemman veljensä vihoja ja pääsi Marsin turviin hänen valtakunnassaan sisä-Aasian kuningaskunnassa; hän toi mukanaan vaimonaan Procyonin, ja hänen tyttäriänsä oli Cygnus, jonka hän naitti Ariekselle.

Etelä-Intian arjalaisesta kuningaskunnasta siirtyi noin v. 13,500 e. Kr. huomattava joukko Egyptiin. Käsky sen lähtemisestä tuli Veljeskunnan Päämieheltä Manun kautta, ja retkikunta kulki Ceylonin kautta ja Punaista merta myöten, joka siihen aikaan ei ollut muuta kuin kapea lahti. Sen tarkotus ei ollut perustaa siirtokuntaa, sillä Egypti oli jo mahtavana valtakuntana, vaan ainoastaan asettua asumaan sinne Egyptin alamaisina, joka maa oli suuri ja ystävällinen ja samalla korkeasti sivistynyt valtakunta.

Mars oli retkikunnan etunenässä, ja Suurja oli ylipappina Egyptissä, niinkuin hän oli ollut etelä-Italiassa lähes 3,000 vuotta ennemmin. Kuten silloin, hän nytkin valmisti tietä arjalaisten tulolle, kertoi faaraolle heidän lähestymisestään ja neuvoi ottamaan heidät ystävällisesti vastaan. Hänen neuvonsa otettiin varteen, ja vähäistä myöhemmin hän kehotti faaraota naittamaan tyttärensä Marsille ja nimittämään viimeksimainitun seuraajakseen. Tähänkin faarao suostui, ja siten pääsi arjalainen hallitsijasuku rauhallisella, mutta varmalla tavalla valtaan Egyptissä, kun hallitseva faarao oli kuollut. Se pysyi kunniakkaasti valtaistuimella monien vuosituhansien aikana, kunnes viimein Poseidonis vaipui

mereen, jolloin arjalaisten egyptiläisten mukana täytyi paeta vuorille sen tulvan tieltä, joka peitti Egyptin. Mutta tulvavesi virtasi verrattain pian takaisin, ja maa toipui ennen pitkää entiselleen. Manethon historia käsittelee nähtävästi tätä arjalaista dynastiaa. Hän nimittää Unasta — jonka vuosiluvun hän määrää vuodeksi 3,900 e. Kr., kun me taas sanomme sen vuodeksi 4,030 e. Kr. — viidennen dynastian viimeiseksi hallitsijaksi. Arabialaisten hyksos-kuninkaitten ajaksi hän väittää vuotta 1,500 e. Kr. Arjalaisten faaraoiden hallitessa Egyptin suuret koulut kohosivat entistä suurempaan maineeseen, ja kauan aikaa se kulki länsimaiden kaiken opin etunenässä.

Tämä oli toinen ensimäisen alarodun perustama mahtava valtakunta, jos luemme juurirodun perustaman valtakunnan ensimäiseksi. Egyptistä yhdistettiin arjalaista verta useihin itä-Afrikan heimoihin. Näyttää siltä, niinkuin toisinaan olisi tarvittu alhaista tyyppiä olevia ruumiita huonosti edistyneille minuuksille, jotka olivat kulkeneet useiden edellisten alarotujen läpi pääsemättä paljoa eteenpäin, ja niinkuin ne olisivat saatetut yhteyteen korkeamman rodun kanssa, jotta pääsisivät kulkemaan eteenpäin. Jotkut alimmat tyypit, joita tavataan neljännen ja viidennen arjalaisen alarodun sivistyneiden kansojen keskellä esikaupunkien asukkaina, ovat ilmeisesti kehittymättömämmät kuin zulu-neekerit. Toiselta puolen arjalaisen veren yhtyminen sivistymättömään heimoon saattoi kasvattaa siinä joitakin ominaisuuksia, joita tarvittiin heimon kehittymiseksi.

Etelä-Intian valtakuntaa käytti Manu keskuksena, josta Hän lähetti eri haaroille kansaansa muissakin tilaisuuksissa, kuin tässä, jolloin Egypti muutettiin arjalaiseksi. Hän lähetti sieltä siirtolaisia Jaavaan, Australiaan ja Polynesian saarille, joten sen kautta on ymmärrettävissä se arjalainen piirre, jonka vielä nykyäänkin voi huomata niissä polynesialaisissa, joita kutsutaan ruskeiksi erotukseksi melanesialaisista.

Samallakuin näitä liikkeitä syntyi etelä-Intiassa, Manu yhä piti huolta rotunsa siirtämisestä vähitellen sisä-Aasiasta pohjois-Intiaan. Eräs varhempia siirtolaisjoukkoja asettui Panjabiin ja sai kauan taisteltuaan aikaan rauhansopimuksen asukkaitten kanssa, ja sitten se osaksi niitä ryösteli ja osaksi suojeli. Toinen itään-

päin kääntynyt joukko oli asettunut Assamiin ja pohjois-Bengaliin. Retkikunta, joka siirtyi Intiaan lähinnä ennen erästä, jota seuraamaan hetkeksi pysähdymme, oli vaeltanut noin v. 17,520 e. Kr. Osa siitä pääsi onnellisesti määräpaikkaansa sitä tietä myöten, jota Manu oli kulkenut enemmän kuin tuhannen vuotta ennen, mutta pienempi osasto, joka koetti tunkeutua nykyisen Khyber solan kautta, tuhoutui. Vuonna 17,455 e. Kr. lähti liikkeelle kolmas johtajanaan Mars, keskusvaltakunnan hallitsijan Jupiterin vanhin poika: Jupiterin puoliso oli Saturnus ja sisar Mercurius. Mars oli valinnut retkikuntansa jäsenet hyvin huolellisesti etsien käsiinsä voimakkaimmat ja terveimmät miehet ja naiset, jotka hän vain löysi; niiden joukossa olivat Psyche ja hänen vaimonsa Arcturus sekä heidän kolme poikaansa, Alcyone, Albireo ja Leto. Capella ja hänen vaimonsa Jupiter valittiin samaten. Etevään sotapäällikköön Vulcanukseen Mars luotti eniten kaikista sotureista, ja hän johtikin Vadzhra alapäällikkönään toista retkikunnan sivustaa, kun taas Mars itse oli toisen etunenässä.

Retkikunnan molemmat sivustat yhtyivät suunnitelman mukaan, ja päälliköt jättivät naiset ja lapset vahvasti varustettuun leiriin nykyisten Jammun ja Gujranwalan välille ja tunkeutuivat itse sille seudulle, jossa nyt on Delhi. Siellä he rakensivat ensimäisen kaupungin tälle mainiolle paikalle nimittäen sen Ravipuuriksi, Auringon kaupungiksi. Matkallaan heillä oli kahakka käytävänä mahtavan päällikön Castorin kanssa, mutta he onnistuivat pääsemään eteenpäin, ja kun uusi kaupunki oli valmistunut, haettiin sinne naiset ja lapset sekä heidän vartiansa, ja silloin alkoi Delhin ensimäinen elämä pääkaupunkina. Mars jätti valtakuntansa vanhimmalle pojalleen Herakleelle, jolla oli hyvänä apunaan hänen yhdeksän vuotta vanhempi parhain ystävänsä Alcyone.

Eräs suurimpia siirtomatkoja keskusvaltakunnasta tapahtui v. 15,950 e. Kr., jolloin muodostettiin kolme suurta armeijaa Marsin ollessa ylipäällikkönä. Oikean sivustan johto annettiin Coronalle, jonka oli kuljettava Kashimirin, Panjabin ja niiden maakuntien läpi, joita nyt nimitetään Yhdistetyiksi, Bengaliin. Vasemman siiven oli kuljettava Tibetin yli Bhutaniin ja sieltä Bengaliin. Keskuksen, jota Mars johti Mercurius lähimpänä miehenään, oli kuljettava Tibetin poikki Nepaliin ja sieltä eteenpäin yleiseen yhty-

mäpaikkaan Bengaliin – joka oli tuleva heidän kotiseudukseen. Mutta Corona kuluttikin neljäkymmentä vuotta muodostamalla itselleen valtakunnan eikä päässyt Bengaliin, ennenkuin Mars, joka oli siellä jo kauan hallinnut, oli vanha mies. Vulcanus oli liittynyt Marsiin ja lopulta asettunut asumaan Assamiin. Mars oli itse Vulcanuksen avulla vallottanut Bengalin ja epätoivoisen taistelun jälkeen Orissan ja viimein perustanut pääkaupunkinsa keski-Bengaliin. Vanhana miehenä hän asetti vanhimman poikansa Jupiterin valtaistuimelleen ja vetäytyi maailmasta.

Kuinka tärkeä tämä suurituloksinen vaellus oli, näkyy siitä, että siihen otti osaa kymmenen nykyistä Mestaria: Mars, Mercurius, Vulcanus, Jupiter, Brihaspati, Osiris, Uranus, Saturnus, Neptunus ja Viraadzh. Paljon oli myös koolla muita, joiden nimet ovat meille tuttuja.[1]

Tästä lähtien tapahtui alituisesti muuttoja sisä-Aasiasta Intiaan; toisinaan siirtolaiset kulkivat pienissä joukoissa, toisinaan melkoisina armeijoina, ja aikaisemmin maahan asettuneet tekivät vastarintaa myöhemmille, ja myöhemmät ryöstelivät aikaisempia. Laine toisensa jälkeen vieri maahan tuhansien vuosien aikana, ja ajattelevimmat arjalaisista tutkivat toltekkilaisten filosofiaa, joita he toisinaan nimittivät naagoiksi. Atlantilaisen väestön alempia luokkia, jotka enimmäkseen olivat ruskeaihoisia tlavatlilaisia, he kutsuivat daasjoiksi ja taas mustaihoisia, lemurialaista alkuperää olevia ihmisiä, joita he kammoten karttoivat, daitjoiksi ja takshakeiksi.

Toisinaan vapaamielisemmät arjalaiset solmivat avioliittoja toltekkilaisten kanssa, ja huomasimme Alcyonen noin v. 12,850 olevan suuresti kiintyneenä atlantilaisen ylimyksen Orpheuksen poikaan Psycheen ja menevän naimisiin ensinmainitun tyttären Mizarin kanssa, vaikka hänen oma isänsä Algol oli kiihkomielinen arjalainen, joka vihasi atlantilaisia ja heidän sivistystään. Kun hänen niissä olosuhteissa täytyi paeta nuoren puolisonsa kanssa kotoaan, otti heidät kuitenkin suojiinsa eräs arjalainen päällikkö, Vesta, joka johti maahan tunkeutuvaa joukkoa, ja eräs hänen sukulaisistaan Draco, sekä hänen puolisonsa Cassiopeia, jotka kuu-

---

[1] Tarkemmin esitetty kuvaus siitä on esitetty teoksen *Alcyonen elämät* kymmenennessä elämässä.

luivat jo kauemman aikaa Intiassa asuneeseen joukkoon, auttoivat heitä hankkimaan itselleen maatilan, jossa Alcyone tuli hyvin ystävällisiin väleihin rikkaan atlantilaisen Aletheian kanssa. Oli siis selvä, että ainakin toisissa tapauksissa saattoi olla ystävällisiä suhteita rotujen välillä, ja ne eivät rikkoutuneet edes suuren arjalaisjoukon tunkeutuessa maahan taas Marsin johdolla, joka kulki lähiseudun kautta matkallaan muodostamaan itselleen valtakuntaa keski-Intiassa.

Näiden alituisten vaellusten kautta sisä-Aasian valtakunnasta poistuivat viimeisetkin asukkaat n. 9,700 e. Kr. Maanjäristykset, jotka olivat vuoden 9,564 luonnonmullistuksen yhteydessä, järkyttivät Sillan kaupungin raunioiksi ja hävittivät useimmat Valkean Saaren suurista temppeleistä. Viimeisten joukkojen ei enää ollut niinkään helppo päästä Intiaan. He viipyivät Afghanistanissa ja Belutshistanissa noin kaksi tuhatta vuotta, ja mongolilaiset partiojoukot surmasivat paljon niiden jäseniä. Loput kulkivat hitaasti alas tasankomaille, jotka jo olivat tiheästi asuttuja.

Kun Manun kansa siten lopullisesti oli siirtynyt Intiaan, alkoi uhata vaara, että arjalainen veri haihtuisi mitättömiin atlantilaisten ja atlantilais-lemurialaisten suuren enemmistön keskellä, ja senvuoksi Manu taas kielsi kaikki avioliitot rodun ulkopuolelle ja järjesti noin v. 8,000 e. Kr. kastilaitoksen, jotta ei enää voisi syntyä mitään sekottumista ja jotta ne, jotka jo olivat syntyneet, säilyisivät. Hän perusti ensin vain kolme kastia — brahmiinien, raadzhanien ja vishien. Ensimäisen luokan muodostivat puhtaat arjalaiset, toisen arjalais-toltekkilaiset ja kolmannen arjalais-mongolit.

Kasteja sanottiin senjohdosta varnoiksi eli väreiksi, puhtaita arjalaisia valkoisiksi, arjalaisten ja toltekkilaisten sekarotua punaiseksi ja arjalaisten ja mongolien sekarotua keltaiseksi. Kasteilla oli lupa solmia avioliittoja keskenään, mutta pian pääsi vallalle ajatus, että naiminen oli rajotettava vain kunkin kastin keskuuteen. Myöhemmin niistä, jotka eivät olleet ollenkaan arjalaisia, käytettiin yleistä nimitystä shuudrat, mutta tässäkin luokassa voi monessa tapauksessa olla joku määrä arjalaista verta. Monet vuoristolaisheimot ovat osaksi arjalaista — toiset kokonaankin, kuten siaposhkansa ja mustalaisheimot.

Intiaan tehtyjen vaellusten aikana eräs heimo oli kulkenut toiseen suuntaan kuin muut, ja se oli sattunut asettumaan asumaan Susamirin alueelle. Siellä se muun maailman unohtamana eli alkuperäistä paimentolaiselämäänsä monien vuosisatojen aikana. Noin v. 2,200 e. Kr. esiintyi mongolilaisheimojen keskuudessa suuri sotapäällikkö, ja ne tekivät silloin autioiksi kaikki ne osat Aasiasta, jonne voivat tunkeutua, hävittäen m. m. perinpohjin Persian valtakunnan jäännökset. Tatarilaispäällikkö kukistui viimein ja hänen laumansa hajaantuivat, mutta hän oli jättänyt maat jälkeensä autioiksi. Noin sadan vuoden paikkeilla sen jälkeen saapui laaksossa asuvien arjalaisten korviin huhuja hedelmällisestä, mutta asumattomasta maasta. He lähettivät tiedustelijoita hankkimaan lähempiä tietoja, ja kun huhu näyttäytyi todeksi, he joukolla muuttivat Persiaan. Nämä olivat zendin kielen puhujat, ja heidän myöhäinen tulonsa oli syynä maan omituisen levottomiin oloihin vielä viimeisen Zoroasterinkin aikana. Sellaiset kolmannen alarodun jäännökset, jotka olivat ainoastaan karkotetut kotisijoiltaan ja olivat pelastuneet yleisestä verilöylystä, tulivat nyt takaisin ja liittyivät heimoomme, ja siitä alusta kehittyi vähitellen viimeinen Persian valtakunta.

LIITE.

MUINAINEN PERU.

Kun muinaista Perua käsittelevät artikkelit julkaistiin *Theosophical Reviewssa,* Mr. Leadbeater kirjotti niihin seuraavan johdannon, ja on hyvä painattaa se uudelleen tähän. Se kirjotettiin v. 1899.

Kun selvänäköisyydestä kirjottaessani viittasin niihin suurenmoisiin mahdollisuuksiin, jotka menneisyyden aikakirjojen tutkiminen paljasti historian tutkijan eteen, niin useat lukijat lausuivat minulle, että teosofinen yleisömme tuntisi syvää mielenkiintoa sellaisten tutkimusten tulosten murto-osiakin kohtaan, jos niitä voitaisiin sille esittää. Se on epäilemättä totta, mutta ei ole niin helppo kuin voisi luulla täyttää tätä toivomusta. On muistettava, että näihin tutkimuksiin ei ryhdytä hauskuuden vuoksi eikä pelkän uteliaisuuden tyydyttämiseksi, vaan ainoastaan silloin, kun ne näyttävät välttämättömiltä jonkun työn suorittamiseksi tai valaistuksen saamiseksi johonkin hämärään kohtaan tutkimuksissamme. Useimmat maailman menneen historian tapahtumat, jotka ovat olleet niin mielenkiintoisia ja huvittavia lukijoillemme, ovat tulleet etemme tutkiessamme jotakin niistä peräkkäisten elämäin jaksoista, joita olemme seuranneet kauas taaksepäin muinaisiin aikoihin koettaessamme hankkia tietoa karman ja jälleensyntymisen suurten lakien toiminnasta; senvuoksi se, mitä me tunnemme kaukaisesta muinaisuudesta, on enemmän näkyvälähdysten kuin millään tavalla yhtenäisen näyn muodossa – se on enemmän kuvasarjaa kuin historiaa.

Mutta joka tapauksessa, vaikka tutkimuksemme on ollut näin satunnaista ja katkonaista, on silmiemme eteen paljastunut paljon erinomaisen merkillisiä asioita – olemme nähneet paljon sekä Egyptin, Intian ja Babylonian loistavista sivistyksistä ja paljon uudempiaikaisista Persian, Kreikan ja Rooman valtioista että vielä

muistakin, jotka ovat olleet rakennettuja suuremmalle ja laajemmalle pohjalle kuin nämäkin – joiden rinnalla nämä itse asiassa ovatkin kuin äskenmuodostuneita nuppuja – mahtavista valtakunnista, joiden juuret ulottuvat taaksepäin alkuaikojen aamunkoittoihin, vaikkakin palasia niiden jäännöksistä vielä näkevät maan päällä ne, joilla on silmät nähdä.

Kenties suurin kaikista niistä oli Kultaisten Porttien kaupungin Jumalallisten Hallitsijoiden suurenmoinen ja maailmaa-käsittävä valtakunta muinaisella Atlantiksella; sillä ottamatta lukuun sitä alkuperäistä arjalaista sivistystä, joka kehittyi sisä-Aasian meren rantamilla, melkein kaikki valtakunnat, joita ihmiset ovat sen jälkeen nimittäneet suuriksi, ovat olleet vain heikkoja ja osittaisia jäljennöksiä sen ihmeellisestä järjestyksestä; ja ennen sitä ei myöskään ollut mitään, jota ollenkaan voisi siihen verrata: ainoat yritykset muodostaa hallitusta todella laajalle pohjalle olivat tapahtuneet lemurialaisten munapäisen alarodun ja muinaiselta Atlantikselta kaukana länteenpäin asuvien tlavatlilaisten kumpujenrakentajien puolelta.

Joitakin ulkopiirteitä siitä hallitusmuodosta, joka niin monien vuosituhansien aikana keskittyi Kultaisten Porttien kaupunkiin, on jo esitetty eräässä Lontoon looshin *Transactions* julkaisussa. Nyt minä haluaisin tarjota pienen hahmottelun eräästä sen myöhemmästä jäljennöksestä – joka säilytti, vaikkakin vain pienessä määrässä verrattuna mahtavaan emävaltakuntaansa, melkein niihin aikoihin asti, joita meillä on tapana kutsua historiallisiksi, hyvin paljon sitä ihanaa yleishenkeä ja jaloa velvollisuudentuntoa, jotka muodostivat suuren muinaisen järjestelmän varsinaisen elämän.

Se maailmanpuoli, johon meidän sitävarten on käännettävä huomiomme, on muinainen Perun valtakunta – joka kuitenkin käsitti paljon suurempia aloja Etelä-Amerikan manteresta kuin se tasavalta, josta nyt käytämme Perun nimeä, ja kuin sekin seutu, jonka espanjalaiset 16:nnella vuosisadalla tapasivat inka-kansan hallussa. On totta, että tämän myöhemmän valtakunnan hallitusjärjestelmän, joka herätti Pizarron ihailun, oli tarkotus vastata sen varhemman ja suuremman sivistyksen oloja, josta minun nyt on puhuttava; mutta vaikkakin europpalaisten oli myönnettävä tämä heikko jäljennöskin ihmeelliseksi, on meidän kuitenkin muistettava,

että se *oli* vain jäljennös, jonka vuosituhansia myöhemmin oli muodostanut paljon alhaisempi rotu koettaen elvyttää eloon vanhoja traditsioneja, jonka parhaat kohdat olivat unohtuneet.

Ensi kerran tutkijamme tulivat tämän mitä mieltäkiinnittävimmän aikakauden yhteyteen, kuten jo on viitattu, koettaessaan seurata taaksepäin pitkää jäälleensyntymisjaksoa. Huomattiin, että tutkimuksen esine (Erato), jonka historiaa seurattiin, hyvin kestettyään kaksi vaivalloista ja rasittavaa elämää (jotka nähtävästi olivat seurausta vakavasta harha-askeleesta niiden edellisessä elämässä) syntyi suotuisiin oloihin tähän suureen perulaiseen valtakuntaan ja eli siellä elämää, joka kylläkin oli yhtä täynnä kovaa työtä kuin molemmat sen edelliset, mutta kuitenkin erosi niistä sen kautta, että hän niiden aikana sai osakseen paljon enemmän kunniaa, onnea ja menestystä kuin tavallisesti.

Tietysti veti huomiomme heti puoleensa valtio, jossa useimmat yhteiskunnalliset kysymykset näyttivät saaneen ratkaisunsa — jossa ei ollut köyhyyttä, ei tyytymättömyyttä eikä oikeastaan mitään rikoksiakaan — vaikka emme silloin voineet pysähtyä tutkimaan sitä lähemmin. Mutta kun sittemmin huomasimme, että useat muutkin elämäsarjat, joihin tunsimme mielenkiintoa, olivat esiintyneet tässä maassa samaan aikaan, ja siten aloimme yhä enemmän tutustua sen oloihin ja tapoihin, niin huomasimme vähitellen tavanneemme todellisen fyysillisen Utopian (ihannemaan) — ajan ja paikan, jossa ainakin ihmisen fyysillinen elämä oli paremmin järjestetty, onnellisempi ja hyödyllisempi kuin se ehkä milloinkaan ja missään muualla on ollut.

Epäilemättä useat tulevat kysymään itseltään: „Kuinka voimme tietää, että tämä kertomus ei ole samanlaista kuin mitä ennenkin on Utopioista kerrottu — kuinka voimme olla varmat siitä, että tutkijat eivät ole pettäneet itseään ihanilla haaveilla ja pitäneet omia periaatteitaan näkyinä, joita he luulottelivat näkevänsä — kuinka me itse asiassa voimme päästä varmuuteen siitä, että tämä on jotakin muuta kuin vain satua?"

Ainoa vastaus, jonka heille voi antaa, on, että he eivät *voi* saada mitään sellaista varmuutta. Tutkijat ovat itse vakuutettuja — vakuutettuja pitkän ajan sisällä kerääntyneiden monenlaisten todistusten johdosta, jotka kenties usein itsessään saattavat olla

pieniä, mutta yhteydessä toistensa kanssa ovat vastustamattomia — vakuutettuja myöskin siitä, että he osaavat erottaa toisistaan havaintojentekemisen ja mielikuvittelun, jonka taidon he ovat hankkineet kärsivällisesti tekemällä monia kokemuksia. He tietävät hyvin, kuinka usein he ovat kohdanneet aivan odottamattomia ja käsittämättömiä asioita ja kuinka monesti ja täydellisesti heidän mielessään vaalimat ennakkoluulonsa ovat kumotut. Varsinaisten tutkijoiden rivien ulkopuolella on muutamia muita, jotka ovat saavuttaneet aivan yhtä suuren varmuuden joko oman sisänäkemyksensä (intuitsionin) kautta tai sen johdosta, että he persoonallisesti tuntevat niitä, jotka tekevät työtä; muun maailman silmissä täytyy ehdottomasti jäädä arveluille perustuviksi tulosten, jotka johtuvat niin kaukaista menneisyyttä käsittelevästä tutkimuksesta. Pitäköön se tätä kertomusta muinaisesta perulaisesta sivistyksestä vaikka paljaana satuna, mutta silloinkin saanen toivoa sen myöntävän, että se on kaunis satu.

Arvelen, että ilman näitä selvänäköisyyteen perustuvia menettelytapoja olisi mahdoton nykyään saada selville mitään jälkiä siitä sivistyksestä, jota käymme tutkimaan. Aavistan vähäsen, että jälkiä vielä on olemassa, mutta meidän täytyisi luullakseni tehdä laajoja ja huolellisia kaivauksia voidaksemme hankkia niin paljon tietoa, että varmuudella voisimme erottaa niitä niistä jäljistä, joita toiset ja myöhemmät rodut ovat jättäneet. Voi olla, että muinaistutkijat tulevaisuudessa kääntävät huomionsa enemmän kuin tähän mennessä näihin merkillisiin Etelä-Amerikan maihin, ja silloin he ehkä saattavat eritellä toisistaan niiden erilaisten rotujen jalanjäljet, jotka kerran ovat niissä asuneet ja niitä hallinneet; mutta nykyään emme (selvänäköisen tutkimuksen ulkopuolella) tiedä vanhasta Perusta muuta kuin sen vähän, minkä meille espanjalaiset vallottajat kertoivat. Ja se sivistys, jota he niin suuresti ihmettelivät, oli vain vähäinen ja hyvin kaukainen heijastus vielä vanhemmasta ja suuremmasta todellisuudesta.

Itse rotu oli muuttunut; sillä vaikka se kansa, joka espanjalaisten maahan tullessa oli vallassa, vielä oli syrjävesaa loistavasta kolmannesta atlantilaisesta alarodusta, jolla näyttää olleen niin paljon enemmän kestävyyttä ja elonvoimaa kuin millään niistä, jotka sitä seurasivat, on kuitenkin ilmeistä, että tämä syrjävesa

oli monissa suhtein rappeutumisensa viimeisellä asteella, monissa suhtein barbaarisempi, elähtäneempi ja vähemmän hienostunut kuin se paljon vanhempi haarottuma, josta meidän on puhuttava.

Tämä lehtinen maailman todellisesta historiasta – tämä näkyvälähdys yhdestä ainoasta kuvasta luonnon suurissa kuvastoissa – paljastaa eteemme valtion, joka näyttää aivan ihanteelliselta verrattuna mihin tahansa nykyään olevaan; ja osa siitä mielenkiinnosta, jonka se meissä herättää, johtuu siitä, että kaikki ne tulokset, joihin nykyaikaiset yhteiskunnallisten uudistusten ajajat pyrkivät, olivat siellä täydelleen saavutetut, mutta saavutetut aivan päinvastaisin keinoin kuin useimmat, joita nyt tahdotaan käyttää. Ihmiset elivät rauhassa ja onnellisina; ei tiedetty mistään köyhyydestä eikä tapahtunut mitään varsinaisia rikoksia; ei kellään ollut syytä tyytymättömyyteen, sillä jokaisella oli tilaisuus tuoda esille neronsa, (jos hänellä oli sitä) ja jokainen saattoi valita itselleen ammattinsa eli työalansa, oli se sitten mikä tahansa. Milloinkaan työ ei ollut liian kova eikä painanut liian raskaasti kenenkään yksityisen hartioita; jokaisella oli yllin kyllin vapaata aikaa jonkin mielityönsä suorittamiseen. Kasvatus oli kaikinpuolinen, maksuton ja tehokas, ja sairaat ja vanhukset saivat osakseen täydellistä ja ylellistäkin hoitoa. Ja kuitenkin koko tämä ihmeellisen täydellinen järjestelmä fyysillisen hyvinvoinnin edistämiseksi toteutettiin ja, mikäli me voimme nähdä, saattoi toteutua ainoastaan yksinvallan turvissa, yksinvallan, joka oli ehdottomimpia, mitä maailma milloinkaan on tuntenut.

EGYPTIN ARJALAISTUTTAMINEN.

Tämän kirjan pääosassa on kolme kertaa viitattu (sivuilla 179, 210 ja 244) siihen retkikuntaan, jonka MANU lähetti etelä-Intiasta ilmeisenä tarkotuksenaan arjalaistuttaa Egyptin ylhäisösuvut. Sillä aikaa kuin kirjaa jo on painettu, on tehty lisätutkimuksia, joiden on huomattu luovan entistä suurempaa valoa tähän kysymykseen ja jossakin määrin liittävän sen yleisesti tunnustettuun Egyptin historiaan. Kun kirjan alkuosa jo on ladottuna, emme saata muuta tehdä kuin liittää tähän artikkelin, joka on kirjotettu myöhempien tutkimusten selostamiseksi.

Viitaten huomautukseemme sivulla 245, että „Manethon historia nähtävästi käsittelee tätä arjalaista dynastiaa", näemme nyt, että hän — aivan ymmärrettävästä syystä — alkaa Egyptin jälleenyhdistämisestä MANUN hallitusaikana ja että aika, jolloin tämä yhdistyminen meidän tutkimustemme mukaan tapahtui (vaikkakin se ei vielä ole täydellisen tarkaksi varmennettu), lähenee vain muutamien vuosien päähän vuotta 5,510 e. Kr., josta etevimmät nykyään elävät egyptologit viimeksi ovat esittäneet ensimäisen dynastian alkavan. Uusimmat egyptologien teoriat asettavat faarao Unaksen ajan noin kaksi sataa vuotaa *varhaisemmaksi* kuin me sen asetamme.

Muitakin henkilöitämme, paitsi niitä muutamia, jotka MARS otti mukaansa, huomataan Egyptissä v. 13,500 e. Kr. Täydellinen luettelo kaikista niistä julkaistaan, kun *Alcyonen elämät* ilmestyvät kirjan muodossa.

Alcyonen kuudennessa elämässä seurasimme ensimäistä suurta arjalaista siirtymistä silloisen sisä-Aasian meren rannoilta Intian niemimaan eteläosaan. Sitä uskonnollista valtakuntaa, jonka arja-

laiset sinne perustivat, käytti MANU vuosisatojen vieriessä toisena haaraantumiskeskuksena, kuten jo olemme sanoneet.

Etelä-Intiasta lähetettiin samoin se retkikunta, jonka oli määrä suorittaa Egyptin arjalaistuttaminen, joka tapahtui melkein samalla tavalla ja melkein samojen yksilöiden välityksellä, jotka viisi tuhatta vuotta ennemmin olivat suorittaneet osansa siinä sisä-Aasiasta tulleessa kansanvaelluksessa, johon juuri viittasimme.

Noin vuonna 13,500 e. Kr. (jonkun aikaa Alcyonen 13:nnen ja Orionin 12:nnen elämän jälkeen, jolloin niin monet henkilöistämme olivat syntyneet sen tlavatlilaisen rodun keskuuteen, joka eli Poseidonis saaren eteläosassa) VIRAADZH hallitsi suurta etelä-Intian valtakuntaa. Hänellä oli puolisonaan BRIHASPATI, ja MARS oli heidän poikiaan. MANU ilmestyi astraalisesti keisarin näkyviin ja käski hänen lähettää MARSIN meren yli Egyptiin Ceylonin kautta. VIRAADZH totteli, ja MARS lähti pitkälle matkalleen ottaen mukaansa (saamiensa ohjeitten mukaisesti) joukon nuoria miehiä ja naisia, joista kaksitoista on tuttua: Ajax, Betelgeuse, Deneb, Leo, Perseus ja Theodoros miesten joukossa ja Arcturus, Canopus, Olympia, VULCANUS, Pallas ja OSIRIS naisten joukossa.

Saavuttuaan Egyptiin, jolla silloin oli toltekkilainen hallitus, he kohtasivat silloisen faaraon JUPITERIN. Hänellä oli vain yksi lapsi – tytär SATURNUS – sillä hänen puolisonsa oli kuollut lapsivuoteeseen. MAHAAGURU oli näyssä käskenyt ylipappi SUURJAA ottamaan muukalaiset kunnioittavasti vastaan ja neuvomaan JUPITERIA antamaan tyttärensä MARSILLE puolisoksi, jonka hän tekikin. Ja verrattain lyhyessä ajassa muodostui avioliittoja kaikkien tulokkaiden ja maan ylimysten välillä.

Vaikka tätä arjalaista verta oli vain vähän tullut maahan, läpäisi se muutamien sukupolvien kuluessa Egyptin koko ylhäisön, sillä kun faarao kerran oli korkean hyväksymisensä sinetillä vahvistanut tällaisten seka-avioliittojen solmimisen, alkoivat kaikki ylimyssuvut kiihkeästi kilpailla kunniasta saada yhteyteensä tulokkaiden poikia ja tyttäriä. Näiden kahden rodun sekotuksesta syntyi uusi ja aivan erikoinen tyyppi, jolla oli hienot arjalaiset kasvonpiirteet, mutta toltekkilainen ihonväri – jonka tyypin me niin hyvin tunnemme Egyptin muistomerkeistä. Niin vahva on

arjalainen veri, että sen häviämättömät jäljet näkyvät vieläkin vuosisatojen sekottumisen perästä; ja tästä lähtien ruumistuminen Egyptin ylimysluokkien keskuuteen merkitsi syntymistä viidennen juurirodun ensimäiseen alarotuun.

Monta vaihetta tapahtui vuosisatojen kuluessa, ja arjalaisen nuorentamisyrityksen vaikutus haihtui vähitellen. Egypti ei koskaan vajonnut niin alhaiselle tasolle kuin Poseidoniksen vastaava sivistys – pääasiallisesti siitä syystä, että arjalainen traditsioni säilyi erään ryhmän keskuudessa, jonka jäsenet väittivät polveutuvansa suorastaan kuninkaallisesta pariskunnasta MARSISTA ja SATURNUKSESTA. Arjalaistuttamisen jälkeen tämä ryhmä hallitsi maata enemmän kuin tuhannen vuotta, faarao kun oli aina sen etunenässä; mutta tuli aika, jolloin hallitsija valtiollisista syistä meni naimisiin ulkomaisen prinsessan kanssa, ja tämä sai hänet vähitellen siinä määrin valtaansa, että saattoi hänet luopumaan esi-isiensä traditsioneista ja järjestämään uusia uskonnon muotoja, joihin ryhmä kokonaisuudessaan ei voinut suostua. Kansa, joka oli väsynyt arjalaisten jäykkiin tapoihin, noudatti ruhtinaansa esimerkkiä antautuen ylellisyyteen ja hillittömyyteen. Ryhmämme sulkeutui jyrkästi paheksuen yhteen, ja siitä lähtien sen jäsenet pysyttäytyivät selvästi syrjällä – he eivät kieltäytyneet ottamasta vastaan virkoja armeijassa tai valtion palveluksessa, mutta solmivat avioliittonsa vain keskenään ja panivat paljon painoa vanhojen tapojen sekä, kuten he sanoivat, uskonnon ja rodun puhtauden säilyttämiselle.

Kun lähes 4,000 vuotta oli kulunut, olivat olot sillä kannalla, että Egyptin valtakunta, sen uskonto ja kielikin olivat kaikki yhtä rappiolle joutuneita ja menehtyneitä. Vain vanhoillisen ryhmän riveissä voimme nähdä heikkoa heijastusta menneen ajan Egyptistä. Näihin aikoihin astui ryhmän pappien joukosta esiin profeettoja, jotka kohottivat Egyptissä saman varotushuudon, joka Poseidoniksella julistettiin – että nimittäin nämä mahtavat ja ikivanhat sivistykset pahuutensa vuoksi olivat tuomitut häviön omiksi ja että harvojen vanhurskasten oli viipymättä paettava tulevan vihan päiviä. Samoinkuin Poseidonikselta poistui suuri osa valkoihoista vuoristolaisrotua, niin ryhmämmekin jäsenet miehissä karistivat jaloistaan Egyptin tomut, purjehtivat Punaisen

meren poikki ja löysivät itselleen turvapaikan Arabian vuoristossa.

Kuten tiedämme, tämä ennustus ajan mennen täyttyi, ja v. 9,564 e. Kr. Poseidoniksen saari vajosi Atlantiksen aaltoihin. Tulvan vaikutus muuhun maailmaan oli mitä ankarinta laatua, ja varsinkin Egyptille se oli tuhoisa. Siihen mennessä Egyptillä oli lännessä ollut laaja merenrannikko, ja vaikka Saharan meri oli matala, saattoivat sillä kulkea ne verrattain pienistä aluksista kokoonpannut laivastot, jotka välittivät kauppayhteyttä Atlantiksen ja Algerian saarten kanssa. Nyt suuressa luonnonmullistuksessa Saharan meren pohja kohosi, suuri tulvalaine virtasi yli Egyptin, ja maan melkein koko väestö sai surmansa. Ja sittenkin, kun tulvan jäljet olivat asettuneet, oli maa korpena, ja sen länsipuolella ei enää ollut ihana ja tyyni meri, vaan suuret suolaiset suomaat, jotka vuosisatojen vieriessä kuivuivat asumattomaksi erämaaksi. Kaikesta Egyptin ihanuudesta jäivät jäljelle vain pyramidit, jotka kohosivat taivasta kohti autiossa yksinäisyydessä – ja maa oli autiona viisitoista vuosisataa, kunnes maastapaennut ryhmäkunta palasi pakopaikastaan vuoristossa suureksi kansaksi kasvaneena.

Mutta kauvan sitä ennen oli maahan tunkeutunut puoleksisivistyneitä heimoja, jotka olivat taistelleet mitättömiä taisteluitaan sen suuren virran rantamilla, joka kerran oli pinnallaan kantanut mahtavien sivistyskansojen kauppalaivoja ja nyt taas sai nähdä menneen ihanuuden nousevan eloon ja kuvastaa Osiriksen ja Amen-ran uhkeita temppeleitä. Professori Flinders Petrie kuvailee viittä näistä varhemmista roduista, jotka valtasivat eri osia maasta ja taistelivat tuhoisasti keskenään.

1. Kotkannenäinen libyalais-amoriittinen tyyppi, joka valtasi suuren osan maasta ja pysyi siellä vallassa kauemmin kuin mikään muu säilyttäen vuosisatojen aikana melko korkean sivistysasteen.

2. Heettiläinen, kiharatukkainen ja palmikkopartainen rotu.

3. Terävänenäinen kansa – vuoristorotua, joka käytti pitkää hiuspalmikkoa ja pukiminaan pitkiä, paksuja viitoja.

4. Lyhyt- ja pystynenäinen kansa, joka jonkun aikaa viipyi maan keskiosassa.

5. Toinen kansa, joka oli muunnos samaa rotua ja jonka nenä oli pitempi ja parta eteenpäin työntyvä.

Kaikki nämä voidaan selvänäköisesti havaita, vaikka ne ovat niin suuresti sekottuneet toisiinsa, että usein on vaikea nähdä erotusta niiden välillä. Ja niiden lisäksi voimme nähdä villin neekerirodun, joka luultavasti oli liikkeellä varhemmin kuin mikään niistä; se tuli Afrikan sisäosista ja on jättänyt tuskin mitään jälkeä oleskelustaan maassa.

Keskellä tätä sekanaisten rotujen myllerrystä tuli ryhmämme, saapuen pappien johtamana meren yli Arabian vuorilta, ja vähitellen se sai varman jalansijan ylä-Egyptissä, perusti pääkaupunkinsa Abydokseen ja valtasi vähitellen yhä enemmän ja enemmän maata, kunnes se korkeamman sivistyksensä vaikutuksesta tunnustettiin ylivallaksi. Ensimäisten vuosisatojen aikana sen politiikkana ei ollut niin paljon sotiminen kuin sulattaminen — se koetti muodostaa tästä kansojen sekasotkusta rotua, jossa sen perinnäisominaisuudet voisivat ilmentyä. Tuhannen vuotta oli kulunut sen saapumisesta, kun me Alcyonen 21:nnessä elämässä tapaamme MARSIN hallitsemassa jo hyvin-järjestettyä valtakuntaa; mutta vielä kului neljätoista vuosisataa, ennenkuin MANU itse (Hänen nimensä on nyt turmeltunut Menekseksi) yhdisti koko Egyptin saman vallan alamaisuuteen ja yksin tein perusti ensimäisen dynastian ja suuren Memfis kaupunkinsa – alottaen siten omassa persoonassaan toisen asteen siitä työstä, joka hänen johdollaan oli alotettu v. 13,500 e. Kr.

Huomasimme Clion ja Markabin erään egyptiläisen valtiomiesryhmän keskellä, joka ei hyväksynyt arjalaisten maahantuloa ja vehkeili sitä vastaan. Clion vaimo Adrona ja Markabin vaimo Avelledo olivat sekaantuneet heidän juonitteluihinsa. Kaikki neljä ajettiin viimein maanpakoon samoinkuin Adronan sisar Cancer.

OOOOOOOO

Hinta Smk. 7:50